

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

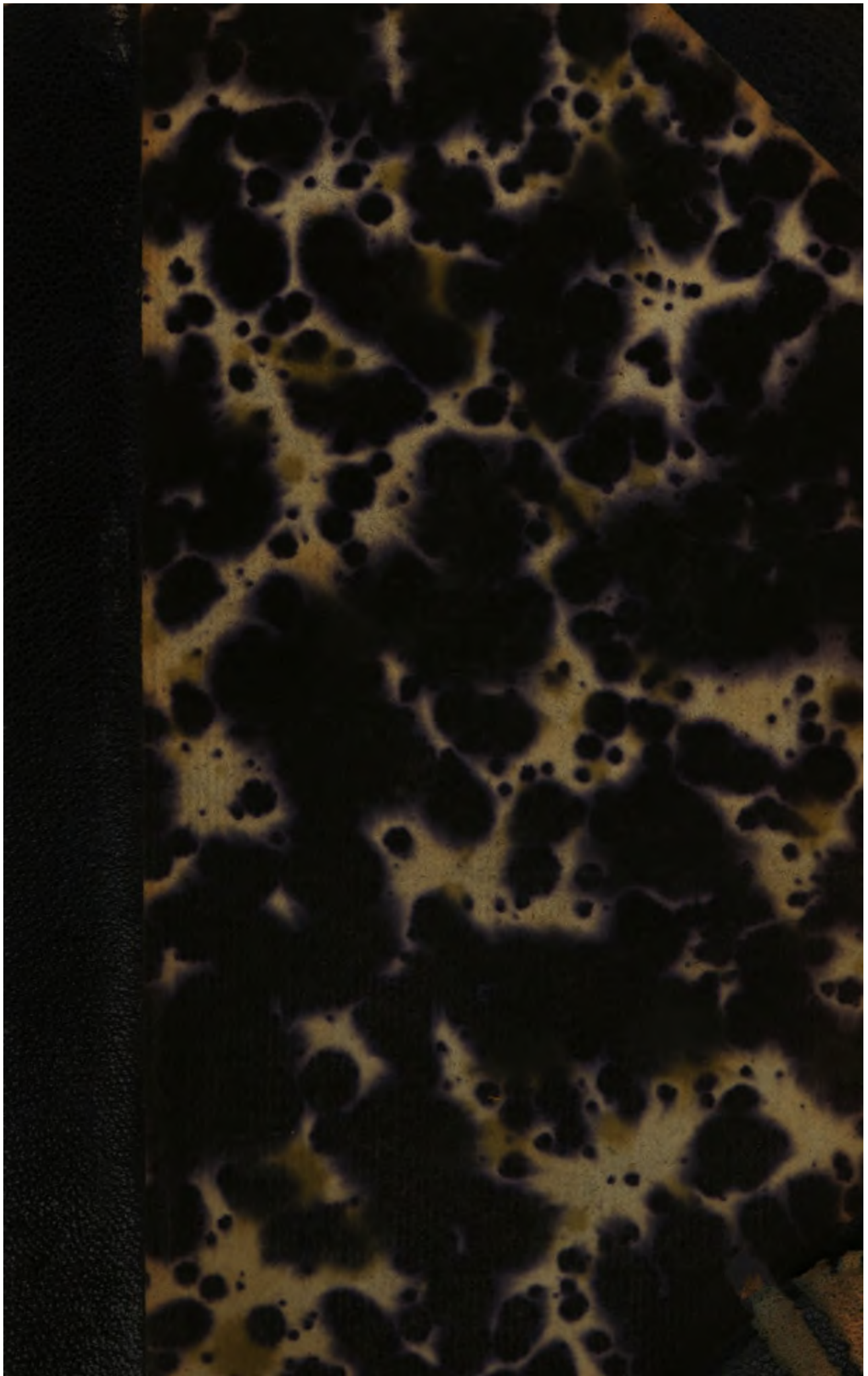
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

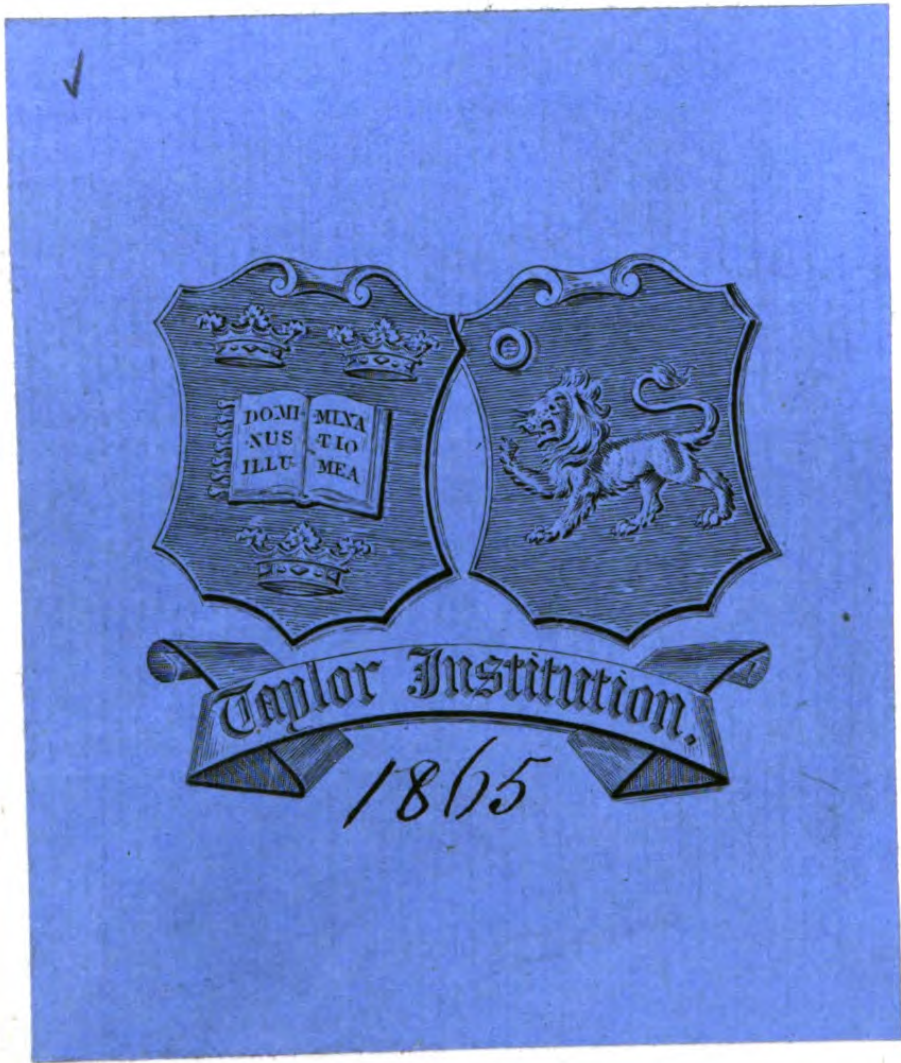
<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

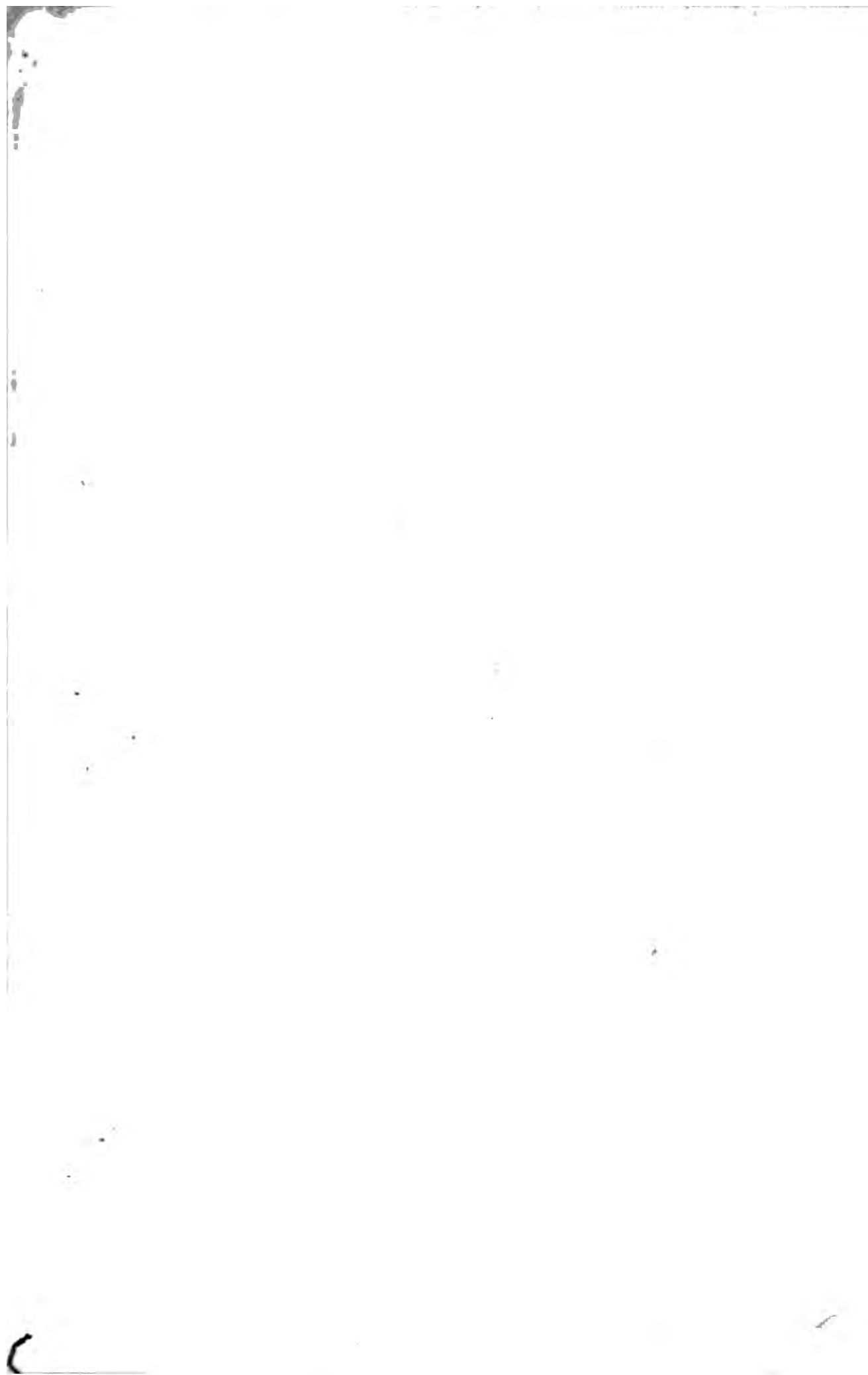

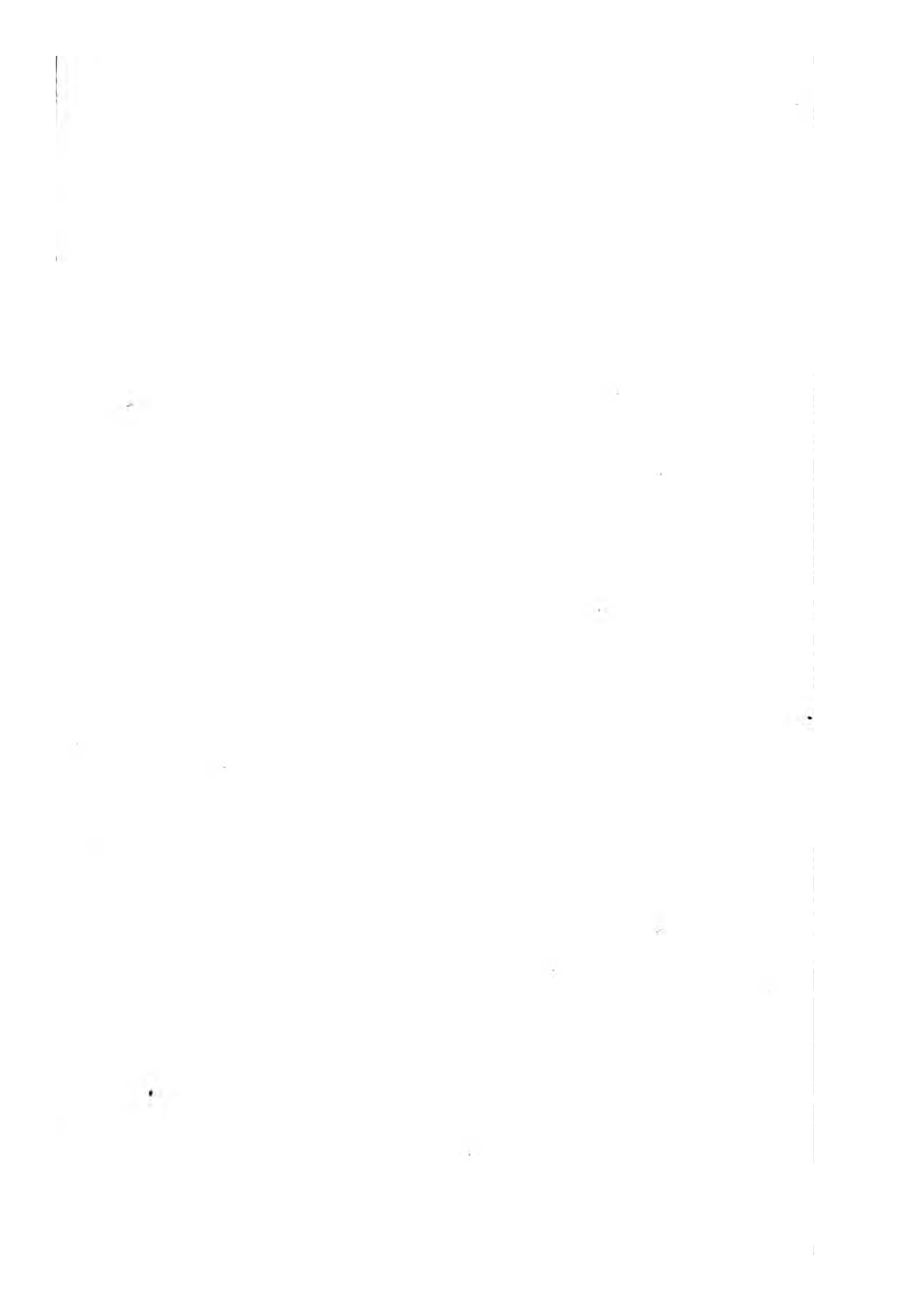
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

107. b. 5

Vertical line on the left side of the page.

Small mark or character in the upper middle section.

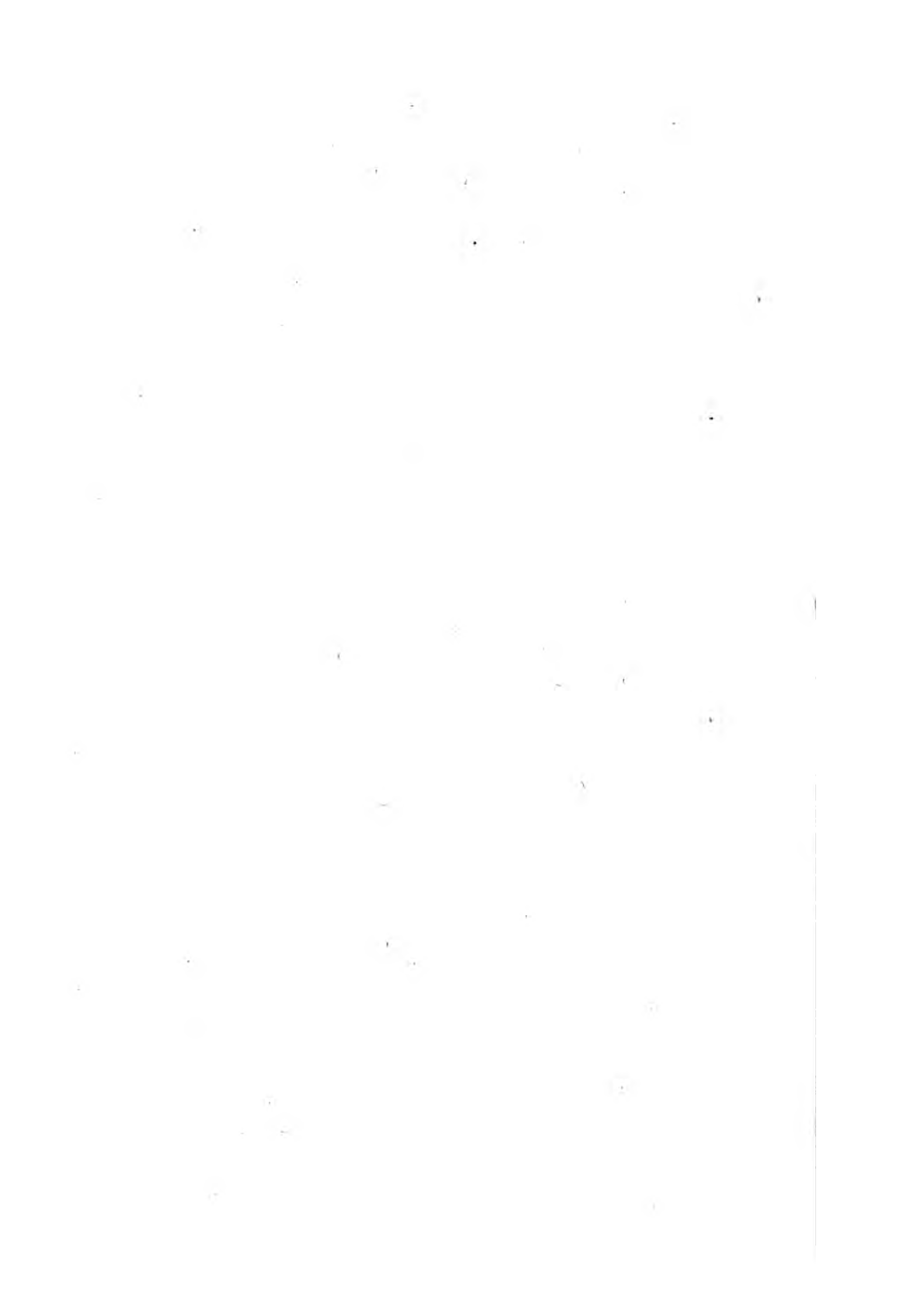
Small mark or character in the middle section.

Small mark or character in the middle section.

Small mark or character in the lower middle section.

Small mark or character in the bottom right corner.

Bernhard Sev. Ingemanns
Samlede Skrifter.

Tredie Afdelings

Første Bind.

Anden Udgave.

(Eventyr og Fortællinger.)

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1853.

S a m l e d e
Eventyr og Fortællinger

af

Bernhard Sev. Ingemann.

Første Bind.

Anden Udgave.

**(De Underjordiske. Helias og Beatricia.
Altærtavlen i Sorø.)**

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler **C. A. Reitzel.**

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1853.

Forerindring

til første Udgave af denne Samling.

De her samlede „Eventyr og Fortællinger“ høre til meget forskjellige Perioder af min Forfattervirksomhed og maae derfor saavel i Fremstillingsformen som i den æsthetiske Anskuelse bære Præget af de forskjellige Udviklingstrin, hvortil de høre.

Hvad Indholdet af nærværende Bind angaaer, tillader jeg mig kun et Par Bemærkninger.

Eventyret „de Underjordiske“ udkom første Gang 1817 og er væsentlig grundet paa mundtlig meddelte bornholmske Localsagn, saavelsom paa Middelalderens Traditioner om Elementaraander og de fra Orienten hentede Forestillinger om Feer, samt den hele, i Folkephantasien udviklede Dæmonologi, medens de enkelte tilsyneladende historiske Momenter her ere grebne med en Vilkaarlighed, som jeg ikke i mine historiske Romaner har tilladt mig, og ere alene at betragte som underordnede Behiikler for Eventyrets Fremstilling og Idee.

Eventyret „Helias og Beatrix“ hører omtrent til samme Tid. Det udkom første Gang 1816 i min Digtsamling:

„Julegaven“ og er grundet paa en Tradition, der findes med-
delt i „Samlung etlicher noch nicht gedruckten alten Chroniken
von Casper Abeln. Braunschweig 1732 Pag. 55 og 56.“

Fortællingen. „Altertavlen i Sors,“ der førstegang udkom
i en Samling af „Eventyr og Fortællinger“ 1820, er en frit
componeret Digtning i det virkelige Livs Character, knyttet
til et bekjendt Sagn, til hvis mærkeligste Træk Fortællingen
slutter sig, som psychologisk Motiv og Udvikling.

Sors i Januar 1845.

B. S. Ingemann.

De Underjordiske.

Et bornholmsk Eventyr.

Forste Kapitel.

I Østersøen ligger den lille mærkelige Ø, som vore Forfædre kaldte Burgunderholm. Den var tidlig bekjendt for sine frække og raske Sømand, og mange bjærve Vifinger ere derfra uddragne til Kamp og Seier i de henfarne Dage. Naturen synes selv at have dannet denne Ø til en Bugge for frie og selvstændige Søhelte; som en enlig Kæmpe staaer den klippesfast i det fraadende Hav og trodser Storm og Bølger i Martusinder. Henved Midten af det 14de Aarhundrede boede der ved Høkelet, paa Øens vestlige Bred, en Næssegreve eller rig Fribytter, Ulsson. Han var ikke født paa Burgunderholm, men udgav sig dog for en Nordlænder, uagtet hans Mafyn, Tale og hele Væsen syntes fremmed og sydlandsk. Han var liden af Vært, men velstabt og let i enhver af sine Bevægelser. Hans smaa sorte, spillende Dine skjulte sig dybt i Hovedet, og et ravnensort kruset Haar gav hans Udseende noget Mørkt, Listigt og Hemmelighedsfuldt, som hans muntre Lune og livlige Blif dog altid syntes at modslige. — De rette Øboere talte kun lidet Godt om ham; Mange paaftode, han var en Hedning, fordi de aldrig saae ham gaae i Kirke eller til Herrens Bord, ja Nogle ansaae ham endog for en Troldmand, som stod i Forbund med de Underjordiske. — Saaledes kaldte Almuen et Slags Gnomer eller Nisser, som efter gamle Sagn vare Øens hemmelige Beskyttere. Troen paa dette underjordiske Folk var almindelig, selv længe efterat Øen var kristnet. Ligesaa

lunefulde, som mægtige, skulde de ofte fra umindelige Lider have gjækket og straffet deres Venner, naar disse enten af Nysgjerrighed eller Egennytte forstyrrede dem i deres naturlige Fester eller ledte efter Skatte og Diamanter i deres Klippehuler; og Frygten for at fortørne disse lunefulde Skytvæsener var saa stor, at Ingen vovede at tale ilde om dem, selv ikke da, naar Misvært, Skibbrud eller andet Uheld indtraf, hvilket de dog som oftest holdt for en Virkning af de Underjordisses Bredde. Saadant håndtes gjerne, naar en Dboer enten havde været for dristig i sin Tale om dem, eller forglemte dem ved Sulenadveren, eller — hvad dog sjelden var Tilfældet — borttaget den Neg, som en gammel Skif forbandt Landmanden til at lade staae tilbage paa Algeren, naar der var indhøstet, og som man sagde var en Gave til de Underjordiske. Sjelden roste Nogen sig af at have seet disse Væsner, og håndtes det undertiden, slog det sjelden feil, at jo et saadant Menneske pludselig forsvandt eller inden kort Tid blev vanvittigt. Flere saadanne Uhykelige har der næsten altid været paa Den. Men blev Nogen uformodentlig rig eller paa anden Maade gjorde Lykke i Verden, mumledes der ofte underlige Ting om ham, og man frygtede ham næsten, som en Dndling af dette tve-tydige Gnomefolk, som dog Ingen ret vidste om man skulde ansee for gode eller onde Væsner.

Saaledes var nu Tilfældet med Ulfson; han var rig og næsten altid heldig paa sine Søreiser og i alle sine Foretagender, og selv der, hvor Misundelsen ikke var Dommer, rystede den brave Burgunderholmer ofte med Hovedet og vendte ham Ryggen.

Dog Ulfson bekymrede sig kun lidet om Dboernes Mening om ham; han søgte ikke deres Omgang, men tilbragte sin meste Tid paa Søen eller i fremmede Lande. — Hans

Hustru, Marna, var from og gudfrygtig og troede at elske sin Mand ret inderlig, skøndt hun saa ham saa sjelden og kun lidet stemte med ham i hvad hun selv ansaae for Vigtigt for Liv og Salighed. Sjelden talte han med hende om Sligt, og bragte hun stundom Taler derhen, vidste han altid at give den en lystig Vending, som stødte det ømme Kvindehjerter tilbage. Denne Uoverensstemmelse i Tænkemaaden kostede ofte den fromme Marna lønlige Taarer. Dog havde hun den Letsindige kjær, og for denne vistnok mangelfulde Kjærlighed havde hun opoffret Meget. Imod sine Slægtninges Raad havde hun ægtet Ulfson, og siden Bryllupsdagen havde hun Ingen af dem seet. — Lidelig fader- og moderløs, havde hun tilbragt sin første Ungdom paa sin gamle Farbroders Gaard. Bonahvede var denne Mand's Navn; han var en ægte Burgunderholmer, stor og stærk, som en Velling af Nordens gamle Kæmpeflægt, dertil en god Christen og en stor Hader af alle Hedenstabsspor hos sine Landsmænd. I Særdeleshed forargede ham deres Tro paa de Underjordiskes Magt og deres Tillid til disse Væsner, hvis Tilværelse han vel aldrig ganske havde betvivlet, men som han i det mindste ingen gode Tanker havde om; thi han ansaae dem for Lysets og Christendommens Fjender, som rugede over Dybets hemmelige Skatte og derved søgte at blende og forvilde Letsindige Mennesker. At udrydde Troen paa disse Væsner, der selv som Hjerne-spind syntes ham farlige, og siden, da han var overbevist om deres Tilværelse, som en ægte Christenhelt, at forfølge og bekæmpe dem, var den gamle Bonahvedes ibrigste Dnsse, og han forsømte ingen Leilighed til saavel i denne som i enhver anden Henseende at staae sine Landsmænd bi baade med Raad og Daad. Men han var en hastig Mand, og Sværdet sad ham aldrig ret fast i Balgen; hvorudover han ofte

kom i Strid med dem, han vilde tale til Rette; dog, da han altid gik af med Seiren, havde hans Ord gjerne megen Vægt, og hans Anseelse var stor baade blandt Unge og Gamle. Under Navn af Burgunderholms Kæmpe var han selv frygtet af Bønderne og æret i fremmede Lande, som i det Hele paa hin Tid den saakaldte Næveret gjaldt, og i Særdeleshed her i Norden, uagtet Baldemar Atterdags Strengbed, dog Retten som oftest sad i Sphdstagen; paa Burgunderholm var det ikke meget anderledes, og de lundske Erkebispens Lehnsherkskab havde ikke stort at betyde.

Bonahvede var saaledes paa den nordlige Deel af Den saa godt som Konge, om ikke i Navn saa dog i Gjerning, ligesom Bifingen Ulfson paa den vestlige; men mellem disse to mægtige Dboere var intet Samfund eller Venkskab; tværtimod, som de forstjelligste Naturer, stode de stedse fjendtlig imod hinanden, og aldrig kom de sammen uden der jo verledes Ord, som sikkerlig vilde have blodige Følger, havde ikke Marna allerede dengang haft den muntre Ulfson kjær og altid vidst ved et venligt Ord at formilde den gamle Kæmpe og ved et bedende Blik at standse den unge Bifings spidsfindige Tunge. Næsten var det lykkelig hendes fromme Godmodighed at tilveiebringe en fredeligere Stemning imellem dem, og da havde maaske hendes Forbindelse med Ulfson kunnet blive et Venkskabsbaand mellem begge Slægter. Men da indtraf den Begivenhed, som gav Tingen deres nærværende Udseende, og hvorom Minderet har vedligeholdt sig, helt synderligt saavel i Almuens Sagn, som i et Oltidsmindesmærke, der endnu skal findes i St. Peders Kirke i Sønderherred.

Bonahvede red en St. Hans Aften silbig paa sin hvide Hingst over Rispebjergs Lyngheder. Det var over Midnat inden han naaede St. Peders Kirke. Han var endnu nogle

hundrede Skridt derfra. — Det var mørkt og stille, og St. Hansormene glimtede som Ildfunker i Lyngen — da saa han en Høi paa Marken, som pludselig syntes at hæve sig over Jordfladen og ligesom hvile paa fire luende Guldstøtter. Under Høien brændte en blaalig Ild, og omkring Ilden dandsede mange tusinde smaa Væsner med sorte Bjergmandskoster og guistrende Dine, som han strax erkjendte for at være de saa meget omtalte Underjordiske. Forundret standfede han Hingsten, som steilede og snyste; han tvang den endnu nogle Skridt nærmere, for ret at betragte dette besynderlige Skuespil. Da faldt der ham pludselig ligesom en Laage for Dinene, og han kunde kun dunkelt skimte hvad der foregik; men hvad han skimtede lod til at kunne have gjort en mindre kraftig og uforsærdet Mand affindig. Hvad det var, har han aldrig ganske aabenbaret Nogen, uden maaske sin Skriftefader; men hans ædle Afsyn blev mørkt, hvergang han tænkte derpaa. Sine fortroligste Venner har han dog betroet saameget, at han her blandt de Underjordiske havde seet sin værste Avindsmand og strax grebet efter sit gode Sværd, men ikke været istand til at uddrage det. Onomerne havde ubleet ham, dandsset omkring ham og raft ham et fyldt Bæger; men idet han lod som han vilde tømme det, havde han fastet Vinen, eller hvad der var i, baglænds over sit Hoved. Nogle Draaber vare faldne paa Hingstens Ryg, og paa det Sted groede aldrig mere Haar siden. At det har smertet Dyret forfærdeligt, formodede han af det heftige Spring, hvormed det styrte ud med ham af den gjøglende Dandskreds. Mod sin Villie maatte han første Gang i sit Liv vende Fjenden Ryggen; den rasende Hingst lod sig ikke tømme; bagved hujede og hvinede de vrede Onomer og forfulgte ham lige til St. Peders Kirkegaard. Der stod først Hingsten stille paa den indviede

Jord, beskyttet af de hellige Mure; nu først foer Sværdet villig af Balgen, og Bonahvede vendte sig uforfærdet om, beredt til den sælsomme Gnomekamp; men de Underjordiske vare nu hverken at see eller høre. Maaſte vilde Gubben have anſeet det hele Syn for en ſtuffende Drøm, havde han ikke endnu havt Bøgeret i ſin venſtre Haand, næſten fladt af det vældige Tryk mellem Tøilen og Haanden. Dette forunderlige Bøger ſatte han ſiden paa Alteret i St. Peders Kirke, og der ſkal det endnu findes den Dag i Dag. — Da Bonahvede kom hjem fra dette Eventyr, var den ſkjønne Marna forsvunden. Dagen efter modtog han en inderlig Bøn om Tilgivelse fra den elſtede Pleiedatter og en høflig Indbydelse fra Ulſon til hans Bryllup med Marna, ſom han havde bortført til ſin Borg paa ſamme Tid, ſom Bonahvede ſyntes at have ſeet ham et andet Sted og i et ganſte andet Selſkab.

At den forbittrede Farbroder ikke kom til Brylluppet, ſete ſaavel af Kiærlighed til Marna og Agtelse for Gjeſteretten, ſom af Vrede. Nu ſaae han hvor høit hun elſtede ſin beſynderlige Brudgom, og det vidſte han ſelv ſaa godt ſom Enhver, der kjendte ham, at blev Burgunderholms Ræmpe Bryllupsgjeſt, maatte Feſten viſſelig ſaae en blodig Ende. Dog ikke alle Marnas Frænder udebleve, uagtet Inngen af dem var Brudgommens Ven. Den udvortes Høflighed iagttog de vel; men i deres Hjerter miſundte de Udlandingen Dens ſjønneſte Pige.

Aldrig havde man paa Burgunderholm ſeet ſaa prægtigt et Bryllup. Gen Synderlighed kun miſhagede dem Alle. Vielfen ſete nemlig ikke i Kirken, men under aaben Himmel, og ikke, ſom ſædvanligt, om Dagen, men om Natten ved Fakkelfin; det ſyntes dem heller ikke, at den fremmede Pater, ſom viede Parret, iagttog de ſædvanlige Kirkeſtikke; han

forglemte endogsaa at lyse Velsignelsen over dem. Da Frænderne herover førte Anke for Brudgommen, slog han det hen med Spøg og Ioe deraf, hvorover de forlode ham i Brede og fatte aldrig mere God i hans Hus. Nogle af Gjesterne vilde endogsaa paastaae, at ved Bryllupsbordet var Maden ofte forsvunden mellem Hænderne paa dem, uden at de saae, hvor den blev af, og at der vist havde været usynlige Bryllupsgjester med til det Gilde.

I det første Aar af sit Ægteskab fødte Marna en Søn. Det Første, den fromme Moder tænkte paa, var at faae Barnet døbt; men inden det kunde skee, forløb, som sædvanlig, nogle Dage. I denne Mellemtid pleiede Døerne altid at brænde indviede Kerter om Natten ved de nyfødte Børns Bugger, for at sikke dem mod alle Dæmoners Indvirkning, indtil Kirken havde aabnet dem sin beskyttende Favn. Men dette forbød Ulfson, som en fordomsfuld Ustik. Barnet laae derfor uden Lys i tre Nætter, og Moderen lukkede næsten ikke et Øie i de første to Nætter. En forunderlig Ængstelighed kom over hende, hvergang Sønnen nedthengede de matte Dienlaage, og hvert Dieblif tog hun Barnet af Buggen og holdt det fast i sine Arme, ligesom hun frygtede, at Nogen skulde fratage hende det. Et deiligere Barn kunde heller ingen Moder ønske sig: det var født med lange gule Loffer, og de store blaae Øine lyfte med sikke, venlige Blik under den høie, hvælvede Pande. Den tredie Nat kunde den svage Moder ikke længer modstaae Søvnens Magt; hun faldt i en dyb Slummer, men ængstedes bestandig af de sælsomste Drømme. Hun syntes, at Gulvet aabnede sig og en hel Mængde smaa Mænd med store Hoveder og korte Ben stege op af Jorden, dansede tre Gange om Buggen og toge Barnet paa deres Arme. Da syntes hun, at Barnet græd og strakte de smaa Arme ud imod hende; men hun

kunde hverken røre Haand eller Fod. Hun vilde strige og raabe om Hjælp; men ingen Lyd kom over hendes Læber. Nu syntes hun, at Jorden aabnede sig igjen og Barnet forsvandt med de frygtelige Fremmede. Snart aabnede Gulvet sig tredje Gang; de grusomme Smaafolk steg atter op og havde, som hun syntes, Barnet paa deres Arme. De dansede tre Gange om Buggen, ligesom forrige Gang, men til den modsatte Side. Endelig lagde de Barnet i Buggen og forsvandt syngende, og hun syntes længe at høre den underlige Sang under Jorden. Saaledes drømte hun den hele Nat, og det var høit op paa Dagen, da hun vaagnede. Det Første, hun saa til, var Barnet i Buggen, som laae vaagent og saa paa hende med et underligt fordreiet Smil. Hastig tog hun det i sine Arme, for at lægge det til Brystet; men snart kastede hun det med Forfærdelse tilbage i Buggen; thi det havde ikke længer de skjønne blaae Dine, men stede hæsligt med guulgrønne, gnistrende Rattedpine, og de lange lyse Guldhaar vare korte, krusede og ildrøde. „Barnet er forbyttet!“ — raabte den ullykkelige Moder — „det er ikke mit Barn — det er en Skifting.“ — „Du drømmer, lille Hustru!“ — sagde Ulsson beroligende og med et tvungent Smil — „saaledes har jo Barnet altid seet ud! i din første Moderglæde har du overseet disse Smaafæll med Dine og Haar, som nu forfærde dig saameget; men det har jo Intet at sige: lidt skjønnere, end Fanden, er jo dog Ungen, og det er nok for en Dreng.“ Den arme Moder maatte sige hvad hun vilde, Ulsson blev ved, som før, at lade som han spøgede dermed, og Barnet blev grimmere Dag for Dag. Med Kummer udøvede Marna de Moderpligter, som ellers havde været hende saa kjære; dog bortfjernede hun ikke det stygge Misfoster fra sit Hjerte, men pleiede det trolig, som en from og omhyggelig Moder.

Drengen blev stærk og rask; men Hovedet vorede uforholdsmæssig meer, end det hele Legeme — og Surting var og blev en Dværg. Saaledes blev det lille Misfoster kaldet i Daaben, om man ellers kan kalde den Handling saaledes, hvorved Barnet fik Navn. Thi den samme fremmede Pater, som havde viet Ulffson og Marna, døbte ogsaa Surting, men ligeledes paa sin egen Viis, og uden at bruge den i de Lider gængse Besværgelsesformular, skjøndt den maaske ingensteds kunde synes mere nødvendig, end her. Saaledes tænkte idetmindste Marna; men Ulffson loe ad hendes fromme Skrupler, og som han vilde, saa skete det. — Saa snart Dværgen var stærk nok dertil, fulgte han med Ulffson til søes og blev snart ved sin Snildhed og Pudserlighed Faderen ligesaa kjær, som han bedrøvede Moderen med sine sære Lader.

I Ulffsons Fraværelse fødte Marna siden en Datter, skjønt som en Himmelens Engel: lange kastaniebrune Silkelocker hang ned over den lille Alabasterhals, og to sorte tindrende Dine funklede som Stjerner den lykkelige Moder imøde. Den skønneste Deel af Faderens Udvortes fremkom her, ligesom gjensødt i en forædlet Skikkelse; derimod havde hun Moderens frie aabne Bænde og, hvad der allerede tidlig sporedes, hendes fromme, ømtfølsomme Hjerte. Det var ligesom Naturen i dette Barn havde forenet Nordens og Sydens forskjellige Skjønheder i den inderligste og mest harmoniske Sammensmeltning af Sagtmodighed og Hestighed, Fromhed og spillende Liv.

Den omhyggelige Moder forsømte ikke denne gang, i sin sære Ægtemands Fraværelse, at brænde indviede Kerter over Barnets Bugge til det blev døbt, og ved Daaben blev Intet forsømt af de hellige Ord, Skikke og Vedtægter, som troedes at betrygge de spæde Christne mod alle farlige Magters Indflydelse.

Elna blev den lille Pige kaldet; til hende vendte sig nu Marnas hele Kjærlighed; og den Sorg, hendes Førstefødte havde forvoldet hende, lindrede den lille Elna hende nu ved sin Gude. Kun eengang om Aaret, gjerne nogle Dage før St. Hans Dag, kom Ulffon hjem med Gurting og bragte altid store Skatte og Rigdomme med sig. Men Marna besad ikke hans Fortrolighed; aldrig sagde han hende hvorfra han kom og hvor han drog hen eller hvorfra han hentede de umaadelige Rigdomme, som hun saae opfylde Borgen, uden nogensinde at sætte Priis derpaa eller glæde sig derover. Den lille Elna fornøiede sig desmere over de mange glimrende Stene, som Faderen bragte hjem, og hvoraf hun altid fik sin lille Deel; hun legede hver Dag med Guldbæblerne og de store Diamanter, som hun kaldte Faders Stjerner. En Dag kom hun grædende til Moderen og beklagede sig over, at „Faders Stjerner slet ikke vilde skinne som de pleiede,“ og da Marna skulde see, hvad det var, saa havde Barnet faaet i Sinde at efterligne det Crucifix, som stod i Moderens Sovestue, ved at lægge Diamanterne paa Gulvet i Form af et Kors; men deres Glans var rigtignok borte, og de lignede mere Graastene, end Diamanter. Dette forundrede Moderen storlig, og hendes Forbauselse blev endnu større, da Stenene ved at adspredes befom deres forrige Udseende igjen og vare de klareste og skønneste Edelstene. Da hun derover engang yttrede sin Forundring for Ulffon, svarede han i sin sædvanlige Spøgetone og forklarede det meget naturligt af Lysstraalernes Brydning i forskjellige Former; men fra den Tid af saae Marna aldrig paa disse Herligheder uden med et Slags Uengstelighed, som hun ikke selv kunde forklare sig.

Andet Kapitel.

Ritten Vintre vare henrundne siden Marnas Bryllupsdag. I hele denne Tid havde hun ikke seet sine Frænder, og hun længtes ofte ret inderlig især efter den gamle Bonahvede. At hun saa ganske mod hans faderlige Raad og Willie havde ægtet Alfson, var en Handling, som hun vel aldrig virkelig fortrød; men den Gamles Misfornøielse med hendes Valg og Adskillelsen fra ham og hendes andre Frænder var dog altid et Skaar i hendes Lykke, selv naar Moderglæden over Elnas stigende Skjønhed og Elskværdighed erstatte hende ethvert andet Savn af en fuldkommen ægtefabelig Lykksalighed. — Flere Gange havde hun yttret for Alfson sin Længsel efter at besøge sine Frænder; men altid havde han tilbageviist dette Ønske med saamegen Uvillie, at hun tilsidst aldrig mere turde tale derom. En Nat havde hun drømt, at den gamle Bonahvede stod bleg og blodig paa en Korsvei og syntes at vinke med den høire Haand, medens han, ligesom truende og advarende, opløstede den venstre; og da Alfson just dengang var tilføes, besluttede hun i hans Graværelse at besøge den gamle Farbroder, som maafe ikke havde lang Tid at leve i, og hvis Tilgivelse før hans Død det nu blev hende ligesom en Samvittighedsfag at erhverve.

Hun reiste derfor til den Gamles Borg og tog Elna med, som nu næsten var en fuldvoren Pige og skjøn som den unge fremblomstrende Baar. Hun blev modtagen som en hjem og længe savnet Datter. Hun forstikkrede den Gamle,

at hun levede lykkelig med Ulfson, og da han i den blomstrende Elna saae ligesom det skønneste Udtryk af Marnas Kjærlighedslykke, betvang han det opstigende ulykkeanende Suk, lod alt det Forbigangne være glemt og sluttede med inderlig Glæde Moder og Datter i sin trofaste Ræmpearm. At hans yngste Søn Rudolph, som stod ved Siden med blussende Kinder og de funklende Ornepine stift heftede paa den skønne Elna, idetmindste misundte Faderen den halve Deel af denne Omfavnelse, lagde Ingen Mærke til, førend Besøget var forbi, og den raske Rudolph begyndte at hænge med Hovedet og blive en Drømmer. Hvad han og Elna havde talet sammen, er ikke godt at vide; men at den muntre livlige Pige gjerne havde dvælet længer paa den gamle Bonahvedes Borg, vidnede en flygtig Taare om, som Binden bortviftede af de sorte Dienhaar, da Bognen rullede bort over Vindebroen og et venligt Blik fløi tilbage til de nye forladte Venner og især syntes at sammensmelte med Jlden i Unglingens Dø.

Rudolph var thye Aar gammel. Han var den yngste af syv Brødre, der alle, som ægte Burgunderholmere, vare hjærve og dygtige Søhelte. Flere Gange havde han med Faderen deelt Fare og Seier paa det stolte Element, som fra de ældste Tider var Nordboens „Veitil Ros og Magt.“ Altid var Kampen ham kjærere, end Byttet, hvilket han, lig den tappre Skjold, helst uddelte blandt sine Stridsmænd.

Det danske Riges Gjenstifter, den kloge Valdemar Atterdag, var mere yndet paa Burgunderholm, end i de fleste andre Provindser, og mange unge Søhaner ilede med Glæde til denne snilde Konge, for under hans Oldfaders seierrige Korsbanner at vinde Ære og Heltenavn. Rudolphs sex Brødre havde allerede fulgt denne mægtige Attraa, og tre

af dem, Eisten, Guttorm og Halfdan, talte Dannerkongen endnu blandt sine ypperste Krigere; de andre tre vare faldne med Gre i hans Fejder.

Ogsaa i Rudolphs unge Bryst opflammede tidlig Lysten til Hæder og Heltedaad under det herlige, himmel-faldne Dannebrog, og gierne havde den gamle Fader fulgt ham til Kongen, for selv at kæmpe blandt sine tappre Sønner; men Burgunderholmerne behøvede en Beskytter mod de talrige vendiske Sørøvere, som endnu ofte gjestede deres Kyfter; de elskede Bonahvede som en Fader og trofast Hovedsmand; Sønnen havde ogsaa Faderen for kjær til at forlade ham nu paa den ensomme Borg og maaske lade en fremmed Haand tillukke hans Dine. Den unge Drn forlod derfor ikke sin Fødes Fjelde, og de dristige Sørøvere lode ham heller ikke savne Leilighed til ret ofte at øve de vorende Kræfter.

Snart skulde de sættes paa en haard Prøve, og den korte Uvirksomhed, hvori Rudolph syntes hensjunken siden den skjønne Elnas Besøg, og som truede med at forvandle ham fra en rast og livlig Søkriger til en stille, drømmende Hyrde, afløstes nu af den kraftigste Spænding, hvori alle Livskræfter syntes at forene sig til een eneste Daad i Kamp for Tro, Frihed og Fædreland. En stor Flok haardnaktede Vender, der gjennem flere Slægtled havde holdt fast ved Afguderiet blandt deres christnede Landsmænd, overfaldt den lille Klippeø og truede med en overlegen Styrke at besætte sig der med deres blodige Afguder eller ganske at tilintetgjøre de modige Dboere, som hellere vilde døe, end være Vendernes Slaver. Hvor en saadan Villie er fast, er intet Slaveri tænkeligt, og den gamle Bonahvede, saavel som den unge ivrige Rudolph, lod det ikke mangle paa kraftige Opmuntringer for at vedligeholde denne Stemning blandt

Krigerne. Enhver, som kunde føre Vaaben, han være sig Yngling eller Olding, stillede sig uden Opfordring i de Kæmpendes Rækker, og under Bonahvedes tappre og sindige Anførsel mødte de Fjenden paa en aaben Slette, bade Gud om Seier eller Død og kæmpede som fortvivlede Løver. Men Overmagten var for stor, og de Tappreste faldt paa den blodige Mark, uden anden Seier end den, at de ikke havde overlevet deres Frihed. Nær var den hidtige Rudolph falden i Vifingernes Hænder; henreven af Kamphyst og Hevn, saae han sig pludselig ene, midt blandt de fjendtlige Skarer, da en dristig Iyshaaret Yngling styrtede ham til Hjælp, nedlagde tre af de nærmeste Fjender og drog ham med Kraft tilbage til sine Landsmænd. Endnu var Modstanden vældig; men Eigene opdyngedes for de Kæmpendes Fødder. Tilsidst sank den gamle Bonahvede selv til Jorden, dødelig saaret af en fjendtlig Hellebard. Nu tabte de tilbageblevne Burgunderholmere Modet og toge Flugten for den tifold overlegne Fjende. Med Møie bar Rudolph, som selv var farlig saaret, sin døende Fader bort fra Balpladsen og forbandt hans Saar bag en Klippe. — Imidlertid tog Slaget pludselig en anden Vending. Ulfson, som just i dette Dieblif var stegen i Vand fra en lang Søreise, stillede sig i Spidsen for de flygtende Dboere og svor dem høit og helligt til, at de skulde seire, hvis de blot med hans Løsen vilde angribe Fjenden een eneste Gang endnu. „Vore gamle Venner, de Underjordiske“ — sagde han — „vil ikke forlade os i Nøden, naar I kun ikke af daarlige Raadgivere vil lade Jer forlede til at tvivle paa deres Magt og Beskyttelse.“ — „Staaer os bi, mægtige Venner i det Dybe!“ Med disse Ord rykkede han frem mod Fjenden, og neppe var det første Angreb gjort, førend Skræk og Forfærdelse betog Søroverhæren, og de forundrede Burgunderholmere

saae en utallig Mængde smaa sorte Mænd forene sig med dem og fra alle Sider myldre frem, som de opvoredede af Jorden. Med et svingende Skrig som af Millioner Rovfugle, styrtede disse fremmede Hjælpehære imod Bønderne. I den forfærdeligste Uorden toge Søroverne nu Flugten og søgte Redning paa deres Skibe. De heisede ufortøvet Seil og drog bort, men forfulgtes af et Uveir, som næsten tiltintetgjorde den hele Søroverflaade. Saasnart Fjenden var borte, vare de Underjordiske forsvundne; de forbausede Seierherrer stode, som forstenede, ved Strandbredden, saae den flygtende Fjende forgaae og vidste ikke, om de vaagede eller drømte. „Seer I“ — sagde Ulfson hoverende — „det kunde strax være skeet, havde I ikke med eders Tvivl fornærmet vore mægtige Venner! Gaaer nu hen og begraver eders faldne Landsmænd! de kunde alle have levet endnu, havde jeg blot een Time før været hos Eder, eller I ikke saa blindt havde adlydt den gamle Vovehals, Bonahvede. Han er Skyld i alle disse Tappres Død; men han har ikke undgaaet Straffen: sit Banesaar har han, og Den er frelst uden hans Hjælp.“ — Folkets Taksigelser og Glædesraab afbrøde her den snilde Vikings Tale; de førte ham under larmende Jubel i Triumf til Hofelet — og abløde ham fra den Dag hartad som en Konge.

Da den døende Bonahvede hørte sine Landsmænds Seiersraab, hævede han endnu engang sit blege Hoved med Forundring og Glæde; men da han hørte hvorledes Fjenden var fordreven, rystede han bekymret de blodbestænkte Lokker og sukkede. — „Er det saa, min Søn!“ — sagde han til Rudolph, som knælede, bleg og forrigfuld, ved den døende Helt — „er Burgunderholm frelst ved de Underjordiske, da maatte I før Alle have fulgt med mig til den evige Frihed og ladet Fjenderne begrave vore Ven i den

dybeste Afgrund! Det er bedre, at give Gud hvad Guds er, end saaledes at seire og kjøbe Legemets Frihed for Sjælens. Men vee dem, de Forblindede, som stole paa Afgrundens Hære! mod Mennesker kan maasse Dværge forsvare dem — men ikke mod Kongernes Konge. Og visseelig! Straffens Time vil komme! for sildig vil de fande mine sidste Ord, naar hverken Jord eller Afgrund kan frelse, og de selv har tilluft sig den salige Himmel. Bevar du din evige Sjæl, min Søn! i hvordan det gaaer, og lær af mig, at det er bedre at døe i Herren, end leve med Mørkhedens Tyrste!" — Her luffede Gubben det bristende Die og sov hen. Hans Afsyn lyfte i Døden, som en salig Helgens; men kun Gaa begræd ham og ærede hans Minde. Dens bedste Mænd vare faldne; de Dvrige fulgte med blind Glæde den hæderberusede Alfson og glemte den Olding, som før var deres elskede Fader og Beskytter. Kun den sørgende Rudolph og hin unge Ihsbaarede Kriger, som han ikke kjendte, men som saa modig havde udrevet ham af Bøndernes Hænder og saa trolig kæmpet med ham ved Oldingens Side, droge nu Omfjerg for den gamle Kæmpes Lig. — Den fremmede Ungling forbandt ogsaa Rudolphs Saar og standsede Blodet med lægende Urter. — Paa St. Peders Kirkegaard blev Bonahvede jordet og paa samme Sted, hvor hans Hest var standsset hin St. Hans Nat, da han med Bægeret i Haanden forfulgtes af de vrede Underjordiske. Dette Sted havde han forlængst betegnet Sønnen og udseet til sit sidste Hvilested. Paa samme Dag som den gamle Høvding blev begravet, fandtes hans troe, hvide Stridshingst død i Stalden; dens Manke var tæt sammenflettet i uopløselige Knuder, og alt Træværket i Nærheden havde den sparket i Stykker; men intet Spor af en naturlig Dødsmaade var at see paa dens Legeme. Den blev nedlagt i

en Høi tæt udenfor Kirkegaardsmuren, ligeoverfor sin Herres Grav. — Ofte hændtes det siden, naar Nogen foer vild om Natten, og kom Høkelet eller Rispebjerg for nær, at der saaes en høi gammel Krigsmand paa en hvid Hest fare frem og vinke advarende tilbage fra de Underjordiskes farlige Boliger. Naar fremmede Sagn fortælle om den troe Eckard, som efter sin Død advarede Reisende mod den rasende Lusthær, nævner Burgunderholmeren sin tappre Bonahvede, som i Livet og i Døden var en tro Kæmpe mod alle hedenste og farlige Magter.

Tredie Kapitel.

Rudolphs Saar var nu ikke længer farligt; større var Saaret i hans sønlige Hjerte. Men ene i Verden var han dog ikke; tre tappre Brødre havde han i Sjølund, en deilig Piges Billede i sit Hjerte, og en prøvet Ven ved sin Side. Denne havde han fundet under Vaabnernes Klang paa den blodige Hede; det var ligesom et nyt Liv opvoredt af Faderens Grav, for at trøste den Forladte, da hin fremmede Svend rakte ham Haanden over Graven og bad ham om det Vensteb, han i saa kort en Tid alt havde vundet.

Sigurd Ib, Rudolphs nye Ven, var en frisk, livsglad Knøs; at Hjertet sad ham paa det rette Sted, havde han allerede viist, og at det ikke var lukket for de mildere Følelser, som saa underligt sammensmelte alle Mennesker til een eneste stor Familie, det havde Rudolph seet ved sin Faders Grav. Iøvrigt var han yderst forskjellig fra Rudolph. Denne havde ganske arvet sin stærke Faders herlige Natur, hvori Kraft, Fromhed og nordisk Alvor syntes at ville uddanne en sjelden Helt, idet de inderligste Kjærligheds-længsler ligesom hævdede ham fra Valen og aabnede hans Dine for en ganske anden Verden, end den, der stjenker Helten sine Krandsje. For Sigurd stod Bedrøvelsens Krands, omstraalet af Eftermælets evige Glands, som Livets sjøneste Palme, og paa anden Udødelighed syntes han ikke at troe, end Navnets og Bedrøvelsens Minde. Dog derfor var Livet ham ikke mindre kjær og vigtigt; munter, som en Velslands Søn, stormede han vild og kraftig gjennem Ver-

den, men med nordist Sind: med den store Bautaften for Die, søgte han Daad og Nydelse her, uden Frygt for det Hæset, hvor han dog kun saae Laager og Ekher.

Saaledes stode de to Venner i kort Tid udviklede for hinanden. Sigurd havde siden den Dag, de mødtes paa Balpladsen, ikke forladt Rudolph og syntes hverken at længe efter Venner eller Frænder.

„Men hvo er du da egentlig?“ — spurgte Rudolph en Dag i en fortrolig Stund sin sølsomme Ven — „du nævned mig endnu aldrig din Herkomst; en Burgunderholmer er du jo dog; men en Christen synes du mig ikke at være.“

„Jeg er den frieste Karl under Solen — og din Ven“ — svarede Sigurd — „stort Mere veed jeg ikke om mig selv at sige, og det maa være nok for os Begge!“ — Den bestedne Ven taug og gjentog ikke oftere sit Spørgsmaal.

Burgunderholm havde nu Fred, og Rudolph henfaldt snart igjen i hin drømmende Tilstand, hvoraf Sjenden og Sorgen saa mægtig havde udrevet ham. Sigurd spurgte ham om Marsagen dertil, og Rudolph betroede sin Ven, at det var den skønne Elnas Billede, som baade gjorde ham saa lykkelig og ulykkelig. Selv i Kampens Hede havde han ikke forglemt hende; men da havde hun forekommet ham som Frihedens og Udødelighedens Engel, der svævede over Balpladsen, for at hæve ham til sin evige Himmel. Nu var hun atter bleven ham hin skønne Jomfru, hvis Blif syntes at love ham et saligt Paradis paa Jorden; men en uoverstigelig Mur hævede sig høiere og høiere imellem dem.

Ulfson havde siden sin sidste Hjemkomst mærkelig forandret sin Adfærd saavel mod Hustru, som Datter. — Den Hæder og Magt, han var kommen i Besiddelse af, som

Dens Befrier og Folkets første Mand, havde gjort ham overmodig og bydende, og da Marna engang i et fortroligt Dieblif, med Bøn om Tilgivelse, tilstod ham, at hun havde besøgt sin gamle Farbroder før hans Død, blev Ulffon høilig forbittret og svor med en frygtelig Ed, at „hvis hun eller Noget af hans Slægt oftere vovede at nævne den forhadte Bonahvedes Navn eller nærme sig hans Dngel, uden for at forgifte eller udslutte den af Jorden, skulde han hade og forfølge dem som sine værste Fjender.“ — Marna saae forfærdet paa Ulffons Ansigte, som under disse Ord snarere lignede et glubende Dyr, end et Menneſtes. Elna gik til Vinduet og græd; men da hun gennem Laarerne saae hvor deilig Himmelen saae ud med sine Bjerge af guldbræmmede Skyer, som i svævende Flugt dannede tusinde Trylleſlot-Billeder, da blev hun atter saa glad og lændomsfuld tilmode, og i skjønne Drømme malede hun Streger og Tiffre paa den emmede Rude, som hun snart igjen halvforſtrækket udslattede, for i næste Dieblif at ſkrive dem paany.

En Aften, da Solen gik ned, sad Elna ene i ſit Kammer, med den gyldne Væverspole i den lille konſtfærdige Haand; hun tænkte paa Besøget hos den gamle Bonahvede og havde ret inderlig Lyſt til at indſlette hans og den kjære Rudolphs Billeder i den ſirlige Silkevæv; da meldte ſig to fremmede Burgunderholmere ved Borgen og bade om Husly og Natteleie. Vindebroen rullede ned, og Rudolph og Sigurd lode deres Hingſte tumle lyſtig hen over Broſtenene. — Elna løb aneſſesfuld til Vinduet og rødmede ſom en nyſubſprungne Roſe i den blufſende Aftenrøde. Hun kjendte Rudolph, uagtet det store Skæg, han efter Sigurds Raad havde klined paa ſin Hage, for at være uſjendelig; men Glæden kvaltes af Rædſel: hun gruede for hans Forbovenhed.

Ulffson var dengang hjemme med Surting og førte nu et Slags Hof, fast saa prægtigt som en morgenlandsk Despot's: han klædte baade sig og Dværgerne paa fremmed Viis i Silke og Purpur, foret med Hermelin og kosteligt Maar; store Måsser af de saakaldte burgunderholmske Diamanter glimrede saavel udenpaa som inden i Borgen, saa at den mere lignede et fortryllet Fæstslot, end et nordisk Vikingesæde.

„Her seer jo ud som i Diamantflottene under Jorden!“ — sagde Sigurd — og Rudolph studsede meer over disse sin Vens Ord, end over al den Pragt og Glimmer, som omgav ham. Dog her var ikke Tid til at spørge: han saa idetsamme den skønne Elna i Vinduet — han svimlede af Fryd og havde nu hverken Die eller Dre for Andet. Ulffson kom med Surting sine Gæster imøde og modtog dem, som sædvanlig, med Artighed, men som dog bar Præg af en vis naadig Nedladenhed. Dog Rudolph var for berust af Synet i Vinduet til at lægge Mærke dertil, og Sigurd havde nok at tage vare med at tilbageholde sin Latter over den pyntede Dværg, som i sin fyrstelige Dragt saa helt vanstabt og naragtig ud. „Bærer velkomne!“ — sagde Ulffson — „jeg seer, I er Burgunderholmere, og min Borg staaer Eder aaben!“ Surting lod, som Staldmester, Hestene forføre, og Borgherren lod nu de Fremmede indtræde i Høienloftsalen og ræktes Velkomstbægeret af sin Datters Haand, uden at spørge dem om hvo de vare, hvorfra de kom eller hvor de agtede sig hen, hvilket i den Tid var den første Gæstfrihedslov. Blussende modtog Rudolph det gyldne Bæger af Elnas skjælvende Haand; men hun vovede ikke at staae de skønne Dine op paa hans glødende Aasyn. Genrykt stod han der, som Herakles fordem i den skønne Hedenolds-Mythe for den blomstrende Hebe, og drak evig Ungdomsbild og salig uudslukkelig Elskov af den herlige

Neftar. Sigurd betragtede imidlertid, med et inderlig rørt Blik og en uforklarlig dyb Følelse, den stille lidende Marna, der som Husmoder nærmede sig med al den Gode, som er den blide Laalmod egen, og hun syntes i den fremmede Ungling ligesom at gjenkjende et længstforsvundet Drømmebillede fra lykkeligere Dage.

Gjesterne fode ved Madverbordet. Alfson var oprømt og fyldte hyppigt de gyldne Vinbægere for de Fremmede. Smidlertid fortalte han dem mange underlige Eventyr, han paa sine Reiser havde hørt eller oplevet: blandt Andet om Avalun, det vidunderlige Seeland, som saa Mange talte om, men Ingen vidste hvor laae, og om den skønne Morgana, hvis fælsumme Luftflotte ofte havde fortryllet ham saavel paa Sø som paa Land. Derpaa hørte Sigurd opmærksom, og hans Dine funklede med en usædvanlig Ild: „Saa har I virkelig“ — udbrød han — „selv seet dette skjeldne Syn, som jeg saa ofte har drømt om og længtes efter? — o! lykkelig maa det Menneske være, hvis Dine ikke er tillukte for de høiere Elementaanders Trylleverdner. I maa dog altsaa være i Besiddelse af en mægtig Al rune?“ — spurgte han. — Alfson studsede, saae paa Unglingen med store Dine og taug; men Rudolph sagde: „o! hvad er vel flige Luftsyn andet, end Skyer og Laager, og er det virkelig Mere, saa er det Djævelsblendværk, som intet christent Menneske skal lade sig lokke af.“ — „Det forstaaer du ikke, min Ven!“ — svarede Sigurd rolig — „der er Meget til baade under og over Jorden, som der nok neppe staaer et Ord om i dine Præsters Bog.“ — „Den kjender du jo ikke“ — svarede Rudolph med rolig Alvor og inderlig Varme — „men var end Verden fuld af Underværker, hvorom Guds Ord tier, saa veed jeg, de er enten over vor Forstand eller af den Gode.“

Ulfson saae paa Rudolph med et skarpt og mistænkeligt Blik og syntes at høre den gamle Bonahvedes Stemme. I Samtalens Hede var det løse Skæg gledet til Side paa den unge Mand's Hage, og Ulfson kjendte sin Dødsfjendes Søn; hans forelskede Blik til den skjønne Elna vare heller ikke undgangne ham, og den listige Viking blev bleg af Harm, men tvang sig til at smile. „Bad os ikke forivne os, mine Gjester!“ — sagde han i en munter Tone — „I glemme Bægerne over lutter Luftkasteller. Nu vil vi lade de Fugle flyve!“ — Derpaa sang han adskillige sydlandske Sange til en Strængeleg, som han havde bragt med sig fra fremmede Lande, og som han med megen Færdighed vidste at behandle. Nu rakte han sin Datter den konstige Luth og bad hende synge. Modmende greb hun i de sølverne Strænge og sang deilig, skjønt med bævende Stemme:

„Liden Havfru sidder paa hvide Sten
Dg tørrer i Solen sit Haar.
En sølvskælet Hale er Jomfruens Ben —
Med den hun i Boverne flaaer.

De Guldfisk lege paa Bølgetop
Dg lytte til Havfruens Sang;
Af Boven de stikke Smaahovderne op;
Hun synger til Bølgernes Klang:

„Levvel for evig, du grønne Jord!
Levvel, du Menneksesøn!
Paa Havsens Bund liden Havfru boer
Dg græder for dig i Røn.

„Du kunde mig give en evig Sjæl
Dg Salighed med dig hos Gud,

Hvis ei du gjøs for de kolde Skæl,
Men styrted dig til mig ud.

„Til Dommelig jeg nu svømme maa
Dg græde for dig i Løn;
Tilfødt jeg skal uden dig forgaae —
Levvel, du Menneskesøn!“

Medens Elna sang, stod Surting bag ved hendes Stol og græd, men fordreiede derved tillige det store Dværgeansigt saa pudserligt, at Sigurd ikke kunde bære sig for Latter. Da Dværgeren saae det, blev han vred, truede ad Sigurd med den knyttede Haand og gik bort. Men Ingen af de Andre lagde Mærke dertil. Alfson sad fordybet i sig selv med en triumferende Mine og saae betydningsfuld hen til et hemmeligt Skab i Muren, hvortil han altid bar Nøglen paa sit Bryst. Rudolph saae og hørte Intet uden den skjønnede Elna, i hvis frygtfomme Blik han saae sig kjendt og hemmelig elsket; men den fromme Marna sad bleg ved Sigurds Side og syntes ængstelig at læse en Ulykke i sin Ægtemands mørke, hevngnistrende Dine. Sigurd afbrød snart den almindelige Taushed, idet han bad Elna om Luthen, og med en Færdighed, som hans forundrede Ven aldrig før havde kjendt hos ham, greb han rask i Strængene og sang:

Paa Rispebjerg gif Halvor tidt
Dg tænkte paa sin Pige;
I Løn han sukked stundom lidet,
Men sang dog fro tillige.
En Blomst han satte paa sin Hat —
O! — tænkte han — var det en Skat,

Var det endog kun af de smaa,
Saa skulde strax mit Bryllup staae!

Da aabned sig det rige Bjerget
Med sine tusind Skatte,
Dg for ham stod en venlig Dværg
Dg bad ham Mod at fatte:
„Taf Blomsten for det røde Guld!
Bevar den vel! tag Kommen fuld!“
Glad Halvor takked for den Skat
Dg fyldte Komme, Haand og Hat.

Han gif, og Bjerget lukte sig
Dg skjulte Dværg og Skatte.
Fro Halvor sang: hvor jeg er rig!
Dg ved en Bæk sig satte;
Men Blomsten glemt i Bjerget laae —
I Hatten han kun Graasten saae;
Da bandte Halvor og blev vred
Dg kasted dem i Bækken ned.

Som Guld i Bækkens Dyb detklang —
Dg flux holdt Halvor inde.
Han greb i Kommen sidstegang
Dg saae nu Guldet skinne —
Nu var vel Skatten af de smaa,
Dog fro han lod sit Bryllup staae.
Han ønsted ingen Skatte fleer —
Dg bandte aldrig Dværgen meer.

Medens Sigurd sang, var Surting kommen ind igjen
og saae nu saa mild og fornøiet ud og gjorde saa mange

Ihftige Krumspring, at baade Rudolph og Sigurd maatte lee. „Lad de Narrestreger fare, Surting!“ — sagde Ulfson — „og følg de Fremmede til Gjestekamret! jeg formoder, de trænge til Hvile.“ Nu reiste han sig og tog Afsted med Gjesterne, som fulgte med Surting til Sovkamret, ledsagede af Marnas og Elnas frygtfomme Blik. Snart forlode Moder og Datter nu ogsaa Stuen, og saasnart Ulfson var ene, tog han Nøglen frem, som han skjulte paa sit Bryst, og aabnede det hemmelige Skab i Muren. Nu fremtog han en lille Kiste, hvori der laae et Billede, i Form af et Menneſte og udflædt som en Duffe; han fremsagde nogle hemmelighedsfulde Ord og syntes at raadsføre sig med det underlige Billede; derpaa tog han en Dolk ud af Skabet, satte Duffen paa sit Sted igjen, lukkede ſaa Skabet og gik. Men neppe var han ude, førend Dværgen smuttede ind, aabnede Skabet med ſine ſmaa Fingre, puttede Duffen i Lommen og løb. I ſamme Dieblik var han i Gjestekamret igjen, hvor Rudolph og Sigurd allerede vare ſengefærdige. „Tag Jer iagt!“ — hviftede han — „Ulfson har ifinde at ſtikke Jer ihjel inat, og han har en Dolk, ſom intet Sværd eller Skjold kan forsvare Jer imod; men har I Lyſt til at leve, ſaa kryb ud af Vinduet! jeg ſkal liſte mig ned og ſætte en Strige til og føre baade Jer og eders Heste ud af Borgen uden at en Rat ſkal murre ad Jer; men ſaa maae I tage mig med! for ellers ſlaaer Ulfson mig ihjel imorgen — jeg vil ogsaa heller være hos Jer, end hos ham.“ — Dværgen løb nu igjen, uden at oppebie deres Svar, og et Dieblik efter ſaae de, at Stigen ſtod ved Vinduet. „Flygte?“ — ſagde Rudolph — „det har jeg ingen Lyſt til.“ „Jeg ikke heller!“ — ſagde Sigurd — „men her er jo intet Andet at gjøre: Ulfson er en Troldmand, og vi har kun naturlige Vaaben; du har

vel heller ikke ifinde at flaae Faderen ihjel, naar du holder af Datteren?" —

„Nei!“ — sagde Rudolph — „jeg vil kun forsvare mit Liv, og før vil jeg døe, end tage Flugten som en Mid-
ding.“ „Nu vel!“ — sagde Sigurd — „saa bliver jeg og deler din Skjæbne. Det har vel heller ikke saa stor Nød med hans forherede Dolk; mit gode brede Slagsværd har jeg mere Tro til, naar jeg kun nænte at bruge det imod ham. Det er dog en lystig Mand, den Ulsson; han kan saamange smukke Historier, og hans Kone seer saa god og from ud.“

„Og han er Elnas Fader“ — sagde Rudolph — „for hendes Skyld kunde jeg gjerne flygte, naar det kun ikke var for en stærkere Fjende.“

De raadsløge endnu, om de skulde følge Surtings Raad eller blive og oppebie den forræderiske Berts Komme. Da rørte Nogen ved Døren, og de grebe allerede til deres Sværde; men hvor forbausedes de, da de istedetfor Morderen saae en kvindelig Skikkelse staae for dem; det var den fromme Marna. „Flyer!“ — hvistede hun og lagde Fingeren paa Munden — „hvis I har min og min Datters Nolighed kjær, saa flyer!“ — Den varslende Skikkelse forsvandt; Rudolph og Sigurd betænkte sig nu ikke et Dieblif længer, men steg ud af Vinduet og kom lykkelig til Stalden, hvor Dværgen modtog dem med Knurren over deres Seendrægtighed. Han førte dem nu hastig ud af Borgen, gennem en underjordisk Gang, og Hver trak sin Hest efter sig. Dværgen glemte ikke at tage sin lille „Graasok“ med, og da det var Midnat paa Borgen, vare de tre Flytninge allerede langt borte.

Da Ulsson kom til Gjestekamret og fandt det tomt, skar han Lænder af Harmen, og hans Mistanke faldt strax

paa Marna; men da han næste Dag savnede Surting og tillige saae sig den løndomsfulde Skat berøvet, som Ingen uden Dværgerne kjendte, saa kvalte han sin Harmen i sit Indre og gik strax til søs, uden at sige Nogen hvor han vilde hen.

Imidlertid glædede Marna og Elna sig hemmelig over, at de fjære Fremmede saa lykkelig vare undkomne; de holdt nu mere af den tykheadedes Surting, end før, og tilgave ham af Hjertet alle de smaa Drillerier, hvormed han bestandig, som en Husnisse, havde plaget dem; thi de mærkede nu af hans pludselige Forsvinden, at han maatte have været de Fremmede behjælpelig ved Flugten.

Fjerde Kapitel.

Rudolph red taus ved sin Vens Side og tænkte sorgfuld paa den skønne Elna, som han nu havde forladt uden Haab om at see hende meer i denne Verden. „Hovedet i Veiret, Ven!“ — sagde Sigurd — „kommer Tid, kommer Raad; lad os nu først see os om i Verden! den har flere Krands og Blomster, end vi kan samle, og den, du nu reiser fra, blomstrer nok til du kommer igjen.“ — „Naaste“ — sagde Rudolph — „men da skal jeg først have glemt, at jeg inat var en Flygtning og gik ad Dværgenes Veie.“ Det harmede Kæmpesønnen at have en Dværg at takke for sit Liv; han husede paa sin Faders sidste Ord og syntes i Surting tydelig at see et af hine underjordiske Væsnen, som hans Fader bekæmpede baade i Liv og Død. Nu kom de forbi Rispebjerg og savnede pludselig Dværgen. Sigurd var misfornøiet derover; men nu syntes Rudolph først at aande frit. „Han er vel sjunken i Jorden til de Underjordiske“ — sagde han — „gid han aldrig kom igjen! Det er mig en forhadet Reisefælle; jeg kan aldrig troe, han er Elnas Broder; han hører snarere hjemme blandt Rispebjergs Smaadjævla.“

„O! du med dine Djævla!“ — svarede Sigurd fortrædelig — „de Underjordiske er skikkelige Folk; det veed jeg bedre.“ —

„Sigurd! Sigurd!“ — udbrød Rudolph og saae paa sin Ven med et uroligt, gennemforskende Blik — „dit Liv

er mig en Gaade, og jeg begynder at frygte for at forstaae den. Du har ingen ret Fortrolighed til mig."

"Det kan vel være!" — sagde Sigurd — „men det er ikke min Skyld, og derfor er vi lige gode Venner. Spørg mig ikke om hvad jeg dog alligevel ikke kan sige dig! men vær ubekymret! jeg fordølgger dig Intet, som er ondt."

Begge Venner rede en liden Stund tause ved hinandens Side; derpaa tog Sigurd Ordet igjen: „Hvad der hindrer vor Fortrolighed er især din Tro paa et andet Liv og en anden Verden, som jeg Intet kjender til og heller ikke bekymrer mig stort om; jeg har fuldt op at staae med den nærværende Verden, seer du, og den synes mig saa skjøn og lykkelig, at jeg ikke ønsker at bytte den bort for nogen anden. Rigtignok har jeg hørt tale om Feernes Land og de høiere Elementaanders Trylleri; men dem tænker jeg ogsaa jeg skal finde engang — dog ikke paa den Maade, som du mener, at man først skal lukke sine Dine og puttes i Jorden; kan jeg ikke komme dertil paa anden Viis, saa er jeg vel fornøjet med den nærværende Verden: den er jo ogsaa et underfuldt Tryllemag og vist tusinde Gange saa skjøn som de Underjordiske."

"Arme, forvildede Hedning!" — sagde Rudolph og sukke.

"Lad du kun mig være Hedning!" — svarede Sigurd — „jeg er dog lykkeligere, end du, og i een Ting idetmindste er jeg ogsaa bedre. Jeg hader ikke, som du, de ustyldige Underjordiske, og det gjør mig ret ondt, at den lille Surting har forladt os; men det er din Skyld: du seer jo altid til ham, som du vilde sluge ham paa Stedet. — Du bliver dog ikke vred paa mig, Rudolph! Jeg kan godt lide den lille Pudsensmager; men du er mig dog fjæ-

rest af Alle, og kunde jeg kun bringe dig til bedre Tanker om de Underjordiske, vilde jeg endnu holde mere af dig."

"Ti stille med dem!" — sagde Rudolph — "de var min Faders Dødsfjender, og jeg skal have dem saalænge jeg lever; men jeg gruer for din Salighed, Sigurd! Dværgene har blindet dit Øie for den evige Himmel og forgyldet Jorden og dens tomme Herligheder saa falskelig for dig, at du begraver din Sjæl i Støvet og søger her Klenodet, som funkler evigt blandt Himmelens Stjerner" — —

"Bliv ikke vred, kjære Rudolph!" — afbrød Sigurd sin begejstrede Ven — "men lad os blive ved Jorden! saasnart vi slaae paa den Stræng, flyver du mig altid for høit. Lad mig kun gaae min egen Gang, og gik du din! men lad os følges ad saa længe muligt! den Herlighed, du drømmer om, begynder jo dog kun først, naar denne har Ende; vil du saa tage mig med dig, skal du have Tak; men følg nu kun med mig, min gode Ven! for her har jeg hjemme, seer du, og skal der blive Noget af os Begge, maae vi ikke spille Tiden med Snak!"

Rudolph sukede og taug, men mærkede vel, at det endnu ikke var Tid at tænke paa nogen alvorlig Sindsforandring med hans hedenste Ven: han stod endnu som et nyfådt Menneske i denne Verden og elskede den barnlig som sit Himmerig. Men nu mærkede de Begge, at de vare farne vild; det var endnu ikke Dag, og hvorledes de red, kom de stedse tilbage til Rispebjerget.

Sigurd loe: "det er vist et Bud af de Underjordiske" — sagde han — "skal vi besøge dem? Rudolph! du skal see, de modtage os gjestfrit og give os Kommen fuld af Diamanter til Rejsepenge!"

Rudolph svarede Intet, men saae stift hen for sig, som havde han Syner. "Skynd dig og følg mig, Sigurd!" —

raabte han spændt — „nu er jeg paa den rette Vej!“ — idetsamme gav han Hesten Tøilen og fløi saa hurtig afsted, at Sigurd havde Nøie med at følge ham. Først da Solen stod op, standsede Rudolph sin Hest, og da nu Sigurd naaede ham og spurgte hvorfor han havde redet saa stærkt, saae Rudolph hen i Luften, foldede sine Hænder og sagde: „Taf for Vinket, Fader! i dit Spor gaaer Veien til Lyset. — Saae du ham ikke? Sigurd!“

„Hvem?“ spurgte Sigurd forundret.

„Den høie Mand paa den hvide Hest, som stedse red foran os i Natten og vinkede os bort fra Rispesbjerg og de kogende Bjergaander.“

„Det maa du have drømt — jeg har Ingenting feet uden Støvet fra din Hest; det hvirvlede underligt om dig i Maanestinner; men bag os hoppede nogle lystige Smaaluer, som jeg tidt vendte mig om til og fornøiede mig over, og havde du ikke kaldt saa ofte paa mig, havde jeg gjerne redet tilbage, for at betragte dem nøiere.“

„Det var din Lykke, du fulgte mig!“ — sagde Rudolph alvorlig — „hine Luer havde ført dig i Afgrunden.“

Nu hørte de Hestetrav bag ved dem; det var Surting, som paa sin lille Graasok indhentede dem. „I har da ret havt Hastværk“ — sagde Dværgeren — „I kunde dog gjerne biet efter mig, mens jeg tog Afsted med Venner og Frænder.“

Sigurd var glad ved at see Dværgeren igjen; men Rudolphs Afsyn blev mørkt. — „Hans Venner og Frænder“ — tænkte han — „hvem er det vel andre, end de Underjordiske?“ — Surting bragte en gylden Luth med sig; den rakte han til Sigurd, som takkede ham venlig for den skønne Gave og strax begyndte at prøve den, saa godt det lod sig gjøre til Hest. Nu tog Dværgeren en guldbestet Dolk frem,

besat med kostbare Edelstene, og vilde række den til Rudolph; men han vægrede sig ved at modtage den: „det er formodentlig Mage til Alfsons“ — sagde han.

„Den er idetmindste ligesaa god“ — svarede Surting — „og vil du bære den, skal det være mig kjært.“

Rudolph saae mistænkelig paa ham: „behold selv din forherede Dolk! du kan trænge til den, Dværg! men jeg kan, med Guds Hjælp, forsvare mig uden slige Vaaben.“

„Som du vil!“ — svarede Surting og gjemte sin Dolk — „jeg seer nok, du har ingen god Tro til mig; men saalænge Sigurd er din Ven, er jeg det ogsaa og skal være dig ligesaa tro og Iydig, som ham.“

„Vil du tjene mig i Noget, Dværg!“ — sagde nu Rudolph i en mildere Tone — „saa hold dig saa langt fra mig som muligt, hvis du endelig vil følge med os! jeg kan ikke godt lide dine Grimasser, maa du vide; men for Sigurd kan du gjøre dig saa Iyftig, som du vil! — han holder meget af dig og dine Lige.“

Surting taug og aablød; men Sigurd havde ondt med at holde sin Uvillie tilbage. Dværgen red nu bestandig bag efter Sigurd og tog sig nøie i Bære for at komme den strenge Rudolph for Die. Men naar han eller Sigurd ønskede Noget, var Puslingen strax ved Haanden og søgte ved tusinde Smaatjenester at være dem til Behag. Rudolph fortrød i sit Hjerte, at han havde talt Dværgen saa haardt til; men han kunde dog ikke see ham uden Alfsh, og hans Faders Advarsel mod de Underjordiske syntes han altid at høre, hvergang hans Hjerte vilde tage Dværgen i Forsvar, og han, trods sin Modbydelighed for den lille Banstabning, maatte smile over hans tjenstfærdige Travlhed.

Nu holdt de to Venner Raad over hvad de skulde tage sig for i Verden. Sigurd vilde helst reise Verden igjennem

paa Eventyr; men Rudolph stemmede for at gaae til Sjælland, for i Kong Baldemars Tjeneste at komme i Kamp med Hanseater og Vender og hevne sin Faders og de bedste Burgunderholmers Død paa de vilde Sørøvere, som endnu førte Drager og Afgudsbilleder paa deres Vifingsstuder.

„Velan!“ — sagde Sigurd — „det Tog gjør jeg med dig! vi vil trolig dele Fare og Ære sammen! men naar vi saa har vundet Heltenes Krands, saa maa du følge med mig i den vide Verden! der vinke mig tusinde andre Krands, og jeg har Lyst til at gribe dem alle! Naar jeg har sørget for Eftermælet — see! da vil jeg ganske leve for Livet, og det skal du gjøre med! Den skønne Elna skal du ikke gaae og sukke for; men veed du, hun holder af dig, nu vel! saa tag hende da — med Lyst eller Magt, og lad det koste hvad det vil! jeg skal ogsaa gjerne være med paa det Tog!“

„Brave Sigurd!“ — sagde Rudolph, og rakte ham sin Haand — „du mener det godt og ærligt med mig; men min Kjærlighed forstaaer du dig ikke paa, og hvad der er Helligst og Høiest for mig, er endnu som en luft Bog for dig.“

„Det kan vel være! — men see dog, Rudolph! nu er vi jo alt ved Havet! hør hvor herligt det bruser os imøde! hvor det maa være lysteligt at tumles derude og komme til fremmede Lande!“

— De gif strax ombord paa en Snekke, som just laae seilfærdig; og da Vinden raft udspilede de bugnende Seil, og Snekken fløi med dem som en Fugl over Dybet, da sad Rudolph ved Bagstavnen og saae tilbage paa den elskede Klippe, hvor hans Bugge gif og hans Fædres Gravhøie stod, og hvor hans Elskede nu sad ene hos sin Moder og tænkte paa den kjære forsvundne Gjest. Burgunderholms

Klipper forsvandt nu mere og mere for Rudolphs Dine; han rakte endnu engang sine Arme ud mod de flygtende Ryster. „Farvel, Burgunderholm! farvel, skønne Elna!“ — hvistede han bevæget og stirrede paa Bølgerne, som herøvede ham det sidste Glimt af hans Barndomsø og hans første Kjærligheds Paradis.

Dværgen var ikke nær saa lystig paa Søen, som paa Landjorden. Han sad i Førstningen ganske stille paa en Rorbænk og krøb sammen; derfor havde Ulsson ogsaa mangengang straffet ham forgjeves; men naar han fik No til at befinde sig, blev han snart igjen saa rast og dristig, at han klavrede, som en Kat, paa Master og Lougværk. Endnu stred han Kampen med sin naturlige Vandsty. Imidlertid stod Sigurd ved Førstavnen, med sin gyldne Luth i Haanden, og glædede sig kostelig over den raske Flugt. Jo stærkere Vinden greb i Seilene og jo høiere Bølgerne høvede ham, jo livligere tindrede hans Dine, og da Sneffen nu fløi, som en Piiil, for den spinglende Kuling, greb han munter i Strængene og sang:

„Herlige Hav!

Ved din svulmende Barm har jeg hjemme —

Vældig mig kalder din brusende Stemme,

Er dit Skjød end Tusinders Grav.

Dine bølgende Strømme

Tilhviſte i Flugten mig venlige Drømme.

Til fjerne Strande,

Til fremmede Lande

Du vugger mig mægtigt paa ghygende Stavn

Dg bærer mig høit i din Favn.“

Medens Sigurd saaledes sang, saae han en deilig Kvinde høve sig halvt op over Bølgen ved Førstavnen; hendes Dine

vare blaae som Havet, og Barmen var hvid som Bølgernes Skum. Af Forundring og Glæde over det fortryllende Syn tabte han Luthen af Haanden; nu hørte han den tone fra Bølgerne, og den skønne Havpige sang med rørende Stemme:

„Jeg kunde mig glæde
Som du over Livet paa Jorden —
Jeg kunde lykkelig dens Blomster betræde,
Ak! hvis jeg din Søster var vorden;
Nu svømmer jeg ensom fra Kyst og til Kyst
Og glemmer dit Billed i trofaste Bryst.

Jeg faae dig bernede —
Jeg hørte din livsglade Stemme —
Min Fred er forsvundet; men ikke min Glæde,
Og nu skal jeg aldrig dig glemme!
Du gav mig din Strængeleg, gylde og skøn —
Bed den skal jeg synge og flage i Løn.

Kun du skal det høre
I Natten, naar Havet er stille,
Naar svævende Smaastjer Maanen omsløre,
Naar Stjerner paa Havfladen spille!
Og har end dit Billed mig røvet min Ro —
Jeg danser paa Bølgen dog, naar du er fro!”

„Hvad fattes dig? Sigurd!” — sagde Rudolph, som faae ham staae paa Forstavnen med blussende Kinder og Armenene udbredte mod Havet, som havde han isinde at styrte sig i Bølgerne — „Du svimler jo! tag dig iagt!” — idetsamme ilede han til og greb ham ved Armen. „Hvi lod du mig ikke springe?” — sagde Sigurd — „nu er hun borte.”

„Hvem?“

„Jh, hvem anden, end den heilige Jomfru, som sang saa smukt for os og spillede paa min Luth? Hørte du ikke hvor lifligt hun sang?“

„Nu er det dig, som drømmer! jeg har Ingen hørt synge uden dig; men hvor har du gjort af din Strængeleg?“

„Hun tog den jo med sig, og hun maa gjerne beholde den! saa har hun dog en Erindring om mig; jeg seer hende maasse aldrig mere.“

„Er du gaaet fra Forstanden? Sigurd! jeg forstaaer jo aldrig et Ord af hvad du siger; har du tabt din Luth i Havet? nu, saa lad den kun seile! den Dværgegave saae jeg ogsaa nødig i din Haand: den har allerede gjort dig halv forrykt i Hovedet, mærker jeg, og hvad du sang før, klang mig ogsaa noget underligt. Du er bleven forelsket i Havet, troer jeg, og gør det i din Indbildning til en Pige: du sang allerede før om dets Favn og svulmende Barm, og havde jeg ikke holdt dig fast, var du vel endogsaa sprungen ud for at omfavne det.“

„Det var hverken nogen Drøm eller Indbildning!“ — sagde Sigurd — „jeg saae hende tydelig, det var en heilig Havmø; jeg seer aldrig paa Jorden hendes Lige.“

— „Arme Sigurd! du er ikke indviet til Lysets Rige ved den heilige Daab, og dit Hjerte og Die er aabent for alle Blendværk af Mørkets foglende Vænder. Hvis din Sjæl og din Salighed er dig kjær, saa søg Frelsens Vej, mens den endnu staaer dig aaben, og luk Diet for de bedrageriske Billeder, som allevegne vil nedlokke dig i Afgrunden!“

Sigurd hørte ikke hans Ord, men stirrede endnu bestandig ud i Havet og syntes at høre Luthen tone mellem Bølgerne langt borte. „Seer du da ikke heller Manden hist med det store grønne Skæg?“ spurgte han og pegede paa

en Skikkelse, som nu hævede sig op over Havfladen, og som Rudolph holdt for et usædvanligt Sødyr; men det kom nærmere, og nu syntes Rudolph ogsaa at see et Menneskeansigt og et langt Skæg. Da tog han sit Sværd, truede med Heftet og raabte: „vig fra os, onde Vætte! med os har du Intet at skaffe!“ I samme Dieblif forsvandt den skæggede Mand; men Sigurd havde seet, at han truede, og nu blev Havet saa uroligt, og Søfuglene skrege saa ængstelig og slagrede saa tæt om Skibet, at Skibsfolkene befrygtede Uveir. Snart begyndte det ogsaa at storme saaledes, at Masten gik overbord og havde sikkerlig knust Rudolphs Hoved, havde Sigurd ikke revet ham tilside. „Seer du!“ — sagde den lystige Ungerøvend — „saa nær havde det været ude med dig. Du kunde ogsaa ladet være at true! de Godtsfolk i Havet er mægtigere, end vi“ — —

„Men kan dog ikke krumme et Haar paa vort Hoved, naar Gud er med os“ — med disse Ord bøiede Rudolph sit Knæ for at bede.

„Denne gang var det dog mig, som hjalp dig!“ — svarede Sigurd og loe.

Da blev Rudolph saa vred, at han med sin Faders hele Kæmpestyrke greb Sigurd i Brystet og havde nær i sin Harmeskaftet ham ud over Bord. Surting kom allerede styrkende til, for at hindre det; men i samme Dieblif laae Rudolph i Sigurds Arme, og Taarerne rullede ham ned over Kinderne. Men Sigurd loe endnu høiere, end før, og sagde: „jo, du har vistnok den rette Tro: du vil drukne din gode Ven i samme Dieblif, han redder dit Liv!“

„Sigurd!“ — sagde Rudolph — „jeg kan elske dig, som min Døsten; men kommer du mig endnu engang saaledes, staaer jeg dig ikke inde for Noget.“

Under denne hele Strid laae Skibsfolkene paa Knæ og

læste Bønner. Skibet havde de allerede overgivet til Stormen og de rasende Bølger, og de ventede hvert Dieblif at forgaae. - Dværgen var den Gnefte, som endnu tænkte paa Redning; han fløi som et Egern fra det ene Toug til det andet og havde Die med Alt, lod sig heller ikke længe sinke ved Vennernes Strid; men saasnart han saae dem igjen i hverandres Arme, var han atter ved Roret og Tougene og ordnede Alt, som en gammel søkkyndig Skipper. Nu kom ogsaa Rudolph og Sigurd ham til Hjælp, og ved fælles Anstrengelse bragte de det endelig saavidt, at Skibet dog ikke forgik i rum Sø, men satte til paa Kysten af Nyland.

Midt under denne Lummel var Sigurd saa fornøiet over disse nye og usædvanlige Optrin, at han sang og loe jo mere det stormede, og jo høiere Skibsfolket sfreg og bad. „Herlige Hav!“ — sang han — „ved din stormende Barm har jeg hjemme.“ Men nu stod Skibet paa Grund og adspalttedes for de rasende Bølger. Dværgen og Skibsfolkene svømmede i Land. Rudolph sprang nu ogsaa over Bord; men Sigurd stod endnu paa den sidste Deel af Braget og huffede nu først, at han ikke kunde svømme. „Spring ud!“ — raabte Rudolph — „jeg skal, med Guds Hjælp, svømme for os Begge!“ Sigurd sprang leende ud; den stærke Rudolph tog ham paa Ryggen og svømmede heldig med ham til Kysten.

Femte Kapitel.

Medens de vare ifærd med at ryste Vandet af sig, og Skibsfolket opfiste hvad Bølgerne drev til Land af det strandede Gods, saae de langt borte en Mængde Indbyggere samle sig, dog, som det lod til, ikke for at komme dem til Hjælp, men snarere for at overfalde og plyndre de Skibbrudne; thi de vare bevæbnede med Hellebarder og Spær, og de hedenste Nylændere, af hvilke der endnu var Mange paa Den, vare saare vilde og grumme og vare ikke bekjendte for deres Gjestfrihed; men alle Søfarende toge sig nøie iagt for at komme deres berygtede Kyster for nær.

„Harde vi kun vore Vaaben!“ — sagde Sigurd — „men de ligge jo paa Havsens Bund, og hvad skal vi udrette her med de blotte Hænder? Det vil blive en pudsig Strid.“

„Her maa Gud staae os bi!“ — sagde Rudolph — „lad os imidlertid gjøre hvad vi kan!“ Nu bevæbnede hele Mandskabet sig efter Rudolphs Opmuntring med Stene og opdrevne Bragstumper; saaledes udrustede, modtog de Fjenden, som med overlegen Styrke styrkede over dem. Sigurd og Rudolph sloge vel mangen Nylænder for Vandet; men Overmagten var for stor, og i et Dieblik laae alle Skibsfolkene udstrakte paa Strandbredden. Dværgerne gik under hele Striden og fiste i Vandet efter det strandede Gods. Han og de to Venner vare nu alene tilbage; disse stred endnu fortvivlet mod den overlegne Fjende — da kom Dværgerne pludselig springende med et Horn i Haanden, som

han førend Skibbruddet havde baaret om sin Hals; han fatte det strax til Munden og blæste af al Magt, og i samme Dieblit toge alle Nylænderne Flugten, som slagne af en dødelig Skræk.

Rudolph og Sigurd saae forundrede efter de Flygtende, og da Hornets stingrende Lyd ogsaa angreb dem med et Slags Rædsel, som var dem ubegribelig, vendte de sig om, hvor Lyden kom fra, og saae nu Dværgeren, som med Hornet for sin store Mund og med oppustede Kjæver blev ved at tube af alle Kræfter saalænge han kunde øine de flygtende Fjender.

„Utter Trolddomskonster!“ — raabte Rudolph harmfuld, rev idetsamme Hornet af Haanden paa Surting og kastede det i sin fromme Iver langt ud i Havet — „før vil jeg falde her for Hedningernes Haand og døe, som en ærlig Stridsmand, end frelse Livet paa den Maade!“

„Om Forladelse!“ — sagde Surting — „jeg troede, det var bedre, jeg blæste de Karle et Stykke, end at lade dem slaae Jer ihjel; men det kan skee tidnok endnu, naar de komme igjen.“

„Hvi kastede du det fælsomme Horn bort?“ — sagde Sigurd — „vi kunde vel have det nødigt her og bruge det uden Skam, saalænge vi har ingen andre Vaaben; jeg gad dog nok ogsaa seet den Tingest!“

Rudolph hørte ikke hans Ord. „Gjorde jeg dig din Ret, Dværg!“ — vedblev han i sin Hidsigthed til Surting — „og du ikke var saadan en Pusling, saa kastede jeg nu dig bagefter dit forherede Horn.“

„Saa fik du med mig at gjøre“ — foer Sigurd op — „nu har Surting to Gange frelst vort Liv, og vi skylde ham idetmindste saa megen Taknemlighed, at vi lade ham beholde sit i No.“

Rudolphs Hidstighed lagde sig noget, da han mærkede, Sigurd blev vred, og han syntes næsten ogsaa selv, at han var ubillig mod Dværgerne, skjøndt dette sidste Konststykke med Hornet bestyrkede ham end mere i hans Mistanke til dette forunderlige Væsen. — Dværgerne gik tilside, og Rudolph betroede nu Sigurd i Mindelighed sine Betæneligheder over Surtings Koglerier og mente, at med sliq Rejsesælle kunde intet Tog lykkes. Men Sigurd var saa langt fra at regne Dværgerne Noget til Dinde, at han meget mere prisste hans Kløgt og Kunst og fandt det ligesaa morsomt, som nyttigt, at have saadan en Budsenmager med sig. Imidlertid havde Dværgerne travlt med at gjøre Ild og tænde Blus ved Stranden, for at tørre de vaade Klæder og maasse paa denne Maade at give et Nødstegn for de Søfarende, som mulig kunde komme dem til Hjælp.

Uveiret havde lagt sig, og langt borte saae man Skibe i Søen, men som alle lode til at styre Ryland forbi. Sigurd og Rudolph vare imidlertid udmattede af Kampen og de udfandne Besværligheder; de trængte høilig til Forfriskning; men der var Intet reddet til at stille Hunger og Tørst med, og at søge det høiere oppe i Landet hos de fjendtlige Dboere, var ikke raadeligt. Da Nøden var størst, tog Dværgerne hemmelig hint underlige Billede frem, som han havde taget fra Ulsson, og gik tilside dermed. Strax efter kom han igjen. Han bragte et Sølvfad med sig, fyldt med kostelig Epise, og satte det paa en Sten foran Rudolph og Sigurd, tilligemed to Flasker fortræffelig Vin. „Du er en brav Karl!“ — sagde Sigurd fornøiet, og uden at spørge eller betænke sig videre, tog han strax fat paa Maden og Vinen og lod den smage sig vel tilligemed Surting; men Rudolph rørte ikke derved: han taug og saae bekymret paa Sigurd.

„Hvad skal nu det betyde?“ — spurgte Sigurd — „du spiser jo ikke, og før var du nær ved at dø af Sult.“

„Det vil jeg heller“ — svarede Rudolph — „end være til Gjestebud hos Satan.“

„Er han en slet Bert?“ — spurgte Sigurd og blev ved at spise — „Jeg har aldrig hørt tale om den Mand før; men hvad har han hermed at gøre?“

— „Det maa Surting bedst vide! en forheret Mad er det, du spiser, hvorfra den saa er kommen, og bliver den ikke til Sten eller Gift i dine Indvolde, skal det være mig fjært; men din Sjæl var bedre faren, hvis du hungrede med mig.“

„Det er en af dine gamle Griller!“ — sagde Sigurd — „Hvad kommer det min Sjæl ved, hvad jeg spiser og drikker? det er jo kun Mavens Sag, og at det hverken er Sten eller Gift, kan jeg nok mærke.“

Forgjebes søgte Sigurd at overtale sin hungrige Ven til at sætte alle Betæneligheder tilside og ikke slaae Brag paa Naturens Gaver, fordi de vare komne paa en usædvanlig Maade. „Derfom Brødet vorede bagt op af Jorden og Fuglene fløi stegte ned paa Bordet for os“ — sagde han — „vilde du saa aldrig spise? Rudolph! nu, som du vil da! for mig maa det Gode komme hvordan det vil, naar det kun kommer! hvorledes Kornet kan vore op af Jorden, er mig ligesaa forunderligt, som alt Dette.“

Rudolph taug og gik op paa en Høi, hvorfra han kunde see langt ud over Havet. Der fastede han sig paa sine Knæ, rakte Hænderne mod Himlen og bad, medens Sigurd og Dværgeren vare lystige ved Vinen og den velsmagende Ret, hvoraf de dog leynede saa Meget, som Rudolph kunde styrke sig med, hvis han skulde betænke sig, naar han kom igjen. — Nu saae de ud over Havet og saae et Skib for fulde

Sell nærme sig Kysten. Tre Krigsmænd roede iland paa en Baad, og da Sigurd og Dværgen ilede dem imøde, fandt de Rudolph allerede i de tre Fremmedes Arme. — Det var hans tappre Brødre, som vare paa Veien til et Tog imod Sørøverne; men ved Stormen var deres Skib drevet bort fra Baldemars øvrige Flaade, og da de saae Baalet paa Kysten, havde de styret til Land, for at see hvad det skulde betyde. — Da Rudolphs første Glæde nogenlunde havde fat sig, og han atter og atter havde omfavnet de fjære Brødre og givet og besvaret over hundrede Spørgsmaal, saa mærkede han først Hungeren igjen og fik den nu snart tilfredsstilliget, uden at have nødig at tage sin Tilflugt til Surtings forhadte Netter. Brødrenes tørre Skibskost forfristede hans Kræfter, og det Første, han tænkte paa igjen, var Waaben. Derfor havde Sigurd dog allerede sørget. Han var strax bleven fortrolig med den stærke Gisten, den ældste og største af Rudolphs Brødre, hvis skæggede Bildmandsansigt, med de mange Skrammer, og hvis kæmpestore Bert strax tiltrak sig hans Opmærksomhed. Medens Sigurd betroede ham sine store Fremtidsplaner og Gisten glædede sig over Sigurds Lyft til dristige Foretagender, til Waaben og Ledingsfærd, og igjen fortalte ham hvor han havde faaet enhver af sine Skrammer — sørgede Rudolph, med Guttorms og Halvdans Hjælp, for at faae Ligene af de faldne Skibsfolk i Jorden, og da ingen christen Præst var tilstede, fremsagde Rudolph selv, med hjertelig Høitidelighed, de hellige Ord, hvormed de Christne indvie deres Døde til Opstandelsen; men Dværgen havde han først befalet at gaae tilside. Da Gravhøien var opkastet, fortalte han nu Brødrene sin Beslutning, at gaae i Baldemars Tjeneste tilligemed den raske Sigurd, som han gav et herligt Vidnesbyrd, men beklagede alene, at han var saa haardnakked en Hedning. Ogsaa for Surtung udbad

han sig en Plads paa Skibet, men forfulgte ikke sin Mistanke til dette underlige Halvmenneske, som han mod sin Willie dog fandt, at han skyldte Taknemlighed.

Guttorm og Halsdan vare store og stærke, som Rudolph; men Ingen af dem kom dog i Kæmpeudseendet Bonahvedes Førstefødte, den barste Gisten, nær. Hans Styrke syntes ofte, især naar han længe havde været i Ro, at strømme over, som den vilde, dæmmede Flod, der sprænger sine Grændser, og da var han et farligt Menneske for Ven, som for Fjende. Mangengang lod han selv sine Brødre binde sig, naar han mærkede, at Bærserferraseriet kom over ham, og der ikke vare Fjender nok ved Haanden til at udraase iblandt. Den forsigtige Guttorm havde derfor altid en stærk Jernbøile med sig til dette Brug; thi det stærkeste Skibstoug var som en Sytraad for Gisten, naar han blev vred. Men Halsdan havde en mildere Maade at tæmme Wildmanden paa: han var Skjald, og havde altid sin Harpe med sig i Krigen. Til den besang han de faldne Helte, og med den opflammede han de Kæmpende, naar Striden var nær; men gif Gistens Raseri forvidt, og selv Guttorms Bøile ikke hjalp, da greb den blonde Halsdan stundom i sin Harpe og sang Buggesangen for ham, som hans Moder havde sjunget i hans Barndom; og naar Gisten hørte den, rullede Taarerne ofte ned over Wildmandens fortstæggede Kind, og han blev mild og stille, som et Barn.

Da nu Gisten rigtig hørte, hvorledes Nylænderne havde overfaldet Rudolph og Sigurd, for at plyndre de værgeløse Skibbrudne, og at de nylig begravne Skibsfolk vare ihjelslagne af nogle hedenste Lboere, saa begyndte Blodet at koge i Kæmperen, og Dinene rullede allerede frygteligt i Hovedet paa ham. „Lad mig faae dem fat og hevne Jer!“ — raabte

han — „eller det gaaer ud over Jer selv, at I har bragt mig i Gærnist forgjeves!“

Guttorm tænkte allerede paa at spænde ham i Bøilen; men idetsamme saa de Fjenden langt borte, som nu nærmede sig igjen i langt større Mængde og lod ikke dennegang til at ville lade sig skræmme af nogen Dværg eller tom Lyd. For at døve enhver fremmed Trolddom, førte de nu deres store Afguds Billede imellem sig, og hvor det var med dem, frygtede de hverken Ild eller Sværd.

„Nu kan du ikke rase stærkt nok, Broder Giften!“ — sagde Guttorm — „der kommer over hundrede Nylændere, og vi er kun fem Mand stærke; for Buslingen der kan vel ikke slaaes med andre, end Fluer; men vi skal gjøre vort Bedste, og Nylænderne skal dog fornemme, i hvordan det gaaer, at det er Bonahvedes Sønner, som gjester dem!“

„Det skal de!“ — raabte Giften og knugede Sværdet i sin Haand — „lad os gaae dem imøde!“

„Ja vel! lad os gaae dem imøde!“ — raabte Sigurd, Rudolph og Halfdan paa eengang og droge allerede deres Sværde.

„Nei, kjække Brødre!“ — sagde Guttorm — „her skal vi staae, som en Mur, og tage imod dem, som Mænd! saa har vi Ryggen fri mod Havet, og de kan ikke omgaae os, eller affære os fra Baaden og Snekken.“

Alle maatte billige Guttorms kloge Raad, skjøndt Kinderne blussede paa dem Alle af Kamplyst. Selv den vilde Giften fandt sig deri: „som I vil!“ — sagde han — „jeg kan endnu holde mig en liden Stund; men jo længer de lade os vente, jo grammere bliver jeg dem. Syns os Sværdkvadet, Halfdan! at de kan høre, vi er vaagne!“

Og nu sang Halfdan høit, mens Brødrene sloge paa deres Gjofde:

„Blink fro, du Pandefløver god!
 Kling høit paa Skjolderand!
 Snart skal du drikke røden Blod
 I Kamp paa fremmed Strand!
 Sjung lystelig i høien Sky,
 Som Ravnene over Val!
 Snart skal du høre Baabengny,
 Og snart du flyve skal!

I Kæmpehaand fra Bryst til Bryst
 Du flyve skal med Lyst!
 Og spørger Nogen, hvo dig svang,
 Saa svar kun hvas, med vældig Klang:
 Jeg kommer fra en liden D;
 Men Den, jeg rammer, han skal døe!
 Og Bonahvedes Søn mig svang —
 Fornem det paa min Klang!”

Under Halfdans Sang styrtede Nylænderne hujende imod dem, og han sang endnu, da Kampen begyndte, og han fældede sin første Mand. Nærmest ved ham stred Rudolph hos Sigurd og nedlagde Mange; men ved den rasende Giftenes Side stred Guttorm, med Sindighed og rolig Kraft, og passede nøie paa, at ikke Brødrene bleve adskilte eller omringede, naar Giften, som sædvanligt, styrtede frem, som isblinde, og meiede Hoveder af med sit store Sværd, som Ar med Leen. Dværgeren holdt sig altid i Nærheden af Sigurd, som stred munter og brav blandt de tappre Brødre. Flere Gange var han vel nær ved at overmandes; men da listede Gurring sig frem og kastede Nylænderne Blendstøv i Dinene; dog tog han sig vel i Vare for, at Nogen saae det; thi Rudolph havde strengelig forbudt ham at tage mindste Deel i Kampen.

Forbausede over den uventede og rasende Modstand, begyndte Nylænderne nu at raabe paa deres Afgub og æfte ham til Hjælp med vilde Sange og underlige Gebærder; men da styrtede Rudolph frem og bemægtigede sig Afgubsbilledet, som han i samme Dieblif kastede paa Baalet, og da Luen slog høit op over det, fløi en Ravn pludselig op, som kom den fra Baalet, og fløi skrigende bort over Nylændernes Hoveder. Med et Raseri uden Lige styrtede nu de forbitrede Hedninger mod Rudolph, og, trods den Mandighed, hvormed han stred, og trods den troe Sigurds og Haldans Anstrengelser, var han dog tilsidst bleven overvældet af Mængden, havde nu ikke Eistens store Slagsværd skaffet ham Luft. Han og Guttorm fore midt ind blandt Nylænderne og huggede, Nyg mod Nyg, til alle Sider. Eistens Sværd holdt ikke op at suse, saalænge der var een Fjende tilbage. De Faa, som vilde redde sig ved Flugten, indhentede han med Kæmpeskridt og huggede dem Nygbenet over. Da denne Tugt var endt, kom han rolig tilbage til Brødrene og hvilede sig paa det blodige Sværd. „Kaster nu Eigene paa Baalet!“ — sagde han — „og lader de Hedningkroppe gaae samme Vej, som deres forbandede Afgub! — Du er en brav Karl, Rudolph! jeg har ikke kæmpet i Lag med dig før idag; men Bonahvedes Blod foger ogsaa i dine Aarer, mærker jeg, og du er nær ved at gjøre os Andre tilfamme.“

„Havde Herren ikke hjulpet os ved dig, Broder Eisten!“ — svarede Rudolph — „harde vi nok Alle ligget her uden Hoveder idag; men hvad siger du da om Sigurd?“

„Han kunde være vor Broder“ — svarede Eisten — „og det er Skade, han ikke er det. Kom, Knøs! lad mig række dig Broderhaand!“ Med disse Ord gav han Sigurd saa vældigt et Haandtryk, at Blodet sprang ud af hans

Neglerødder; men Sigurd forandrede ikke en Mine ved.

Da nu Eigene vare brændte, og de faldne Nylænderes Baaben vare opstablede paa Kysten til et Seierstegn, stege de Alle i Baaden; og da Seilet udspiledes for de muntre Vinde, og Heltesneken gled stolt forbi Kysten og den glindsende Baabenhøi, greb Halfdan i sin Harpe og sang:

„Seierstegn paa Hedningkysten!
 Hellebarder! blanke Spær!
 I var med i Kæmpedyften;
 Men hvor er jer Heltehær?
 Stormen med dens Aste leger,
 Flammen spiller om dens Ben;
 Kommer did en ensom Jæger,
 Seer han ingen Bautasten.

Baabenhøien skal han finde,
 Rede om de Faldnes Spor,
 Naar for alle Verdens Vinde
 De er veiret bort fra Jord.
 Nylands Afgud er fortæret,
 Ravnens skriger over Val.
 Her har Christenhelte været!
 Fremmed Sømand juble skal.

Kæmpesønner! Brødre gjæve!
 Fort til flørre Manddomsværk!
 Rast som Orne vi os hæve!
 Flugten være høi og stærk!
 Brave Helte Haand vi ræffe!
 Stærke Broder! vær og from!
 Dands til Seier, Brodersnekke!
 Fra Burgunderholm du kom.“

Sjette Kapitel.

Medens Rudolph nu med Sigurd og sine tappre Brødre paa den hurtige Snekke indhentede Valdemars Flaade og beredte sig til en alvorlig Kamp mod Sørøverne, sad Elna hos sin Moder paa Alfsons prægtige Borg og smilede ofte, for at skjule de Elskovstaarer, som siden Rudolphs Besøg og pludselige Bortreise saa ofte glindsede i hendes skønne, livlige Dine. Men Marnas ømme Moderblik skuffedes ikke af de flygtige Smil, og snart laae Datteren grædende ved hendes Hjerte og tilstod hende, hvad hun allerede vidste. „Tab ikke Modet, mit Barn!“ — sagde den trostende Moder — „har han dig saa kjær, at han vovede sit Liv for at see dig, saa vil han vist ikke glemme dig i fjerne Lande, og vi see ham visseelig igjen, naar gunstigere Tider komme. Har han end ikke aabnet sit Hjerte for dig med Ord, saa har hans Blik dog sagt saameget, at selv jeg forstod det, og Bonahvedes Søn kan jeg ikke mistroe: hans ædle Sjæl taler klart i hans Dine; deres stumme Tale skuffer dig ikke!“

„Tak, du gode Moder!“ — sagde Elna og rødmede — „du kjender mit inderste Hjerte og veed saa kjærlig at sige mig Alt, hvad jeg selv vilde sige, hvis jeg havde Ord til hvad jeg føler i disse Dage. Den ædle Rudolph holder vist meget af din Elna, Moder! — o! saare meget; men Fader hader ham jo til Døden, og han kan vist aldrig komme her meer. Nu er han vel endog gaaet i Krigen; det troer jeg vist var hans Beslutning: han talede saa varmt om den

nye store Baldemar, og hvor herligt det maatte være at tugte Benderne under det gamle himmelfaldne Korsbanner."

"Vi vil bede for ham!" — sagde Marna — „saa kommer han nok med Seier igjen. Ogsaa for hans Følgesvend vil vi bede, den muntre, lysshaarede Sigurd! ham lagde du nok slet ikke Mærke til, Elna! han forekom mig som et venligt Billede fra fjære forbigangne Tider; naar jeg saae paa ham, blev jeg saa underlig tilmode, som om mit Hjerte havde kjendt ham for længe siden. Saadan har jeg drømt mig at din Broder maatte see ud, som de grumme Underjordiske berøvede mig. — Ak! hvi kunde jeg ikke omfavne ham og kalde ham Søn! men det var vel kun en Drøm; min elskede Førstefødte seer jeg vist aldrig i denne Verden — Gud veed om jeg seer ham hisset; han blev mig jo røvet før han var indviet til det evige Liv."

"Græd ikke, du gode Moder!" — sagde Elna og kyskede Taarerne bort af den fromme Marnas himmelblaae Dine — „Du seer vist min Broder igjen, hvis han lever, og hvorfor skulde de Underjordiske vel have dræbt et uskyldigt Barn?"

"Det maatte de dog heller" — sukede Marna — „end opdrage ham i Hedenskab og Ugudelighed."

"Men ere de Underjordiske da saa onde?" — spurgte Elna — „dersom Surting, som du jo troer, er et af deres Børn, som de har lagt i Buggen for dig istedetfor min Broder, saa kan de dog vel ikke være meget værre, end han. Rigtignok seer han vanstabt og hæsliq ud og driller Pigerne slem i Stegerset, naar han er hjemme og de lade ham høre, han er en Dværg; men han er dog med alt det en godmodig lille Spøgefugl, og jeg har aldrig rigtig kunnet blive vred paa ham. Han har rigtignok tidt stjaalet mine Skoe under Bordet, forstemt min Luth og lagt Skadeæg i Reden

til mine Duer; men da jeg græd over min nye Elfenbens Væverspole, som du nok husker, han havde gjort sig en Tandstikker af, saa gav han mig jo den smukke Guldspole istedet, og jeg har aldrig vævet saa hurtigt og kjønt, som siden jeg fik den. Med den har jeg idag faaet Rudolphs Billede færdigt; det ligner ham herligt og seer ud som det var malet. Du skal siden faae det at see, Moder! men du maa love mig at tie stille dermed for Fader. Surting har jo ogsaa været god imod Rudolph og det unge Menneſte, du holdt saa meget af, og skaffet ham bort herfra, da Fader var saa vred. See! det var jo dog kjønt af Surting, og at han intet ondt eller haardt Hjerter har, mærkede jeg tidt naar jeg spillede og sang: han græd jo altid hver Gang jeg sang Bisen om den stakkels Havfrue, som han selv har lært mig. O! du maa troe, Moder! de Underjordiske er ikke saa flemme, hvis ellers Surting er En af dem, og der ikke er to Slags, som jeg næsten skulde troe, efter alle de underlige Ting, man fortæller om dem."

"Vogt dig, mit Barn!" — sagde Marna — „og bed flittig de Bønner, jeg har lært dig! du staaer ellers Fare for at lære dette tvetydige Folk alt for vel at kjende. Har de aldrig viist sig for dig i Drømme?"

"Da jeg var lille" — svarede Elna — „har jeg ofte drømt om nogle smaa venlige Væsner, som legede og dandsede om mig; men det har jeg altid troet var de smaa Gudsengele, hvorom du har fortalt mig saa meget Smukt, og det sagde du ogsaa dengang selv, da jeg fortalte dig det. Natten før hin Dag, Rudolph besøgte os, drømte jeg ogsaa om saadant Noget, men kan ikke ret huske hvad det var. Saameget veed jeg kun, at jeg snart blev glad derover og snart igjen bange; for Nogle saae mildt til mig og dand-

se, og de vare hvide i Ansigtet, men havde rigtignok store Hoveder og smaa Ben, ligesom Surting; Andre syntes derimod brede paa mig og truede, og de syntes mig vare sorte i Ansigtet."

"Hvad havde du tænkt paa den Aften, da du lagde dig til at sove?" — spurgte Marna.

"Paa Rudolph, kjære Moder!" — sukede Elna og rødmede; og Marna formanede hende nu til altid at indslumre med gudsfrygtige Tanker og ikke glemme Gud for noget Menneske. Hun læste ogsaa sin Aftenbøn først hvergang hun gik til Sengs, men sov dog altid ind med Tanken om Rudolph, og hvad han havde sagt til hende fra den første Gang, hun saa ham, til han sidst forlod hende, og af ethvert af hans Ord vilde hun saa gjerne udfinde noget Fortroligt og Hjerteligt, som ogsaa altid lykkedes hende. — En Nat blev Rudolphs Billede saa levende for hende, at hun slet ikke kunde sove; men henimod Midnat blev hun ængstelig og kastede sig urolig hid og did paa sit Bæde. Det var ligesom hun anede, at Rudolph var i Fare, og at en Ulykke forestod dem Alle. Marna laa ved hendes Side og syntes ogsaa at være urolig i Drømme. Den bængstede Elna strakte allerede sin Haand ud for at vække hende, men holdt pludselig inde og saa med Forundring, at Gulvet aabnede sig i Sovesamret og to smaa Dværgefolk, en Mand og en Kvinde, stige op af Jorden. De vare iførte gyldne Klæder og havde smaa Guldkroner paa deres Hoveder. Deres Haar var hvidt som Sne, deres Ansigtstræk gamle og rynkede. De havde et langt sort Flor i de smaa Hænder, nærmede sig til Sengen med langsomme Skridt og saa paa den forbausede Jomfru, med en kummerfuld medlidende Mine, og Dværgefongen sang:

„Paa Havnevinger
 Sig Ulykken svinger
 Over Land, over Sø —
 Snart svæver den over vor Klippe.
 Med tunge Vinger den skal bortveire,
 Som Støv fra Jorden, en Menneskeslægt.
 Forgjeves vor Indlingsø vi omleire:
 Den store, mægtige Haand skal feire,
 Som vælted over os Bjergenes Vægt.
 Men vil du leve,
 Til os dig betro!
 I vor dunkle Bolig du tryk skal boe!
 Og Døden skal svæve
 Med sorte Vinge
 Over dit Hoved, mens Ligklokker ringe,
 Og ikke dig frumme et Hovedhaar!
 Men naar Nøden bortgaaer
 Og Betsignelsen kommer,
 Skal du opstaae af Jorden, som Blomsten i Vaar,
 Blandt Grave til livsglade Sommer!“

— Han taug, og Dværgedronningen sang:

„Favre Mø!
 Du skal ikke døe!
 Husk paa os, naar Nøden er stor!
 Vi skal aldrig glemme,
 Du trøstet vor Indling med Søsterstemme,
 Dengang han var fremmed paa Jord.
 Nu maae vi dig bringe
 Det sorte Flor;
 Indhyl dig i det, naar Klokkerne ringe
 Og Sorgen er stor!

Naar Glæden gjenkommer
 I Timernes Dands
 Og Smilet gjensødes i Laareglands —
 Da skal vi dig bringe i favreste Sommer
 Din Brudefrands!"

Nu bødte de to sølsomme Gjester deres kronede Soveder, nedlagde Floret ved Elnas Seng — og forsvandt paa samme Sted, hvor de vare opstegne. Den beængstede Pige laae ubevægelig endnu og saae stift hen for sig; hun syntes endnu at høre deres sørgelige Sang under Jorden og gyste ved det sølsomme Marsel. Forgjeves havde hun anstrengt sig for at tale til de underlige Fremmede; Angesten havde bundet hendes Tunge, og hun var nu først istand til at røre en Haand og vække den sovende Moder, hvem hun strax fortalte Alt, hvad hun havde seet og hørt, og til Bevis paa, at det ingen Drøm havde været, tog hun det sorte Flor op og rakte det til den forbausede Moder. „Ja, det er kun altfor vist!" — sukke Marna — „det har været de Underjordiske, og visseelig, en stor Ulykke forestaaer os; men lad os berede os til at modtage med Hengivenhed og Laalmod hvad Sorg og Nød Gud end vil tilstikke os! Afgrundens Hære have ingen Magt over os, og hos dem vil vi ei heller søge Hjælp eller Trøst! Lov mig det, min Datter! ja, sværg mig det til med en hellig Ed, at du ikke vil tage din Tilflugt til de Underjordiske, om Nøden aldrig vorder saa stor! kun Een er vor Frelser i Liv og i Død — naar al Menneskehjælp svigter, skal han dog bevare dig, om hele Verden saa forgaaer for dine Dine! Sværg, mit Barn! sværg, at du aldrig vil betroe dig til de Underjordiske!"

„Ved Alt, hvad Helligt er, Moder! aldrig!" — sukke Elna og sank grædende til Moderens Hjerte. — „Saa kan jeg døe rolig for dig, naar Gud vil!" — vedblev Marna

og foldede sine Hænder i den sømme Datters Favn — „du vil aldrig forglemme hvad din Moder har lært dig, og dig skal jeg visseelig møde igjen, hvor alle Frelste forsamles! Af, kunde jeg kun haabe det Samme om din Broder, og om din Fader, din ulykkelige vildfarne Fader — saa skulde Intet forstyrre min Fred, naar disse Dine briste!“ — Her kvalte Lærerne den bekymrede Hustrues Stemme. Hun gruede for sin Ægtemands Salighed; hun tog for evig Afsted med ham i sit Hjerte, og hendes hede Lærer blandede sig med Datterens.

„Maaske min Tid snart er udrunden“ — vedblev hun med bævende Stemme — „ogsaa jeg har seet underlige Ting i mine Drømme; men en trøstende Stemme har jeg ogsaa hørt. Den sagde mig, at min Førstefødte lever, at jeg een-gang har seet ham og skal see ham igjen i min sidste Stund. Men hvorledes, begriber jeg ikke; for han skal være langt borte, naar jeg seer ham; hans Haand skal ikke tillukke mine Dine; men det skal din, min elskede Gna! — Græd ikke, Barn! vi vil vaage og bede tilsammen, til Gud adstiller os! vi vil faste al vor Sorg paa ham, og han skal ikke forlade os i Evighed!“

Under fromme Bønner og Sange tilbragte nu Moder og Datter denne ængstelige Nat, og da Solen frembrød, gif de trøstlig til deres huslige Syssler og ventede med Tillid og Fortrøstning det Kommende. Men da flere Dage gif hen og ingen Ulykke hændtes, lode de Ængsteligheden fare og erindrede kun stundom hin varselfulde Nat, som en ængstelig forsvunden Drøm.

Til Alfson havde de Intet hørt siden hans Bortreise; men snart bragte Rygtet dem glade Tidender om Rudolph og Sigurd, som blandt de tappre Brødre allerede vare Ben-bernes Skræk og den store Baldemars Stolthed.

Syvende Kapitel.

Mange Gange havde Kong Baldemar allerede tugtet Benderne til søs, og den burgunderholmske Brodersnekke havde altid været raskest til at entre. Havde Eisten først hugget sin lange Trefork i en fiendelig Snekke, saa gav han før Slip paa sin Arm end paa sit Bytte; mens han halede og holdt fast, sprang Sigurd og Brødrene om Bord. Naar saa Eisten sprang dem til Hjælp, var Dækket snart ryddeligt og Benderflaget strøget. Naar da Baldemars røde Flag vaiede stolt over Seierherrernes Hoveder, klang Halfdanss Harpe paa den fremmede Strand, og Kongen, som selv var med paa dette Tog, hørte glad de tappre Brøders Seierssang. Saasnart en Snekke var erobret, stod Rudolph ved Forstavnen og nedstyrtede i Dybet de Afgudsbillede, hvormed mange af disse Skibe vare forsynede. Engang bad Sigurd ham staae et saadant Billede, som syntes ham forfærdiget med sjelden Konst og vel værd at gemme som et kosteligt Bytte; men da blev Rudolph saare vred, og da Dværgeren ogsaa lod et Par Ord falde til Berømmelse for det konstige Billede, sparkede Rudolph det saa hidstg over Bord, at Dværgeren af Banvare fik et Stød i Ryggen og fulgte med. I samme Dieblif var Sigurd over Bord og havde Dværgeren fat i Nakken, for at trække ham op; men da han ikke kunde svømme, drog han ham kun dybere ned

med sig. Men nu sprang Rudolph bag efter og reddede dem Begge.

„Jeg havde nær taget fejl og takket dig!“ — sagde Sigurd, da han kom op og rystede Vandet af sig — „men her er egentlig Intet at takke for; du er saa hidsig, at du sparker baade Guder og Mennesker i Søen.“

„Lad nu det være godt igjen!“ — svarede Rudolph og rakte ham sin Haand, ja flappede endog Surting paa Rinden — „nu er vi jo alle Tre blevne kjølede, og saavel du, som den hedenske Busling der, kan trænge til at døbes, veed jeg. I har meddetsamme dog lært saameget, at I ikke kan frelse Jer selv, trods al eders Konst, om I ogsaa har en Bændergud med Jer paa Dybet.“

„Jeg skal snart kunne svømme ligesaa godt som du!“ — sagde Sigurd.

„Gud give“ — svarede Rudolph — „at du lærte det saa vel, at du kan naae Land, naar den store Snekke synker med os Alle!“

„Jeg var tilfreds, I To engang vilde ordentlig forliges, eller ordentlig slaaes!“ — afbrød den stærke Giften dem — „skal jeg engang stille jer Trætte ad, er jeg bange, Ingen af Jer vinder Stort derved.“

Hverken Rudolph eller Sigurd saae mildt til Giften, da han sagde disse Ord. „Syng os en Vise, Broder Haldan!“ — sagde Guttorm nu hastig; thi han frygtede for, at Rudolph eller Sigurd skulde give Giften Svar paa Tiltale og bringe hans vilde Bærsærkerblod i Oprør. — Da greb Haldan sin Harpe, og mens Burgunderholmerne atter besteg deres Knor og toge Bænderskibet med paa Slæbetoug, sang han høit:

„Til Kæmpedysten
 Paa Vikingskysten
 Staaer Danstens Hu;
 Der staaer nu Møen
 Og seer paa Søen
 De flyvende Snekker med Gru.

Hun vrider Hænder,
 Og grant hun kjender
 Det røde Flag:
 Fra Sjølund's Skove
 Paa sorten Bøve
 Blodhevereren kommer idag.

Sa see! han stander
 Ved Korsets Banner —
 Fly, bange Mø!
 Bind Sværd ved Bælte!
 I Vikinghelte!
 For Baldemars Haand skal I døe!

Han Kæmper følge
 Paa stolten Bølge
 Med Seiersfang;
 De danske Hænder
 Den Viking kjender,
 Han kjender og Sværdenes Klang.

Snart skal de klinge,
 Som Klokker ringe
 Til sorten Grav!

Til Kæmpedysten
 Paa Vifingskysten
 Vi stavne med Sang over Hav!"

Saa lød Haldans Sang, medens Venderkysten viste sig i det Fjerne, og Kampkysten hævede Krigernes Bryst. Brødrene saae venligt til hverandre og sang med. Sigurd flappede i Hænderne af Glæde over det skønne fremmede Land, som vinkede ham til nye Seire og nye eventyrlige Hændelser. — Ofte saae han ud over Havet og tænkte paa den skønne Havpige, og stundom syntes han ogsaa langt borte at skimte hende dansende paa Bølgerne; men snart var det skønne Syn igjen forsvundet, og hans Hu stod atter til det fremmede Land og til den raske Kriegerfærd blandt de djærve Brødre. Rudolph var ham vel bestandig kjærest af dem Alle, uagtet de næsten hvert Dieblif tvistedes; men Bildmanden Eisten syntes han ogsaa godt om og kunde næsten bedre komme til Rette med ham, end Nogen af de Andre. Kæmpen taalte ogsaa mangen overgiven Spøg af den raske, livsmuntre Svend, som han neppe havde taalt af sine egne Brødre.

Den floge, besindige Guttorm var derimod slet ikke Sigurds Mand; men gjerne hørte han paa Haldans Sange. Et vist sværmerisk Lungstid, som ofte hvilede over Skjaldens stille Helteaashn, og som han med Mægt syntes at ville bortjage ved Kamp og Strængeleg, gav ham noget Tiltrækkende og Løndomsfuldt, som Sigurd ikke kunde forklare sig; men ofte syntes han underligt at samstemme med ham, naar han tænkte paa den skønne Havpige, og mangengang følte han stor Trang til at tale med Haldan om hende; Rudolph vidste han nok vilde kalde hint Syn et

bedaaende Blendværk og rent fordærve ham Glæden derover.

Lidt faae Rudolph tilbage mod sin forsvundne Fædreneø; da steg altid et lønligt Længselsuf fra hans Bryst og fløi bort over Havet til den forladte Elna. Da forstod Sigurd ham og trykte taus hans Haand; men han talede aldrig om hans Elskov i Gistens Nærværelse; thi Kampen lod haant derover og blev altid vred, naar der taltes om Kvinder og om Elskov, ja han havde nær engang flaaet Halsdans Harpe istykker, fordi Skjalden greb nogle smeltende Kjærlighedstoner dert, som skurrede for kjælent og sygeligt i den stærke Broders Dren.

Nu steg Krigerne i Land og plantede syngende Baldemars Korsbanner paa den fremmede Kyst. Venderne lode dem uhindret stige i Land, for siden at affære dem fra Søen og nøde dem til et Hovedslag høiere oppe i Landet, hvor de med deres overlegne Mandetal haabede ganske at tilintetgjøre de dristige Fremmede. Men Kongen lod en forstandset Leir opslaae ved Strandbredden og besluttede der at oppebie en Forstærkning fra Sjølund, som om faa Dage kunde ventes.

I denne Mellemtid forefaldt der hyppige Tvekampe mellem enkelte Krigere, og det var da gjerne Rudolph og hans tappre Brødre, som mødte eller udæfede de vendiske Stridsmænd. Gisten vilde aldrig flaaes med ringere, end to ad Gangen, og Brødrene fra Burgunderholm bleve snart ved deres Heltemod ligesaa frygtede af Venderne, som ærede af Kongen og deres Stridsbrødre. Sigurd blev snart ligesaa bemærket for sin Snildhed og Raskhed, naar han, alene med Curting, paa sin lette Hest streifede dristig rundt omkring mellem begge Leire og ofte bragte vigtige Tidender tilbage om Fjendens Stilling og Forehavender.

En Dag bragte han en deilig Bønderpige med sig til Leiren, som han paa sin raske Hingst havde bortført ligesom Fjendens Dine. En ung Bønder kom strax efter farende og udæstede ham til Dødskamp for hende. Sigurd svang sig munter i Sædlen og fløi ham imøde. Kampen var hidstig; men Sigurd blev Seierherre, og blussende af Harm og Skamfuldhed stod den unge Bønder afvæbnet for ham, blottede sit Bryst og bad ham fortvivlet støde til. Da græd den skønne Pige for sin Brudgom; men da Sigurd saae det, tog han hende venlig ved Haanden og gav hende tilbage til den forbausede Bønder, som græd af Glæde, sthyttede ham om Halsen, tilligemed sin Brud, og kyskede ham. Den skønne Piges Kys blussede endnu paa Sigurds Læber, da det lykkelige Par var forsvundet. Da rystede Rudolph hans Haand og sagde: „Sigurd! det var en god Gjerning; men hvad vilde du med Pigen?“ — „Fortjene det Kys, hun gav mig“ — svarede Sigurd — „det var sagtens en saadan Dyst værd; men det var dog ikke dig, skønne Havmø!“ sukkede han hemmelig og saae ud over Havet.

Aftenen før Slaget faldt Brødrene sammen i deres Telt, og Sigurd midt iblandt dem. Surting togte Vin til dem udenfor Teltet og bar den frem i de dampende Bægere; men Rudolph drak Vinen kold og øste den selv i sit Bæger. En høitidelig Stemning var udbredt over dem Alle; selv den vilde Giften trykkede ofte med stille Inderlighed Brødrenes Hænder og foer ikke saa ofte op som ellers og slog i Bordet for dem. „Imorgen bliver det en varm Dag, Brødre!“ — sagde Rudolph — „Gud veed, om vi sidde mere saaledes sammen i denne Verden!“

„Derfor vil vi ogsaa drikke trofast sammen i aften!“ — svarede Giften og tømte sit store Bæger — „og imorgen vil vi ret slaae os løs! jeg har længe trængt til at faae or-

denlig Luft her og faae fat paa de Karle alle tilsammen, saa man dog engang kunde faae noget Dytigt at rutte imellem."

"Jeg vilde kun ønske" — sagde Rudolph og pegede paa Sigurd — „at vor brave Ven der var en Christen, som vi Andre, saa vidste vi dog hvor vi alle skulde samles, hvis Nogen af os i Morgen skulde savnes ved Nadveren."

"Sørg kun ikke derfor!" — afbrød Sigurd ham — „jeg har ikke isinde at blive liggende paa Marken imorgen og faste; jeg agter lystig at see Døden under Dine, saa har den Intet med mig at staffe, og Hvo vil spørge hvor vi skal samles saalænge Sværdet er helt i vor Haand?"

"Ret saa!" sagde Gisten og rakte ham sin vældige Kæmpehaand; men Rudolph rystede paa Hovedet og taug. Da tog Halsdan sin Harpe og sang:

„Brødrene sidde tilsammen i Kvel;
Bægrene dampe i Leiren.
Kinderne blusse, og kamplysten Sjæl
Drømmer om Gren og Seiren.
Karle i Morgen, naar Hanerne gale,
Flammerne freidig i Striden vi svale!
Sværdet skal knuges og Skjoldene brage,
Kæmperne bløde og Kvinderne flage!
Drotten, som raader for Liv og for Død,
Veed, om vi samles ved Aftenrød."

Med Sværdet i Haanden og Skjoldet under Hovedet lagde Brødrene sig til Hvile i Teltet, da det blev Nat; men da der var stille i Leiren og Maanen straaede venlig og fredelig paa de blanke Skjolde og slebne Hellebarder, stod Halsdan op, tog sin Harpe med sig og vandrede ud under

den frie stjernerklare Himmel, som nu og da gennemkrydsedes af enkelte Lynglimt i det Fjerne. Sigurd kunde heller ikke sove: han hørte Bølgerne pladske mod Strandbredden, og syntes i deres Brusen at høre den skjønne Havpiges Stemme; han kom hendes Sang ihu, og gik nu til Strandbredden for at see, om hun vilde holde Ord og lade sig høre og see for ham i den tause, fortrolige Midnatsstund.

Paa en Kæmpehøi ved Stranden saae han Halsdan sidde paa en Sten med sin Harpe paa Skjødets. Sigurd gik ubemærket forbi og hørte ham synge:

„Der blomstrer saamangen deilig Mø
 Paa Verdens D;
 Men Ingen jeg min skal kalde.
 Som Maanen mellem de Stjerner smaa
 Jeg Een dog saae;
 Nu seer jeg kun hende af Alle.

O Maane! du flyver med hellig Glands
 I Stjernerlands,
 Og Ingen kan dig neddrage.
 I Høisal danser en Fyrtens —
 Paa vilde Sø
 Min Snekke flyver saa fage.

Du Lynglimt! vilde du Maanen naae?
 Du maa forgaae,
 Og synke i Natten tilbage.
 — O Lynglimt! jeg følger din Flammegang:
 Med Flammefang,
 Jeg blusker og slukkes saa fage.“

„Arme Halsdan! er det saadan fat med dig?“ — suk-
tede Sigurd og skyndte sig bort, for ikke at forstyrre den
vemodige Skjald i hans Elskovsdrømme — „var der ikke
saameget Skjont og Elskeligt i Verden, stod jeg selv maa-
ste fare for at synge i samme Tone; men var min Havrige
endog den største Keisers Datter paa Jorden, saa var hun
dog et Menneske, og jeg skulde ikke tabe Modet.“

Medens Sigurd henfaldt i disse Tanker, gif han, uden
at tænke derpaa, langt bort fra Reiren og tabte Høien af
Sigte, hvor Halsdan sad med sin Harpe; men Havet forlod
han ikke, og da han tilsidst stod stille og betragtede den
sjonne bævende Sølvstøtte, som Maanestinnen dannede hen-
over Bølgerne, hørte han langt borte en dæmpet Strænge-
leg, som blandede sig melodisk med Bovernes Risten, og
han kjendte Havrigens liflige Stemme, som tonede vemodigt
til den fjerne Strængeleg:

„Paa Kysten sove
Kæmperne rolig;
Paa Klanken Bove
Skinner Maane og Stjerner fortrolig;
Men Havets Mø har ei Ro.

I Hjertet ulmør
Evide Bue;
Naar Barmen svulmer,
Vinker Jorden og Himmelens Bue;
Men Havets Mø har ei Ro.

Hvo gaaer saa silde
Ene ved Stranden?
See! Stjerner spille,

Blinke Lykke til Vandringsmanden;
Men Havets Mø har ei No.

Jeg kjender nøie
Krigerens Pantser;
Hans havblaae Die
Straaler venligt — og Havmøen danser;
Men aldrig meer faaer hun No."

Nu saae først Sigurd den stjerne Søpige; hun svævede let hen over Bølgerne som hun dansede; de lange vaade Lokker vare bekrandsede med Siv og Søblomster og skjulte flagrende de snehvide Skuldre og den stjerne jomfruelige Barm. Hendes Kinder vare blege, men smilede yndigt i Maanestinnet. I Armen holdt hun den gyldne Luth, og over den venstre Skulder hang et blaat Silkestjært, som svævede hen over Bølgerne, medens hun nærmede sig ham og hvistede fortrolig med den ynnende Stemme:

„Frygt ei din Veninde
Fra Havsens Bund!
For Jord og for Himmel hun ei vil forblinde
Dit Die i Midnattens Stund.

Hun vil dig kun bringe
Et Venstabspant;
Med det skal du fro over Balen dig svinge:
Til Livet din Stjerne dig bandt.

Men jeg maa bortsvæve
Paa vildene Sø —
Kan du ei til Jord og til Himmel mig høre,
Da maa jeg som Havstummet døe."

Svimlende udstrakte Sigurd nu sine Arme mod det fortryllende Syn — da var det forsvundet. Det var ligesom det skønne Billede bortsmeltede med Bølgerne, som bortrullede ved hans Fod med en vemodig Klang; men paa Kysten laae et deiligt blaat Arelskjær. Det bandt han om sit blanke Harnisk og gik langsomt tilbage til Brødrenes Telt, i sølsomme Elfsøvsdrømme, og saae ved hvert Skridt tilbage til Havet efter det svundne Tryllebillede. — I Leiren var endnu Alting roligt; kun af og til stødte de vagthavende Krigere i Luren; men det var lange dybe Toner, som kun tilkjendegave, at de vare aarvaagne. Galfdan sad med foldede Hænder og blundede med Hovedet lænet til sin Harpe. Nu lagde ogsaa Sigurd sig til Hvile og forsøgte at blunde en liden Stund, forinden Krumhornets Tordenrøst ved Lærkens første Slag vilde kalde ham og de slumrende Krigsmænd til Kampen.

Ottende Kapitel.

Førend Solen stod op var der muntert i Leiren. De flæbne Slavinde klang vældigt ved Krigernes Lænder, og Morgenrøden glødede paa de tusinde blanke Skjolde. Nu tonede Lurterne og Krumbornene, og den lange Krigerrække drog ud over Skandsebroen og stillede sig i Slagordenen paa Sletten ligeover for Fjenden. Kun nogle faa saarede Stridsmænd bleve tilbage i Leiren tilligemed Surting, hvem det, uagtet Sigurds Forbøn, var strengelig forbudet at følge med denne Gang. Hans Forretning var den Dag at passe de Saarede og drage Skandsebroen op og ned for Krikerne. Nu var det først, at Sigurd og Brødrene fra Burgunderholm ret saae Dannerkongen i hans fulde Glands og Herlighed; de vare i Slagordenen komne næst ved hans Side, blandt hans udvalgte Stridsmænd, og de blussede af Glæde og Lyst til at kæmpe under Skjoldungens Dine. Selv den vilde Gisten syntes at blues for det kloge rolige Hersterblik, og det var førstegang han, med fuld Bevidsthed af sin Kæmpekraft, dog ligesom følte sig underordnet af fremmed Landsoverlegenhed ved Siden af en Mand, som dog i Legemstørrelse langt fra var hans Lige. Naar Halvdan saae paa Kongens strenge, næsten folde Majestæt i Blik og Miner, glødede hans Kinder, og Sigurd saae da stundom en Forsagthed i Skjaldens Die, men som strax ligesom fortæredes af Flammen i hans modige Blik. Rudolphs alvorlige fromme Heltaasyn lystte som forklaret i Morgensolen; thi han bar det gamle hellige Korsbanner fra Valdemar Seiers Tid; han

følte sig hædret ved sin Konges Tillid og mægtig opflammet under det susende Banner, som viftede over hans Linding, lig Vingeflag af himmelske Aander.

Nu saae de Bændernes Hær i Slagorden ligeoverfor. Kongen holdt en kort og syndig Tale, hvorpaa Krigerne knælede, bad deres Morgenbøn og befalede sig Gud i Bold. Sigurd lagde ikke Mærke hertil; men stod med Sværdet i sin Haand ved Rudolphs Side og betragtede sit Arelsfjærf, hvorpaa han nu opdagede nogle underlige Tegne, som lignede Runestrift. Nu reiste Rudolph sig og saae medlidende paa sin fordybede Ven: „hvad tænker du paa?“ — spurgte han — „er det Arelsfjærf ogsaa en Gave af den forherede Dværg? kast det fra dig! det drager din Sjæl kun fra Himlen og vender dit Døie mod Jorden.“

„Ingenlunde!“ — svarede Sigurd — „seer du ikke, det har Himmelen som Havets Farve: det minder mig om det Høie, som om det Dybe, og er mig dog en Gaade, som hele denne skjønne, forunderlige Verden. Du forstaaer mig nok ikke, Rudolph!“ — vedblev han og greb Heltens Haand — „saare Meget forstaaer jeg heller ikke hos dig; men derom er her nu ikke Tid at tale. Idag skal vi endnu engang stride fro ved hinandens Side; men adskilles maae vi dog vel engang — lov mig da nu, at du ikke vil forglemme mig, om vi end aldrig see hinanden meer i denne Verden!“

„Kjære Sigurd!“ — sagde Rudolph og trykkede ham fast til sit pantsrede Bryst — „du er mig ikke idag som du pleier; men saadan huer du mig bedst, og, vil Gud, skal vi vist engang forstaae hinanden tilfulde og samles endnu broderligere og inderligere under dette hellige Banner, end idag.“

Nu begyndte Slaget, og Bænderne fik Mudet at tage Vare, end at samtale. Kampen var hidsig paa begge Sider

og vedblev saaledes til høit op paa Dagen. Sværdene brændte i Krigernes Hænder — Mange blødte, og Mange faldt; men endnu var Seiren ubis. Hvor Kongen saae de tappre Brødre stride, forstyrredes ofte Fjendens Slagorden; men paa venstre Fløi trængtes Baldemars Stridsmænd haardt. Da bød han Sigurd og Halfdan, som vare hurtigst til Hest, at ile hen og opmuntre de Betrængte. Sigurd trykkede Rudolph i Haanden og fløi afsted som en Piiil. Halfdan sporede sin Ganger og fulgte ham. „Lyftig, Landsmænd!“ — raabte Sigurd — „holder Dreene stive og følger mig!“ — derpaa rev han et Banner ud af Haanden paa en Landsedrager og fastede det midt ind blandt Fjenderne. Nu styrtede Stridsmændene frem med ham for at vinde det tilbage, og Halfdan sang høit under det vældige Baabenbrag:

„Lad dem nu smage
Staalet med Klem!
Krebs gaae tilbage;
Men Kæmper gaae frem!

Banneret vinker, hvor Fjenden er tættest —
Lad os nu prøve hvis Ganger er lettest!
Den er en Helt, som kan Banneret tage!
Den er en Pabling, som bliver tilbage!
Lad os nu see Hvo der vældigst kan ramme,
Dg om de Danske skal stande til Skamme!
Lad dem nu smage
Staalet med Klem!
Krebs gaae tilbage;
Men Kæmper gaae frem!“

Under denne Sang stred Halfdan fremmerst i Spidsen for de opflammede Stridsmænd og kappedes med Sigurd

om Hvo der først skulde faae det tabte Banner fra Fjenden. Galsdan havde det allerede i sin Haand; men da ramte en fjendelig Hellebard ham over Armen, og han tabte det igjen. Nu greb Sigurd det hurtigt og svang det hoverende over sit Hoved; da fik den venstre Fløi Overmagten, og Bønderne veg. Paa høire Fløi styrtede nu Rudolph med Hovedbanneret sig midt ind blandt Fjenderne; den stærke Gisten fulgte ham med Kæmpestridt og gjorde Blads med sit vældige Slagsværd. Guttorm blev heller ikke tilbage, og Krigerne fulgte de dristige Brødre. Kongen priste de Tappre; han fulgte enhver Bevægelse med roligt Overblik. Nederlaget var stort, og Seierherrerne forfulgte de flygtende Bønder til Solen begyndte at dale. Da bød Kongen Krigerne standse. „Solen har seet vor Seier“ — sagde han — „den skal ikke gaae ned over vor Brede; holder inde!“ Alle adløde, undtagen Gisten, som i sin Nafsen Intet ændsede, men blev ved at forfølge Fjenden og slaae ned for Gode. Da blev Kongen vred: „Hvo er den Mand, som bryder min Fred og ikke adlyder?“ — sagde han — „han skal visseelig døe imorgen!“ — „Det er min Broder“ — sagde Rudolph og lagde Banneret knælende for Kongens Fod — „skal han døe, saa lad mig døe med!“ — Kongen taug, og hans Nafsyn blev mørkt. — Nu havde Gisten udraaset; han kunde ikke naae flere Fjender og vendte rolig tilbage til Brødrene og den fortørnede Konge. Imidlertid saaes et sælsomt Syn i Vest, som tildrog sig Alles Opmærksomhed. I den luende Aftenrøde hævede sig langt borte et deiligt Slot, som af det renefte Guld, ligesom i en fremmed fortryllende Egn; man saae Bjerge, ubekjendte Træer og en Luft, man aldrig før havde seet i de nordlige Lande. Fra Slagordenens venstre Fløi saae man tillige en Kriger fare bort, fast som han blev baaret gennem Luften paa sin hurtige Hest; han tog Veien

mod hint fjerne Trylleslot, der trak sig længer og længer tilbage og tilsidst forsvandt, tilligemed den lynsnare Rytter, i Aftenrøden. „Arme Sigurd!“ — udbød Rudolph — „saa har atter et hedensk Blendværk bedraget dig og nu maaste afskilt os for evig!“ Rudolph saae ikke feil: det var Sigurd. Han var bleven saa fortryllet af hint skjønne, henrivende Syn, at han ikke kunde modstaae sin heftige Attraa. Han maatte naae den fortryllende Bjergegn og det gyldne Slot, om han saa skulde ride efter det til Verdens Ende; det vinkede ham i Aftenrødens Glands med uimodstaaelige Tillokkelser, og han sprengte afsted uden at tænke paa nogen anden Ting i Verden. Forgjeves havde Halfdan advaret ham og kaldt ham tilbage; men Skjalden var saaret og kunde ikke indhente den raske, forblindede Yngling.

Nu drog Hæren med Seiersfange tilbage til Leiren, og Alle vare glade undtagen Brødrene fra Burgunderholm, som savnede deres muntre Staldbroder og vidste ikke, om Kongen vilde tilgive Gisten eller ei; thi Kongen holdt strengt paa sit Ord og havde endnu aldrig formildet nogen Dorn, naar den eengang var fældet. Endnu vidste Gisten selv ikke et Ord om Kongens Brede, og Halfdan, som nu kom til og fortalte hvorledes Sigurd var forsvunden, havde heller Intet hørt dertil. Rudolph og Guttorm frygtede med Rette, at Gisten, hvis han fik det at vide, i sin Harmeskulde forgribe sig mod Kongen selv og gjøre Alting endnu værre: de rede derfor tause ved hans Side, og Halfdan sang heller ingen Seiersfang dennegang. „Hvordan hænger det sammen med Jer? Brødre!“ — sagde Gisten — „drage vi ikke med Seier tilbage? og I hænge med Hovederne, som vi vare overvundne. Sørge I maaste for Sigurd? den Karl hytter sig nok selv; men hvis han ikke er faret til Helvede, som vel

ingen Nød har, kan vi jo imorgen søge ham op; for med Benderne er vi nok færdige dennegang."

"Ja vel!" — sagde Halfdan — „lad os imorgen op-
søge ham!" Men Rudolph og Guttorm taug og tænkte paa
Kongens Ord om Eisten: at han imorgen visstelig skulde døe.

Da de kom til Leiren, stod Dværgerne paa Skandsen og
tridsede Broen ned for dem; men da han ikke saae Sigurd
blandt Krigerne, blev han saare bedrøvet; hans Ansigt for-
dreiede sig tillige bittert og harmsfuldt, og Rudolph saae, at
der foer Gnister fra hans Dine og Fingerspidser. Da troede
han forvist, at Dværgerne var et ondt Væsen, og vendte sit
Sværdhæfte truende imod ham. — De saarede Krigere, som
Surting havde pleiet, kom, muntre og lægede, deres Strids-
brødre imøde, og Alle forundrede og glædede sig over deres
hurtige Helbredelse; men Rudolph rystede paa Hovedet, og
det huede ham ikke.

Om Natten vare Krigerne lystige og tømte hyppigt de
stumme Bægere under jublende Seiersfange. Eisten sang
og drak for dem Alle; men Vinen smagte ikke Rudolph og
Guttorm dennegang. Halfdan havde listet sig bort fra Svær-
men med sin Harpe og sad ene paa Kæmpehøien ved Stran-
den i vemodige Elstovsdrømme. Da saae han ligesom en
Kvindestikkelse svæve hen over Bølgerne; de brusede stærkt
og uroligt, og han hørte langt borte en underlig Sang, som
tonede skjønt, men sørgmodigt, og forstummede efterhaanden
som det sælsomme Billede tabte sig mellem Bølgerne. Oftere
synes han, at den bævende Stemme gjentog:

„Far hen, mit Haab! far evig hen!
Han kommer ei meer tilbage;
Forglemmt mig haver min Hjertensven,
Vil aldrig fra Dybet mig drage.

Synk dybt, synk dybt! usalige Mø!
 Forskjertset er Himmelens Rige:
 Som Havskummet skal du smelte og døe —
 Skal aldrig til Livet opstige."

De fjerne Sørgetoner rørte underligt Halfdans Hjerter, og den vemodige Skjald syntes ganske at glemme sin egen lønlige Kummer. Han greb heftigt i Harpestrængene og sang ud over Havet med trøstende Stemme:

„Far aldrig hen i Ewigheid!
 Mit Haab om Himmelens Rige!
 Du, som svømmer mod Livets Bred!
 Visseelig skal du opstige.

Far aldrig hen! du salige Tro!
 Du, som kan Bjerger høve!
 De, som i Dybets Huler boe,
 Skal høit mod Stjernerne svæve.

Far aldrig hen! min Kjærlighed!
 Har end du her ei hjemme.
 Hvor høit du flammer Gen kun veed;
 Men han skal dig aldrig glemme."

Som drømmende gif Halfdan tilbage til Brødrene og sad længe stille midt i Sværmen og tænkte paa hint underlige Syn; men rundt om ham flang Driffesangene lystigt i Leiren, og Faklerne flammede muntert mellem de mørkegrønne Ege. Da gif Kongen ud af sit Telt, for at see paa de muntre Krigere. „Skjoldungen leve!“ raabte de Alle, da han gif forbi; men en vældig Ræmpestemme overdøvede dem Alle,

og Kongen saae, det var den stærke Gisten, som raabte høiest og drak dygtigst af dem Alle. Da skar det ham i Hjertet for den raske Kæmpe, og han fortrød, at han havde dømt ham tildøde; men sin Dom kunde han ikke gjenkalde, for den strenge Mandstugts Skyld, og han gik med bekymret Hjerter videre. Nu saae han Rudolph og Guttorm, som sadde tause ved de urørte Bægere, uden at bemærke hans Komme; og han gik hen til Rudolph, slog ham venlig paa den brede Skulder og sagde: „det var dig, som bar mit Banner idag; du holdt fast paa det, som en brav Karl; forlang nu hvad du vil, og jeg skal give dig det!“ — Da blev Rudolph glad: „tilgiv min Broder, Gisten!“ — sagde han og bøiede sit Knæ for Kongen — „og giv alle os Brødre Orlov, at vi kan opsoge vor tabte Ven, Sigurd!“ „Du har mit Ord!“ — svarede Kongen — „tager eders uregjerlige Broder med og drager med Fred hvorhen I vil, I tapre Svende! Men først vil jeg dog give Eder Ridderlaget.“ Derpaa uddrog han sit Sværd og slog Rudolph og Guttorm til Riddere. Nu kaldte han ogsaa ad Halsdan, og Skjalden modtog med glødende Kinder det hædrende Ridderlag. Gisten, som var noget drukken, troede nu ogsaa, at Naden vilde komme til ham; men han sad saa godt ved sit Bæger, at han ikke gad reise sig for den Ære. „Det behøves ikke, Herre Konge!“ — sagde han — „men vil I gjøre nogen Ære ad mig, saa drikk heller et Bæger Vin med mig! det veed jeg hvad er.“ „Nu vel!“ — svarede Kongen — „du har selv slaaet dig til Ridder idag paa Fjendernes Bander; men du brød min Fred, og dit Liv var forbrudt. Nu drikker Dantongen Forlig med dig for din Broders Skyld!“ Derpaa tømte Kongen et Bæger, og Leiren gjenlød af Jubelraab.

„Hvad var det, han sagde om Forlig?“ — spurgte

Giften, da Kongen var gaaet — „jeg veed ikke, at jeg og Kongen har havt noget Udstaaende sammen.“

„Han drak din Skaal, Broder Giften!“ — svarede Guttorm hastig — „og bad dig forliges fjønt med os her ved Driffelauget; for han veed nok, du kan let blive hidstg.“

„Det har ingen Nød iaften“ — sagde Giften — „jeg er saa from som et Lam efter saadan en Dyst som i Dag.“ Nu tumlede Giften ind i sit Telt; han og Brødrene lagde sig til Hvile, og Rudolph takkede Gud, at det var gaaet saa vel af; men suttende saae han hen til Sigurds tomme Leie og slumrede sildigt ind med varme Bønner for sin forvildede Ven.

Da Brødrene om Morgenen vaagnede, loe de Alle ad hverandre. „Hvordan er det du seer ud? Broder!“ — sagde den Ene til den Anden — „man har nok havt dig til Gjæk iaftes ved Driffelauget.“ De vare nemlig Alle sværtede fulsorte i Ansigterne, og der var nær kommet Uenighed imellem dem, fordi den Ene loe ad den Anden, og Ingen vidste af, at han selv var sort. Da Giften mærkede, at han ogsaa var sværtet, blev han vred og greb til sit Sværd. „Den, der har gjort os det Stykke Arbeid, skal faae med mig at gjøre!“ — raabte han og vilde udbringe Sværdet; men istedetfor Sværdebladet kom kun et langt Halmstraa af Skeden. Nu blev Kæmpen vred for Alvor og svoer at dræbe hvem der kom ham nær. — Rudolph mærkede nu først, at Dværge var forsvunden, og at han formodentlig havde spillet dem dette Puds til Afsted. Baa de sorte Ansigter var der snart raadet Bod; men den Forhaanelse med Sværdet havde saaledes opbragt den vilde Giften, at han ikke meer kjendte Ven fra Fjende; han slog Alting i Stykker, huggede vildt om sig med Stumperne af sin Rustning, og Ingen kunde komme ham nær. — „Lager eders

Stjølde, Brødre!" — sagde Guttorm og tog Jernbøilen frem — „vi komme til at flemme og binde ham nu, skal han ikke gjøre en Ulykke paa os Alle." Forgjeves vilde Rudolph tale ham til Rette; den vilde Broder gav ham saadant et Stød, at han tumlede baglænds ud af Teltet; ikke bedre gif det Guttorm med hans Bøile: det var for sildigt at tænke paa at komme ham nær. Da tog Halsdan sin Harpe og sang:

„Stille, Stille! Kæmpesøn!
Naar saa vildt dit Die luer,
Græder Moder tidt i Løn:
For din Salighed hun gruer.

Stille, Stille! Kæmpesøn!
Ik! naar Moder er bortgangen,
Glem da ei din Morgenbøn!
Glem den ei for Vaabenklangen!

Ik! bedrøv mig ei engang,
Naar jeg slumrer under Muldet!
Glem ei hvad din Moder sang,
Da hun ved din Bugge lullede!

Lad din stærke Kæmpehaand
Gi paa Ven og Broder falde!
Sønderriv ei Blodets Baand!
Lad mig samles med Jer alle!

Stille, Stille! Kæmpesøn!
Naar saa vildt dit Die luer,
Græder Moder tidt i Løn:
For din Salighed hun gruer."

Den vilde Giften havde allerede hævet sin Haand for at slaae Harpen i Stykker; men neppe havde han hørt de første velbekjendte Toner, førend hans Brede lagde sig, og han blev stille og blødhjertet som et Barn. Nu omfavnede han Brødrene hjertelig, viftede taalmodig Sværten af sit Ansigt og samlede Stumperne af sin Rustning sammen igjen. Kun fortrød det ham, at hans gode Sværd var fordærvet. Forgjeves søgte han Mage dertil i den hele Leir; over ti Sværd splintrede han mod en Kampesten, for at prøve dem, og tilsidst maatte han nøies med et, som kun krummedes lidet, naar han huggede med Lempe.

Nu toge Brødrene Afsted med de andre danske Stridsmænd og rede dristig midt ind i det fjendtlige Land, for at opsoge Sigurd, imedens alle de øvrige Krigere under glade Seiersfange gik ombord, for at vende tilbage til Sjølund med deres Konge.

Men neppe havde de stødt fra Land, førend en Snekke med sorte Seil kom dem imøde; den bragte det Sørgebudskab fra Danmark, at den sorte Død rasede frygteligt i Sjølund og bortrev Mænd og Kvinder i Tusindtal. Da forstummede de glade Seiersfange og Flaaden gled langsomt hen over Dybet, som til et Ligtog.

Niende Kapitel.

Smidlertid sad Sigurd hos den deilige, evigunge Morgana paa hendes gyldne Trylleslot og syntes ganste at have forglemt hele den øvrige Verden for al den Skjønhed og Herlighed, som her omgav ham. Mange Helte vare før ham blevne bortrevne fra Valen og et daadfuldt Liv af denne mægtige Tryllerinde, hvis uforgængelige Skjønhed havde smeltet de haardeste Hjerter og gjort de stærkeste Kæmper til hendes Slaver. I hendes fortryllende Blomsterlænker bortdrømte selv den tappre Holger Danske flere Wiennestealdere, og hendes gyldne Sale havde seet ligesaamange Elstovseventyr, som deres skjøne Behersterinde havde Lillokkelser og verlende Elstovsluner. Ved et Trylleslag kunde hun henflytte sit gyldne Fæstlot til hvad Kant af Verden, hun vilde. Men i de nordlige Lande havde man hidtil ikke seet det; først efter hendes berømteste og stadigste Elstovshandel med den store Holger Danske syntes hun ogsaa at have faaet Norden kjær, og i den raske Sigurd fra Burgunderholm troede hun nu at have fundet Holgers værdigste Efterfølger. Hos ham havde hun een Banfselighed mindre at overvinde end hos de fleste andre Riddere: han var ikke Christen og beskyttedes ikke af nogen hellig Indvielse, ei heller af nogen Helgen eller Skyrsaand, som kunde aabne hans Dine og standse ham itide, naar et tryllende Blendværk henrev ham. Derfor behøvede hun kun at vise ham sit Trylleslot i det Fjerne, for i et Dieblik at lokke ham indenfor dets sælsomme Mure. Neppe havde Morganas underfulde Borg modtaget den raske, ubesin-

bige Sigurd, førend den nedladte Vindebro rullede op efter ham og adskilte ham fra den øvrige Verden. I samme Dieblif udslattedes ogsaa af hans Sjæl næsten enhver Erinbring om det Forgangne; han saae og hørte kun de skønne, nærværende Tryllerier og blev strax modtaget med Sang og Dands af en Skare deilige Jomfruer, som bekrandsede ham med Myrther og ubekjendte Trylleblomster, hvis henrivende Duft bedøvede hver alvorlig Tanke i hans Sjæl og opflammede alle Sandser forunderligt. Som beruset, lod han Sværd og Pantser falde og fulgte de dansende Blomsterpiger, som under liflige Elstovsange førte den afvæbnede, drømmende Helt til den skønne Morganas Hal. Der stod hun som en Skjønheds-Gudinde i hele sin Rigdom af evig Ungdomsglands og hyppige livsvulmende Under; et let, næsten gjennemstigt Bevant omflagede de elfbens Skuldre og den høie bævende Svanebarm og sluttede sig i yndige Følger tæt til de runde, fintdannede Ledemod, medens hun smilende svævede den Fremmede imøde, og de lange, ravneforte Lokker nedrullede over Barm og Skulder. Et flammende Elstovsblik fra den vidunderlige Skjønnes forte, funklende Dine betog den forbausede Ungling al Fatning; han traadte svimlende et Skridt tilbage, for ikke bevidstløs at synke i de altfor skønne Arme, da aabnede hun de smaa deilige Rosenlæber og sagde med en liflig, hjærligtonende Stemme: „vær velkommen paa mit Slot, ædle Dannerhelt! I er den første Gjest, jeg modtager i dette fremmede Land, hvor jeg først nylig har opslaaet min Bolig. Bliv hos mig saalænge det behager Eder her! og I skal Intet savne af Alt, hvad eders Hjerte attraaer.“

„Skønne Jomfru!“ — stammede Sigurd og rødmede — „jeg veed ikke med hvad Navn jeg tør nævne Eder — jeg skulde visstelig holde Eder for meer, end et Menneske, hvis I ikke med eders huldsalige Stemme modtog mig saa gjestfrit

paa Menneſtevelis. Hvorledes jeg er kommen hid, veed jeg ikke ſelv, og hvis jeg ikke fornam Jorden under mine Fødder, ſulde jeg næſten troe mig henflyttet i de høiere Elementaanders fortryllende Boliger."

„En venlig Natur" — ſvarede den Skjønne — „følger mig allevegne, ſelv i diſſe vilde Nordlande, og hvad Naturen ikke giver, maa Konſten erſtatte mig. Hvad Verden kalder Trylleri er kun ved Konſt forhøiet Natur; ved dens hemmelige Kilder blomſtrer Livsblomſten ſjønneſt; har du Sands og Die for dens Herlighed, favre Yngling! ſaa ſkal den her udfolde ſig for dig i al ſin Pragt og Skjønhed og gjøre dig til det lykkeligſte Menneſte paa Jorden." Med diſſe Ord rakte hun Sigurd ſin lillehvite Haand; han bøiede ſvimmel ſit Knæ for den Skjønne og trykkede et brændende Kys paa hendes Haand, ſom hun gjengjeldte med et ſagte Haandtryk, idet hun bøiede den runde Arm om hans Skulder og hævede ham af den ydmyge Stilling. Paa hendes Bink kom nu de ſjønne Dandſerinder igjen, og en henrivende Muſik begyndte. To Fløiddøre aabnede ſig til en paradifiſk Have, hvor alle Landes Værter og Blomſter i hyppig Mangfoldighed ſmilede ham imøde. I en Løvhytte ſtod et Guldtaffel beredt med ſjeldne ambroſiſke Frugter, og de hede Zoners Drueneftar perlede lifligt i de blinkende Kryſtaller. I de dunkle Buegange lyſte underfulde Lamper gjennem Løvværket med mangfoldige forſkjellige Farver, og fiernt i Baggrunden ſhinnede Maanen blegt over Hævet. — Ledſaget af Muſiken og de dandſende Blomſterpiger, førte Morgana ſin forbausede Gjeſt til Taffelet i Løvhytten. Han vederkvægede ſig nu efter Dagens glemte Daad ved den ſjønne Tryllerindes Side og verlede allerede mangent fortroligt Ord med hende, medens den lette Druesfaſt gjød ſin oplivende Tryllekraſt i hans Næſer. De dandſende Piger

traf sig efterhaanden længer tilbage, og Musikken gik gradvís over i smeltende, elstovaandende Toner. Da dvælede Sigurds fyrige Dine oftere og længere paa den tillofende Skjønne, som stundom, ligesom adspredt, lagde sin Arm paa hans Skulder og hvistede sagtere og fortroligere, naar de smeltende Toner henrev hende. Men naar en spøgende Aftenluftning bortpustede det forræderiske Gevant fra den hvide blendende Varm, da rødmede hun og drog Armen hastig tilbage, for at ordne den forstyrrede Dragt. — „Ederis Norden er dog kold“ — sagde hun smilende — „om jeg saa medbragte hele Sydens og Morgenlandets Varme og Liv; den stærke Nordbo er det vist ogsaa negtet, at blusse høit og frit, som den lykkelige Sydlænder, og nyde Livet i hele dets Fylde med glødende Sands for det Skjønne.“

„Tro ikke det, skjønne Jomfru!“ — stammede Sigurd og greb blussende hendes Haand. — Han vilde have sagt Mere, men holdt pludselig inde; thi han hørte idetsamme Lyden af en Kilde, som rislede melodisk i en Grotte tæt ved Røvhytten; og det var ligesom en sød velbekjendt Stemmeklang vemodig for hans Dren gennem Kildens stille, ens-tonige Sang. En svag Erindring om den sørgende Havvige opsteg i hans Sjæl — han slap hurtig den skjønne Morganas Haand og reiste sig. „Den Kilde har en underlig Lyd“ — sagde han — „den ligner næsten et Menneskes Sang.“

„Saameget besbedre!“ — svarede Morgana — „saaledes opliver den Ensomheden, uden at forstyrre dens Fortrolighed og No, og hvad den hører og seer, fortæller den kun Havets tause Beboere.“

„Havets Beboere?“ — sagde Sigurd som i Drømme — „ere de tause? o! sød er den Sang, som toner fra Bøl-

gerne — jeg elsker Havet over Alt, skønne Jomfru! er her Udsigt til Havet? mig synes, jeg hører dets Bruslen."

„Det tvivler jeg paa" — svarede Morgana — „det kan man kun om Natten, naar Alting er stille her, eller naar Søen er meget urolig; men Havet kan vi see her i Haven, og hvis det glæder Eder, skal I faae Udsigt dertil fra eders Sovestue."

„Hav Tak, skønne Jomfru!" — sagde Sigurd, adspredt, og gik sukkende ved hendes Side gennem de halvdunkle Buegange, medens han syntes at besinde sig paa en Drøm' som han for længe siden havde forglemt.

Hvergang han sukede, smilede Morgana hemmelig og fandt sig smigret ved sin bestedne Gjests Urolighed, som mærkelig tiltog, da han saae Maanen skinne fjernt over Havet. Han talte kun Lidet, men med blussende Læber og med afbrudt Stemme. — Den skønne Morgana førte ham nu tilbage til Slottet og bad ham god Nat. De smilende Tærner førte ham til Gjestekamret; og milde, kjæle Harpetoner — som naar sagte Vindpust lege med Strængene — tonede længe i den forstumlede Sigurds Dren og søgte forgjeves at indslulle ham i søde Elskovsdrømme. Ofte stod han op fra sit bløde Læie og saae ud over Havet, og da syntes han altid at høre ligesom fjerne, vemodige og varslende Toner, som blandede sig med den kjæle Harpeklang fra Morganas Galler, og han blev saa besynderligt tilmode, men vidste ikke hvad der fattedes ham, kunde heller Intet erindre sig tydeligt af hele sit forgangne Liv. Han svimlede endnu ved at tænke paa Morganas Skjønhed og alle de Fortryllelser, som her omgave ham, men besluttede dog at forlade Slottet den næste Dag, uden selv at vide hvorfor. Dog da Morgen kom, og han atter saae den skønne Morgana, saa var hans Beslutning glemt, og den kom kun igjen saa ofte

han vaffes af sin fælsomme Glædesrus ved Lyden af en Rilde, eller naar han om Aftenen saae ud over Havet. Saaledes gik flere Dage hen, og daglig vorte Fortroligheden mellem Sigurd og den skjøne Tryllerinde; men han bar endnu bestandig sit blaae Arelsfjær og saae ofte paa det, uden at erindre hvo der havde givet ham det; dog var det altid ligesom en Anelse om noget Forbigangent holdt ham tilbage, naar han i en fortrolig Stund var nær ved at give efter for den Skjønes altfor mægtige Fortryllelser.

Sigurd var ikke den Æneste, som beundrede den skjøne Morgana; hendes Trylleflot, som saa pludseligt var kommet til Syne, havde strax opvakt stor Forundring hos Bønderne, og mange unge Mennesker kunde ikke modstaae Lysten til at nærme sig det og betragte dets fælsomme Skjønhed nærved. Naar Morgana stundom i al sin Pragt lod sig see paa den gyldne Altan, saa faldt de hedenste Unglinger til Jorden, blendede af hendes Skjønhed, og tilbade hende, som en mægtig Gudinde. De opreiste Altene for hende og forglemte for hende deres Afguder saavel som deres Elskede. Dette opvakte stor Forvirring i Landet; de hedenste Præster strege høit over hende og kaldte hende en farlig Hex, som skulde udryddes af Landet, førend de forladte Guder i deres Brede fortærede dem Alle.

Folkets Ældste holdt med Afgudspræsterne, saavel som alle Fædre og Mødre, som saae deres Døttre forladte. Snart samlede en Hær imod Slottet, for at bestorme og ødelægge det; men en dristig Hob forblindede Unglinger forsvarede det, og daglig foresaldt der blodige Dptrin uden for Borgen. Forsvarerne selv ansaae den for saa hellig, at Ingen endnu havde vovet at betræde den.

Men en Morgen nærmede en dristig ung Kriger sig Slottet og blev indladt. Vindebroen rullede op efter ham

ligesom for Sigurd, og han blev modtaget paa samme Maade af de dansende Blomsterpiger og ført for den skønne Morgana. Snart vandrede ogsaa han, som en drømmende Elsker, omkring hende og glemte sin sørgende Brud og den hele Verden, i den fortryllede Blomsterhave og dens mægtige Hersterindes gyldne Haller. Da Sigurd saa ham, syntes han at kjende ham, men erindrede sig ikke hvorfra, og ligeledes gif det den fremmede Krieger. Det var den unge Bender, hvis skønne Brud Sigurd engang havde bortført, men frivillig givet tilbage igjen efter hin raske Seiersdyst. —

En Dag hørtes der udenfor Borgen et stort Skrig, som vakte Sigurd og den unge Thorvald af deres drømmende Tilstand; de grebe deres Vaaben og besteg Borgmuren, for at forsvare deres skønne Hersterinde. Nu saa de fire Christenhelte i Spidsen for de Angribende, og de forvorne unge Karle, som udenfor beskyttede Borgen, faldt for Gode i deres Blod for de drabelige Kæmpeslag. Det var Rudolph og hans tappre Brødre, som nu endelig havde fundet det fortryllede Slot, hvorfra de vilde udrydde deres forblindede Ven. Men Sigurd kjendte dem ikke; han slængede forbittret et Rastespyd imod dem og ramte Rudolph saa haardt, at Brynien fløvedes og Spydet sad i hans venstre Skulder. Da Rudolph segnede til Jorden, fornedede det for Sigurds Dine, og han syntes at kjende den høie Krigers Stemme, som raabte: „Sigurd, Sigurd! det var din Ven, du slog!“ — Men snart forjog Kamptummelen hint ængstende Lysskint, der gif op for hans Sjæl, som et flygtigt Lyn; thi nu blev Striden heftigere, og da Gisten saa Rudolph bløde, blev han saa rasende, at Ingen længer kunde staa ham imod. De saa vendiske Ugersvende, som endnu forsvarede Borgen udenfor, toge Flugten, og nu strømmede en hel Hær imod Borgen, for at storme den, med Gisten og Halfdan i Spidsen;

medens Guttorm sørgede for den saarede Rudolph. Sigurd foer mod Giften, Thorvald imod Halfdan, og begge strede mandelig med Stene og Rastespyd. Da traadte den skjøne Morgana ud paa Altanen, og de forbausede Fjender tabte Sværdene af Hænderne og beundrede hende; men snart forsvandt denne korte Fortryllelse — de grebe igjen til deres Vaaben for at storme, og nu saae de først, at der kun var to Mænd, som forsvarede Slottet. Da kastede Morgana et Guldæble ud over Muren midt blandt de talrige Fjender, og da Enhver vilde gribe det, opkom herover indbyrdes Strid mellem de vilde Hedninger; de vendte Vaabnene forblindede mod hverandre og glemte baade Morgana og hendes fortryllede Slot.

Dog Giften og Halfdan bekymrede sig ikke om de Andre, men vilde nu alene bestorme Borgen. Sigurd og Thorvald gjorde dem tapper Modstand. Morgana frygtede dog med Rette den stærke Giften's Overmagt, som alene havde fældet saa Mange. Sværdet havde han for længe siden splintret paa Bendersnes Bander; ligesom Kæmpen nu foer mod Muren med en uhyre Jernstang, for at nedbryde den og aabne sig en Gjennemgang, udstænkede Morgana fra Altanen en Haandfuld Vand af en Sølvstaaal i Luften — pludselig indhylledes det hele Slot af en tæt Taage og saae ud for de forbausede Krigere som et Lustslyn af skinnende Skyer, der forsvandt og opløste sig i Taagen. Da harmedes Giften storlig; han saae med Blusfel, at han kun kæmpede mod Skyer og Taager, og han kastede Jernstangen saa haardt imod Jorden, at den blev krum og næsten skjultes under Muldet derved.

Da Benderne saae, at Slottet var forsvundet, glemte de af Forundring Striden om Guldæblet, og det saameget meer, da hin sælsomme Trolddomsgave ogsaa under Striden var forsvunden mellem Hænderne paa dem. De drog nu

hver sin Vej, og Brødrene fra Burgunderholm bleve ene tilbage.

Rudolph sad bleg, med forbunden Skulder, paa en Sten og løftede besværgende sin høire Arm imod Himlen, da Slottet forsvandt for hans Dine: „fordømte Kogleri!“ — raabte han — „saasandt Gud lever! jeg vil frelse dig, Sigurd! om du endogsaa slaaer mig den høire Arm lam som den venstre, og om jeg saa skal lade mit Liv derfor. Lader os ikke forlade dette Sted, Brødre! lader os opslaae vort Telt her og tøve til Taagen er forsvunden, at vi kan see, om det har været Blendværk, vi har kæmpet imod, eller ikke!“

„Glendige Skygger har det været“ — raabte Eisten fortrædelig og satte sig saa haardt paa en Sten, at den gnistrede — „før vil jeg slaaes med Satan selv, naar han er grammeft, end med saadanne Luftfarle uden Kjød og Ben.“

„Hvordan det saa er“ — sagde Rudolph og saae paa sin blodige Arm — „Marv og Kraft har der dog været i den Haand, som sendte mig denne Hilsen, og var det kun et Skygebillede af Sigurd, vil jeg ikke trækkes om Neb med ham selv.“

„Det var ham selv“ — sagde Haldan — „jeg kjendte ham tydelig; han havde endogsaa det blaae Arelskjærk paa, med den underlige Skrift, som han førstegang bar, da han stred saa munter ved min Side mod Benderne; men hans Afsyn var ikke saa lyst som før, og hans Dine tindrede ikke idag af freidig Kamplyst: de brændte ligesom med en forterende Flamme, og han kjendte vist Ingen af os, selv ikke dig, Broder Eisten! som han dog tog bravere imod, end alle de hedenste Galninger tilsammen. — Jeg havde ogsaa med en Karl at gjøre“ — vedblev Haldan — „som havde Hjer-

tet paa det rette Sted; naar To alene vil forsvare en Borg, maa det ogsaa være saadanne Svende."

"Sladder!" — raabte Gisten og slog en Bule i sit Skjold med Knoen — „de har ikke forsvaret Borgen: det var Heren, som holdt os for Nar tilhobe, med mindre vi har Alle været galne idag og taget Luftkaster for Slotte og tomme Skygger for Helte."

„Som du vil, Broder Gisten!" — svarede Halfdan — „naar du er vred, seer du ikke saa nøie efter hvad du slaaer paa; men at du dog ikke saa ganske har segtet i Luften idag, det har mangen dunhaget Vender maattet bekjende, som nu ligger taus paa Sletten; og mangen Vendermø græder vist inat for hendes troløse Brudgom er falden."

Medens de andre Brødre endnu talte om hvad de skulde troe om Morgana og hendes Slot, havde Guttorm travlt med at opslaae Teltet. Han havde heller ikke glemmt at tage Levnetsmidler med, og da Alt var velberedt i Teltet, kaldte han Brødrene ind. „Lidt maae vi vel nyde" — sagde han — „inden vi lægge os til Hvile; men vi har ikke Meget at tage til, og skal vi ligge længe her og beleire dette Luftslot, saa seer det galt ud med Husholdningen. Du maa ikke være for grov, Broder Gisten! du var ellers Mand for at fortære hele vort Forraad paa een gang." Rudolph og Halfdan smilede; men Gisten satte sig strax til Vords: „spis kun frisk, Brødre!" — sagde han — „jeg levner dog Intet til imorgen alligevel; men saa længe her er Brød i Landet, er jeg Mand for at staffe til os Alle — havde jeg kun mit gamle gode Sværd, som den helvedes Dværg fordærvede mig!"

Rudolph var mat af sit Saar og havde ofte Møie med at holde sig opreist; han lagde sig ogsaa først til Hvile. „Een af os maa dog holde Vagt inat" — sagde Guttorm

— „vi er ene her midt i et fjendtligt Land, og havde Hedningerne ikke idag behøvet vor Hjælp, havde de visseelig Alle vendt Sværdet imod os.“

„Jeg reiser mig ikke af Stedet, før Fjenden kommer, eller der er Noget at tage Haand i“ — sagde Eisten, idet han lagde Hovedet paa sit Skjold og sov ind.

„Gaf du kun ogsaa til No, Broder Guttorm!“ — sagde nu Halfdan, som saae, at Guttorm blev fortrædelig — „jeg vaager gjerne en stjernerklar Efteraarssnat, naar jeg kun har mit Sværd og min Harpe med.“ — Guttorm var træt og sov snart ind; men Rudolph vaandede sig ofte paa sit Leie. Det hørte Halfdan og sukkede lønlig derved; thi han frygtede, at Rudolph havde saaet sit Banesaar; nu mærkede han ogsaa først, at han elskede Rudolph høiest af alle sine Brødre.

Senved Midnat kaldte Rudolph paa ham, og Halfdan gik hen og stod ved hans Leie. Da tog Rudolph sin Broders Haand og sagde: „vil du love mig een Ting, Broder Halfdan! — du er Skjald, og har mest Hjerte af alle os Brødre; du kan ogsaa bedst sǿie dine Ord, og i din Mund vil et sørgeligt Budskab tabe meget af sin Besthed — hvis jeg dør af dette Saar eller siden af et andet i Krigen, og du kommer til at lukke mine Dine og synge min Gravsang for Brødrene, vil du saa bringe Hilsen fra mig til Den, jeg har kjærest af Alle? det er liden Elna paa Hofelet-Borg; sig hende, at jeg elskede hende tro til min sidste Stund! — men lader Gud mig leve, da bevar min Løndom tro! der er Ingen, som veed den, uden du og min kjære Sigurd.“

„Broder Rudolph!“ — sagde Halfdan bevæget — „der har du min Haand! jeg skal være dig en tro Broder i Dette som i alt Andet; men Gud lade mig aldrig overleve dig! du er den Eneeste, som elsker mig ret i Verden. Sov nu

rolig, Broder! og bedrøv mig ikke meer med saadanne Lanker! — — sig mig kun Get! troer du, Jomfru Elna elsker dig?" „Jeg haaber det vist" — sagde Rudolph. — „Saa dør du ikke heller, Broder!" — svarede Halsdan trøstigt — „saa har du mere Liv, end jeg — Gud velsigne dig!" Dermed trykkede han Broderens Haand og forlod ham.

Nu gik Halsdan rundt om Teltet og saae om Alting var roligt; derpaa satte han sig paa en Sten og saae op paa den stjerneklare Himmel. Hans Dine søgte Karlsvognen og fandt den; det Stjernebillede havde han forunderlig kjært: det var næsten det eneste, som han bestandig gjenkjendte, og det havde han saa mangen Nat seet tindre over Kongeborgen i Sjolund, naar den skønne Kongedatter slumrede, og han gik ene og ubemærket forbi hendes Vindue med sin Harpe. Nu saae han det kjære Stjernebillede fjernt over Havet, og han rørte sagte de bævende Strænge og nynnede:

„Ewig du ruller
 Over min Isse,
 Funkler i Matten
 O Stjernefarm!
 Bisfelig svæver
 Over din Arel
 Englen, som stuer
 Min stille Gang.
 Ei gaaer jeg mere
 Hidsset om Borgen,
 Hvor du nu slumrer,
 O Kongemø!
 Og naar du aabner
 Mørkeblaae Die,
 Svæver til Bindvet,

Seer over Havet
I Morgenglands —
Dg naar de sorte,
Glindsende Lokker
Skjont dig omflagre
I Morgenluft —
Seer du ei Skjalden
Sidde paa Stenen
Ene ved Havet —
Mon du da spørger:
Hvor er nu Skjalden?
Hvor er den stille
Sanger bortgangen?
— Fjernt han nu sidder
Ene i Matten,
Medens du slumrer,
O Kongemø!
— Brødrene hvile
Trygt under Teltet;
O! men han sukker,
Som jeg har kjærest.
Engelen svæver
Over min Isse
Paa Stjernefærm.
Skal jeg nu lukke
Broderens Dø,
Skal jeg opreise
Hans Bautaften —
Hæv mig, o Engel!
Høit da fra Valen!
Dg lad mig flyve
Med dig i Matten

Paa Stjernefarm!
 Lad mig i Flugten
 Gulbstrængen røre
 Gist over Borgen,
 Hvor du nu slumrer,
 O Kongemø!
 Da skal du drømme
 Venlige Drømme,
 Og naar du aabner
 Mørkeblaae Die,
 Og naar de sorte
 Glindsende Lokker
 Skjont dig omflagre
 I Morgenluft —
 Da skal du spørge:
 Hvor er nu Skjalden?
 Hvor er den stille
 Sanger bortgangen?
 — Men han ei sidder
 Mere paa Stenen
 Ene ved Havet;
 Han er bortfaret,
 Han er borttrullet,
 Flyver med Englen
 Paa Stjernefarm."

Halfdan sad endnu vemodig og legede med sin Harpe, da saae han Nogen komme ud af Teltet; men det var ingen af Brødrene: det var en lille uanseelig Skikkelse; han gik den hurtigt imøde og kjendte nu Surting. „Hvad gjør du her? Dværg!“ — sagde Halfdan truende — „med os har du Intet at skaffe! hvad Skalkestykke har du nu igjen for

med os?" „Det skal du faae at vide imorgen!" — svarede Dværgeren og Ioe. — „Gaaer Broder Gisten dig engang fat" — vedblev Halsdan — „saa vil han nok takke dig for iidsst — han har ikke glemt den Streg, du spillede ham med hans gode Sværd."

„Det kan nok være!" — sagde Dværgeren — „men siden jeg seer, I vil skaffe Sigurd ud af hans Fangenskab, saa vil jeg dog give Jer et godt Raad: al jer Styrke nytter her til Ingenting; med Lempe kommer I lettest ind paa Slottet — men tag Jer iagt, at det ikke gaaer Jer værre, end Sigurd! og har I større Magter at stole paa, end han og jeg, saa lad os nu see hvad de duer til!" Med disse Ord sprang Dværgeren bort, og Halsdan vidste ikke hvad han skulde troe om dette sælsomme Nattebesøg. Han gik ind i Teltet og saae, at Brødrene laae roligt og sov. Rudolph vaandede sig ikke som før, men laae stille og smilede i Drømme. Da gik Halsdan ud igjen og skuede hen over Havet mod Sjølund; han saae hvor Stjernerne efterhaanden dalede og forsvandt, og da Morgenrøden frembrød, var al Taagen forsvunden — Slottet stod der igjen og straaledes herligt for hans Dine med sine glimrende Taarne og gyldne Mure. Fortryllet af det skønne Syn, greb han stærkt i Harpen og vakte de slumrende Brødre, idet han sang:

„Vaagner og skuer
De gyldne Luer!
Med Farvestrømme
De prægtigt svømme
Paa Himmel og Hav.
See! Slottet blinker
Som Morgenrøden —
Til Seier det vinker

Eller til Døden,
Mens Lyset stiger af Nattens Grav.
Smaafuglen rører
Den muntre Tunge —
Baagner og hører
Hvor Lærken mon sjunge
Med ensomme Vogter sin Morgensang!
Baagner og stuer
De gyldne Luer!
Halvdan Jer vækker med Harpeklang!"

Tiende Kapitel.

Da Rudolph vaagnebe, mærkede han med Forundring, at hans Saar var lægt. Han sprang rast fra sit Leie og spurgte Brødrene, hvordan det hængte sammen, og om han maasse kun havde drømt, at han var dødelig saaret af Sigurd.

„Farligt var Saaret rigtignok“ — sagde Guttorm — „men nu mærker jeg da, Gud stee Lov! at det ikke var dødeligt.“

„Hvad er dette!“ — raabte nu Eisten og trak et langt Sværd frem, som havde ligget under hans Hoved — „Tjenden maa have været her inat, mens vi sov; men saa undrer det mig kun, at han ikke har hugget mit Hoved af med dette Sværd; for skulde det gaae af for noget Glavind i Verden, maatte det visselig være et saadant.“ Nu svang han det store Slagsværd i sin Haand og prøvede det strax mod en Kampesten. Sværdet klang vældigt og fløvede Stenen i første Hug. „Herligt!“ — raabte Eisten — „saadan en Stenfløver har jeg længe ledt om.“ Halsdan viste nu de forbausede Brødre Slottet, som næsten blindede deres Dine med sin Glands; han fortalte dem ogsaa Dværrens Nattebesøg. Da blev Rudolphs Ansigt mørkt: „saa har han da med sine fordømte Konster lægt mit Saar!“ — udbød han med Harm — „før maatte det blevet mit Banesaar! og det Sværd, Broder Eisten! det er vist ogsaa

en Gave af Dværgen. Kast det fra dig, Broder! det er et Ulykkessværd!"

"Nei, da maatte jeg være en Dødsmer!" — svarede Giften — „det Sværd skilte jeg mig ikke ved, om saa Satan selv havde givet mig det; med det kunde jeg hugge ham sønder og sammen.“

„Da vilde jeg dog ikke bytte med dig, Broder!" — sagde Rudolph — „mit Sværd kan ikke bide i Sten; men naar jeg har det i min Haand, veed jeg, Gud er med mig; for det er et christent Riddersværd; men det er dit ikke.“

„Kast mig ikke min gode Stenbider!" — raabte Giften, halv opbragt — „jeg vil nødig vise Andre, end vore Fjender, hvad den duer til.“

Nu afbrød Guttorm hastig Brødrenes Trætte og gjorde dem opmærksomme paa, at der ingen Kamp behøvedes idag for at komme ind i det fortryllede Slot; thi Broen var nede, og Porten stod aaben.

„Nu vel!" — sagde Giften — „saa har Heren vel inat fadlet sit Koftefast og er reden til Bloksbjerg, skal vi see, og vi faae noies med at kaste Reden efter hende i Stumpevis. Det var ogsaa en Skam, at slaaes længer med en Kvinde, om hun saa var Fandens egen Oldemoder!"

Derpaa droge Brødrene mod Slottet, og jo nærmere de kom det, jo stærkere blev Lyften hos dem Alle efter at see dets forborgne Herligheder; men Rudolph blev urolig over denne Uttraa. Han havde et Helgenbillede og en Rosenfrands paa sit Bryst; derpaa saae han ofte, og det var ligesom Noget holdt ham tilbage. De saae Ingen paa Muren eller ved Porten — Giften og Halsdan gik uden Betænkkeligheder over Broen; men Guttorm sagde til Rudolph:

„bliv du noget tilbage, Broder! og, er der Ugler i Mosen, skal jeg give dig et Tegn, at du kan komme os til Hjælp udenfra! Du er den bedste Christen af os Alle, og her har maaste den Onde sit Spil, derfor er det ikke af Veien at have en tro Ven i Ryggen!“ — Dermed fulgte han de Andre. Rudolph stod et Dieblif stille og overveiede hvad her var at gjøre; men nu tænkte han paa Sigurd og hans Hestighed den forrige Dag, og han frygtede, at Gisten ikke skulde fare lempelig med den Forblindede. „Er jeg bedre Christen, end de Andre“ — tænkte han — „saa bør jeg just her gaae fremmerst, hvor maaste Faren er størst.“ Han skyndte sig nu ogsaa at indhente de Andre; men idet han vilde sætte Foden paa Broen, rullede den op for hans Dine, og han hørte, at Porten indensfor lukkede sig efter Brødrene med en huul Klang. Idetsamme hørte han ogsaa Sang og liflig Strængeleg i Borgen. Da blev han saare bekymret for Brødrene og vidste ikke hvad der var vederfaret dem eller paa hvad Maade han skulde befrie dem af dette sælsomme Fangenskab. Idet han saaledes gik, raadvild og forrigfuld, udenfor de stinnende Guldmure og harmede sig over Sangen og Lystigheden indensfor, som han nu frygtede ogsaa havde bedaaret hans stærke Brødre — saae han langt borte en Skikkelse, som han syntes at kjende, og da den kom nærmere, saae han, det var Surting, som nærmede sig langsomt og græd. For førstegang var Synet af Dværgerne ham mindre modbydeligt. Han følte Medlidenhed med den lille Budsenmager, fordi han syntes bedrøvet. „Græde kan vist ingen ond Mand“ — tænkte han — „og Surting har dog vist ment det godt med mig. Han er nu det eneste Væsen, som kjender mig her, og nærmer sig venlig til mig i dette fjendilige Land; maaste kan jeg ogsaa trøste ham i hans Sorg. Kom kun nærmere, Surting!“ — sagde han nu

til Dværgen, som blev staaende i nogen Fraastand — „af mig har du Intet at frygte! Sig mig hvad du græder for! maaske kan jeg hjælpe dig!“

„Det var bedre, du hjalp Sigurd og dine Brødre nu“ — svarede Surting — „inden den mægtige Morgana forvandler dem alle til Krager og Ravnunger eller flyver bort med dem og sit Trylleflot til en anden Verden! Mod hende kan jeg Ingenting udrette, og til hendes Lustriger har jeg mindre Udgang, end du; jeg har ogsaa Nok at tage Vare i min egen lille Verden: der er Oprør blandt de Underjordiske, og de Sorte har Overhaand nu. Der gaaer ogsaa en stor Ulykke over Burgunderholm, som hverken du eller vi eller noget Menneſte kan afværge.“

„Har du været paa Burgunderholm?“ — spurgte Rudolph hastig — „hvor gaaer det Jomfru Elna?“

„Spørg mig ikke derom!“ — svarede Surting — „det vil du tidsnok faae at vide; men der har du min bedste Skat! den kan hjælpe dig meer, end jeg selv; mig seer du maaske aldrig meer.“ Med disse Ord gav han Rudolph hint magiske Duffebillede i Haanden, som han havde frataget Ulffon; og førend Rudolph kunde spørge ham om Meer, var Dværgen borte. Fordybet i sin Befymring for Elnas og sin Fødesøes Skjæbne, stak Rudolph Dværgens Gave i Barmen, uden at tænke paa hvad det var. At reise til Burgunderholm var nu hans første Tanke; men da saae han atter det underfulde Trylleflot glindse lige for sig i Solstinet, han hørte atter Sang og Strængeleg indenfor de gyldne Mure, og han tænkte paa Sigurd og Brødrene. Den hele Dag gik han raadsvild omkring Slottet, lagde tusinde Planer og forkastede dem igjen, og da Solen gik ned, sank han udmattet til Jorden og vidste endnu intet Middel til Redning. „Arme Sigurd! arme Brødre! hvorledes skal jeg

frelse Jer?" — sukkede han og kastede sig paa Knæ for at bede; da gled hint besynderlige Billede, som Surting havde givet ham, ud fra hans Barm, og da han saae det, glemte han at bede; men nye urolige Tanker opstege i hans Sjæl. Han greb hastig det sølsomme Billede, og jo længer han betragtede det, jo mere forvirredes hans Tanker. Det var ligesom han kunde stue gennem Jorden og see mange tusinde Dværge, som hamrede Guld og Sølv i deres travle Værksteder. Han saae ud over Havet og syntes at see delige Kvinder, som svævede paa Bølgerne og fang. Ogsaa i Luften syntes han der svævede mangfoldige underlige Skikkelser, som hvistede utydeligt mellem hverandre; men paa Balpladsen, hvor Kampen havde staaet den forrige Dag, saae han nogle lange, smalle Skikkelser, som dansede i Maanestinnen om de ubegravne Hedningers Lig. Deres visne, indtørrede Legemer skinnede som Ildstøtter; dem saae han ogsaa paa en Høi, som Hedningerne brugte til Rettessted — der dansede de tørre Ildmænd lystigt under Galgen. Da han saae Dette, blev han forfærdet for sig selv; han kom sin døende Faders sidste Ord ihu, og hans Mistanke til Dværgen kom igjen. Da tog han Surtings mistænkelige Gave og kastede den fra sig af al Magt — det lønomsfulde Billede foer hvinende gennem Luften; men Rudolph saae ikke efter det. Saasnart det var ude af hans Haand, forsvandt alle hine forvirrende Syner, og han kunde atter samle sine Tanker og bede. Som han nu laae og bad med Rosenkrandsen i sin Haand, faldt der ham pludselig en Tanke ind, ligesom en Indskydelse af gode Aander. Han tog Helgenbilledet frem, som han bar om sin Hals i en Silkesnor; det var St. Alban — „fromme Helgen!" — sagde han — „tilgiv, at jeg stiller mig fra dig! jeg havde tænkt, du skulde følge mig til min Dødsstund; men kan du,

som man siger, ophæve Trylleri og aabne de Forblindedes Dine, saa frels nu min Ven og mine Brødre! bliv en Skjtsaand for dem og forlad kun mig! Gud og hans hellige Engle vil dog ikke forlade mig!" Derpaa kyssede han ærbødig sin kjære Skjtshelgens Billede, gik tæt hen til Borgens og kastede det med Lempe ind over Muren. Der var nu taust derinde, som i en Grav; men snart hørte han en liflig Harpeklang og kjendte sin Broder Halvdans Stemme, som sang:

„Jeg aander igjen —
 Bedøvende Blund! du er veget;
 I svimlende Rus sank jeg hen —
 Er en Engel nu til mig nedsteget?

Jeg hører ei meer
 De Toner, som Sjælen forvilded;
 O Fryd! jeg blandt Roserne seer
 St. Alban! dit hellige Billed.

Kom, hvil ved mit Bryst!
 Giv Sjælen sin Frihed tilbage!
 I Hjertet der vorder saa lyst —
 Jeg mindes de forrige Dage.

Jeg seer dig igjen,
 O Stjernefarm! hist hvor du blinker —
 Paa Himlen ruller du hen
 Og did med min Elskov mig vinker.

Opvaagner igjen!
 Op, Brødre! og knus eders Kjæder!
 I Rosenduft Helten sank hen;
 Men Helgenen Duften adspreder.

Op, grib eders Sværd!
 Op, stærke Broder, af Blundet!
 Fly, Nattens koglende Hær!
 St. Alban Seier har vundet."

Da Rudolph hørte Halsdåns Sang, blev han saare glad; strax efter hørte han ogsaa Larm paa Slottet og kjendte nu Eistens vældige Stemme: „op med de forherede Blomster, og ned med det helvedes Slot!" — raabte Kampen — „her skal ikke blive Sten paa Sten tilbage!" Nu saae Rudolph hvorledes Luften fyldtes af de deiligste Blomsterblade, baade af Roser og blussende Valmuer og mangfoldige fremmede tusindfarvede Blomster; men de faldt ikke til Jorden igjen: de fløi bort, som Skyer af spraglede Sommerfugle, og forsvandt med glimrende Flagren i den stjerneklare Luft, ledsagede af kjælne bævende Toner.

Rudolph hørte nu ogsaa hvor de gyldne Mure klang for Eistens vældige Glavind; men da saae han den skjøne Morgana fremtræde paa Altanen, og Alting blev stille. Et stort Stjernegevant omflagrede den høie blendende Skjønhed, og i den lillehvide Haand holdt hun et Scepter af blomstrende Rosenstængler; det udstrakte hun over Heltene og sagde med en sød, men bebreidende Stemme: „vilde, kolde Stenmænd! I ere stærke, men føleløse, som eders forstenede Norden, og Livet isner og opløses omkring Eder. I ere ikke værd at oplive med Skjønhedens smilende Straaler! som Nordenvinde bortveire I mine herligste Blomster og storme fjendtligt og vildt mod Konstens høieste Værker. Nu skal I aldrig mere see mig og min gyldne Bolig, og eders Savn skal være min Hevn!" Derpaa slog hun i Luften med sit Rosenscepter — i samme

Dieblif var baade hun og Slottet forsvundet, og de forbaufede Brødre stode paa en øde vild Mark, omsufede af kolde Efteraarsvinde, og syntes endnu at skimte det glimrende Trylleslot langt borte i de flygtende Skyer.

Men nu ilede Rudolph glad i Brødrenes Arme. En fremmed Kriger stod, som himmelfalden, imellem dem; men det var ikke Sigurd — det var den forblindede Thórvald, som nu i den kolde Efteraarstnat ligesom opvaagnede af en vidunderlig, stoffende Sommerdrøm. Han kom sin forladte sørgende Brud ihu; og han vendte vemodig tilbage til Slægt og Venner, efterat han først havde omfavnet og taffet de tappre Christenhelte og lovet dem at vorde en Christen, som de.

Men Rudolph blev bedrøvet, da han ikke fandt Sigurd blandt Brødrene. Ingen af dem kunde give ham mindste Beseed om den forsvundne Ven; thi de bekyndte med Blussel — og Eisten stampede i Jorden ved at erindre det — at de pludselig vare blevne saa fortunlede af de henrivende Toner og Syner og saa bedøvede af de dustende Trylleblomster i Slottet og den deilige Have, at de strax havde glemt Alt i Verden og vare bortrevne i hvirvlende Glædesdands af de yndige Blomsterpiger. De havde heller ikke hørt op at dandse og juble, før de Alle vare segnede til Jorden og slumrede ind blandt de bedøvende Blomster. Dog havde Ingen af dem seet den skønne Morgana selv førend i det Dieblif, hun og Slottet forsvandt for deres Dine; men Sigurd havde de slet ikke tænkt paa før nu.

„Saa har den mægtige Tryllerinde vel bortført ham med sig!“ — sukede Rudolph og fortrød, at han ikke selv havde været med Brødrene paa Slottet og opsogt ham.

„Jeg vilde ønske, du havde været med, min gudfrygtige

Broder!" — sagde Eisten — „saa havde jeg dog faaet at see, om du dansede bedre, end vi Andre. Jeg har aldrig slaaet mig løs paa den Maade før; men jeg skulde dog ikke fortryde derpaa, naar kun du havde været med, Rudolph! saa havde Ingen af os havt Noget at lade den Anden høre.“

„Jeg bebrejder Eder Intet, kjære Brødre!" — svarede Rudolph — „det var vist neppe gaaet mig et Haar bedre. Men Hvo skal nu opsøge Sigurd? Ingen af Eder har ham saa kjær som jeg — og jeg kan nu ikke tumle Verden rundt efter ham: til Burgunderholn maa jeg — en rædsom Anelse betynger mit Hjerte: Surting har været hos mig inat og sagt mig, at en stor Ulykke gaaer over vor Fødest. Jeg veed ikke hvad det er; men jeg maa derhen, om jeg saa skal svømme over det oprørte Hav!"

„Dværgeren har haft dig til Gjæk!" — svarede Eisten — „hvad Ulykke skulde det vel være? Fjenden kan det jo ikke være: ham har vi givet. Andet at tænke paa her, og mod andre Ulykker veed jeg heller intet Raad.“

„Jeg maa dog afsted!" — sagde Rudolph — „en Fiskerbaad seer jeg hist ved Stranden; med den vil jeg begive mig paa Dybet og befale mig Gud i Bold — kunde jeg kun være rolig for Sigurd!"

„Der er min Haand!" — sagde nu Halsdan — „jeg skal opsøge ham, var det saa ved Verdens Ende, og du skal ikke see mig for dine Dine, før jeg bringer ham frelst i dine Arme! Jeg veed! hvad der nu saa mægtig drager dig ud paa Dybet. — Gud være med dig, Broder! maatte vi Alle engang samles glade i vor Faders gamle Hal paa vort kjære Burgunderholm, saa vil jeg takke vor Frelser derfor paa den hellige Grav — det lover jeg her for Guds Ansigt!"

„Edle Broder Halfdan!“ — udbød Rudolph og omfavnede ham — „du har lettet en Sten fra mit Hjerte. Og nu farvel, I trofaste Brødre!“

„Men, Broder Rudolph!“ — sagde Guttorm — „vil du endelig styrte dig i Døden og betroe dig til det vilde Hav paa en udsel aaben Fisterbaad? drag heller tilbage til vor Snekke! eller tøv til der kommer en anden, hvis Fjenden allerede har taget den!“

„Her er ingen Tid at dvæle!“ — svarede Rudolph — „jeg vil før forgaae inat, end tøve her til det bliver Dag. Men hvad har I Andre nu isinde?“

„Til Hjemmet staaer ikke min Hu“ — svarede Giften — „jeg vil slaae mig saalænge gjennem Verden til jeg finder min Overmand — saa vil jeg lægge mine Ben hvor jeg falder, og have mit gode Sværd med mig. For det Første følger jeg nu Halfdan! — Jeg tænker, Broder Guttorm gjør det samme. Vi Tre ere vante til at færdes sammen. — Skade, du nu har faaet Hjemve, Rudolph! du har været os en brav Stridsbroder. — Den raske Sigurd finde vi vel igjen! — Kan det ikke være anderledes, saa farvel da, Broder! — gaaer du til Bunds, saa tænk paa os og giv os et broderligt Barsel! — hvis ikke, sees vi vel igjen!“

„Det gjør vi vel i alt Fald, haaber jeg“ — sagde Rudolph — „glem kun ikke, stærke Broder! hvad Moder fang ved din Bugge!“ — rørt trykkede han nu Brødrene i de trofaste Hænder og ilede til Baaden ved den urolige Strand. Hurtig stødte han fra Land og forsvandt snart for deres Dine, som en Søfugl paa de brusende Bølger.

„Han forgaaer!“ — raabte Guttorm — „det er et afsindigt Foretagende; men han vilde jo ikke lade sig raade.“

„Det kan jeg lide ham for!“ — svarede Giften —

„hvad han vil, det vil han, skal han saa lade sit Liv derfor; derpaa kan jeg kjende, han er min Broder.“

„Gud holde sin Haand over ham!“ — sagde Halfdan — „men synker du, elskede Broder!“ — føiede han sagte og sukkende til — „saa synker du dog ikke haabløs: liden Elna elsker dig jo.“

Nu opsøgte Brødrene deres Heste, og førend Solen stod op, rede de muntre over Mark og Eng i det fjendtlige Land, hvorhen Lunet eller Hændelsen vilde, beredte til Kamp eller gjestfri Modtagelse, alt eftersom de Fremmedes Hu stod til, som de gjestede.

Elleve Kapitel.

Imidlertid gif Sigurd alene i en mørk Eggestov ved Søhytten, med hint magiske Billede i Haanden, som Dvær- gen havde givet Rudolph, men som den fromme Christenhelt forfærdet havde kastet fra sig, da han opdagede dets sælsomme Virkninger. Det var faldet indenfor Muren i Morganas fortryllede Have, hvor just Sigurd da gif alene i underlige Drømme og saae Maanen skinne fjernt over Havet. Den mægtige Morganas Billede svævede dengang endnu bestandig i yndige Tillokkelser for hans Sjæl. Atter var en Dag bortdrømt i de fortryllende Buegange og i Løvhytten, som var den skjønne Tryllerindes Yndlingssted, men hvor den væ- modigt rislende Kilde dog ligesom fjølnede Ynglingens Flam- mer og vakte dunkle Anelser i hans urolige Hjerte. Han havde, som sædvanligt, opsogt de ensomste Gange i Haven, hvorfra han kunde see ud over Havet; og da kom atter en dunkel Erindring om den forladte Havpige tilbage og op- vakte en forunderlig Strid i hans Hjerte.

Som han saaledes gif ene og urolig i en affides Gang i Haven, faldt hint magiske Billede ned for hans Fod. Han tog det i sin Haand og betragtede det, og da gif det ham ligesom Rudolph før: hans Dine bleve opladte for Elementaandernes hemmelige Verdner; men han blev ikke forfærdet derover, som Rudolph: han blev saare glad og mær- kede, at hint Billede var en mægtig Alirune, om hvis Trylle- kraft han saa ofte havde hørt tale i sin Barndom. Det Menneſte, vidſte han, som var ſaa lykkelig at finde en ſaa-

den Skat, var ved den sat i Forbindelse med alle Natur-
aander og kunde ved dem beherske den hele Regemverden.
Det Første, han saae, var de velbekjendte Underjordiske i de-
res dybe, travle Værksteder; men det var dog ikke de samme,
som han havde kjendt fra sin Barndom; disse vare større,
men langt grimmere og mere vanstabe, end de Burgunder-
holmske, og ikke nær saa godlidende at see til. Han vendte
derfor ogsaa strax Diet fra dem igjen og saae nu tusinde
smaa Væsner i Luften, ligesom flyvende Smaabørn, der
slagrede venligt omkring ham og syntes at vente paa hans
Befalinger. — „Bring mig ud af denne Have!“ — sagde
han — „jeg har selv ikke Magt til at forlade den; bring
mig hist hen ved Havet! det bruser uroligt, som mit ban-
kende Hjerte. I denne deilige Blomsterhave faaer jeg dog
aldrig No til at glæde mig, og den skønne Morgana er dog
ikke for mit Hjerte, hvad hun er for mine Dine.“ Neppe
havde han sagt disse Ord, før han følte sig hævet sagtelig
op over Blomstertoppene, og han svævede let hen over Græsset
paa Marken, uden at nedtræde en eneste Blomst. Først da
han kom til Skoven ved Havet, fornåm han, at han gif som
sædvanligt, og nu forekom Morgana og hendes fortryllede
Slot ham som en skøn vidunderlig Drøm, men som han dog
var glad ved nu var forsvunden. Han erindrede sig tydelig
igjen sit hele forbigangne Liv og fortrød saare, at han havde
forladt sin kjære Rudolph og hans trofaste Kæmpebrødre.
Da han nu hørte Havet bruse, kom han ogsaa tydelig den
deilige Havpige ihu, og han fortrød, at han saa længe havde
forglemmt hende. Han bar endnu om sin Skulder det hav-
blaae Arelskjærf, som hun havde givet ham Natten før Sla-
get paa den vendiske Kyst. Nu kjendte han det først til-
fulde igjen, og trykkede det med inderlig Bemod til sine Læ-
ber. Længe stod han ved Havet og haabede at see hende

igjen; men forgjæves: Bølgerne gif deres enstonige Sang og ingen Sang lod meer over Dybet. Alrunen havde han gjemt ved sit Bryst og vilde nodig tage sin Tilflugt til den; thi han vidste fra de Underjordiske, at de godmodige Naturaander dog sjelden elskede det Menneſte, som beherskede dem med den mægtige Alrunen, og nu at fremtvinge den Skjønne, som før saa frivillig havde nærmet sig til ham, og maaste gaanske at tabe hendes Kjærlighed og Tillid, ved at vise sig som hendes Herre — det vilde han ikke, om han endog havde Magt dertil, hvilket han dog ikke vidste, men heller ikke vilde forsøge paa.

„Hun er vred paa mig“ — sukkede han — „og med Rette; men naar hun seer min Fortrydelse og stadige Hengivenhed, saa kommer hun vist af sig selv igjen og vederkvæger mit Hjerte med sin listige Sang!“ Saaledes gif han den hele Nat ved Havbredden og saae længselsfuld ud over Bølgerne, og først da Solen stod høit paa Himlen, gif han længere ind i den dunkle Skov, for at hvile i dens Skygger. Da saae han en ensom Hytte midt i Skoven og blev glad ved at see Menneſtespor i denne vilde ubeboede Egn. Han gif ind i Hytten, men fandt intet Menneſte derinde; dog saae han Ild paa Arnestedet og formodede, at Hyttens Beboer nylig var gaaet ud. Han besluttede at oppebie hans Tilbagekomst og satte sig paa en Mosbænk for at udhvile. Nu betragtede han først Hyttens Bostab og forundrede sig over det besynderlige Bohave. Paa et Stenbord laae en stor Bog opslagen, med røde Riffer, som han ikke kjendte; ved Siden af Bogen stod et Bækken med fint Sand, og en Jerngriffel laae ved Siden. Ved Vinduet stod en stor Messingfugle, hvorpaa alle Himmelens Stjerner vare afbildede; og et langt Rør, med Glas i begge Ender, var fastgjort over Kuglen gennem Vindueskarmen. Paa Væggen

hang udstoppede Fugle, Snoge og hæslige spraglede Slanger, og i Krogen ved Urnen stod en lang Menneskebenrad; paa Urnestedet selv laae usædvanligt formede Glasfar med Rør, og en Digel stod paa Jlden, hvori laae Stumper af alle Metaller. Han blev underlig tilmode ved alt Dette og kunde isærdeleshed ikke lide den nøgne Benrad i Krogen, som stod med udstrakt Fod, ligesom den vilde bevæge sig og tage Sæde med ham ved Bordet; og naar han saae paa de røde Bogstaver i Bogen, var det ligesom Stuen løb rundt med ham og Alting blev levende. Han luffede Bogen hastig i — og hørte nu Menneskefodtrin udenfor. Han reiste sig, og en lille Mand kom ham imøde, med nogle Urter og Rødder i sin Haand, og iført en sort Kappe med indvirkede Sølvziffer i den ildrøde Flig. Han havde et kruset fulsort Skæg, som naaede ham langt ned paa Bryttet; hans Dine vare smaa og mørke; de laae dybt inde i Hovedet, men funklede livligt og stærkt den forbausede Gjest imøde. Sigurd syntes at gjenkjende dette Ansyn og Blik, uden at erindre hvorfra; thi det lange Skæg og den sære Dragt syntes han ikke nogensinde at have seet før. „Tilgiv“ — sagde Sigurd — „at jeg har søgt Hvile under eders Tag! jeg har forvildet mig i denne øde Egn, og er glad ved at have fundet et Menneske; thi det holder jeg Eder for, uagtet I seer underlig nok ud, og Alt her omkring mig er mig besynderligt og fremmed.“ „Du er velkommen“ — svarede Eneboeren og syntes at studse, idet han betragtede ham — „jeg vidste vel, her maatte komme en Fremmed idag; men dig havde jeg dog ikke ventet. Du seer ud til at være en christen Ridder; men stærk er du nok ikke i Troen, og seer jeg ikke feil, saa kjender jeg dig. Du er fra Burgunderholm, ikke sandt? du besøgte engang Alfson paa Høkelet Borg med en af Bonahvedes Søner; dengang saae vi hinanden sidst.“ „Er det

muligt?" — raabte Sigurd forundret — „J er Ulfson selv!"

„Ganste rigtig!" — svarede Ulfson — „lad ikke mit Udseende og min Bolig forundre dig! jeg er bleven fed af Verdens Forfængelighed og er bleven Eneboer — dog ikke for at drive Tiden bort med Bønner og Psalmer her, men for i uforstyrret Ro at eftergrundste Naturens Hemmeligheder. — Du havde ikke havt nødig at flygte fra min Borg, da sidst vi saaes — mod dig havde jeg Intet ifinde. Jeg saae strax, du var ikke af Bonahvedes Slægt: dertil var din Mand for munter og fri. Sig mig nu dit Navn og din Byrd!"

„Mit Navn er Sigurd Ib" — svarede han rast — „min Fader og Moder har jeg aldrig kjendt, ei heller er jeg hvad man kalder en ordenlig Christen — jeg veed ikke engang ret hvad det Ord vil sige; men jeg elsker Livet og den skønne Verden og vil gjerne see og opleve saameget muligt paa denne forunderlige Jord. Derfor er det mig nu ogsaa kjært, at jeg træffer Eder igjen; jeg mærkede sidst da vi saaes, at J var en klog Mand, som havde seet og hørt Meget i Verden. Hvad J fortalte mig om den skønne Morgana, har jeg siden selv erfaret var sandt. Jeg havde gjerne tøvet længer hos Eder sidst, havde Dværgerne Surting ikke sagt, J var en Troldmand og stod os efter Livet."

„Det ligner ham, den Pudsenmager!" — sagde Ulfson — „men det undrer mig kun, at to Helte, som J, lod Jer skræmme for en enkelt Mand. Hvad min Trolddom angaaer, saa er det en Egenstabs, man tillægger enhver fri og dristig Mand, som søger at afløre Livets og Naturens Bondomme og opsvinge sig til Tingenes og Kræfternes Herre. Er du saa videlysten, som du siger, og bindes du ikke af noget Baand, som hindrer Mandens Selvstændighed og Fri-

hed, saa skal jeg gjerne vise dig, hvad jeg har seet og erfaret; men sig mig først: er du virkelig aldrig døbt?"

„Nei" — svarede Sigurd — „men hvad gjør det til Sagen?"

„Meget!" — sagde Ulfson, og hans Dine luede — „Den, som eengang er indviet til den blinde Fordoms og Underkastelsens Rige, hans Dine aabnes aldrig for Sandhedens og Frihedens Verden. Vær velkommen! du raste ubundne Naturføn! et Menneske, som dig, har jeg længe søgt; ved forenet Kraft kan vi kun bortvælte den store Sten fra Livets Kilde og opløste Sløret fra den løndomsfulde Mandeverden. Du troer dog vel paa en usynlig Mandeverden, Sigurd! og paa Muligheden af at komme i Forbindelse med den?"

„Derpaa har jeg aldrig tænkt" — svarede Sigurd — „hvad jeg ikke kan see og høre, lader jeg staae ved sit Værd og bekymrer mig ikke stort derom; men jeg har seet underlige Ting nok alligevel; det er kun Skade, jeg ikke maa tale derom."

„Du har altsaa seet de Underjordiske" — vedblev Ulfson — „de Karle kjender jeg maaste bedre, end du; men jeg frygter dem ikke meer, end det Støv, jeg træder paa. Det er et usjelt, lavsindet Dværgefolk, uden Sjæl og Aand for høiere Naturer" —

„Tal ikke saa foragteligt om dem!" — svarede Sigurd ham — „i mange Maader er de baade flogere og mægtigere, end vi. Lad dem være hvad de vil! de er brave Folk; men jeg holder dog mere af ordenlige Mennesker. En deilig Havpige har jeg ogsaa seet; om hende er det ikke forbudt mig at tale. Hun var skjønnere og elskeligere, end nogen Kvinde paa Jorden; men — hende seer jeg maaste aldrig meer i Verden."

„Tag dig tagt for sliq Kjærlighed, Sigurd!" — sagde Ulfson advarende — „den er farlig og kan koste dit Liv."

Har du eengang svoret en Gavnige Trostaf og du bryder den, saa maa hun dræbe dig, om hun ogsaa elsker dig og er bleven et lykkeligere Væsen ved dig. Ved Mennesteelskov, maa du vide, blive Havets og Underverdenens Beboere ligesom vi og ophøre at være et aandløst Spil af Naturkræfter."

"Hvorledes?" — spurgte Sigurd glad — "kan en Gavnige blive et Menneske som jeg, naar jeg elsker hende?"

"Det kan ethvert underordnet Naturvæsen" — svarede Ulffon — "men vogt dig! du har megen Modtagelighed for fremmede Naturers Indvirkning, mærker jeg, benyt den klokelig til at vorde deres Herre! men lad dig ikke beherske af dem! min Erfaring maa tjene dig til Advarsel. At beherske Naturen var tidlig min Attraa; med stor Livsfare opgravede jeg ogsaa en Nat en mægtig Tryllerod under Galgen paa den farlige Styrtebakke; ved den kom jeg i Forbindelse med de Underjordiske, men maatte derfor give dem min Førstefødte til Pant og modtage en Skifting fra dem i hans Sted. De skaffede mig Rigdom og Magt i Overflødighed; men tilsidst forsvandt Skiftingen og tog hin sjeldne Skat med sig, og med den var mit Herredømme over den lavere Natur forsvundet. Dog siden har jeg i min Ensomhed udfundet en høiere Kunst, som kan sætte os i Forbindelse med langt mægtigere Aander, og til at udøve den er det, jeg behøver din Bistand."

"I flige Sager er jeg aldeles ukyndig" — svarede Sigurd — "men kunde I med alle eders Konster kun skaffe mig den skønne Gavnige at see igjen, og uden at hun fortrød derpaa eller ophørte at have mig kjær, saa kunde jeg maaste skaffe Eder en Altrune, naar I kun ikke vilde bruge den til at pluge de stakkels Underjordiske og deres Rige dermed."

Ulffon saae studsende paa ham med et gennemtrængende Blik og sagde derpaa med et ligegyldigt Smil: "Jeg

sætter ikke meer saa stor Priis paa at beherske en sjæleløs Natur; døde Rigdomme har jeg havt nok af. Jeg har tømt Nydelsernes Bæger ud til Bunden og er bleven fed af at beundres af lavere Aander, end jeg selv. Vil du være min Lærling, unge Menneſte! saa maa du hige mod en større Verden, end den, der nu fængsler dig til den smilende Overflade af det blomstrende Liv. Du maa dristig trænge frem til dets dybeste Rodder og ikke ræddes for den Dunkelhed, hvori de skjule sig. Der gives Magter, som ere saa høit over os, som Himlen er over vort Hoved og Afgrunden er under vor Fod; til dem maae vi opsvinge os eller nedstige i deres Dybheder, og vi ere større og mægtigere, end de største Konger paa Jorden."

"Forstaaer jeg Eder ret" — svarede Sigurd — "saa har jeg selv engang anet noget Lignende. Jeg saae engang i en stjerneklar Nat en fattig Pilgrim knæle for den mægtige Guddoms Billede, som de Christne tilbede, og hans Afsyn lyste saa saligt, at jeg næsten misundte ham hans Tro, og syntes han var rigere, end den mægtigste Konge paa Jorden. Jeg besluttede ogsaa dengang at vorde en Christen, men har siden glemt det igjen og vidste ikke heller hvorledes jeg skulde blive det."

"Det var ikke min Mening" — sagde Ulfson, og hans Afsyn fordreiede sig frampagtigt — "at der er større Magter til, end vort Øie kan see og vort Øre kan høre, det har du selv fornummet; men vi ere frie Aander, som de, og skal ikke underkaste os dem i blind Tilbedelse og vorde deres Trælle. Vi skal hæve os til dem, med Villie og Kraft, og tilegne os deres Magt, for at vorde dem lige."

"Skulde det være muligt?" — sagde Sigurd — "jeg svimler ved at tænke derpaa."

"Om Herredømmet kæmpe alle Aander" — vedblev

Ulffson — „Hvo, der ikke føler sig født til Slave, kan dristig opreise sit Hoved mod den høieste Mand og sige: Jeg er fri som du! — ja, hvor Kraften ikke er indslumret under Naget af en misforstaaet sygelig Fromhed, der kan det frie naturlige Menneske, som Verdens og Naturens Herre, udstrække sin Haand mod det Høieste og Dybeste — og sige: Kommer hid! jeg er eders Broder, I Mægtige! jeg vil dele eders Magt — eller afvriste Eder Scepteret.“ —

„Jeg gruer ved at følge Eder!“ — afbrød Sigurd ham — „jeg har aldrig før voyet at tænke Sligt, og jeg synes Dødningen hist i Krogen leer ad os.“

„Dertil har den Grund!“ — svarede Ulffson med et haanligt Smil — „vi ere jo i visse Maader dens Frænder; Benraden i os leer ogsaa, hvergang Manden ryster dens Marv og føler stolt og fri, den er Herre; men jeg har lært at tvinge denne Forgængelighedens Maner. Den er kun Trævler og Ben; jeg kan bortkaste den til sin Broder der i Krogen, og svinge mig ud fra den hvad Dieblik jeg vil. Den er min Slave — jeg kan lægge den i Kænker, naar den vil hindre min Gang“ —

„Jeg forstaaer Eder ikke“ — afbrød Sigurd ham — og Ulffson lovede, at Alt skulde worde ham tydeligt. Han begyndte nu at undervise den opmærksomme Lærling i al sin hemmelige Viisdom. Hele Dagen sad Sigurd som fængslet til hans Side og lyttede med spændt Forundring paa ethvert af hans Ord. Det var allerede sildigt ud paa Natten, og Ingen af dem tænkte paa Bedervægelse eller Hvile. Alt var nyt og besynderligt for den videlystne Lærling. — Efterat Ulffson havde forklaret ham Lovene for den synlige Verden, for enhver Bevægelse og Forandring i Naturen, og vist ham Stjernernes Gang og deres antagne Indflydelse paa Menneskets Liv og Skjæbne, saa faldt Talen atter paa den mæg-

tige Aandeverden og dens lønlige Forhold til Naturen og Mennesket. Han forklarede ham nu hvorlunde Sjælens høieste Kræfter vare bundne af Legemet, men dog ved en Løndomsfuld Konst kunde løses og sættes i Forbindelse med andre og mægtigere Aander, uden at indskrænkes af endelige Love; og da Sigurd ikke kunde modstaae sin Lyst til at sættes i en saadan vidunderlig Tilstand, bad han Ulffon gjøre et Forsøg, og han fremsagde strax nogle hemmelighedsfulde Ord, idet han lagde sin Haand paa Sigurds Hoved og Hjerte. — Da svimlede det for den opflammede Ynglings Dine; han sank hen paa Mosbænken i en dyb Slummer og syntes ikke meer at bemærke hvad der foregik omkring ham.

Da Ulffon berørte hans Bryst, faldt den mægtige Al-rune til Jorden, som Ulffon strax optog og gjenkjendte. Da forbittrede han høilig mod sin sovende Gjest og troede, Sigurd havde bedraget ham og selv frataget ham dette kostelige Klenod, hvad han før havde mistænkt Dværgerne for. Han greb allerede sin Dolk for at støde den i den Sovendes Hjerte; men det var ligesom en usynlig Magt holdt hans Arm tilbage, og han saa idetsamme ligesom et luftigt Skyggebillede, der strax igjen forsvandt for hans Dine. Det havde pludselig mindet ham om hans forladte Hustru, som han i saa lang Tid ikke havde tænkt paa. Han kastede Dolken tilside og slog Bogen op med den hemmelige Skrift. „Ja, rigtig!“ — mumlede han, efterat han længe havde læst og grundet og gjort Puncter og Streger i Sandet med den sorte Griffel — „hun er i samme Tilstand — de ere forbundne i denne Stund — men maae adskilles for evig, hvis min Plan skal lykkes — hendes enfoldige Tro kan berøve mig ham. — Ja, rigtig! en Lykke, jeg ikke opoffrede ham! — han eller Ingen kan være Midler mellem mig og den Mægtige. — Men Hvo er han da, denne saa lykkeligt be-

gavede Yngling? — hvad skal hans Skjæbne vorde? — vil han ikke vorde min Herre, naar han mærker hvor vigtig han er mig? — Jeg vil udforske hans Fødsel, mens han sover den konstige Søvn!" Derpaa gik han til Vinduet, besaae den store Messingfugle og betragtede nøie Stjernerne gjennem det konstige Rør i Vinduet. „Hvad seer jeg!“ — udbrød han — „min Søn! — ja, saa er det — Alt træffer ind paa det Forunderligste. Min Førstefødte! men hvad er Dette? han eller jeg skal døe! — døe i denne Nat! forfærdelige, uundgaaelige Skjæbne! hvad nytter saa al min Konst mig til? — skal han nyde Frugterne af min mæjsommelig samlede Rundskabsstat? skal jeg? — nei, skal Gen af os falde for dette Bovestykke, saa skal det være ham — var han min Søn saa hundrede Gange!" Han greb allerede Dolken, men standsede og saa atter paa de truende Stjerner. „Forsigtig!" — hvistede han — „til Midnat har vi Begge Frist; lad mig ikke sønderbryde det sjeldne farlige Redskab endnu! — Jeg vil tøve til det yderste Dieblif, og han døer maaste dog ikke forgjæves — endnu kan han indhente mig den vældige Mand, som jeg søger, og har jeg først ham — saa maa den hele Verden forgaae — jeg staaer fast — og kan trodse Cherubernes Fyrste!"

Nu saa han atter paa Stjernerne, vendte Timeglasset og satte det ved Siden af Lampen paa Bordet. Selv satte han sig, med Dolken i Haanden, ved den sovende Sigurd paa Bænken og gav nøie Agt paa Timeglasset og hver Mine og Bevægelse hos Sigurd. Stundom faldt ogsaa hans Bine paa Benraden i Krogen, og en hidtil ukjendt Gysen foer over ham; thi han syntes altid, at Benraden grinte. Han saa paa Sigurds Ansigt og gjenkjendte Træk af den elskende Marna fra den Tid, hun var lykkelig og glad. Da blev han underlig tilmode, og den kolde Sved sprang ud af hans

Bande; men han saae hastig i den opslagne Bog, og da var han kold og rolig igjen. „Hvad gruer jeg for?“ — mumlede han — „er han mig da nærmere nu, end før? Jeg har jo aldrig kjendt dette Menneske — han er mig en Fremmed, om saa alle Stjernerne raabte: han er dit Kjød og Blod! — Hvad spørger jeg om Kjød og Blod? Er der Noget, som lever og rører sig med Kraft i ham, saa lader jeg nok være at tilintetgjøre det. Hvad Skade tilføier jeg ham vel? Er han nu ikke fri og lykkelig? og just fordi jeg har løsnet ham fra Kjødet og Benraden ved en velgjørende Søvn. Jeg lægger kun den sidste Haand paa Værket — og han er fri for evig!“

Nu talede Sigurd i Søvne, og Ulffson hørte nøie efter, men kunde ikke forstaae hvad han sagde. Han saae til Timeglasset, og det var næsten udrundet; han tog atter Dolken i Haanden: „nu er der ikke mange Sandskorn tilbage“ — mumlede han — „og Stjernerne fordrer deres Offer. Seer du ham, Sigurd! saa sig mig det nu! seer du den Mægtige, Sigurd! saa besværg ham at komme i din Dødsstund!“ — Idetsamme hørte han Noget røre sig udenfor og reiste sig forskædet. Døren foer op, og tre Mænd traadte ind med dragne Sværd i Hænderne. „Ja, rigtig! en Sortkonstner!“ — raabte den Ene. — „Seer I, her er han!“ — raabte den Anden og ilede hen mod den sovende Sigurd. „Har du myrdet ham, Troldmand!“ — sagde den Tredie — „saa er din sidste Time nu kommen!“ Sværdet glimtede i Kæmpens Haand — og Ulffson sank til Jorden i sit Blod. Sværdet havde fløvet hans Pande — det var den stærke Giften, som svang det. Halvdan stod hos den sovende Sigurd. Guttorm tog Troldmandens Lig og fastede det hen til Benraden i Krogen. Timeglasset var udrundet; men Sigurd sov endnu rolig og fast og smilede venlig i

Drømme. Da blev Halsdan faare glad. „Vi kom tidnok, Brødre!“ — sagde han — „see! han sover tryk i den forræderste Morderhule og drømmer ikke om Ulykken, som svævede over hans Hoved. Vil I nu en anden Gang troe mine Syner? — den varslende Skygge har ikke bedraget os; men havde jeg fulgt eders Raad, var den raske Sigurd nu myrdet.“

„Dengang havde du Ret, Broder!“ — sagde Giften — „men væk nu Sigurd! for nu brænder jeg Hundehuset af over hans Hoved.“ Med disse Ord tog han Lampen og satte Ild i Spindelvævene og de tørre Slanges under Loftet. I et Dieblif stod hele Hytten i Lue; men Sigurd var ikke til at faae vaagen. Halsdan bar den Sovende ud af Flammerne, og Guttorm tog den store Bog med, som han dog syntes var Synd skulde brænde, førend han havde udforsket dens Indhold. „Det er Gyprianus — det er en sjelden Skat“ — sagde han; men Giften rev den af Haanden paa ham igjen og kastede den i Luen. „Du vil dog aldrig lære den forte Konst?“ — sagde Kæmpen, og Guttorm taug og bluedes over sin Nysgjerrighed. Først da Huset var afbrændt til Grunden og Solen stod op over Havet, vaagnede Sigurd paa en Lynghøi ved Stranden hos de kjære trofaste Brødre og vidste Intet af hvad der var skeet fra det Dieblif, han var indflumret i Hytten.

Tolvte Kapitel.

Den samme Nat som Sigurd havde ligget i hin magiske Søvn i Troldmandens Bolig og smilet rolig, medens Døden svævede over hans Hoved — den samme Nat sad Elna ene paa Høkelet Borg ved sin fromme Moders Dødsleie. Den sorte Død var nu ogsaa kommen til Burgunderholm. Men førend den udbredte sine Ravnvinger over den affondrede Klippe, var Gudsfrøgten og Fromheden uddød i de fleste Hjerter, og en vanslægtet Afkom af de fordum saa brave Burgunderholmere var efter den sidste Krig med Bønderne kun bleven tilbage. Med den tappe Bonahvede vare Dens bedste Mænd faldne, og de forblindede Dboere, som siden fulgte Ulsson og adløde ham, som deres Konge, vare svage Vantrivninger af deres mandige Fædre. Til de Underjordiske fatte de al deres Lid, og, visse paa disse mægtige Bøners Beskyttelse mod enhver Fjende og Ulykke, forglemte de Gud og hans hellige Ord og overlode sig til Dobbelt og Svir. Kirkerne stode tomme; men Kroerne og Glædeshusene vare altid fulde. Nu kom den sorte Død og rev dem bort i deres daarlige Glæde ved Drikkebordene og de støiende Gilder. Det hændte sig stundom ved de hyppige Bryllupper, at naar Bræsten kom til Brudehuset, faldt alle Gjesterne døde ved Bordet, fulsorte i Ansigterne og med fyldte Bægere i de stive blaae Hænder. Den hele Dag ringede Klokkerne til Lig, og der var snart flere at begrave, end der var Levende til at sørge for

deres Fordefærd. Mange søgte at undslippe Døden ved at flygte til fremmede Lande; men mange Snekker dreve om paa Havet, alene opfyldte med sorteblaae Lig. Blomsterne visnede paa Mark og Eng, Kvæget døde paa Stald og paa Slette, de vilde Dyr laae som Uadsler i deres Guler, Fiskene svømmede livløse om paa de stinkende Bænde, og ingen Fugl sang meer over de tusinde Grave. De Underjordiske lode sig ikke see; men ofte hørttes frygtelige Dron under Jorden, som Klang af Baaben og Døendes Skrig. Da kom Marna og Elna det sørgelige Bærsel ihu, som de Underjordiske havde givet dem; men de unddroge sig ikke for den fælles Glendighed og søgte kun Trøst hos Gud og hans hellige Ord. De kom trolig deres lidende Landsmænd til Hjælp og pleiede de Syge og Døende med Omhu, til ogsaa den fromme Marna hentsant paa Dødsleiet. Kun faa Timer pleiede Sygdommen at vare — Ligkisten stod alt ved den Døendes Seng, og Graven var kastet. Elna laae knælende ved Moderens Dødsleie og læste en Psalme med taarekvalt Stemme; da vinkede Marna til hende, at hun skulde sætte Lampen tilside, og faldt strax derpaa i en dyb Blund. Da hun vaagnede, smilede hun glad, og hendes Ansigt lyfte som forklaret: „jeg har været hos din Broder“ — hvistede hun — „jeg har seet min Førstefødte igjen — jeg har talt med ham, og — hans Sjæl skal frelses — han lovede mig at vorde en Christen — jeg har ogsaa frelst hans Liv af din Faders Haand — nu maa Herren sørge for dem Begge — og for dig med, min elskede Datter! glem kun ikke hvad du har lovet din Moder! vær from og taalmodig! og vi skal visseelig samles — hvor der er ingen Død og Adskillelse — og hvor Ingen skal tage vor Glæde fra os!“ — —

Det var Marnas sidste Ord; hendes fromme Sjæl

forsvandt i et hjærligt Smil, og Elna lukkede grædende de skjønne himmelblaae Dine.

Mene sad nu den bedrøvede Pige i sit sorte Sørgeflor paa Borgen. Der var ingen levende Sjæl tilbage, som kunde trøste den Forladte. Selv havde hun baaret sin Moder til Graven; selv havde hun opkastet hendes Gravhøi; men der var ingen Blomst til at pryde den med, og ingen hellig Bræstehaand til at indvie den Hengangne til Opstandelsen.

En Nat laae Elna paa sit søvnløse Leie og følte sig saa uendelig forladt, at hun var nær ved at tvivle om Guds evige Godhed og Barmhjertighed; da saae hun Gulvet aabne sig i Sovesamret — de to gamle kronede Dværgfolk stige atter op af Jorden og nærmede sig med en medlidende Mine til hendes Seng. Hun blev ikke denne gang angest for Synet af de milde deeltagende Dværgfolk, som hin Nat, da hun førstegang saae dem. Hun blev glad ved igjen at see Skabninger, som dog lignede Mennesker; men da kom hun den Ed ihu, som hun havde svoret sin Moder — hun slog et Kors for sig og sagde med svag Stemme: „viger fra mig, I fælsomme Væsner! til Eder vil jeg aldrig betroe mig!“

Men de Underjordiske forsvandt ikke strax; de bøiede sig, tause og sukken, for den forundrede Tomfru; derpaa gik de langsomt tilbage og forsvandt paa det Sted, hvorfra de vare opstegne. Nu saae hun Intet mere til dem og drømte heller ikke om dem. Men en Dag, da hun sad kummerfuld i den øde Hal og tænkte paa, om hun ikke skulde vandre ud og opsøge Mennesker igjen, dersom der endnu var Noget levende paa Den — da stod Surting pludselig for hende i en glimrende Purpurdragt, besat med

Guld og Edelstene, og hun blev glad og forundret ved at see ham igjen.

„Arme Elna!“ — sagde han — „du er ene og forladt i Verden; seer du det gjerne, saa vil jeg nu blive hos dig bestandig.“

„Ak, Surting!“ — svarede den bedrøvede Jomfru — „jeg troer vist, jeg kunde holde af dig som en Søster; men sig mig hvo du er? for min Broder er du jo ikke — og hvordan kommer du hid saa pludselig?“

„Jeg er en ægte Kongesøn“ — svarede Surting og brystede sig — „min Fader og Moder har du seet; de har tvende Nætter besøgt dig, og sidstegang kom de i et vigtigt Ørende for mig; men du vilde jo ikke lade dem komme til Orde. De er rigtignok smaa, men er baade rigere og mægtigere, end Nogen af eders store Konger paa Jorden. Jeg er ligesaa rig og mægtig som de; men see! jeg vil forlade baade Fader og Moder og al min Herlighed og Magt — jeg vil forlade det lille mægtige Folk, til hvis Konge jeg er fød, men som nu ved indbyrdes Krig ødelægger sig selv — jeg vil aldrig meer sætte min Fod blandt de Burke, men blive et ordenligt Menneske paa Jorden, hvis du kan elske mig og vil vorde min Hustru! Du kan hæve mig til et langt fornøieligere Liv og gjøre mig til en ganske anden Karl, end jeg nu er; men kan du ikke elske mig af Hjertet, Elna! saa gaaer jeg for bestandig tilbage til mine Gruber og Diamant-Slotte — og forgaaer tilsidst, som mine smaa Fædre, naar min Lygtemand er udsukt. Men saalænge jeg lever, skal jeg dog vedblive at være din Ven og aldrig glemme, du var mig en god og taalmodig Søster.“

„Arme Surting!“ — sukede Elna — „din Hustru kan jeg aldrig vorde: jeg har en Anden kjær i mit Hjerte. Ak! vidste nu han hvor forladt og ulykkelig jeg er, saa

tøvede han vist ikke, men kom tilbage til mig og vor ulhykkelige D."

"Det tænkte jeg nok!" — sagde Surting og stampede i Gulvet, idet der foer Gnister fra hans Læbe og Fingre — „fra den første Gang jeg kom hjem efterat du havde seet ham, har jeg nok mærket det; jeg har ogsaa gjort dig mere Ondt end Godt siden. — Men det er da heller intet Under, at du holder mere af ham" — vedblev han med en nedslagen Mine og var nær ved at græde — „ingen Pige paa Jorden kan jo lide mig, om jeg aldrig smykker mig saa meget. Saa farvel da! lille Elna! for din Skyld har jeg ikke været saa ond imod Rudolph, som jeg ellers havde lyst til. Nu er han mange hundrede Mile borte fra dig; men var han kommen hertil i Aar, var han død som en Hund med de Andre. Vil du leve, saa sæt ikke din Fod ud af Huset, førend du hører den første Fugl synge over dine Landsmænds Grave!"

Med disse Ord gik Dværgen hastig bort, og Elna faldt paa sine Knæ og bad, halvforstrækket over Dværgens Ord og Udfærd. Hun besluttede dog at følge hans Raad og ikke forlade Huset, førend hun hørte den første Fugl synge. Laalmodig tog hun den gyldne Bæverspøle i sin Haand igjen, for at forkorte de ensomme Dage. Naar hun blev mismodig, tog hun den hellige Læst ned fra Hylben i den fromme Marnas Sovestue og fandt Trøst og Husvælselse i de guddommelige Ord. Mangengang saae hun ogsaa paa Rudolphs Billede, som hun saa kunstig havde indvirket Silkevæven, og da luede atter et Glimt af Haab i de skjønne Læbe, og et Smil oplivede da stundom igjen de blege, sorgfulde Kinder.

Rudolph var virkelig, som Dværgen havde sagt, mange hundrede Mile fra Burgunderholm. I Stormen var Baaden kantret med ham midt i Havet, og han var svømmet til en nøgen Klippe, hvor han holdt sig fast, til der endelig kom et Skib og optog ham; men det var et spanskt Skib, som førte ham hver Dag længer fra Burgunderholm. I den spanske Sø mødte dem et fjendeligt Maurerskib, og nu begyndte der en heftig Kamp. Rudolph stod tro sine Redningsmænd bi; men Overmagten var for stor — tilsidst stod han ene paa Dækket og forsvarede endnu rasende sin Frihed. Men, udmattet af sine Saar, tabte han endelig Sværdet af Haanden og sank afmægtig om paa det blodige Dæk. Da han kom til sig selv, saae han sig i Lænker paa det mauriske Skib og havde nu før ligget paa Havsens Bund, end saaledes at opvaagne til Livet.

Hans gode Sværd var i Maurernes Hænder, og i Lænker blev den christne Ridder ført til Fæstningen Algeziras ved Granada. Der blev han hensat tilligemed en stor Høb andre Fanger, som ligeledes vare nordiske Sørigere, der vare forulykkede paa de mauriske Kyster. Der vare nogle Burgunderholmere og endeel andre Danske iblandt dem, og det var en sørgelig Trøst at finde Landsmænd paa den Vaade i det fremmede Land; men Rudolph lod ikke Modet falde. Hans Saar vare ikke farlige, og han gav hennemelig sine Landsmænd et Vink om, at han tænkte paa deres Redning; han opmuntrede dem tillige til heller at døe, som standhaftige Christne, end for en skændig Frihed at gaae Maurerne tilhaande ved Byens Forsvar mod deres Troesbrødre. Thi de christne Castilianer beleirede i Forening med de spanske og navarriske Riddere paa den Tid Algeziras, som var Samlingspladsen for alle de africanke Hjelpehære, Kong Joseph den Første i Granada lod samle mod de Christne.

En Dag gif den mauriske Konge omkring i Staden for at besee Fæstningsværkerne og de nye Djævelskredskaber, som i denne Beleiring førstegang forfærdede Verden: de store Malmcartover nemlig, hvis Opfindelse de dristige Muselmænd til deres egen Ulykke kan rose sig af. Han kom ogsaa til Fængslerne, og da han saae Rudolph blandt de stærke nordiske Krigere, blev han især opmærksom paa den høie skønne Krigsmand, om hvis drabelige Modstand han alt var underrettet, og han vendte sig til ham og sagde: „det er Skade du er en Vantro, bliv en Muselmænd, Fremmede! og jeg skal løse dine Lænker! Vil du sværge Profeten og mig Trost, skal du, som en fri Helt, dele Gæde og Seier med mig, naar jeg med Ild og Sværd udbreder Profetens Lære over Verden!“

„Jeg troede snarere“ — svarede Rudolph — „at I var kommen hid for at lære Christendom af os, og jeg tænker, det kan skee endnu; for vil I længer prøve Styrke med de Christne, skal I vel faae at see hvis Gud der er stærkest, og ham gjør I da bedst i at troe paa. Men før I skal udslukke hans Lys af vor Verden, skal I nedrive Solen af Himlen og sætte os en falsk Guldmaane istedet!“

„Du taler dristigt!“ svarede Maurerkongen og holdt den store guldbeflagne Koran imod ham, som han altid bar i sin Haand, for at opflamme sig selv og sine Krigere — „bøi dit Knæ for denne Helligdom!“ — vedblev han — „det er Profetens hellige Lov, og for den skal alle Knæ paa Jorden bøie sig i Støvet!“

Da rev Rudolph ham forbitret Koranen af Haanden og kastede den for hans Fod: „det er Løgn hvert Ord, der staaer i den Bog“ — sagde han — „det veed jeg, hvorvel jeg aldrig før har seet den, og eders Profet er en falsk

Profet og Bedrager — det vil jeg bevise med mit gode Sværd og sætte Liv og Blod derpaa, hvis I lyfter!”

Da drog Maurerkongen rasende sin brede Damascener og vilde med egen Haand have afhugget den fangne Ridders Hoved; men han besindede sig og sagde: „nei, ikke for en Kongehaand, men for Bøblens Haand skal du bløde, og med gloende Tænger skal den forbandede Tunge udrides, som har lastet Profeten og forhaanet hans mægtige Lov!”

Nu blev Rudolph adskilt fra sine Landsmænd og nedkastet i et dybt underjordisk Fængsel. Alt Haab var ham berøvet om at kunne befrie sine fangne Landsmænd og flygte til Burgunderholn og den elskede Elna. Han befalede sig Gud i Vold og beredte sig til at døe som en standhaftig Christenhelt.

Trettende Kapitel.

Imidlertid havde Sigurd og de tappre Brødre ogsaa store Farer at bekæmpe blandt de vilde Hedninger paa den vendiste Kyst. Det Første, Sigurd spurgte om, da han opvaagnede paa Høien blandt de burgunderholmste Kæmpebrødre, var Rudolph, og han hørte nu Beretningen om hans farlige Tog, uden at drømme om, hvilken langt større Ulykke han var dragen imøde hos de grusomme Maurer. Endnu var den underlige Søvn og Befrielsen fra Troldmandens Bolig Sigurd en Gaade; da saae han og Brødrene en stor Skare bevæbnede Hedninger nærme sig Høien. Nu bemærkede de ogsaa først, at der var et hedenskt Rettersted; thi der stod et Afgudsbillede øverst paa Høien ved en blodig Sten, hvorpaa Hedningerne pleiede at halskugge de ulykkelige Fremmede og især de værgeløse Christne, som lede Skibbrud paa deres Kyster. En forklædt Mand, som de snart erkjendte for en gammel, ærværdig Christenpræst, var dennegang det ulykkelige Slagtoffer. Han gif med bundne Hænder blandt den vilde, blodtørstige Skare og syntes mere bekymret for sine Mordere, end for sig selv. Han talede hele Veien kraftige Ord, for at omvende dem; men de loe ad hans Tale og overdøvede den med spottende Ord og vilde hedenske Sange. Da de nærmede sig Høien og saae de fremmede Krigsmænd sidde der, stubbede de og grebe til deres Vaaben; men i samme Dieblif havde Sigurd og de tre Brødre ogsaa Sværdene dragne, og, uden at betænke sig et Dieblif,

styrtede de midt ind blandt Hedningerne og huggede ned for Fode. Forfærdede over dette ubente og pludselige Angreb, toge Hedningerne hovedfulds Flugten og lode deres Slagtoffer i Seierherrernes Hænder.

Sigurd løste strax Præstens Baand, og den taknemlige Olding omfavnede ham glad og lyfte Herrens Belsigelse over dem Alle. Men Hedningerne, som nu saae for hvor ringe en Magt de vare flygtede, samlede sig snart igjen og omringede de drabelige Fremmede paa alle Sider, dog i nogen Fraastand. Da tog Guttorm Ordet og sagde: „vil I høre mit Raad, Brødre! saa tøve vi ikke her til de blive flere; men medens den første Skræk endnu sidder dem i Blodet, hugge vi os mandelig igjennem til hint gamle Vikingsflot ved Havbredden! det staaer, som det lader til, ubeboet, og der kan vi hyde dem Trods idetmindste længer end her.“

„Det er et Ord!“ raabte de Alle, og, med Præsten i Midten, gik de nu tæt sluttede frem i en Firkant, paa hver Side et drabeligt Sværd, som meiede ned for Fode, hvor det ramte, og saaledes ligesom skar de dem igjennem de forbausede Fjender og naaede lykkelig den gamle forfaldne Sørøverborg.

De droge strax Broen op efter sig, og Fjenderne saae det med Harm, men trøstede sig med, at de dristige Christenkæmper dog snart maatte give sig til Fange eller døe af Hunger i det øde Røversflot, hvor intet Menneske i saa lang Tid havde boet, og hvor der desuden ikke skulde være raadeligt at opholde sig, for Slottets gamle Beboere, som om Natten sagdes at hufere der flent. Derfor var den vilde Klippeegn ogsaa rundt om øde og besøgtes aldrig uden naar Hedningerne bragte et Offer til deres blodige Afgud paa Retterstedet ved det affides Slot; thi der-

med troede de at betrygge Landet for natlige Overfald af de ondartede Røveraander.

Med Forundring saae Brødrene, at de talrige Fjender vege tilbage og bevogtede kun Slottet i en lang Fraastand, uden at gjøre Mine til at formene de forvovne Fremmede dette Opholdssted. En af Vennerne blev paa Muren, for at have Die med Fjenden. De Andre toge nu Borgen i Diesyn og fandt den særdeles stiftet til at overvintre i, naar den kun havde været forsynet med Levnetsmidler. — Dog den Sorg maatte deres gode Sværd raade Bod paa, og til næste Dag blev et Udfald besluttet, for at erstatte denne Mangel. — Den første Nat havde Guttorm Vagt paa Muren; de Andre vare gangne til Hallen for at hvile. „Det er en stummel Borg“ — sagde Halfdan — „see! Murene her ere jo rødplettede, som de vare besprængte med Blod; her har vist været en Morderhule i gamle Dage, og jeg laae heller under Guds frie aabne Himmel.“

„Det er det Samme hvad her har været!“ — sagde Eisten — „nu er her en ærlig Kæmpestue, og vil de gamle Røvere os Noget, kan de komme!“

Sigurd hørte ikke Brødrenes Samtale; han stod alene ved det brustne udfaldne Vindue, saae ud over Havet og tænkte paa den forsvundne Havpige.

Men Bræsten, den graahærbede Martin, tog nu Ordet og sagde: „hvis Eder saa tykkes, ædle Christenhelte! saa vil jeg indvie dette Sted og besprænge det med helligt Bievand før vi sove; i slike gamle hedenske Røverslotte kan Forsigtighed ikke være af Veien!“

„Det stjøtter jeg ikke om!“ — svarede Eisten — „vil Nogen gjøre os Bladsen stridig, saa lad dem kun komme, at vi kan tales ordenlig ved paa ærlig Kæmpeviis! jeg

viger ikke for Satan selv, naar mit gode Sværd er i min Haand!"

"Nævn ikke den Døde!" — sagde Martin og korsede sig — „trods ikke heller paa Eders Styrke, ædle Kæmpe! Ingen er stærk, uden hvem Herren ledsager."

"J er Præst og har Lov til at præke!" — svarede Giften — „men nu skal J tie, at vi kan udhvile os til Kampen imorgen!"

Derpaa lagde Giften sig til at sove, med sit gode Sværd i Haanden. Præsten læste sagte en Bøn og lagde ogsaa rolig sit graae Hoved til Hvile. Ved Viuduet sad Sigurd og lod sig lulle i Blund af de brusende Bølger.

Men Halfdan var traadt ud paa den gamle Altan; der stod han, lænet til sin Harpe, og saae paa de funklende Stjerner; i Nord straaede Lyrens Stjerne nu deilig over Sjølund. Da slog han Harpen i Matten og sang:

„Hun slumrer under Borgens Tag
Dg drømmer om sin Bryllupsdag.
Paa Fingren skinner røden Gulb —
Hun er en Brud saa underfuld.

End ei sig Rosen folbed ud
Dg dog var Rosenmøen Brud:
I Barndomsenglens rene Glæds
Hun leged med sin Brudekrands.

Med Kronen staaer en Kongesøn
Dg venter paa den Brud, saa skøn;
Men Skjalden seer i Matten ud,
Seer aldrig meer den Kongebrud."

Halsdan holdt inde; han vendte Blikket bort fra den luende Stjerne i Nord. Nu saae han Karlsvognen tindre fjernt i Nordøst, og han stod længe lænet til sin Harpe og saae paa det gamle kjære Stjernebillede.

Da kom han sit hellige Løfte ihu, og hans Hjerte higede mod Ost, hvor nu Stjernefarmen pegede hen ligesom mod Frelserens Grav. „Der finder jeg maaske min Fred igjen“ — sukede han — „kunde jeg kun omfavne dig endnu engang, Broder Rudolph! og bringe din frelste Ven i dine Arme!“

Da det var Midnat, stødte Guttorm stærkt i Hornet paa Borgmuren, men holdt pludselig inde igjen. Kriegerne fore op og grebe til deres Vaaben; den gamle Martin reiste sig ogsaa. Nu hørtes der en ynkelig Jamren under Jorden, som af Døende, og Raslen af Lænker i den dybe Borgkjelder. Pludselig fore alle Dørene op i Borgen, en Stormvind susede hvinende gennem de gamle øde Haller, og en lang Række af høie, blege Kæmper traadte ind i Hallen. De gik taus frem og saae stift paa de forbausede Fremmede, som ikke magtede at røre en Arm eller aabne Læben for at spørge hvad de vilde. Selv Eisten stod taus og uroffelig, som forstenet, og Kæmpesværdet faldt af hans vældige Haand; thi fremmest blandt de rædsomme Gjester gik en Mand, som var høiere, end han, og saae paa ham med et knusende Blik. Tre Gange gik de naturlige Gjester rundt i Hallen; derpaa forsvandt de, og Dørene lukkede sig igjen. Men fra Muren saae Guttorm, forbauset, hvorledes Vindebroen af sig selv nedlod sig for dem og oppullede igjen; og han saae fremdeles hvorledes de paa sorte Heste med luende Maner fore hen over Marken, som hvælende Stormvinde, og forsvandt som Lyn paa den skaldede Hede, hvor blaae Luer flammede i Hestenes Spor.

„Du havde Ret, Præst!“ — sagde Giften, da Synet var borte og han atter kunde røre de forstenede Lemmer — „Ingen er stærk, uden hvem Herren ledsager. For mig maa du nu gjerne bortmane os de Djævole af Borgen! — jeg kan kun slaaes med Menneſter.“

Brødrene bluedes over deres Forfærdelse og toge rødmende deres Sværd op igſen, ſom de Alle havde tabt, ligesaa vel ſom den stærke Giften. Men Sigurd loe høit og ſagde: „det er mig kjært, du nu dog engang har ſeet din Overmand, Giften! du har altid ſat mig Næſen lidt for høit i Sky, fordi du er den Stærkeſte af os Burgunderholmere.“

Giften blev ikke den gang vred over Sigurds Spøg; han gik i ſig ſelv og ſagde: „du har Ret, Knøs! jeg har ſat Næſen lidt for høit før, det mærker jeg nok; men ingen Levende har dog overvundet mig endnu, og med Døde kan Ingen kæmpe — dem kan man jo ikke heller ſlaae ihjel. Men naar du engang faaer Lid og Veilighed, Sigurd! ſaa ſæt mig dog et ordenligt Hefte paa dette Sværd! — jeg veed, du forſtaaer at ſmedde i Staal. — Sværdet er godt nok for Reſten, og jeg troer ikke, der er Mage dertil i Verden; men det har ſamme Feil ſom jeg: det trodſer for meget paa ſin ſkarpe Eg. — Broder Rudolph havde Ret: et rigtigt Chriſtensværd er det dog ikke.“

„Skal jeg chriſtne dit Glavind“ — ſvarede Sigurd — „maa jeg vel ſelv være en Chriſten førſt, og det har lange Udſigter: jeg veed jo ikke endnu ret hvad det vil ſige.“

„Det ſkal jeg lære dig, rafte Helt!“ — ſagde gamle Martin og greb Sigurds Haand — „Gud har ikke forgyves ladet mig falde i Hedningernes Haand: jeg har dog ledet nogle af vore Fjender paa rette Wei, og med Vennen vil det vel ikke falde mig haardere.“

Sigurd havde strax fattet stor Tillid og Hengivenhed til den gamle Martin. Siden hin sælsomme Søvn i Troldmandens Bolig, syntes han stundom at føle en ham hidtil ubekjendt Længsel efter at indvie i det Liv, den Gamle skildrede ham som Lysets og Sandhedens Rige. Det var ligesom han dengang havde drømt om en Glæde og Salighed, som han kun ved denne fromme Gubbes Hjælp kunde erholde; da han saa ham strax efter, med de bundne Hænder og det fromme Martyraashn, midt blandt de vilde Hedninger, var det ligesom han saa en Engel fra Himlen, som en venlig Mand havde sendt ham og forjættet ham i de halvforglemte Drømme. Men i Kampen var hint mægtige Indtryk af Oldingens Ashn igjen forsvundet hos den raske, livlige Helt, og først nu kom det tilbage i hans Hjerte, da den Gamle greb hans Haand og lovede at lære ham, hvad det var at være en Christen. Han trykkede Gubben til sit Hjerte og taug. Saa snart det begyndte at dages, steg nu Sigurd og Brødrene, efter gamle Martins Raad, ned i den dybe, skumle Borgkjælder, hvorfra de om Natten havde hørt hin Jamren og Raslen med Lænker. Der saa de ved det sparsomme Dagstjær en Mængde Benrader med store Lænker om de hvide Knokler; hos nogle af dem hang der gamle Helgenbilleder i Staalkjæder om de smuldrende Halsben. „Det har været Christne“ — sagde Martin — „samler deres Ben og tager Lænkerne af dem! jeg skal indvie dem en Grav, og bede for deres Sjæle, at de kan faae Fred!“

„Hvad nytter det saa at være Christen“ — tænkte Sigurd — „naar man alligevel kan snigmyrdes og ei engang har No i Døden?“

Brødrene gjorde som den fromme Martin sagde, og førend Solen stod op, vare Dødningsbenene jordede paa

Christen Wiis, og Martin luttrede nu de skumle, blodbestænkte Røverhaller med helligt Bievand og sang Sjæle-Messer der den hele Dag. Imidlertid drog Sigurd og Brødrene ud for at forsyne Borgen med Levnetsmidler og det nødvendigeste Voffab.

Om Aftenen kom de slygende tilbage og vare rigelig forsynede med Bytte. De vare ledsagede af en talrig Hob Bønder, baade Mænd og Kvinder, baade Unglinger og Piger, som vare forjagne af deres Landsmænd, fordi de havde bortkøstet deres Afgudsbilleder og hørt paa den fromme Broder Martins Ord; thi han havde længe vandret om iblandt dem, og ingen Livsfare frygtet, for at omvende de forvildede Hedninger. Men de halvomvendte Hedninger havde dog ikke kunnet befrie ham fra deres rasende Landsmænds Hevn. De vare ogsaa endnu i Tvivl om hans Tro var den rette; men da de havde seet hvorledes en ubekjendt Magt holdt sin Haand over ham og saa vidunderlig befriede ham fra Døden ved de fire Krigsmænd paa Afgudshøien, saa tvivlede de ikke længer paa, at hans Gud var den rette, og nu vare de i Hobetal komne de Fremmede imøde, som deres Landsmænd flyede for; de fulgte dem glade til den før saa frygtede Sørøverborg, men som de nu troede sikker og beboelig, siden den fromme Martin havde overnattet der. De kom med Hustruer og Børn, med unge Karle og Piger, for at høre Martins Ord og indvies af ham ved den hellige Daab. I Spidsen for den fremmede Skare gjenkjendte Sigurd og Brødrene den raske Thorvald og hans Brud. Han omfavnede dem hjertelig og tilsvor dem, i sit og sine flygtende Landsmænds Navn, den strengeste Lydighed og Troffab.

Neppes Kunde Borgen rumme de talrige Flygtninge. Liv

og Munterhed udbredtes i de øde Haller. Sigurd og Brødrene anviste Enhver sin Plads. Den store Sal, hvor de rædsomme Gjenfærd forrige Nat havde hjemført dem, blev Baabensstue og Mændenes Bolig; men inderst i Borggen, hvor enhver Afgang blev bevogtet af de udvalgte og sindigste Mænd, der blev Fruerstuen henlagt, efter Broder Martins Raad, og førend Burgunderholmerne og deres nye Venner gik til Hvile, holdt gamle Martin Bøn og velsignede dem Alle.

Denne Nat havde Sigurd Vagt paa Borgmuren. Han vilde nu i sin Ensomhed eftertænke hvad han den Aften havde hørt af den fromme Broder Martin; men hans Vængsel efter den skønne Gæstige og hans Kjærlighed til dette sølsomme Væsen tillod ham ikke at tænke paa Andet, end hende. Han blev urolig for sig selv og besluttede at aabenbare gamle Martin Alt.

Der var nu roligt paa Borgen. Alle sov, undtagen Martin og Brødrene, som holdt sig aarvaagne og ventede endnu et Besøg af de urolige natlige Gjester. Ingen Jamren hørtes dog denne Nat meer i den dybe Borgkjelder; men da det blev Midnat, saae Sigurd langt borte de samme Ræmpstikkelser fare frem imod Borgen over Lyngheden paa deres sorte, luemanfede Heste. Han stødte strax i Luren og gik dem med Martin og Brødrene imøde. Bræsten gik fremmest, med Crucifixet i Haanden, og stillede sig midt i Veien for dem paa den nedrullede Bro. Han bad inderlig, og besvoer med høi Røst de vildfarende Mander at vende tilbage; men de kom nærmere, og Gangerne fnyste Ild og steilede. Gisten knugede Sværdet i sin Haand og svoer nu før at lade sit Liv, end vige et eneste Skridt tilbage; men Halsdan greb i sin Harpe og sang:

„Hvad vil I døde
Blodløse Skygger?

Bort, luftige Kæmper! hvor Levende boe!
Her raste Unglinge hjerter gløde —
Her Møer slumre med Kinder røde —
Her Helte vaage, her Livet bygger —
Her faae de Døde ei No!

Far hen, du vilde
Blodløse Skare!

Hvor Mennesker færdes, du ei skal boe! —
De Myrdedes Ben vi jordeb stille;
I Borgens tone nu Psalmer milde —
Tilbage til evig Kval I fare!
Hvad heller til evig No!“

Saa sang Halfdan; men Dødningehæren veg ikke tilbage — de uhyre Kæmpesiffelser bleve røde som Ild og syntes paa de flammende Heste at ville knuse de forvorne Mennesker, som stode dem i Veien paa Broen. Da hævdede Martin Crucifiret og nævnede det Navn, hvorfor alle onde Mander bæve, og de frygtelige Dødningekæmper hylede og forsvandt i svovlblaee Ruer over Heden.

Nu gif Brødrene med Martin tilbage til Hallen. Ingen mælede et Ord; men de faae Alle med ærbødig Forundring paa den fromme Broder Martin og takkede Gud i deres Hjerter, at det rødsomme Syn var forsvundet.

Sigurd drog Vindebroen op igjen og tog atter sin Post paa Borgmuren; han tvivlede nu ikke længer paa, at de Christnes Gud var mægtig og stor; men han elskede dog ikke denne frygtelige Manderens Konge, som nu stod for ham med Nødvendighedens knusende Scepter. Forbarmeren

ſøgte han forgjæves, og en inderlig vemodig Længſel opſteg i hans Bryſt, mens han hævede ſine Dine mod de funkende Stjerner. Da gled det ſvimlende Blik ned til Havet, og andre Længſler opſtode nu i hans Hjerte: han glemte Himlen og dens store gaadefulde Herre — han tænkte kun paa den ſkønne Havpige, og om hun aldrig vilde komme tilbage og huſvare hans Hjerte med ſin livſalige Stemme.

Saaſnart det blev Morgen, opſøgte han Martin og betroede ham Alt, hvad der laae ham paa Hjertet: „jeg vil gjerne høre dine Ord“ — ſagde han — „jeg vil ogsaa gjerne engang komme til den Himmel, om hvis Herlighed og underfulde Glæde du taler ſaa ſnuft og troværdigt; men førend jeg kan tænke alvorligt derpaa, maa mit Hjerte have Ro! — jeg kan ikke, ſom du, forſage Verden og glemme hvad jeg her har ſeet og hørt for al den Herlighed, du lover mig hiſſet“ — nu fortalte han den forbausede Diding om den ſkønne Havpige, og hvorledes hun nu næſten var hans eneste Tanke.

Da blev gamle Martin ſaare bekymret for den raſke Sigurd, og han advarede ham alvorligt for den ſkønne Havfrue, ſom for et farligt Blendværk af ſtuffende Aander. „Søg førſt Himlen og dens Salighed!“ — ſagde Gubben — „ſaa ſkal ogsaa denne Verdens Glæde vorde dig til Deel.“ Han beſvoer ham fremfor Alt at glemme hint bedaaende Syn og ikke nærme ſig Havet eller lytte til dets ſælſomme Toner, førend han ved Daaben var indviet i de Chriſtens Samfund og ſikkert for alle farlige Magters Indſydſe. Det lovede Sigurd ham ogsaa og begyndte nu ſelv at troe, at den ſkønne Havpigens Billede havde været et ſtuffende Blendværk, ligesom Morganas Trylleſlot og Ulfſons mørke Wiſdom i den frygtelige Eneboerhytte, hvorfor

han endnu gruede, som for en halvforglemmt, men ængstelig Drøm. Dog hvergang han saae ud mod Havet, steg et længselsfuldt Suf fra hans Bryst, og han søgte forgjæves at bortvende sine Tanker derfra, naar den fromme Martin bad og læste Guds Ord for dem Alle; thi Borgen laae tæt ved Havet, og naar Een kun talede i Hallen, hørte man ogsaa altid Bølgerne bruse udenfor.

Daglig kom der flere Flygtninge til Borgen, som nu aldrig mere hjemsøgte af de urolige Søroveraander. De Christnes Seier over disse frygtede Væsner havde ogsaa vundet dem mange Tilhængere blandt Hedningerne.

En Dag drog Brødrene efter Martins Raad ud til Afgudshøien og sønderknuste for de tilstimlede Hedningers Dine deres store, blodige Afgudsbillede, i hvis Sted de under høitidelige Psalmer opreiste et Kors paa Høien, medens Martin bad og bestænkte den med helligt Vievand. Da Hedningerne saae det, styrtede de rasende mod de dristige Christenhelte, men uden Mod og Tillid til deres overvundne Gud, og maatte snart igjen vige tilbage for Giften og hans tappre Brødre, som, med Sigurd ved Siden og ledsagede af den fromme Martin, indjog dem en saadan Skræk, at de ikke i lang Tid vovede at nærme sig Borgen igjen, men vendte forfærdede tilbage saasnart de langt fra saae Korset paa Høien.

Bestandig vorede Flygtningernes Antal, som forlode deres hedske Landsmænd for at høre Martins Ord og lære hans mægtige Gud at kjende. Borgen kunde ikke rumme flere, og de opreiste sig nu Hytter paa Lyngheden trindt om den hellige Høi. Martin gik daglig fra Hytte til Hytte og underviste de lærvillige Hedninger. Om Helligdagene forsamlede de sig Alle om Høien, baade Kvinder og Børn, baade Ungkarle og Piger, da stod Martin øverst paa Høien

ved Korset og holdt Gudstjeneste for dem under aaben Himmel. Daglig kom der Nogle til ham og vilde døbes; men han prøvede først nøie, om deres Tro var grundfæstet, og han stædede Ingen til Daaben, som ikke var omvendt i Sind og Hu og allerede Christen i Hjertet.

En Dag kom Sigurd til ham og sagde: „jeg har fulgt din Advarsel, fromme Gubbe! jeg gaaer ikke længer ved Havet og søger min Lyksalighed i Dybet; hint skønne Billede er forsvundet, som et Drømmesynd, og kommer vist aldrig mere tilbage. Nu har jeg ogsaa paa Jorden seet en Pige, som i Skønhed og Elskelighed langt overgaaer hint flygtige Tryllebillede — det er nu vel for evig bortsmeltet, lig Havstummet, og borttrullet med de ustadige Bølger. — Har du ikke seet Binda, den skønne Bunderpige, som kom hid med de sidste Flygtninge? hun boer ene i en lille Sivhytte hist ved Stranden og har hverken Ven eller Frænde iblandt os. Ingen taler til hende, og hun taler til Ingen, uden stundom et Par Ord til mig, naar jeg Morgen og Aften gaaer forbi hendes Hytte og hilser hende, eller naar vi see hinanden i Forsamlingen og du læser i Bibelen for os. Hun hører aldrig dine Ord uden Taarer og seer altid saa vemodig paa mig; hendes Stemme flinger mig ogsaa altid saa sødt og rørende gennem Sjælen, at jeg selv ikke veed hvad der fattes mig, men kunde græde som et Barn, hvis jeg ikke bluedes for Heltens Dine. Igaar Aftes talte jeg længer med hende, end sædvanligt, og sagde hende da ogsaa, at jeg havde hende ret inderlig kjær fra det første Dieblif, jeg havde seet hende — da sank hun grædende til mit Hjerte og taug; men jeg saae tydelig, at hun elskede mig, og jeg svor at vorde hendes Brudgom og ingen Pige at elste uden hende. See! derfor kommer jeg nu til dig, Fader Martin! for at bede dig døbe os begge og lægge vore

Hænder fammen, som Brudgom og Brud. Først naar du har velsignet os og indviet mig i eders hellige Samfund, er jeg rolig for mig selv, og saa frygter jeg ikke heller, at min gamle Daarstab skal komme tilbage; men mit Hjerte er dog ikke ganske roligt endnu, og jeg kunde ikke lufte et Die inat, fordi jeg hørte Havet bruse og syntes, at hver Bølge klang saa vemodigt og bebreidende; — men det er vel, som du siger, kun de skuffende Aander, som atter vil drage mit Hjerte til Dybet og forstyrre min Glæde og Lyksalighed paa Jorden."

"Sigurd!" — svarede Martin, alvorlig, og saae dybt i hans urolige Sjæl — „det er ikke Herren, du søger, det er kun Verdens Lyksalighed og Glæde, hvorefter dit ustadige Hjerte nu længes. Du har bortkastet din første Kjærlighed, som en sværmerisk Drøm, ikke fordi du troede den farlig for dit evige Vel — og det troer jeg nu ikke heller den var; thi den var jo dog ren og uskyldig — men du har bortkastet den, fordi den ikke længer stod for dig i legemlig Skikkelse, men svævede kun som en Skygge for dig i Drømme. Nu har et andet Kvindebillede indtaget dit Hjerte, og det tykkes dig nu skønnere og elskeligere, end hint forsvundne, fordi det staaer dig nærmere og lover dig større Nydelse og virkelig Livslyst paa Jorden, end hin vemodige Sangerinde i det Fjerne. Og hvorfor vil du nu være Christen? for at du i Tryghed kan nyde Lykken i din nye Bruds Arme, uden at Bølgerne skal bebreide dig dit Hjertes Ustabighed. — Arme Sigurd! du drives fra een Bildfarelse til en anden; du har et Hjerte, fuldt af Kjærlighed og inderlige Længsler, men du veed ikke hvorhen du skal med det. — Din første Elskov var bedre, end din sidste; men ingen af dem fører dig til Lyset og Sandheden. Gaf, prøv dig selv, og naar du elsker Gud over Alt, naar Freden hist er dig blybarere

end Lyksaligheden her, først da kan jeg bøbe dig og omfavne dig, som min Broder i Herren."

Med disse Ord vendte han sig bort, og Sigurd følte med blussende Hjerte, at Gubbens Ord vare Sandhed. „Skjønne Bندا!" — sukede han — „hvi har du bragt mig til at glemme min arme, forladte Havpige? hun satte dog alt sit Haab til mig, og havde jeg været hende tro, saa havde jeg maasse kunnet hæve hende fra Dybet engang, og hun var bleven et Menneſte, som jeg, med den evige Livsblomst i sit Hjerte, istedetfor at hun nu vel forgaaer, som Skummet paa de rullende Bølger, og aldrig opstiger paa Livets Bred."

I vemodige Tanker gif Sigurd den Dag som en Drømmende og saae og hørte Intet af hvad der foregik omkring ham. Han var ikke i Forsamlingen, da Martin holdt Bøn, han gif heller ikke til Bandas Hytte om Aftenen; men da Maanen skinnede klart over Bølgerne, gif han med angersfuldt Hjerte ned til Havet og bebrejdede sig sit Hjertes Ustadihed. „Til Christus" — sukede han — „kan jeg jo ikke finde Bei, og til Jordens Lyksalighed ikke heller; selv i dine Arme, skjønne Bندا! maa Glæden fløe forfærdet fra mit Hjerte, hvergang jeg hører Havet i det Fjerne, eller Rilden risler for os hist i Runden — — og du, arme Havpige! du, som lullede de første søde Elskovsstoner i mit ustadige Hjerte! du er for evig forsvunden, og jeg hører aldrig meer din Sang i det Fjerne."

Medens Sigurd saaledes sukede, steg han høit op paa Bynnen af et Fjeld, som ragede steilt ud over Havet, og han saae nu dybt under sig en kvindelig Skikkelse svæve paa Bølgerne. Han gjentkjendte med angersfuld Glæde den skjønne Havpigens vemodige Stemme, som sang bævende og afbrudt:

„Far hen, mit Haab! far evig hen!
 Forglemt mig haver min Hjertensven.
 Synk dybt! synk dybt, usalige Mø!
 Som Havstummet skal du smelte og døe!“ —

„Nei!“ — raabte Sigurd — „nei, saasandt min Sjæl lever, jeg har ikke forglemt dig; men syndet imod dig har jeg, og skal du døe, saa vil jeg nu døe med dig og forgaae i dine Arme!“

Med disse Ord styrtede han sig ud over Fjeldet og sank dybt ned i Havet, hvor den stjerne sørgende Stemme tonedede; men han knusedes ikke i det dybe Fald: han sank bevidstløs i Havpigens Arme, og hun hævede sig med ham fra Dybet, stod Arm i Arm med ham paa den grønne Strand og kaldte venlig paa ham med sin liflige Stemme. Da opflog han sine Zine paa den deilige Pige med den søgrønne Dragt og de havblaae Dine, som kjærligt omslyngede ham med sine Arme, og see! — det var Wanda. „Hvad seer jeg?“ — raabte han — „Wanda! har jeg drømt? eller er det muligt? er du min elskede Havpige?“

„Ja!“ — svarede Wanda og smilede — „jeg er din elskede Havpige, og nu først er jeg din, nu først kan jeg leve paa Jorden med dig. Din Kjærlighed har hævet mig af Dybet, og nu er jeg et Menneske, som du. Jeg har prøvet dit Hjerte, Sigurd! det var mit paa Jorden, som i Havet, og din Troløshed selv var min Kjærligheds Seier. Men paa Jorden kunde jeg ikke blive før du havde hævet mig og vilst mig, at du elskede mig høiere, end dit Liv. Mit Haab var kun svagt, og min Tro var liden; derfor gif jeg saa forrigfuld og taus iblandt Eder. Men nu er min Sorg forvandlet til Glæde, og mit Haab er vidunderlig gjenfødt. Nu gaaer jeg aldrig meer tilbage til Havet;

paa Jorden vil jeg nu leve og døe med dig, og jeg haaber, vi skal Begge finde Veien til Himlen og den evige Kjærlighed."

"Amen!" — sagde nu en venlig Stemme bag ved dem — det var gamle Broder Martin, som urolig havde fulgt Sigurd langt fra og med Forfærdelse seet ham nedstyrte sig af Hjelddet. Han hørte nu med Forundring den sølsomme Kjærlighedsprøve og den skjønne Havriges vidunderlige Raar, og han glædede sig over, at en Sjæl var vunden for Jorden og Himlen. Han tog de Elskende i sine Arme og velsignede dem. "Livet har J vundet" — sagde han — "men dets høieste Klenod har J endnu ikke grebet, og uden det er Jordens største Lykke kun en stakket betydningsløs Drøm. Lever et Aar tilsammen rene for Guds Naahyn, som Broder og Søster! lærer først at elske Gud meer, end Verden og dens Glæder! da skal endnu en bedre Velsignelse lyfse over eders Hoveder!"

Med disse Ord gif gamle Martin tilbage til Borgen. Sigurd og den skjønne Bando fulgte ham Haand i Haand og lovede at adlyde ham, som deres Fader. Bando blev nu i sin Hytte, og Sigurd i Kæmpernes Hal. De saaes daglig i Forsamlingen og talede kjærlig og fortrolig sammen hver Morgen og Aften. Men de holdt trolig deres Løfte og vandrede rene for Guds Naahyn, som Broder og Søster, og søgte Veien tilsammen til den evige Kjærlighed. —

Snart forsvandt nu de sidste Blomster paa Mark og paa Eng, og Vinteren udbredte sit hvide Snelagen mellem Borgen og Hytterne; men Korset stod fast paa den snehvide Høi. Krigerne færdedes daglig med Vaabnene og tumlede de væilige Heste paa Sletten. Sigurd havde bygget sig et Værksted og hamrede lystig nye Vaaben til de stridbare unge Mænd. Han glemte heller ikke Gistens Sværd, men gav

det et ridderligt Hefte. I Fruerstuen syślede de glade unge Biger og vævede fonstige Stridsbælter til Krigerne. Eisten og hans tappre Brødre holdt Orden og Mandstugt blandt de talrige unge Vender og vare altid aarvaagne og rede til Strid, saasnart en Hedningeflok nærmede sig Borgen. Ofte klang Haldans Harpe i Hallen, og hver Morgen og Aften tonede Hymnerne til Herrens Pris fra gamle Martins og de djarve Christenheltes Læber.

Fjortende Kapitel.

Det var endnu Vinter i Norden, da Foraaret blomstrede paa Granadas berømte Glette, den store, fortryllende Vega, som saamange Maurers og Christenheltes Blod alt i to Aarhundreder havde vædet. Endnu var Beleiringen for Algeziras ikke ophævet, uagtet den Ddelæggelse Maurernes nye Mordredstaber udbredte blandt de Christne. Men indenfor Algeziras Mure tilberedtes en blodig Fest, som man haabede ganske skulde bortstrække Beleirerne. Paa Muren vare opreiste over hundrede Kors, som til Christendommens Haan skulde for Beleirernes Dine behænges med christne Fanger. Rudolphs troe Landsmænd havde gjort Opstand, for at udrive ham af Dødsfængselet; men det forvovne Foretagende var mislykket. De vare nu selv de ulykkelige Slagtofre og vare Alle fordømte til at dele Skjæbne med Rudolph, hvis pinlige Straf nu ikke længer skulde opsættes.

Natten førend den frygtelige Bloddom skulde fuldbyrdes aabnedes Gulvet i Rudolphs Fængsel — og Surting steg op af en underjordist Gang. „For liden Elnas Skyld vil jeg frelse dig“ — sagde Dværgeren — „følg mig strax! og jeg bringer dig under Jorden og Havet til Burgunderholm.“

„Kommer du derfra, kjære Surting!“ — sagde Rudolph glad — „o! saa sig mig, hvordan gaaer det liden Elna?“

„Kom selv og see det!“ — svarede Surting — „betænker du dig et Dieblif endnu, er det for sildigt, og imorgen bliver du levende naglet til et Korsstræ.“

— „Men mine fangne Landsmænd?“ —

„Dem redder jeg ogsaa for dig, hvis det er dig Dreget om at gjøre!“ — svarede Surting — „men saa maa det skee i en Hast — kom nu du først!“

Rudolph udtrafte allerede sin Haand mod Dværgen, for at følge ham; men da kom han pludselig sin døende Faders Advarsel ihu og tog hastig Haanden tilbage: „nei“ — sagde han — „før døe Frelserens Død, end frelse Livet ved Afgrundens Magter! — Vig fra mig, Dværg! og frist mig ikke længer!“

„Du er den samme Nar, som du altid har været“ — svarede Surting med gnistrende Dine — „og jeg var en Døsmer, at jeg vilde umage mig saa langt for din Skyld!“

Harmfuld steg Surting ned igjen i den underjordiske Gang, og Gulvet luffede sig over ham. Da sank Rudolph paa sine Knæ og bad Gud om Frelse eller Styrke til at udholde de Pinsler, som nu ventede ham, og til at døe som en christen Helt, hvis det saa var hans Villie. Henrettelsesdagen kom, og Ridderen blev i Lænker ført op paa Muren til Retterstedet tilligemed sine fangne Landsmænd. Da han saae det sorte Træ, hvorpaa han skulde nages, og de djævelske Redstaber, hvormed han skulde martres, da tænkte han paa Elna, og hans Hjerte blev stærkt bevæget; men see! da fremtraadte en Herold, som i Maurerkongens Navn forkyndte ham Liv og Fritagelse for alle Pinsler, hvis han strax vilde affværges sin Tro og vorde en Muselmand. Det samme Tilbud gjordes ogsaa alle hans Landsmænd. Da saae Rudolph paa dem med et gjennemtrængende Martyrblik og sagde: „værer standhaftige, Landsmænd! det er Djævelen, som frister os nu; men svarer ham som jeg!“ — Derpaa bøiede han sit Knæ for det Kors, hvorpaa han skulde pines tilbøde: „min Herre og Mester!“ — sagde han — „som

Du døde for os Alle, saaledes vil jeg nu døe for Dig og din hellige Tro. Hold kun din Haand over min Elskede, over min Ven, mine Brødre og alle trofaste Christne! og lad mig samles engang med dem Alle i dit salige Paradis! — Kommer nu kun, I Bødler!" — raabte han derpaa træstyg og reiste sig — „river Kjødet fra mine Ven, om I vil! min Sjæl skal I ikke fordærve, og den Tro, jeg har, vil jeg døe paa og prise mig salig!"

Nu grebe Bødlerne den standhaftige Martyrhelt og opløstede ham til Korset, mens han strakte de foldede Hænder mod Himlen og priste med høi Røst sin Gud og Frelser. — Da hørtes pludselig et høit Skrig blandt Folket: „Fjenden stormer! de Christne storme!" raabtes der fra alle Sider, og i den almindelige Forvirrelse tænkte Ingen meer paa Henrettelsen.

Forfærdede, slap Bødlerne deres Slagtoffre af Hænderne; thi nogle tappre navarriske Riddere stode allerede paa Muren. Rudolph saae nu, at Gud vilde frelse ham, og rev hastig et Sværd af Haanden paa en flygtende Maurer. Han løste strax sine bundne Landsmænd og angreb i Spidsen for dem en Hob Maurer. De stærke Nordhelte havde snart Alle Baaben i Hænderne; de sloge nu ned for Fode under Rudolphs Anførsel og tændte Husene i Brand, medens de tappre Castillianer og deres christne Bundsforvandte stormede udenfra. For dette dobbelte Angreb maatte Maurerne give efter, og Algeziras blev indtaget, trods Muselmændenes fortvilede Modstand og deres djævelske Kartovers Brølen. Nu forenede Rudolph og hans Stridsbrødre sig med de tappre Castillianer og stred mandelig mod Maurerne, til ogsaa Granada var indtaget og Maurerkongen var falden for sine egne Undersaatters Sværd. Da tog Rudolph Afsted med de feierige Castillianer, som herømmede hans Manddom og tilskreve

ham og hans brave Landsmænd for en stor Deel den Iyffelige Seier. Med tre mauriske Bannere, der bleve ham medgivne som Seierstegn, forlod han nu Spanien, tilligemed sine troe prøvede Stridsmænd. De udkaarede ham eenstemmig til deres Høvding, bestege under hans Ansørsel tre erobrede fjendtlige Skibe, og de raske Nordhelte sang Lovsange paa de flyvende Snekker.

Sneen begyndte nu ogsaa at smelte i de nordlige Lande, og Foraaret nærmede sig med sine oplivende Straaler. I Sjølund havde den sorte Død endelig ophørt at rase. Mange tusinde Mennesker havde den bortrevet; men Landet var dog ikke øde, og Kongen lod nu synge Takkepsalmer i alle Kirker, fordi Herren havde taget sin straffende Haand tilbage, og Morderengelen var bortdraget med sit fortærende Glavind.

Men paa Burgunderholus sad Elna endnu ene og forladt paa sin Faders øde Borg og ventede længselsfuld efter at see det første Græsstraa fremspire og høre den første Fugl synge over de nøgne Grave. En Morgen skinnede Foraars-solen venlig ind paa hendes ensomme Leie; den første Svale kvidrede uden for hendes Vindue og vakte den slumrende Pige med sin stille ensomme Sang af glade anelsesfulde Morgendrømme. Hun takkede Gud og foer op fra sit Leie; hun aabnede Vinduet, og see! Svalen satte sig paa Karmen og kvidrede venligt for hende i Morgensolen. „Arme Fugl!“ — sagde Elna — „du er vel ogsaa ene her og forladt.“ Derpaa strøede hun Brødkrummer til den i Vindueskarmen, og hun saae med Glæde, at den opsamlede dem og fløj kvidrende op under Taget. Nu bortkastede Elna det sorte Sørgeflor og iførte sig hvide Klæder. Et grønt Silkebaand bandt hun om den smukke Midie og tog den gyldne Strøm-

geleg i Haanden, som saa længe havde hængt forstummet og forstemt paa Væggen. De lange castaniebrune Silkelokker flagede frit om de hvide Skuldre i den milde, forfriskende Foraarsluftning; og saaledes udvandrede hun af den øde Borg, som en venlig Haabets og Livets Engel.

Hun saae nu atter den klare, blaae Himmel i det Frie, og det var ligesom det hændede Liv nu først vilde opblomstre paany i den skønne Jomfrues Fodspor; thi ved hvert Skridt, hun gik frem, syntes Vaarens Engel at vandre ved hendes Side. Hun saae nu, Mark og Eng begyndte at grønnes, og den første Blomst fandt hun paa sin Moders Gravhøi. Det var en venlig Tusindfryd, som smilede hende imøde fra Graven, ligesom omluftet af den fromme Marnas forklarede Aand. Medens Elna bad og knælede rørt ved Moderens Grav, slog den første Lærke over hendes Hoved og hvirvlede sig høit i den klare Foraarsluft paa de dirrende Binger. Da reiste hun sig og vandrede trøstlig fra Graven, for at opsoge Mennesker; men der var intet Spor at see af Menneskefod og ingen Lyd af Levende at høre, undtagen af den ensomme Lærke over hendes Hoved. Men dens Sang tonede hende nu ret inderlig vemodig, ligesom Gravsangen over en uddød og forglemt Menneskeslægt, hvis Støv var henveiret, og hvis Spor var udsløttet af Jorden. Alle Huse vare lukte, og et stort, sort Kors stod paa hver en Dør, hun gik forbi, og tilkjendegav, at Beboerne vare uddøde. — Hvad der før havde været et Mindesmærke om det evige Liv, var saaledes blevet et forfærdende Dødstegn paa den ulykkelige D, da Herren vendte sit milde Ansigt fra den. — Vemodig gik Elna fra By til By; men ingen Hund gjæede ad hende paa de øde Gader, og intet Menneske kom hende imøde fra de tillukte Porte. Alle vegne saae hun det sorte Kors paa Dørene, og hun gik taus og bekymret videre.

Da hun kom til Skoven, forfristedes hendes Dine ved de unge, nyudsprungne Træer; men der var ogsaa øde og tomt. Forgjæves smilede en enkelt Blomst ved hendes Fod, forgjæves kvindrede den ensomme Fugl paa Kvisten; hun stod ene, som det første Menneske i den opvaagnede Natur, og søgte forgjæves sin Lige. Da satte hun sig ned paa en Sten og græd, og da hun opløstede sine Dine, saae hun langt borte et Kirkeetaarn glindse i Solfinnet. Der vandrede hun nu ogsaa hen; men i Kirkebyen var der øde og stille, og de sorte Kors stode ogsaa her paa alle Døre. Da steg hun op i Kirkeetaarnet og saae vidt ud til alle Sider; men forgjæves — der var intet Menneske at see, og hun tvivlede nu ikke længer paa, at hun jo var den eneste levende Sjæl paa Den. Da græd hun bitterlig og faldt paa sine Knæ og bad. Et Glimt af Haab kom igjen i hendes Hjerte, og hun troede dog vist, der maatte være eet Menneske tilbage ibetmindste, men som maaste gif ligesaa forladt og bekymret, som hun, og troede hele Verden uddød omkring sig. Nu tog den bekymrede Gna Klokkestrængen i sin lille, hvide Haand og ønskede kun, at hun havde Styrke til at ringe med den store Klokke, at hvis der var nogen Levende tilbage, de da kunde høre det og komme hende imøde. Først bad hun sit Fadervor og slog med Knevelen ni Slag paa den store Malmklokke, eet Slag for hver af de syv Bønner og to for Indledningen og Beslutningen i den hellige Bøn. Derpaa drog hun i Klokkestrængen, og det var ligesom det tunge Malm bevægede sig af sig selv for den fromme Jomfrues Haand. Det rungede dybt og klart over de øde Marker, og da Klokken hang stille igjen, slog hun atter med Knevelen de ni hellige Slag og holdt inde. Da den sidste Klang forstummede, var det igjen stille som i en Grav omkring hende; hun hørte ingen Lyd i det Fjerne og saae intet

Menneske nærme sig. Gaabløs steg hun ned igjen af Taarnet, og saaledes vandrede hun nu fra Kirke til Kirke og ringede allevegne med Kirkeklokkerne; men Ingen hørte det, og Ingen kom hende imøde. Til sidst sank hun udmattet til Jorden og bad Gud tage hendes Sjæl til sig, hvis hun nu længer skulde vandre saa ene og forladt. Da saa hun atter en Kirke for sig og steg med Møje op i Taarnet, for dog endnu engang at anstrenge sine sidste Kræfter og lade Kirkeklokken udtone hendes dybe Kummer. Da Klokken taug, syntes hun, at det gjenklang usædvanligt i det Sjerne, og hun hørte nu langt borte en Kirkeklokke ringe; den klang glædelig som til Bryllup eller hellig Aften. Da den ophørte at kime, klang ogsaa der de ni hellige Slag høitidelig i Aftenrøden. Da blev Elnas Hjerte fro; hun følte sig underlig styrket og vandrede nu did, hvorfra Lyden var kommen. Da hun kom til næste Kirke, ringede hun igjen, og nu klang Gjenlyden nærmere. Den kom fra Nabo-Kirketaarnet ved Almebjerg. Hurtig steg hun ned af Taarnet og gik tværs over Marken ad en Gangsti mod den saakaldte Paradisbakke. Da hun kom midtvejs, modtog hende en deilig Dal, hvor Foraaret syntes at have hentryllet alle sine Indigheder paa eet Sted, og nu kom en ung Mand hende imøde med flyvende Lokker og udbredte Arme. Med et høit Glædesfrig styrkede hun i hans Favn — og saa dog kun endnu, at det var et Menneske; men med tusindfold større, med unævnelig Glæde opflog hun sine Dine og saa, at dette Menneske var Rudolph. At møde den trofaste Beiler, den skjønne, elskede Rudolph, her, hvor blot Synet af et Menneske var en overvættets Salighed for hendes arme, forladte Hjerte, det var saa ubegribelig, saa overvældende en Lykke, at Glæden nær havde dræbt hende i hans Arme.

„Min Elna! min elskede Elna!“ — raabte Rudolph

atter og atter, og Barm mod Barm og Læbe mod Læbe, stode de som to gjenfundne Elskede i det salige Paradis, efterat en Verden fuld af Grave havde adskilt dem. Her behøvedes ingen Tilstaaelse om den ømmeste Kjærlighed; de syntes at maatte have elsket hinanden nu, om de saa aldrig før havde drømt om hverandre. De forstummede af Fryd, deres Glædestaarer blandede sig paa de glødende Kinder i den høieste Henrykkelse, og deres Fryd blev Andagt og aabnede deres Læber til Herrens Lov og Tilbedelse.

Ved Stranden paa hin Side Almebjerget laae Snefjerne for Anfer med Rudolphs tappre Stridsbrødre; men Ingen af dem havde han tilladt at følge ham til det øde Land, hvor de nu vidste den sorte Død havde raset, og hvor intet Spor af Liv syntes ladet tilbage. I trende Dage havde han bedet dem vente ham ved Stranden og ikke forlade deres Snekker; men kom han da ikke med sin gjenfundne Elskede og gav dem et Tegn fra Kysten paa, at Den var beboelig, da kunde de vide, han var død eller smittet af Pesten, og da havde de maattet sværge ham, ufortøvet at heise Seil og overlade ham til sin sørgelige Skjæbne.

I den skjønne Gjenfindelsens Dal, som med Rette kaldtes Paradisdalen, og som endnu bærer dette Navn, stod der ved Naen en lille mostakt Hytte, omsnoet af Vedbenderanfer. Døren var ikke tilluft og heller ikke betegnet med det sorte Kors; der syntes en Eremit at have boet i stille Lyksalighed, men var nu enten død andensteds eller bortreist af Landet, af Frygt for den Ulykke, som dog ikke havde naaet hans stille lykkelige Dal. Der fandt Rudolph og Elna Vederkvælgelse og Ly, og det var ligesom en venlig Skjætaand havde ventet dem der og beredet Alt iforveien til deres Modtagelse.

De fortalte nu hinanden Alt, hvad de havde lidt og

oplevet siden sidst de saaes paa Hofelet Borg. Elnas Taarer randt atter ved den fromme Moders Minde; men Rudolph bortkyskede den milde Bemodstaare, og hun smilede atter livsalig ved hans trofaste Hjerte. Nu spurgte hun til Sigurd og fortalte hvor besynderligt hun ved Moderens Syn havde opdaget, at den herlige Ungling maatte være hendes Broder. Da steg et Suk fra Rudolphs Hjerte for hans uviste Skjæbne; men han satte sin Lid til Gud og den troe Broder Halvdans Løfte, og haabede visstelig at see Sigurd og Brødrene igjen.

Det var nu sildigt, og Elna behøvede Hvile. Et enligt Leie stod beredt i den venlige Hytte; men Elna tøvede, og Jomfruens blufærdige Kinder rødmede; da forstod Rudolph den fromme Piges Frygt, og han tog Rosenkrandsen af sin Hals og sagde: „til en Herrens Tjener har forenet vore Hænder, som vore Hjerter allerede ere forenede for den alvidende Guds Nafn, skal denne hellige Krands afstille Brudgom og Brud; derpaa giver jeg dig mit Ridderord, liden Elna!“ da berørte hun hans Kind med de jomfruelige Læber, bad ham tusind god Nat og slumrede rolig ind ved hans Side. Rudolph laae længe-vaagen og saae paa den slumrende Jomfru, som smilede huldsaligt i Drømme, som en Lysets Engel i de hvide Klæder, bestraalet af Maanens blufærdige Skjær. Til sidst gled ogsaa et roligt Blund over hans Dienlaage, og da han vaagnede, skinnede Morgensolen alt i Hytten; Elna syblede munter omkring ham og bad ham god Morgen. Han sprang hurtig fra sit Leie og omfavnede den yndige Jomfru, som nu atter blomstrede fro, lig en Rose mellem grønnende Græse, i den gjenfødte, oplivende Vaar.

Femtende Kapitel.

Rudolph og Elna besluttede nu at gennemvandre Den tilsammen og aabne de tillukte Huse, at den friske Foraarsluft kunde gennemveire dem og gjøre dem funde og beboelige igjen, førend Rudolph kaldte sine brave Staldbrødre iland. Haand i Haand gif de Elfsende gennem det øde Land, og mangent Suf steg fra Rudolphs roe Bryst for hans ullykkelige Fødrenes. Da de kom til Styrtebakkerne paa Lyngen ved Hofelet, hørte de en underlig Lyd under Jorden, som af Befrig og Seiersraab, blandede mellem hverandre; og nu saae de en utallig Skare smaa, sorte Underjordiske udvandre af Jorden og langt borte styrte sig i Havet. De forfulgtes af en mindre Hær Underjordiske, men som Alle vare hvide i Huden og iførte lyse Bjergmandskoster. I Spidsen for Seierherrerne kjendte de Surting, og ved Siden af ham gif de to smaa kronede Dværgfolk, som Elna kjendte fra de narlige Besøg. Saa snart den sorte Dværgskare var forsvunden, vandrede den seirende Hær tilbage og forsvandt paa samme Sted, hvor de vare opstegne. Men der hørtes længe efter en Lyd under Jorden ligesom af Sang og liflig Strængeleg.

Dette ansaae Rudolph og Elna for et lykkeligt Tegn, og de troede nu ogsaa forvist, at Surting og hans lille Bjergfolk ikke mente det Ondt med Nogen, og at de her-efter vilde være mindre farlige, da de Sorte havde forladt dem, som udentvivl vare de ondartede iblandt dem, og som maaste havde mere Deel i Landets Ulykke, end Nogen vidste.

Om Aftenen gik Elna med Rudolph ved Haanden over Rispesbjerg; men de saae og hørte Intet mere til de Underjordiske. Den gamle Bonahvede lod sig heller ikke see paa sin hvide Hest, og det bestyrkede Rudolph end mere i den Tro, at det kun var de forte Underjordiske, der nu vare udbandrede af Landet, som hans gamle Fader saa ivrig havde bekæmpet, og som han selv efter Døden havde varslet for. Rudolph takkede Gud og glædede sig af Hjertet over, at den herlige Helteaand nu havde Ro.

Efter tvende Dages Omvandring, gik Rudolph og Elna tilbage til Paradisdalen, og da Liden nu var nær, inden hvilken Rudolph havde lovet at give sine Staldbrodre det aftalte Tegns paa, at han levede og havde fundet Den beboelig, saa tog han Elna ved Haanden og gik over Almehjerg med hende ned imod Stranden. Han tog en Gren med fra Skoven med det unge lysgrønne Mailøv; den behang Elna med grønne og røde Silkebaand, og Ridderen plantede derpaa den festligt smykkede Gren, som et Baarens og Haabets Banner, paa Strandbredden. Da hans Staldbrodre saae det fra Snekkerne, bleve de glade og ilede nu skyndevis iland paa deres Baade og omfavnede deres lykkelige Hovedsmand, som de gjerne strax havde fulgt til den dødsstille D, havde han ikke saa strengelig forbudet dem det. De hiljede ærbødig den skønne Elna og ærede hende som deres Høvdinges Brud.

I den yndige Paradisdal opflog nu de raske Nordhelte deres Telte, og da de næste Morgen besteg Almehjerg, for at tage Landet i Diefsyn og lade Rudolph udfiske dem Alger og Eng — da saae de en talrig Flaade lande ved Kysten og en stor Skare Mænd og Kvinder stige i Land med deres Børn paa Armene, ledsagede af over tusinde unge Karle og Piger. Pigerne sang og dansede glade om det grønne

Baarbanner paa Rysten, som Rudolph havde laabet staae til et Tegn for den Fremmede, at der atter var Liv og Foraar og glade Meeneester paa Den. De fremmede Biger bandt flagrende Silkebaand og guldne Smykker paa Maigrenen, medens de raske Ungkarle svang sig paa deres Heste og droge med Sang og Spil hen over de grønne Enge. I Spidsen for Toget gik en gammel Christenpræst med det hellige Kors i sin Haand, og efter ham fulgte fire Riddermænd, som vare høiere, end alle de Andre. En af dem modtog af Bigeres Hænder det smykkede Baarbanner og svang det lystelig over sit Hoved. Det var en skøn, lysshaaret ung Mand; en tigerspøttet Hingst dansede let med ham over Grønningen — det var Sigurd — den muntre lykkelige Sigurd — hans sølsomme Brud, den smukke Bando, gik fremmest i Bigeres Skare; men ved Sigurds Side red Rudolphs tre Brødre. Den stærke Giften var et Hoved høiere, end dem Alle, og havde Kæmpesværdet i sin Haand; han tumlede en vild, frædende Skimmel og lignede saaledes forunderlig sin vældige Fader. Men Halsdan havde sin Harpe i Armen; hans Ganger gik from som et Lam under ham med løs Tøile, medens Skjalden greb i Harpen og sang:

„Med Sommer i Land, med Sommer i By
 Komme Helte fra Hedningehysten;
 Med smilende Møer til Freden de tye,
 Og ikke til Kæmpehysten.
 De troe har udkæmpet den store Strid:
 Fra Fader og Moder de ginge,
 Til Herren satte de al deres Lid,
 Og Tabet thktes dem ringe.
 Over salten Sø
 Til den fremmede D

Under Korsets Banner de ginge;
 Os følge de Skarer med Sommer i By —
 Med smilende Møer til Freden de tye,
 Vil boe under Herrens Vinge.

Smil atter venlig, o Fædrene! —
 Oplev med den gjensødte Sommer!
 Dit Navn skal ikke af Verden uddøe:
 See! Livet fornyget gjenkommer;
 I dit Blomsterstjød,
 Er en Slægt gjensød —
 Den skal vore under din Skygge!
 Med Jubel den kommer, med Sommer i By —
 — Under Korsets By
 Skal dens Søner boe her og bygge!“

Saa sang Halsdan — og Rudolph kjendte nu fra Høien saavel den elskede Broderstjald, som sin Ven Sigurd og de to andre trofaste Brødre. Han ilede dem med et høit Glædesraab imøde, og da hans tappre Stridsbrødre saae deres Høvding i de fremmede Krigeres Arme, mærkede de først, at det var Venner, som nærmede sig med den store brogede Folkestare — thi de havde hidindtil ubiøse seet paa det store Tog og vare lige beredte til at modtage dem enten som Venner eller Fjender. — Elna fulgte Rudolph til hans Brødre og de talrige Fremmede; hun kjendte Sigurd igjen og modtog ham glad, som sin Broder. Derpaa sluttede hun sig fro til Vigernes Skare, som især vare hende velkomne blandt de mange fremmede Mænd. De tappre Nordhelte blandede sig nu ogsaa glade i de Fremmedes Skare, medens Rudolph fløi fra Tavn til Tavn og hørte med Forundring Brødrenes sølsomme Hændelser, og hvorledes Rygtet om

Burgunderholms Ødelæggelse havde hidkaldt dem med deres troe omvendte Folketare, for atter at bebygge den elskede Fædrenes. Eisten knugede Rudolph til sit Kæmpebryst og sagde: „det kan jeg lide, Broder Rudolph! du har ikke ladt Hav eller Pestilense faae Bugt med dig, og jeg træffer dig her i et Heltelag, som jeg gad slaaes med, hvis vi ikke vare Landsmænd og Venner. Vi Brødre har heller ikke teet os ilde; og seer du mit gode Sværd! det er nu ligesaa ærligt og christeligt som dit; jeg har heller ingen Ulykke gjort med det endnu, som du spaaede, undtagen paa vore og Vorherres Fjender.“

„Trofaste Kæmpebroder!“ — sagde Rudolph — „du er den samme brave Karl, som du altid har været, og tager jeg ikke fejl, saa er du endogsaa lidt frommere og bedre end før.“

„Di stille dermed!“ — raabte Eisten og blev blodrød — „det har jeg ingen Ære af, Broder! jeg har seet min Overmand maa du vide; men han var da, Gud ske Lov! en Djævel, eller idetmindste intet levende Menneske. Men ikke et Ord meer om den Sag! — jeg kan blive gal, naar jeg tænker derpaa.“

„Tal ikke meer derom, Broder Rudolph!“ — hvistede Guttorm — „jeg har ikke længe brugt Bøilen og har den heller ikke med mig.“

„Gud velsigne dig og din Fæstemø! fromme trofaste Broder!“ — sagde nu Halsdan og trykkede inderlig Rudolphs Haand, medens han saae paa liden Elna med et stille, deltagende Blik — „jeg vidste det nok, du funde ikke døe — for du var jo elsket.“

Men nu rev Sigurd ham atter ud af Brødrenes Arme, og Rudolph sagde sjæleglad: „ikke sandt? Sigurd! du er ogsaa den Gamle, kun paa een Ting nær, haaber jeg“ — —

„Jeg veed hvad du mener“ — afbrød Sigurd ham — „og tro mig, jeg er Christen i Hjertet; men naar jeg ogsaa har viist, at jeg er det i Gjerningen, see! — saa staaer der en Herrens Tjener, og hist staaer min elskede Brud. O Rudolph! en dobbelt salig Himmel venter mig, og jeg er allerede lykkelig i Haabet.“

Nu nærmede ogsaa den gamle Broder Martin sig til Rudolph, og Ridderen modtog ham med Ærbødighed, som den troe standhaftige Hyrde, der med sin hellige Åronsstav førte det udvandrede Folk til Freden og det forjættede Land.

De fremmede Viger bekrandsede Elna og Rudolph som Festens Konge og Dronning eller som det nu kaldes: Mai-greve og Maiinde; — thi aarlig gjentages ved Sommerens Komme denne glade Folkefest, der har vedligeholdt sig her i Norden fra de tidligste Tider under Navn af Sommeriby. — Under glade Foraarsfange gik Toget frem til Kirken; tre Gange droge de med Sang omkring den; derpaa knælede de ved Kirkedøren og sang Fadervor. Kirkedøren stod aaben, og Broder Martin gik ind og holdt Gudstjeneste for saamange, som Kirken kunde rumme; men udenfor istemmede mange hundrede Læber de høitidsfulde Psalmer under aaben Himmel. Martin døbte ogsaa den Dag Mange og lagde Rudolphs og Elnas Hænder sammen for Herrens Alter. Da han lyste Velsignelsen over deres Hoveder, stod Sigurd ved Kirkedøren. Bندا stod bly ved hans Side og vovede ikke at betræde den hellige Tærstel. Da vinkede Fader Martin ad dem og sagde: „træder kun hid i Herrens Hus, I Elskelige! nu tør jeg indvie Eder i vort Samfund og velsigne Eder som Herrens Udvalgte; jeg har seet eders Trostab og vil forkorte eders Prøvetid!“ Da blussede Sigurds Kinder; den skønne Bندا bævede af Fryd og traadte rødmende ved hans Haand ind i Kirken. Hun gik endnu i det sp-

grønne Klædebon med den hvide Flig; men Fligen var altid vaad, som de Bølger, hvorfra hun var opsteget til Livet. Først da det hellige Vand nu berørte hendes Lokker og indviede hende til det evige Liv, først da tørredes Fligen paa det søgrønne Klædebon, og den frelste Vige faldt med glade Andagtstaarer ned paa sine Knæ og svoer Herren Trofskab i Evighed. Ogsaa Sigurd laae inderlig rørt for Herrens Mafyn; og da Vagtens Bievand kjølnede hans Tøse, glødede Hjertet i hans Bryst, og det var ligesom han saae Himlen aabne sig og al dens Herlighed straale ham imøde. Da kom han sin stjerne Drøm ihu i Troldmandens dunkle Bolig og syntes, at det nu var opfyldt, hvad den fromme Marna havde forjættet ham i hendes Dødsstund. Nu vidste han, at hun var hans Moder, og hun svævede atter forklaret for hans henrykte Sjæl og velsignede ham. — Da Sigurd og Vanda vare døbt, førte Martin dem til Alteret, lagde deres Hænder i hverandre og lyste Velsignelsen over dem, som Brudgom og Brud. Ogsaa Thorvald og hans Brud bleve nu døbt og forenede, og mange glade Ungkarle og Piger bleve den Dag Brudgomme og Brude.

De lykkelige Brudepar droge Haand i Haand fra Kirken til Paradisdalen, ledsagede af Rudolphs Brødre og den talrige Folkeflynge. Saa stor en Brudestare var aldrig seet paa Burgunderholn, og lykkeligere Mennesker havde aldrig betraadt den stjerne Klippe. Med Sang og festlige Dandse blev Dagen høitideligholdt. Fra Skibene var bragt Levnetsmidler og Vin i Overflødighed. Om Aftenen fode Sigurd og Brødrene tilsammen i den yndige Paradisdal; Fallerne flammede mellem de lysgrønne Træer, og Brudestarene dandsede glade omkring dem. Gisten tømte hyppig det fyldte Bæger, medens Halsdansen Harpe klang lifligt under det store stjernelyste Brudehustag. Elna hvilede sit Hoved ved Au-

dolphs Bryst, og den skjønne Bando trykte Sigurd i Haanden med evig Kjærlighed og Salighedshaab i det glædesvimmelnde Blik. Da hævede Haldan sine Dine mod Himlen; han saae Karlsbognen glimte i Nordøst, og Hjertet svulmede i Skjaldens længselfulde Bryst. Hans Snekke laae seilfærdig ved Rysten for at føre ham til det hellige Land. Endnu engang trykkede han de trofaste Brødre til sit Hjerte og sang:

„Farvel, I Brødre, djarve, troe!
Hos Eder kan ei Skjalden boe;
Farvel, min Barndoms grønne Strand!
Her er dog ei mit Fædreland.

Her flammer Brudefaklen prud;
Men her jeg finder ei min Brud —
For mig hun smiler ei paa Jord —
Min Kjærlighed i Himlen boer.

Mod Øst, mod Øst gaaer nu min Gang
Med Pilgrimsstav, med Harpeklang —
Hvor Stjernefærmen ruller nu,
Didhen, didhen staaer Skjaldens Hu.

Den over Oliebjerget gaaer,
Bed Kedron Stjernen stille staaer,
Den seer hvor Lyset kommer fra —
Den ruller over Golgatha.

Did, hvor den høie Frelser stod,
Did falder mig hans Hjerteblood.
Farvel, hver Ven paa Verdens D!
Hvor Herren leved, vil jeg døe.

Mod Øst, mod Øst gaaer Skjaldens Gang,
 Med Pilgrimsstav, med Harpeklang;
 Af Jorden slettes skal mit Spor —
 Min Kjærlighed i Himlen boer."

Saa løb Haldans Afstedssang i den glade Bryllupsnat; han vandrede stille med sin Harpe til Snekken, og Ingen turde holde ham tilbage; thi han opfyldte et helligt Løfte, og Skjaldens længselsfulde Hjerter havde heller ikke hjemme paa den lykkelige D. Selv den store Brudesaal i Paradisdalen var for snever og fattig for hans Sjæl; hans Hu stod til et andet Paradis, og gjerne havde den fromme Rudolph taget Elna ved Haanden og fulgt Pilgrimmen til det hellige Land, havde Burgunderholms Ulykkelighed ikke holdt ham tilbage. Men Gisten reiste sig og lod det fyldte Bæger staae, da han saae Haldan bortvandre: „sørg du for Burgunderholm og vore Flygtninge, Broder Rudolph!" — sagde Kampen — „tag Guttorm paa Raad med dig! han har mere Forstand i Panden, end jeg støtter om; men jeg gaaer med Haldan! — hvad skal jeg her, hvor der er Ingen at slaaes med? nei, med mit gode Sværd vil jeg gjøre Blads for Broder Haldan gjennem den vide Verden, at han kan gaae sin Pilgrimsgang i Fred og synge Moders Buggesang for mig til sin Harpe, indtil jeg bliver saa god og from som du og han. — Lev vel, Brødre! seer I ikke mig og Haldan tilsammen igjen, saa seer I nu Ingen af os meer. Ræk mig ogsaa din Haand, raste Sigurd! du og Broder Rudolph har nu hver sin Brud — jeg har ogsaa min, og det er mit gode Sværd; med det i Haand vil jeg leve og døe ligesaa lystig som I Andre. — Farvel!"

Nu svang Gisten sig paa sin Skimmel og indhentede Haldan, og medens de tusinde Bryllupsgjesteres Jubelklang

fjernt fra den oplyste Paradisdal, skinnebe Maanen stille og vemodig paa den flyvende Snekke. Eisten stod ved Forstavnen som en Oldtids-Ræmpeaand, lænet til sit drabelige Sværd; men ved Bagstavnen stod den stille Skjald med sin Harpe; han saae tilbage til de flygtende Ryster og sang endnu engang til Afsted:

„Farvel, farvel, I Brødre troe!
 Hos Eder kan ei Skjalden boe —
 Farvel du elste, dunkle Strand!
 Du var dog ei mit Fædreland.

Farvel, farvel, o Kongemø!
 Hvor Stjernen blinker vil jeg døe;
 Den seer hvor Lyset kommer fra —
 Den straalet over Golgatha.“

En mild Vemod blandede sig i Glæden for Rudolph og Sigurd. Da der blev stille i Dalen og Fallerne udsluktes, gik de to lykkelige Brudepar til den ensomme Hytte, medens de talrige Nybyggere, efter Rudolphs Anviisning, vandrede stavevis til Byerne, for atter at oplive de forladte Boliger. Men da Alting var roligt i Dalen, kom i den stille Brudenat de to smaa kronede Dværgfolk til Eneboerhytten. De bragte en Krands til Elna og en til Sigurd, og de sang venligt, medens de bøjede deres kronede Hoveder:

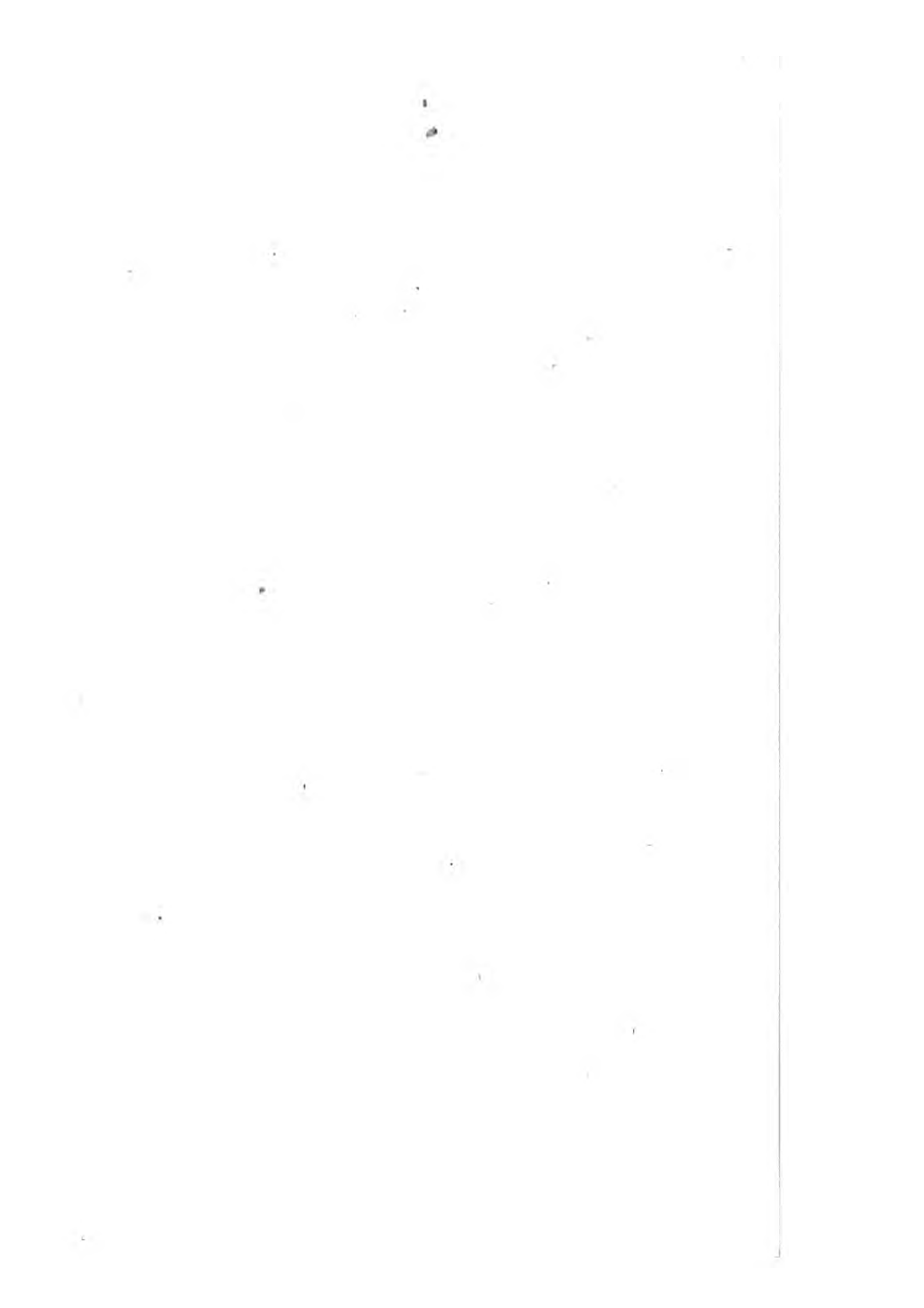
„See Glæden gjenkommer
 I Timernes Dands,
 Og Smilet er gjensødt i Taareglands —
 Nu bringe vi Eder i smilende Sommer
 Jer Brudekrands!

Vi ogsaa har smykket en Mø saa prub;
 Vor Søn nu omfavner sin lille Brud.
 — Saalænge I gjemme de Krandsse smaa,
 Jer Slægt skal blomstre og ei forgaae!"

Saa sang de venlige Skjtsvæsener og forsvandt. De lykkelige Brudepar bortkastede ikke de uskyldige Krandsse: de glemte dem vel, og Krandsene visnebe aldrig, men gik siden fra Søn til Søn i deres blomstrende Slægt. Burgunderholm blev nu atter den samme lykkelige D, som i fordums Dage. Fromhed og Kraft, nordist Trost og Kjærlighed har endnu ikke forladt den lille mærkelige Klippe, som under Dannerkongens Scepter bevarer selv sin Frihed og kjender ingen Herre uden Gud og det Kongehus, som de djærve Dboere selv frivilligt har udvalgt til deres Styrrere. Sagnet om de Underjordiske er endnu ikke uddød paa Den; og der gives endnu Menneſter, som paaſtaaee at have ſeet diſſe ſælſomme Væsner.

H e l i a s o g B e a t r i c i a .

Et Eventyr.

I Keiser Theodosii Tid var der en Herre til Cleve, som hed Diderik. Han havde i sin Velmagt været saare berømt for sin Manddom og ridderlige Færd, og Keiseren holdt ham ogsaa derfor i stor Agt og Ære. Men nu var han gammel og graa; hans Heltekraft var ikke mere synlig tilstede, men laae nu stille forborgen i Oldingens Sjæl. Hans gamle Stridshest var blind og stiv; den stod nu rolig i Stalden ved Raadsensfoderet; selv sad Gubben paa sin Borg ved Nymwegen og saae mangengang med et vemodigt Smil paa sit rustne Pantser, som, stort og kæmpestort, hang paa Muren i Ridder salen blandt de hæderlige Levninger af erobrede Tyrkefaner. En eneste Datter var den gamle Herres Glæde og Haab; thi Søner havde han ikke, og hans troe Hustru var tidlig gaaen forud til Gud. Beatricia var denne Datters Navn; at see hende lykkelig paa Jorden var Gubbens høieste Ønske og, saa at sige, det sidste Baand, som bandt hans mødige Sjæl til denne timelige Verden.

Tidlig var ogsaa Beatricia dannet til Gudsfrøgt og ærbare Sæder, og Naturen havde med rund og moderlig Haand givet hendes Legeme Ædigheder, som, i priselig Forening med Sjælens endnu herligere Gaver, gjorde hende værdig til at pryde en Tyrstethrone. I et Kloster havde hun modtaget sin første Opdragelse, medens Faderen færvedes i fjerne Lande; men til at leve og døe i den dunkle Celle var hun ingenlunde skabt: dertil var hendes Aand for livlig og Verden hende for skøn; ei heller var Saadant Herr Dideriks Villie, og da Oldingen satte sig til Ro paa sin Borg, for-

lod den blomstrende Beatricia Klosterstolen og pleiede med barnlig Omhu den graanende Helt. Mangengang forglemte han ogsaa for hendes Ungdom sin høie Alder og glædede sig ved at see paa de Turneringer og Fester, som han selv dog ikke længer kunde tage Deel i. Dog aldrig udslattedes af Beatricias Hjerte de rene Billeder af hin stille og fromme Ensomhed, hvori hendes Barndom saa blidelig var henrunden, og midt i den mere høirøstede Verdensglæde fløi tidt et Iønligt Erindringsfulk tilbage til den stille indmurede Klosterhave, som nu dog syntes hende saa snever og ensom. Beatricia var nu en fuldvooren Jomfru, og mange ædle Riddere meldte sig allerede som Beilere og søgte ved Fester og Ridderspil at drage hendes skjønne Dine paa sig. En Dag kaldte den gamle Ridder Diderik sin Datter for sig, klappede hende venligt paa den rødmande Kind og sagde: „den Tid er vel ikke langt borte, min Datter! da jeg skal lægge mit Hoved til Hvile hos mine Fædre; saa er Borg og Land din Arv; men mit rustne Riddersværd vil da neppe mere, som nu, holde Fjender og Røvere fra Landet. Din Arm er rund og smuk; men til Skjold og Glavind har Gud ikke skabt den, og kunde du endogsaa i Fred regjere langt visere og bedre, end jeg, hvilket jeg dog hartad tvivler paa; ugjærligt vilde det dog være dig i Nød og Fare at forsvare Folk og Land, som det sig bør. En Egtefælle maa du vælge dig, som kan være dig en Medhjælp i Raad og Daad, og er dit Hjerte ikke anderledes skabt, end andre Kvinders, vil denne Bligt ikke heller falde dig saare tung at opfylde. Mange Herrer og statelige Riddere, og blandt dem Grev Albrecht, Ridder Hugo og hans tvende Brødre, have Alle beilet til din Haand; hvad vil du, jeg skal svare dem? min Datter!“

„At jeg Ingen af dem kan give min Tro“ — svarede den blufærdige Jomfru og høiede sit Hoved mod Oldingens

Hjerte — „O Fader!“ — vedblev hun med et angsteligt Suf — „enten veed jeg slet ikke hvad Elskov betyder — eller visselig! jeg elsker allerede; men jeg gruer ved at tænke derpaa.“

„Det er mig ingen glædelig Tidende“ — tog den Gamle til Orde — „i det Stykke kommer I Døttre alt for ofte eders Fædre i Forkjøbet; men siden det nu eengang er saa, og vel heller ikke er let at gjøre om, saa sig da nu hvilken Mand det er, som i Løn har loffet dit Hjerte, og hvem du Hu saa stadig staaer til, men især hvorfor du gruer ved at tænke derpaa! — for saaledes pleier det ikke at være med den rette og oprigtige Elskov.“

Nu fik Datteren Mod og fortalte sin Fader hvor storlig han feilede, hvis han forment, at hun uden hans Vidende og Villie havde stiftet Elskovsord med nogen Ridder eller Svend, men at den Mand, hvem hendes Hu stod til, endnu aldrig paa menneskelig Viis havde staaet hende for Die, men var kun et Syn, hun i Drømme engang havde havt, og som hun aldrig siden kunde glemme.

„Det var den første Nat, jeg sov udenfor Klosterets Mure“ — fortalte Beatricia — „at jeg havde hin stærke Drøm. Mig syntes, at jeg stod ved Vinduet hist henne i Riddersalen og saae ud over Rhinen: den var klar som et Speil, og see! da kom en stor, hvid Fugl svømmende ned ad Floden; den havde en Guldkjæde om sin Hals, og ved Rjæden fulgte der et lille Skib med Silkeseil og gyldne Maaer; i Skibet stod der en ung Ridder, saa skjøn som den fjære Herre Christ; hans Afsyn lyfte venligt som Fuldmaanen, og paa Masten hang der et Skjold; deri stode otte gyldne Sceptere og en Zinnobersten.“ —

— „Hvad siger du“ — afbrød hende Hr. Diderik — „dette er jo det Vaaben for Cleve, som forlængst er spaaet

mine Fædre; men om dette gamle Sagn har jeg jo aldrig sagt dig et Ord. — Nu, bliv ved, min Datter! Drømme ere vel ikke altid at foragte."

Dg Beatricia vedblev: „ved den unge Ridders Side klang et funklende Guldsværd; om hans Hals hang et Jagthorn; men i Haanden holdt han en sølvstranget Lut; deri greb han med dristig Haand, medens han opløstede sine Dine paa mig og sang. Det var som Bølgerne krusede sig mildt ved den liflige Klang og tonedede med, og jeg kunde ikke længer modstaae de tusinde Fortryllelser: Hvo er du? skønne Fremmede! — udbrød jeg og høiede mig ud over Bølgerne imod ham; men neppe var det ulukkelige Ord udtalt, førend Guldfjæden brast af Fuglens Hals med en skurrende Klang, den liflige Sang endtes i et Suf og forstummede, og Skibet begyndte at synke. Det sank dybere og dybere i den svulmende Flod — og forgif for mine Dine; forgjæves udbredte Ridderen sine Arme imod mig — han gik med Skibet til Grunde; men den hvide Fugl udflog sine Vinger og fløi klynkende bort. Da vaagneede jeg og saae, det var Altsammen kun en stoffende Drøm; men den skønne Ridders Billede kan jeg aldrig mere glemme, og mangengang staaer jeg endnu hist ved Vinduet og seer ud over Floden, om den hvide Fugl dog ikke vil komme med Skibet og med Ridderen; men den kommer ikke; da huster jeg paa, det kun var en Drøm, og vender mig bort og" — — Her taug Beatricia, og de klare Taarer stode hende i Dinene.

„Græd ikke! mit Barn!" — sagde Hr. Diderik, efter at han længe havde siddet tankfuld og tiet — „hvad Gud vil, der skal komme, det kommer visseelig engang. Din Drøm er vel ikke af det Slags, som man ganske skal slaae hen i Vind og Veir, og gjerne kan det ske, at noget Lignende engang times dig; for det Tilkommende som det Forgangne

afbildes ofte saalunde for os kortsynede Mennesker, naar det Nærværende og hvad vi kalde Virkeligt er skjult for vore Dine; men vi maae vel vogte os, at saadanne Syner ikke forvilde vor Gang fra Gud og fra Menneskene; for da ere de ikke af de gode, men komme fra Mørkets og Bildfarelsens Rige. Det huer mig ikke, Barn! at du just skulde drømme Dette den første Nat, du sov uden for det hellige Kloster, og noget Betænkeligt er der altid ved et Syn, som forgaaer, naar man spørger hvad det er: hvad der er af Sandheden slyer jo ikke Lyset. Dog det være nu hermed som det vil! et Menneskeliv er dog for vigtigt til, at en uvis Drøm maa gribe virkeligt ind deri og forstyrre det. Skal min Stamme nu ikke uddøe med dig, men — hvad jeg haaber — paany opblomstre for de tilkommende Dage, ja vorde stærkere og mægtigere, end nogensinde før, da maa du ikke bortdrømme din Ungdom med et Skygebillede, men snarlig vælge dig en Brudgom blandt de mange ædle Riddere, som allerede beile til din Haand!”

„Skal det endelig saa være“ — sukkede Beatricia — „og kommer han dog aldrig, hvem mit Hjerte og Sind staaer til, saa giv mig da til den Mand, som jeg høiest kan agte! og lad min Haand vorde Turneringsprisen for den tappreste Ridder i Landet!”

Med stor Glæde hørte Hr. Diderik denne sin Datters Beslutning. Saaledes tyktes det ham ogsaa priseligst og bedst, og nu troede han at kunne lægge sig tryk til Hvile hos sine Fædre, siden han nu vidste, at ikke blot forgængelig Skjønhed og udvortes Skin, men ægte Ridderkraft og Mandemod skulde smykke den Mand, ved hvem hans Slægt og Folk skulde velsignes. —

Føie Tid efter at Fader og Datter saaledes havde talet tilsammen, faldt Hr. Diderik i en svar Sot og døde. Men

først havde han ved Herolder ladet kundgjøre sin Datters Beslutning vidt om Lande og æftet alle ædle Riddere, som vilde bryde en Landse for hendes Haand, til en alvorlig Ridderfegtning paa hans Borg ved Nymwegen. Naar Kampen var endt og Seierherren i trende Dage havde oppebiet enhver Medbeiler, som endnu maatte være paa Veien, da skulde Brylluppet feires og Brudgommen overdrages alle Borgherrens Herligheder. — Saaledes havde Hr. Diderik kundgjort sin og sin Datters Villie. Sorgen over hans Død forhalede kun Tiden og Stunden; men hellig og uroffelig forblev, som Ridder Dideriks sidste Villie, den faderlige Bestemmelse. Alene sad nu den sørgende Jomfru tilbage paa Borgen, og neppe havde den gamle Helt luffet sine Dine, førend det alt indtraf ligesom han havde forudsagt: det rustne Riddersværd holdt nu ikke længer, som før, Tjender og Røvere fra Landet, og Beatrixia saae med stor Bedrøvelse hvor jammerligt hendes arme Folk blev plaget og det skønne Land ynkeligen hærget af de vilde og dumdriftige Fribytter. Tyve og Mordere toge Overhaand i Landet, og den blufærdige Jomfru havde Ondt nok med at holde Fred og Mandstugt paa sin egen Borg.

Sørgetiden var forbi, og den udsatte Turneringsdag var forhaanden. I prægtige Rustninger ilede Ridderne til Nymwegen og søgte ved glimrende Optog og smigrende Ord at vinde Brudens Velbehag, førend de med Landse og Sværd skulde kæmpe om hendes Haand. — Forgjæves søgte det jomfruelige Die blandt Veilernes pyntelige Skare det Billede, hvorom hun endnu idelig drømte. Mange savre Riddere saae hun, og mange, hvis Mafyn bebudede ædel Kraft og ridderlig Mand; men den ranke, lyshaarede Ungerhvend, med de himmelblaae Dine og den sølvklare Stemme, med det flin-

gende Guldsværd og de otte Sceptere i Skjoldet, ham saae hun ikke, og med stor Bedrøvelse gif hun hen til sin kjære Faders Grav og bad Gud om Styrke til at fremme hans Villie.

Den første Turneringsdag kom, og da Skranken var opladt, skingrede Trompeterne lydeligt og Kampen begyndte. Det var ingen blot Leg med stumpe Landser og sløve Sværd; men her vankede mødige Arme og blodige Bander, og saaledes gif det i tvende Dage. Mangen stolt Ridder reiste sig aldrig meer efter den Færd, og Mange vare saarede til Marv og Ben; iblandt dem var Ridder Hugo og hans tvende Brødre; men Grev Albrecht blev begge Dage Seierherre, og hans Manddom var saa stor, at der var Ingen, som paa den tredie Dag havde Lyft til at gjøre ham Bruuden og Seiren stridig.

Grev Albrecht var den grimmeeste Mand at see til; men Hjertet sad ham paa det rette Sted, og hvem hans brede Slagsværd eengang havde rammet, lystede ikke andengang at staae for dets Hug; han var tilmed et Hoved høiere, end de største Riddersmænd, og havde et saa grueligt Diesyn, helst naar han var bister, at smaa Børn græd og løb, saasnart de saae ham langt borte, og Kvinderne vendte Dinene fra ham, naar de prist hans berømmelige Gjerninger. Ei anderledes gif det den arme Beatricia nu: hun maatte ære Grev Albrecht, som hendes tappreste Veiler — hun maatte agte ham høilig, som hendes tilstundende Brudgom; men see paa ham mægtede hun ikke, uden at Hjertet hartad blev koldt i hendes Bryst.

Da Grev Albrecht nu den tredie Dag holdt for Skranken paa sin fnyssende Skimmel og ingen Modstander meldte sig, for paany at optage hans frygtelige Staalhandske, da stod Beatricia alene ved det aabne Vindue i Riddersalen og saac ud over Rhinen; men de salte Taarer trillede ned over Som-

fruens Kinder og blandede sig i de speilklare Bølger. Og see! da opfyldtes hin sælsomme Drøm: en hvid Svane kom nu virkelig svømmende ned ad Floden; den havde ogsaa en Guldfjæde om sin Hals; efter Svanen fulgte ligeledes et lille Skib, og i Skibet stod en deilig, lyshaaret ung Ridder; hans Klædebon var blaat, som hans funklende Dine, Guldsværdet klang ved hans Side, og Lutten i hans Haand. Paa Masten hang ogsaa Skjoldet med de otte Sceptre og Zinnoberstenen, ret ligesom hun havde drømt det tilforu. Beatrixia troede atter at drømme den velbekjendte levende Drøm; men da opløstede Ridderen sine himmelblaae Dine paa den forbausede Jomfru og sang med liflig Røst:

„Vær hilset! rene Billed
Af Englen, som mig ei forlod,
Hvorhen sig end forvilded
Paa Bjergene min Fod!

Svøm hastig, hvide Svane!
— Paa Borgen staaer den Jomfru prud —
Du skal mig Veien bane
Paa Dybet til min Brud!

De gyldne Sceptre funkle
Paa Skjoldet for hin Jomfru støn —
Glyder bort! I Skygger dunkle!
Forlader Bjergets Søn!

Udspil de Silkevinger!
Glyd fort, min Snekke! Iystelig!
Hør! Gyldensværdet klinger!
Til Kamp det kalder mig!

Til Kamp og Seier vinker
 Min Stjerne mig fra Natten ud —
 Zinnoberstjernen blinker —
 — Vær hilset! rene Brud!"

Saa løb den fremmede Ridders Sang, medens Svanen svømmede fort og Skibet gled forbi Borgen; det var ligesom Bølgerne fornam de liflige Toner og blandede velsklingende deres Nislen dermed. Som drømmende, stod endnu Beatricia i Vinduet og saae og hørte, men vidste ikke selv hvor hun var, og, ligesom hovedsvimmel af Forundring og overvættets Glæde, bøiede hun sig ud over Bølgerne; hun aabnede allerede Læberne for at spørge: „Hvo er du? skønne Fremmede!“ men da overfoer hende pludselig en kold Gysen; hun kom sin Drøm ihu og taug — og Kjæden brast ikke om Svanens Hals; Skibet sank ikke heller; men den fremmede Ridder tog Skjoldet paa sin Arm og det klingende Guldsværd i Haanden, hilsende endnu engang den skønne Beatricia og steg i Land for Alles Dine.

Endnu holdt Grev Albrecht for Sranken og ventede enhver kommende Modstander; men, forvisset om, at Ingen vilde melde sig, udstedte han allerede Herrebud til Bryllupsfærden og bestuede med et myndigt Hersterblik Borgen og alle dens Herligheder. Men da fremtraadte den fremmede Ridder, hilsende høflig til alle Sider baade Riddere og Damer, tog Grev Albrechts Staalhandske op, uddrog saa sit klingende Guldsværd og sagde: „Er det en Fremmed forundt at tage Deel i denne hæderlige Ridderfærd, og formenes det mig ikke at kæmpe ubekjendt, da staaer jeg rede at møde min Modstander, han komme paa hvad Maade han vil!“ Kredsdommerne havde herimod Intet at indvende; men da Grev Albrecht saae sin skønne, ubekjendte Medbeiler, som uden

Stridshest og Harnisk blot med Sværd og Skjold stod rede til den ulige Kamp, da steg han ned af sin Skimmel, løste Bantskeret af sit brede Bryst og kastede det stoltelig paa Jorden; derpaa greb han Sværd og Skjold og sagde: „kom! unge Vovehals! nu er Kampen lige, forsaavidt det staaer til mig; Brystharnisk gjøres her ikke behov; thi saa høit naaer neppe dit Sværd;“ — idetsamme fløi hans drabelige Sværd imod den unge Ridders Hoved, og sikkerlig havde han fløvet det i tvende Dele, eller skilt det fra hans Skulder, havde ikke Skjoldet imodtaget det drabelige Slag; men førend den kæmpestore Helt paany kunde hæve sit tunge Slagsværd, havde den fremmede Ridder sine Arme om hans Liv og strakte ham i samme Dieblif afvæbnet i Støvet.

Da glædede sig af Hjertet alle de Riddersmænd, som før vare gangne samme Vej ved den stærke Greves Haand; men Ingen glædede sig dog meer, end den deilige Jomfru, for hvem de Alle havde kæmpet forgjæves, og som nu stod paa Altanen med en Krands i Haanden af Laurbærblade og Roser. — Fraadende af Harmen, foer Grev Albrecht op og greb rasende efter sit Sværd; men da traadte den øverste Kredsdommer, en graastægget Ridder, imellem ham og den lykkelige Fremmede; „imellem Eder er denne Handel afgjort, ifølge denne Kamps særegne Vedtægt“ — sagde Gubben — „nu er Krandsen din, unge Ridder! modtag den af Jomfruens Haand! og forsvare den i trende Dage imod enhver Medbeiler, som ikke allerede har kæmpet for den med Sværd eller vaabenløs Arm, da er Bruden din, og vi skulle Alle glædes ved dit Bryllup.“ — Glødende af Blusfel og Harmen, svang Grev Albrecht sig paa sin Skimmel og foer bort. Men den fremmede Ridder traadte hen for Altanen og bøjede ærbødig sit Knæ for Beatricia; derpaa tog han Hjelmen af sit Hoved og lod Vindene lege med de lysegule Loffer. Beatricia saae

nu grant, at hun ikke længer drømte, og at det intet Blendværk var, men at den Veiler nu i Sandhed var kommen, til hvem hendes Hjerte og Sind paa saa forunderlige Maader var henrevet. Med et livsaligt Smil rakte hun Seierherren Krandsen, og under Trompeternes Klang steg han nu op paa Borgen, ledsaget af de forundrede Riddere, som ikke noksom kunde berømme deres lykkelige Medbeilers Skjønhed og mandelige Færd.

Da nu de høflige Ridderstykke vedbørlig vare iagttagne og den skjøne Beatricia saavel som den unge Seierherre havde modtaget de ædle Damers og Ridderses Ufkonfsninger, da begyndte Dandsen og Ufstheden i Riddersalen, og medens Gjesterne der adspredte sig i den glade Tummel, blev Beatricia og den fremmede Ridder alene sammen en liden Stund. Nu fortalte de hinanden med stor Glæde og Hjertesfusvælselse de anende Elfskovsdrømme eller Fremshyn, som hartad syntes at ville gjøre deres hele Liv og Elfskovslykke til en vidunderlig Drøm. At en høiere, usynlig Magt maatte have sin Haand med her og maasse fra uendelige Tider have udfaaaret dem for hinanden, derom bleve de snarlig enige og i en inderlig, hjærlig Omfavnelse syntes deres bankende Hjerter at bekræfte denne lykkelige Tro. — „Forunderlige, gaadefulde Lykke!“ — udbrød Beatricia — „endnu veed jeg jo ikke“ — — her standsede pludselig hendes Tale; thi med Gysen kom hun atter Drømmen ihu. „Nei“ — vedblev hun — „endnu har jeg ikke spurgt, og Himlen bevare mig derfor, hvis et Ord kunde forstyrre vor Lykke!“

„Ja visseelig! det kan det“ — svarede Ridderen og blegnede; derpaa greb han sin Lut og sang gaadefuldt med varslende Stemme:

„Er Lykken en Gaade,
Søg ei den at raade

Med forskende Aand!
 Fortabt er det Fundne,
 Og Synerne svundne,
 Naar fast du dem griber med prøvende Haand.

Kan Vaaren dig trylle,
 Du ei den afhylle
 Sit blomstrende Slør!
 Led ikke om Guldet!
 Du finder kun Muldet;
 Men Blomsten i Haanden henblegner og dør.

Forskjærtset blev Eden
 Og Paradisglæden
 Ved Kundskabens Frugt.
 — Mit Liv er en Gaade;
 Men vil du den raade —
 Da har du paa Jorden min Himmel tilluft."

„Det forbyde den høieste Gud!“ — sagde Beatricia og saae ængstelig paa Ridderen, hvis klare Sølvstemme under denne Sang syntes hende dump som Klängen af en søndret Klokke. Men der han nu fatte Lutten tilside og med et inderlig vemodsfuldt Blik syntes at læse hver Tvivl og urolig Tanke i hendes fromme Sjæl, da forsvandt atter det Fremmede og Ængstelige, som for et Dieblif forbunklede Himlen i hendes Afsyn; hun saae en Taare fremstige i hans klare blaae Dine, og med ubegrændset Tillid sank hun atter i hans bævende Arme og sagde: „ja din er jeg, ihvo du end er og hvorfra du end kommer, skjønne Fremmede!“ — Da tog han en Guldring af sin Haand, fatte den paa Tomfruens Finger og sagde: „Tag aldrig selv denne Ring af din Haand!

thi da er vor Lykke forbi; see! dette hører med til min sølsomme Skjæbne, og det er mit Livs forunderlige Vilkaar, at jeg maa fordølge for Verden mit Navn og min Herkomst. Kald mig fra denne Dag Gottfried! og lad Guds Fred være over os og vor Elskov! — See! derpaa skulde jeg kjende, at du var den Udvalgte, hvem min Skjtsaand havde udkaaret mig, at du elskede mig uden at kjende mig, ja endogsaa førend du saae mig. O! lad fremdeles saaledes min Kjærlighed være dig nok! og spørg mig aldrig i mit Liv om — hvad jeg fra denne Time ei længer kan fordølge dig, saafremt du adspørger mig! — men visseelig! paa den Dag det skeer, maae vi adstilles for evig."

Ridderen taug, og den stjerne Zomfrues Kinder vare blege. En liden Stund sad hun tankesuld og taus, derpaa hævede hun sine Dine mod Himlen, som om hun bad til Gud i sit Hjerte, da kom Roserne tilbage paa hendes Kinder og Ilden i hendes elskovsfulde Dine; med et roligt Smil rakte hun Ridderen sin Haand og sagde: „vil Gud, min Gottfried! vi skal aldrig adstilles!" —

I trende Dage vedblev uforstyrret de glade Fester paa Borgen. Ridder Gottfried (saaledes kaldte nu Alle den fremmede Seierherre) havde ved Skranken ophængt sin Seierskrands, og ingen Medbeiler havde hidindtil formastet sig at nedrive den. Det lakkede allerede mod Kvæl paa den tredie Dag, og endnu hang Krandsen urørt paa sit Sted. Da stod pludselig for Skranken en kæmpestor Ridder, i dunkelt Jernharnisk og med tre sorte Fjær i sin tillukte Hjelme. Uden at mæle et Ord tog han Krandsen paa Spidsen af sin Landse og slængede den høit op i Luften, saa de falmende Rosenblade slagrede bort og adspredtes for alle Vinde. Studsende ilede Ridderne til, og fremmest den forbausede Brudgom. Først tog han Krandsen op af Støvet og lagde den i den gamle Kampdom-

mers Haand, derpaa uddrog han det klingende Guldsværd, tog Skjoldet paa sin Arm, og nu begyndte der en frygtelig Kamp. Den fremmede Kæmpe slog drabelige Slag, og hvergang han rørte Arm eller Fod, klang det huult, som var det en Jernmand; ei heller gjorde Gottfrieds Guldsværd ham ringeste Meen paa Hjelm eller Pantser, hvorvel det ramte hvergang med kraftige Hug; men hyppigt randt Blodet fra den unge Ridders Side. Nu løb en huul Røst fra den tillukte Hjelm: „kjender du mig? Helias!“ — Da vaflede den unge Ridder; men de Ord hørte Ingen uden han alene. Endnu engang samlede han alle sine Kræfter, fastede Skjoldet paa sin Ryg og tog Sværdet i begge sine Hænder: „nu være du mit Skjold, forsvæstedes Frelsermand!“ — sagde han — „faer til Helvede! Dødsfjende! — med dig har jeg Intet meer at skaffe!“ — Idetsamme klang Guldsværdet vældigt imod Kæmpens Bryst, og raslende styrkede den hule Jernrustning sammen; men Fjenden var ikke at see: — paa Jorden laae kun det store, tomme Harnisk med Hjelm og de tre sorte Ravnesjær. Alle Ridderne forsede sig og forstummede af Rædsel; men, udmattet og blodig, segnede den unge Seierherre til Jorden og vidste Intet af sig selv at sige. I saadan Tilstand blev han bragt op paa Borgen og overdraget til Beatricias Pleie og Omhu. Med inderlig Gru hørte hun Beretningen om det ubegribelige Udfald paa hans Kamp; selv havde hun ikke udholdt at see den til Ende.

Hastigt og med helt underlige Tanker forlode nu alle de fremmede Riddere Borgen, og Beatricia blev alene tilbage med den saarede Brudgom. Omhyggelig forbandt hun hans dybe Saar og bragte ved kraftige Lægemidler de flygtende Livskræfter tilbage. Men endnu laae han bleg og sig selv ubevidst paa Leiet, og naar han talede, var det vilde og gaadefulde Ord. Med rædsomme Feberdrømme ængstede han

idelig den bekymrede Brud; men naar han saa et Dieblif laae rolig igjen og opslug paa hende de store sjælfulde Dine, da forglemte hun snarlig al sin Angest og Kummer, lagde sin lille hvide Haand paa hans glødende Pande og hufvaledede da ofte hans Hjerte med kjærlige Ord og mangent huldsaligt Smil.

Hver Dag tog Feberheden af, og de ængstende Drømme bleve færre. Han talte ikke heller mere saa vilde og gaadefulde Ord; men ofte laae der i hans Blik et uendeligt Tungfjind, naar han saae Beatrixia kjærligt slyse omkring ham, eller naar han hørte hendes Stemme og liflige Sang; thi mangengang tog hun Lutten og søgte at indlulle ham i Blund og milde Elstovsdrømme, naar Saarene smertede ham eller urolige Tanker syntes at formørke hans Nafn.

En Dag især var hans Hjerte ret inderlig bevæget over al den Godhed og Kjærlighed, den fromme Jomfru saa trolig og utrættelig viste ham; da greb han hendes Haand, nedbøiede sin brændende Pande derpaa og udbrød: „o! hvormed har jeg dog forskyldt alt Dette? vidste du hvor lidet Godt der er i mig, og hvor saare meget Ondt, o! saa vendte du visfelig dit milde Nafn fra mig og lod mig synke“ —

„Synke!“ — afbrød ham den forbausede Jomfru — „nei det skal du ikke, min Gottfried! du ghyges ikke længer paa Rhinens Bølger, og jeg staaer ikke i Vinduet og seer Skibet forgaae og Svanen bortflyve; nei, nu har jeg dig i mine Arme, og den gode Gud vil vist aldrig adskille os, hverken her eller hisset.“

„Men jeg stiger dig jo“ — vedblev han med bævende Røst — „jeg er ikke saa god og from som du troer — jeg er en svar Synder for Gud og for Menneskene — mine Overtrædelser ere flere og større, end at din Kjærlighed og usigelige Godhed kan tilgive mig dem alle.“

Da bedrøvedes høilig den fjærlige Beatricia og saae paa ham med taarefulde Dine. „Nei“ — sagde hun — „det er umuligt! saa stor en Synder er du vist ikke, som du selv anklager dig for — saa havde Gud ikke givet dig dette himmelske Nafn, saa kunde du ei heller have mig saa kjær. Vær nu ikke mere saa bedrøvet! jeg elsker dig jo og vil aldrig ophøre at elske dig, var du endogsaa bandlyst og fredløs paa Jorden. Gud i Himlen elsker dig vist ogsaa og vil forlade dig al din Brøst. See! jeg tilgiver dig jo af Hjerteret Alt, hvad du i Verden har syndet, om endog jeg ikke veed hvad det er og heller aldrig vil spørge dig derom; en luftet Bog maa jo stedse dit Liv være for mig.“

„O! hvi kan jeg ikke oplade den for dine Dine!“ — sukede han — „dog det er umuligt; men kan du tilgive mig for min Kjærligheds Skyld, uden at spørge hvad det er, du tilgiver, saa kan Gud det vist ogsaa for sin evige Barmhjertigheds Skyld, og jeg vil ikke forsage.“ —

Trøstet, lagde han sit brændende Hoved til Hvile, og syntes snarlig helbredet baade paa Legeme og Sjæl. Saasnart hans Saar vare lægte, gif han til Skrifte og tog Bedring for sin lønlige Brøst; og paa samme Dag skrev han i den gamle Herr Dideriks Lidebog, som den fromme Beatricia havde givet ham, følgende aandelige Sang:

„Dig fra mig, mørke Frister!
Jeg vandre vil paa Herrens Vei;
Af Raadens Haand du vrister
Min arme Sjæl nu ei.

Ei meer du her mig vise
Din tomme Verdens Herlighed!

Gud Herren vil jeg prise,
Og knæle for ham ned.

Hos ham jeg kun kan hvile,
I ham jeg leve vil og døe;
Til ham jeg frelst skal ile
Fra Sodoms Flammesø.

Jeg seer mig ei tilbage,
Jeg ryster Støvet af min Fod —
Lad Herren nu borttage
Den Jord, hvorpaa jeg stod!

Omfust af Mandens Vinger,
Jeg vælter Verdens Byrde af —
Og luttret Sjælen svinger
Sig over Dyb og Grav!" —

Fra denne Dag af var han blid og rolig, men syntes ikke mere at vente nogen Lykke i denne Verden; han troede forvist, at han nu snarlig maatte døe, og talte ofte derom, som var det nødvendigt for hans og Beatricias Fred. Men intet Dødstegn var at see paa ham; han tog meget mere daglig til i Sundhed og Styrke; efterhaanden forlod da ogsaa hine sygelige Dødstanker hans Sjæl, og hans Dine tindrede atter af Livslyst og kjærlige Længsler. Nu blev ogsaa Beatricia rolig og glad, og forventningsfuld saae de Begge deres Bryllupsdag imøde.

Aftenen før Brylluppet sad Brudgommen i Ridderfalsen hos den kjærlige Brud og saae ud over Floden, hvorfra han var kommen. Solen gik just ned; det var som Bølgerne flammede i det glødende Aftensfjær, og midt i den luende

Strøm svømmede med Guldfjæden om Halsen den hvide Svane. „Flyv ikke fra mig, kjære Drømmefugl!“ — sagde Beatricia og kastede Brødkrummer ud til den af Vinduet. „O, min Gottfried!“ — vedblev hun, og hvilede fortrolig sin rødmende Kind paa hans Skulder — „Alt, hvad der omgiver dig, er mig saa skjønt og saa elskeligt, og det Drømmeslø, som omflagrer det Altsammen, gjør det mig endnu kjærere og rører mig forunderligt, ret ligesom lyse Billeder fra en fortryllet Verden og kjære Barndomsventyr, som jeg nu virkelig syntes at opleve. Og naar jeg seer hvor inderligt du elsker mig, naar jeg hører din Stemme og forglemmer mig selv og den hele Verden ved at beskue dit Ansigt, o! saa kan jeg dog umuligt troe, at du er saa stor en Synder, som du siger; du er jo bestandig saa mild og god, du elsker jo ogsaa den kjære Herre Christ og beder jo ofte ret fromt og inderligt til ham, ja mangengang synes mig, du er langt gudfrygtigere og frommere, end jeg. Men det er der dog, som jeg jo gjerne tør spørge dig om, og som dog undertiden gjør mig ængstelig, jeg veed ikke selv hvorfor; men alle Ridderne, som vare her, talte saa underligt og forblømt derom, at jeg ikke veed hvad jeg skal tænke, og hidindtil har jeg ikke villet bringe dig det ihu: hvad var det vel for en drabelig Kæmpe, som gav dig hine gruelige Saar, og som saa pludselig forsvandt for Alles Dine, da du paafaldte den kjære Herre Christ?“

„Det var jo kun et tomt Blendværk“ — svarede Brudgommen og vendte det blegnende Ansigt bort — „vi saae jo Alle, det var Intet; men var det dog Noget, nu vel! saa var det min onde Dæmon, som fjendtlig vilde forstyrre mit Liv og min Lykke; men frygt ikke, du Elskede! jeg har jo fældet den frygtelige Fjende, og Bruden og Seieren er min.“

Da Beatricia vel mærkede, hvorlunde Ihufommelsen af det forgangne altid forstemte den lykkelige Brudgom og formørkede deres Elskovsglæde, tog hun sig fra den Time nøie i Vare for at berøre disse hans Sjæls Iønlige Wunder.

Bryllupsdagen kom; den var lys og skøn, og det lykkelige Par indtraadte nu med uforstyrret Glæde i det ægte Livs Stand. Som Timer bortfløi de lykkelige Dage, og fortrolig smilede Fuldmaanen alt tredje Gang til de Elskendes Lykke; men da kom der Feide i Landet, og Keiseren opfordrede alle mægtige Borgherrer og ædle Riddere til at deeltage i et vigtigt Ledingsstog. Allerede havde Gottfrieds klingende Guldsværd strengelig tugtet alle Røvere og Lovens Overtrædere i det blomstrende Cleve; nu tog han det atter ud af Rustkamret og beredte sig til Kamp for sin Herre og Keiser. Da glindsede vel atter en Bemodstaare i den fromme Beatricias Dine; men, for høimodig til Klage, naar Gren kaldte den trofaste Ridder til Kamp og Fare, iførte hun ham selv den glindsende Rustning, bandt ham det himmelblaae Arelshjærf om og bragte ham Skjoldet med Zinnoberstenen og de gyldne Sceptere. Nu betroede hun ham med nedslagne Dine og blussende Kinder, hvad der høiligst maatte glæde den vordende Fader; da kyskede han hende endnu engang med dobbelt Varme til sit Bryst, trykkede et elskovsaligt Kys paa hendes Læber og svang sig rast og hurtig paa den pantsrede Stridsvingst.

Længe stod endnu den skønne Frue paa Altanen og vinkede Ridderen Farvel med det flagrende Slør, da gik hun vemodig tilbage i den ensomme Hal og søgte ved Luttet og den kunstige Silkevæv at forforte den langsomme Dag og give sin Kjærlighed og Vængsel en husvalende Syssel; thi hun sang om sin Kjærlighedslykke, og i Silkevæven ind-

flettede hendes deilige Haand hine fjære og uforglemmelige Billeder, hvori bestandig hendes Elskov svævede for hende ligesom et vidunderligt Syn.

Længe varede det heller ikke, inden glade Tidender spurgtes paa Borgen om Ridderkabets og de keiserlige Baabens bjærve og lykkelige Fremgang, og da nævnedes ogsaa gjerne Ridder Gottfried som den Helt, hvis Manddom gjorde Fjenden størst Meen og kraftig hævede Keiserens og Ridderkabets Ære. Hvergang saadanne Ord hørtes, blussede Roserne stærkere paa Beatrixias Kinder, og det var ligesom det usøble Heltebarn sprang af Glæde under Moderens Hjerte.

Med Lykke og Hæder kom Ridder Gottfried tilbage fra den farlige Kamp. Til Løn for hans Manddom og ridderlige Færd havde Keiseren ophøiet Cleve til et Grevskab, og saaledes blev Ridder Gottfried (hvis rette Navn var Helias) den første Greve til Cleve, og hans Skjold med Zinnoberstenen og de otte gyldne Sceptere blev saaledes et evigt Baaben for alle tilkommende Grever og Fyrster af Cleve.

Da nu den hædrede Seierherre traadte ind i Høienloftssalen paa sin Greveborg, og det gyldne Sværd klang stoltelig ved Ridderens Side, da traadte en deilig Kvinde ham imøde med en smilende Dreng paa sin Arm, og det var den fromme Beatrixia.

Trende Gange i fire Aar glædede saaledes Beatrixia sin fjærlige Ægtevandt. Trende sundhedsblomstrende Sønner forfortede ofte ved deres uskyldige og hjerterørende Spøg de længste Dage. Den Ældste blev efter sin brave og berømmelige Morfader kaldet Diderik; han røbede tidlig et ædelt og ridderligt Sind og blev siden ogsaa en drabelig Helt og Herre til Cleve. Den næstældste Søn, Gott-

fried, som var Faderens Yndling, blev siden Greve til Leyon. Men den yngste Søn Conrad, som var et fromt og stille Barn, lignede i alle Maader mest sin skønne Moder; han havde mere Lyst til at høre smukke Legender og bibelske Historier af sin fromme Moders Læber, end lære Vaabenleg af Faderen og følge ham med de ældre Brødre paa Jagten; han blev ogsaa siden en geistlig Mand og Biskop til Menz.

En St. Hans Aften ventede Beatricia forgjæves Borggrevens Hjemkomst. Han havde i nogle Dage været mørk og forstemt, og i flere Nætter var han ofte faret op i ængstelige Drømme og havde med Heflighed omarmet sin Hustru; nu var han uddragen paa en Fiskefangst paa Rhinen, og i trede Dage stod den ømme Hustru ved Vinduet i Ridderfalen og saae ud efter Baaden; men den kom ikke — da græd hun saare og vred sine Hænder, og frygtede, at hendes Gottfried — som hun endnu bestandig kaldte ham — var uheldig omkommen i den urolige Flod. Det var henved Kvæl paa den tredje Dag, da forfærdedes hun pludselig ved et frygteligt Bulder, hvorved alle Borgens Vinduer rystede og flang. Og da hun skulde see hvad det var, saa var det den lille Diderik, den ældste og uregjerligste Søn, som i sin Faders Rustkammer havde fundet et gammelt Jagthorn, hvori han nu stødte af alle Kræfter og derved forarsagede hint frygtelige Bulder; selv syntes han Intet at mærke, men vedblev ufortrødent at blæse og udtordne de forstrækkeligste Tøner, imedens de andre Børn skreg høit og løb deres Vej, og den forbausede Moder stod som forstenet og saae hele Borgen sjælve omkring sig. Endelig fattede hun sig og rev Hornet af Drengens Haand — og da saae hun med Forundring, at det var det samme Jagthorn, Ridder Gottfried havde baaret

om sin Hals den Dag, da han først kom ned ad Floden paa Skibet, og Svanen svømmede foran ham, og han stod med Lutten i Haanden og sang. Nu betragtede hun Hornet nøie og saae Tegne og hemmelighedsfulde Tifre derpaa, som hun ikke kunne udtyde; derhos syntes det ogsaa mere at ligne et gammeldags Drickehorn, end et Jagthorn. Men da hun nu traadte hen ved Vinduet for ret at bestue det sjeldne Klenod, da kastede hun først sine længselfulde Blikke ud over Floden, og see! langt borte kom Sifsterbaaden ghygende frem, og hun saae Ridder Gottfried sidde deri og roe af alle Kræfter mod den oprørte Strøm; i sin overvættes Glæde forglemte hun nu alt Andet i Verden og tabte Hornet ud af Vinduet i Bølgerne; men uden at agte derpaa, ilede hun ned af Borgen til Rhinbredden sin elskede Gottfried imøde.

Med den kolde Svøbe paa sin Pande og bleg som et Lig, steg han langsomt ud af Baaden og sank uden Liv og Bevidsthed i sin kjærlige Husstrues Arme. Endelig kaldte hendes Klageraab og hede Taarer ham tilbage til Livet igjen, og han slog Dinene op; men hans Aasyn var vildt og fremmed. „Ak! hvor har du været og hvad Ulykke er vedefaret dig?“ spurgte ængstelig den ømme Beatrixia; men han svarede Intet derpaa, og det varede længe inden hun hørte et Ord af hans Læber. „Hvor har du mit Jagthorn?“ — var det Første, han mælede — „jeg har nylig hørt dets Klang over Rhinen. Hvo har været i mit Rustkammer og rørt det?“ — „Det har Diderik“ — svarede Beatrixia — „nu er han vist krøben i Skjul, den Forvovne; du har vist forbudt ham at røre det; ak! nær havde det ogsaa skræmmet Livet af os Alle; jeg havde det just i Haanden, da jeg saae dig; men saa faldt det fra mig i min Glæde, og nu skal vi vist see, det er faldet i Floden; for der stod jeg henne i Vinduet,

og nu besinder jeg mig paa, at jeg hørte Noget pladse i Vandet, da jeg tabte det og løb dig imøde" —

"Saa har du tabt min Lykke!" — udbrod den gaadefulde Greve heftigt — „dog nei! — det kan jo findes endnu" — tilføiede han med tilkæmpet Fatning — „det Horn var mig af saare megen Vigtighed, min Hustru! dog dig bebreider jeg Intet — du tabte det jo af Kjærlighed til mig."

Omhyggelig lod nu Greven søge efter Hornet i Rhinen; men det fandtes ikke, og han blev Dag for Dag mere tungsindig. Forgjæves søgte den fjærlige Beatricia at opmuntre hans Sind; men hun kjendte ikke Kilden til hans Sorg og gruede for at spørge derom. Da han herover en Dag traf hende i Taarer og saae hvorlunde Deeltagelsen i hans lønlige Sorg gjorde hendes skønne Kinder blege, blev han voldsomt bedrøvet, og han tog hende heftig i sin Favn og sagde: „o! du elskede Hustru! jeg volder dig kun Sorg og Bedrøvelse, og er ikke værd, at du skulde oplade dine milde Dine paa mig; græd ikke over mig! dine Taarer brænde hedt paa min Sjæl, og jeg veed ikke hvormed jeg kan trøste dig."

"Med din Fortrolighed, elskede Gottfried!" — svarede den grædende Hustru — „jeg seer, en svar Kummer bethynger dit Hjerte, og jeg kan ikke længer udholde det, helst jeg selv maaske er Aarsag dertil. Med hint underfulde Horn er vist en rædsom Bøndom forbunden; men værre kan det ikke være, end mit ængstede Hjerte alt aner det; dog hvad det end er, jeg skal bære det med Taalmod og Kjærlighed. Fordølg mig derfor nu ei længer dit Livs lønligste Tildragelser! der er jo ingen Tanke i min Sjæl, undtagen du fiender den."

Da blev Greven saa hvid i sit Ansigt som et Linklæde:

„du vil vide mit Levnet“ — sagde han — „nu vel! saa er den ulyksalige Time da kommen — nu kan jeg Intet for-
 bølge dig — fortrød du det end tusinde Gange — nu skal det
 drages for Lyset, som saa længe var skjult i Mørket. Saa
 viid da“ — vedblev han, medens Beatricia stod maaløs
 af Uro og Spænding — „mit rette Navn er Helias. Min
 Fader var en ringe Bjergmand, men ærlig og gudfrygtig;
 han opdrog ogsaa mig i Herrens Tugt, og jeg var længe
 from og uskyldig. Den Nat, jeg blev fød, var en hvid-
 flædt Ungling kommen til min Fader; hans Anslyn lyst
 venligt og mildt, og min Fader holdt ham for en Lyksalig;
 han havde ved min Bugge hensat et Guldsværd og Skjol-
 det, som du kjender, med Zinnoberstenen og de otte Sceptre:
 „„det skal være din Søns Vaaben““ — havde han sagt —
 „„han skal engang werde mægtig og stor, og fra ham skal
 en herlig Fyrsteslægt nedstamme.““ — „Lidlig følte mit
 Hjerte en hemmelighedsfuld Anelse om de kommende Dage
 og en uudslukkelig Trang til Elskov og Verdens Lyksalighed.
 Jeg havde ofte Drømme om hvad der skulde komme; jeg
 saae ogsaa mangengang dig, ulyksalige Gustru! blandt de
 forvirrede Billeder af en gaadefuld Fremtid. Da optændtes
 i mit Hjerte en ubegribelig Længsel efter det Fjerne og
 Fremmede. Der er en Stjerne paa Himlen, som ligner den
 røde Zinnobersten; hvergang mit Øie saae paa den, da
 vorede mit Hjertes Uro og fredløse Higen mod det Fjerne.
 Stundom syntes mig da ogsaa, at dit Billede svævede for
 mig i Skyerne og vinkede mig ud i den løndomsfulde, ube-
 kjendte Verden. Da tog jeg Afsted med min Fader, og
 han gav mig Sværdet og Skjoldet og sagde: „„Gud være
 med dig, min Søn! gik fort indtil du kommer til en stor
 Flod! — see! der skal du finde et Skib med en hvid Svane,
 kun paa det kan du naae, hvad dit Hjerte attraaer. Det er

ogsaa en Gave af hin venlige Lyksal, som satte disse Vaaben ved din Bugge." "

Beatricia stod taus, fordybet i hans Fortælling, og han vedblev: „Nu gif jeg ud i den vide Verden og fulgte hverken Vej eller Sti. Engang kom jeg til et Bjerg, som har Navn efter en hedensk Gudinde; der hørte jeg en Sang, som af Kvinder, og jeg fulgte de tillokkende Toner. Da steg en deilig Jomfru ud af Bjerget med et Drikkehorn i sin Haand; hun rakte mig Hornet og sagde: „„drif og bevar hvad du drifter af! med det — forgaaer din Lykke.““ Da udtømte jeg den bedaarende Drif og sank beruset i Jomfruens Arme. Hun førte mig ind med sig i Bjerget — og jeg levede der længe et ugudeligt Levnet og glemte baade Himmel og Jord. Min gamle Fader døde af Sorg over mig, da han hørte hvorlunde jeg var forsvunden af Jorden. Jeg havde en eneste Broder — han opspurgte mit lønlige Tilhold og vilde med Magt udrive mig af Bjerget og de onde Magters Snare; men i min rasende Forblindelse kjendte jeg ham ikke — jeg stødte ham Sværdet i hans fjærlige Bryst og blev hans Morder. Jeg er en Skjørlevner — jeg er en Brodermorder, Beatricia! — kan du elste mig længer?"

„Ulykkelige Helias!" — udbrød den sønderknuste Husfru — „bliv ved! jeg elster dig endnu."

„Ogsaa da" — vedblev han — „naar jeg siger dig, hvad endnu er værre — Jeg glemte Gud og gjorde Pagt med den Dnde."

„Ogsaa da" — stammede Beatricia og holdt sig fast for ikke at synke til Jorden — „jeg har seet din Anger og Omvendelse; du har fældet den frygteligste Fjende."

„Du" — vedblev han — „var Maalet for den rædsomme Pagt. En Dag faldt mit Die paa Skjoldet; jeg saae Zinnoberstenen blinke og kom Stjernen ihu og Skibet

med Svanen, som ventede mig; da saae jeg atter dit Billede i Skyen, som en frelsende Engel, og for din Skyld maatte Jomfruen i Bjerget lade mig løs; dig skulde jeg vinde, naar jeg havde fældet den Kæmpe, hun viste mig, med Jernrustningen og de tre sorte Ravnescjær i Hjelmen; og naar du aldrig et Dieblif i dit Liv ophørte at elske mig og aldrig tog denne Ring af din Finger, da skulde min Sjæl være frelst; men naar du aldrig spurgte, kunde det kun lykkes" — —

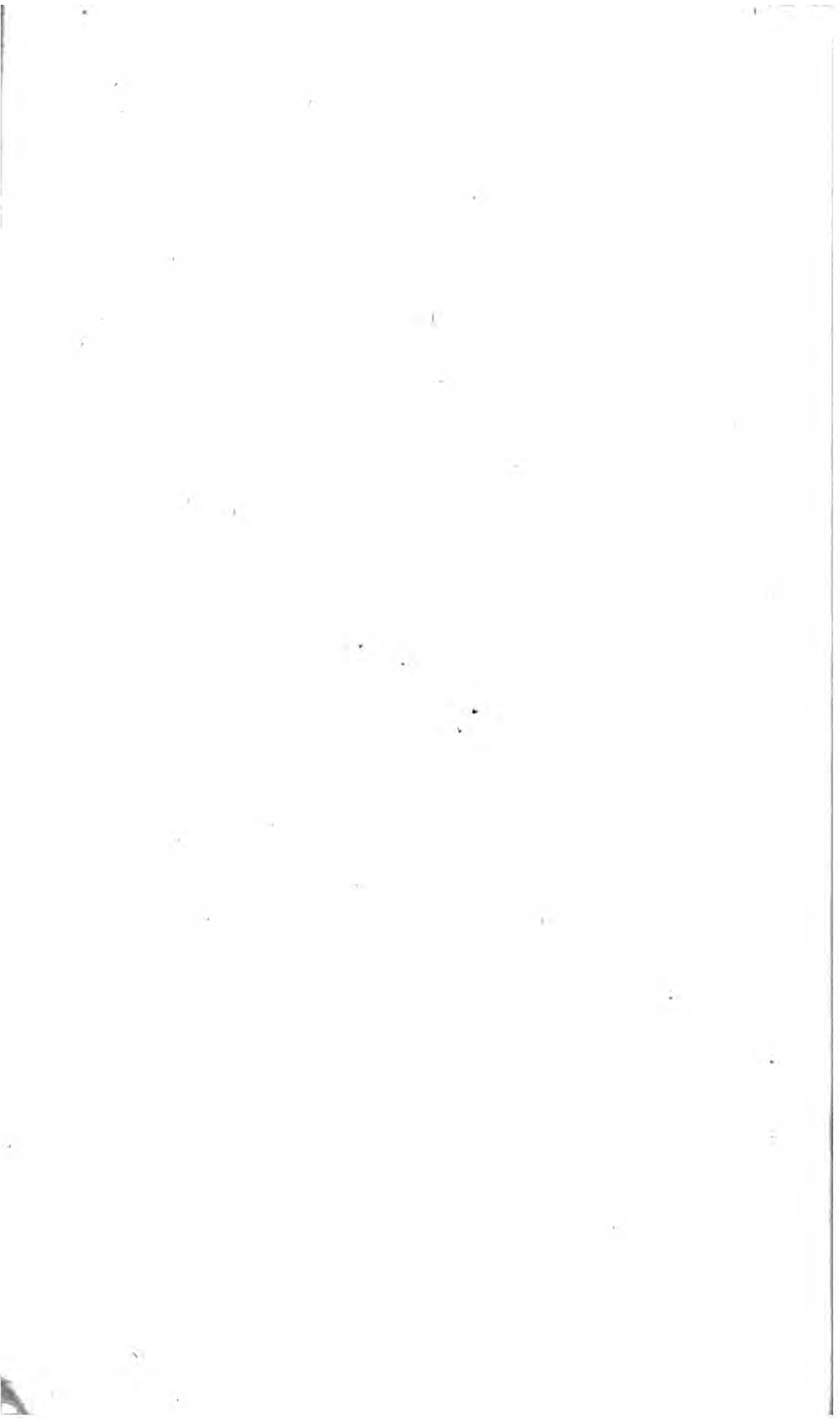
„Jeg har endnu ei ophørt at elske dig, og endnu kan du frelses" — afbrød ham den beængstede Hustru — „du har jo heller ikke ophørt at elske mig; hvad du har syndet og forbrudt for du saae mig, det har Gud jo tilgivet dig Altsammen: du har jo ganske vendt dig til ham og den kjære Herre Christ — og har jo aldrig siden vandret paa hine Veie."

— „O! gid jeg aldrig var fød!" — stammede Helias, og styrtede døddleg for Beatricias Fødder — „da du sad forrigsfuld paa Borgen og ventede mig tro og kjærlig tre Nætter og Dage, da levede din troløse Egtemand i Helvedes Glæder og forglemte dig og sin Salighed i Bjergherens Arme." — —

Nu kunde den arme Beatricia ei længer udholde sin Kval: „troløse Mand" — jamrede hun og græd og vred sine Hænder. Da faldt Ringen af hendes Haand og trillede hen ad Fliserne. Den ulyksalige Helias udstrakte for sigstegang sine Arme imod hende og sagde med en Røst som af en Døende: „Farvel for evig! elskede Hustru! — kun ved Troløshed kunde jeg frelse dit Liv; det var Følgen af min Pagt med den Døde — nu har du bortkastet dens sidste Bant — nu er Alt forbi — Gud styrke dig! og være min arme Sjæl naadig!" Derpaa forlod han hende med et brændende Blik — og hun saae ham aldrig meer i sit Liv

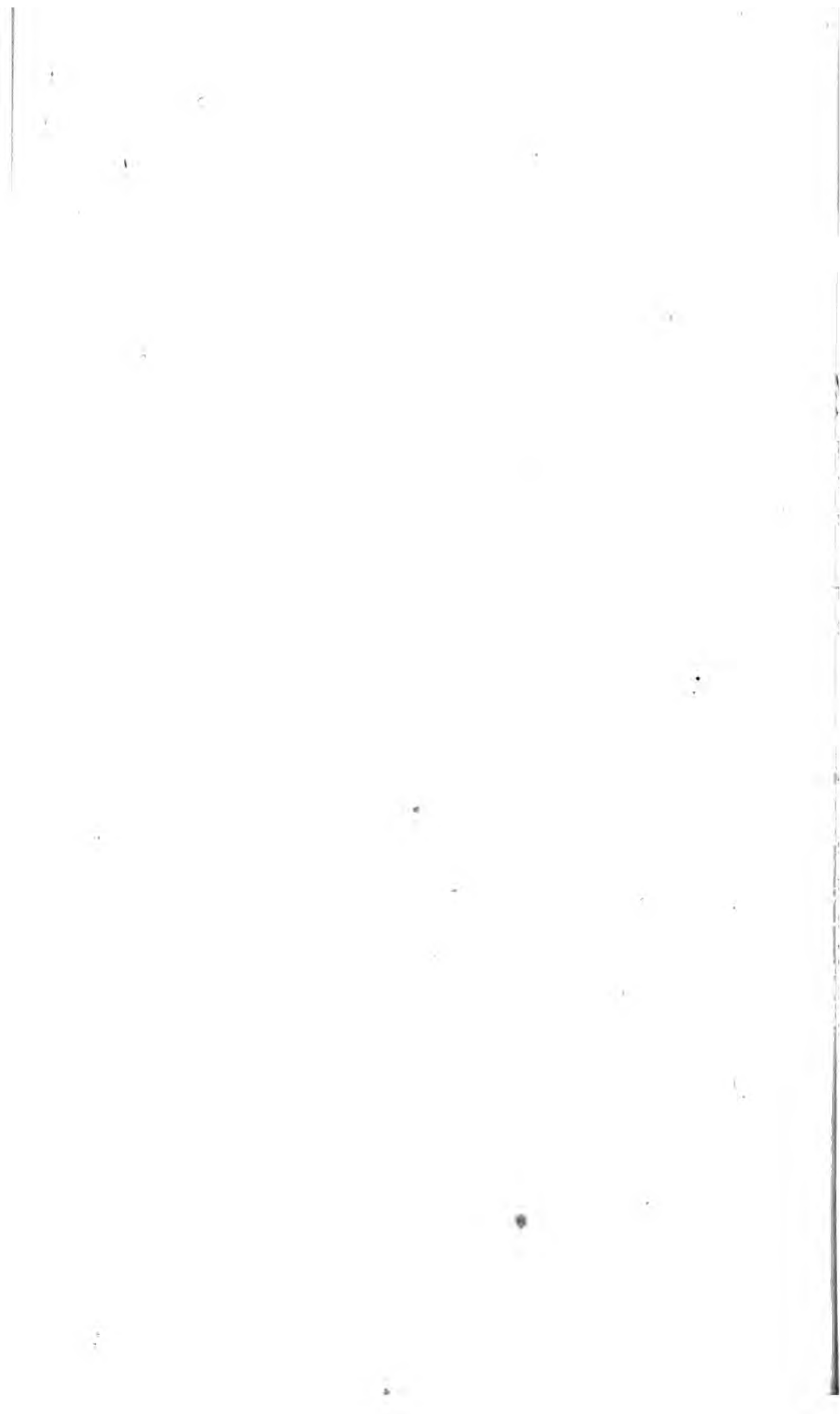
Det Første, hun saae, da hun kom til Sands og Samling igjen, det var Ringen, som hun i Fortvivlelsen havde vredet af sin Haand; den laae paa Gulvet endnu, men var sort, som en udbrændt Blød, og da hun rørte ved den, faldt den i Afse.

Da sank den fromme Hustru ned paa sine Knæ og bad til Gud for sin uløfsalige Ægtefælle. Hun elskede ham endnu stedse i Hjertet og kunde aldrig aflade at tænke paa ham; men som et underligt, længst henfaret Syn var hende fra den Stund af hendes hele Liv, og det var ligesom den hele Verden bevægede sig for hende i et gaadefuldt Stjernelys, hvori der Intet syntes virkelig og vist, men de sjønneste og elskeligste Stikfælses svævede flygtig forbi, som Skyggespil paa Væggen. Den sidste Dag hun levede, sad hun endnu ved Vinduet i Ridder salen og saae ud over Floden, hvorfra Helias var kommen; da udbredte den hvide Evane sine Vinger og flei bort med en vemodig Klang; og i det Die-blik brast Beatricias Hjerte.

Altertavlen i Sorg.

En Fortælling.

Det var en stormende Efteraarsaften 1647. De gule Bøgeløv hvirvlede hen gennem Skoven ved Sorø, og den ellers venlige Sø sfulmede høit og vildt som Havet. „Boer velste Franz her i Skoven?“ — lød en klar mandig Stemme paa Landeveien, og Grev Otto standsede sin Skimmel ved Bondehuset, medens han bankede paa Ruden med sin Ridepidst.

„J kan aldrig ride feil“ — svarede en gammel Kone og aabnede Vinduet paa Klem — „naar J følger Veien til Benstre langs med Søen. Det første Hus, J støder paa, er Skovfogedhuset.“

Den unge Greve takkede og red fort. Da han svingede ned ad Veien til Benstre, hvor Maanen pludselig kom frem mellem Trærne, med sin bævende Sølvstøtte i Søen, sprang hans troe Skimmel til Siden og blev sty; Grevens Dine faldt idetsamme paa en huul Eggestub ved Veien, hvortil en menneskelig Skikkelse stod lænet. Det var en Jæger, med Riflen ved sin Fod; ved Siden stod hans Hest bunden til Stubben, og da Maanen just belyste hans Ansigt, følte den unge Greve første Gang i sit Liv en uvilkaarlig Rædsel; det var som han saae et velbekjendt Ansigt, men strækelig forvandlet og forvildet. Han gav sig ikke Tid til at gjøre sig Rede for denne Rædsel, som han hidindtil paa sine Reiser aldrig havde følt, ikke engang ved virkelige Overfald af Røvere og Stimænd, som han rast havde hugget sig

igjennem, og uden at eftertænke, hvorfor han nu gruede, gav han sin Skimmel af Sporerne og forsvandt.

Den ensomme Jæger ved Stubben var velste Franz. Saaledes kaldte man ham, fordi han havde været Herstabsjæger hos en adelig Familie, med hvem han i flere Aar havde opholdt sig i Italien, og som til Løn for hans Trostabs havde stoffet ham den lille Skovfogedjeneste ved Sorg. Han var fød der i Eggen, hvor hans Fader havde eiet en Mølle; men hans lange Ophold i Italien havde givet ham en sydlig gulbrun Ansigtssfarve, og hans nordiske blonde Haar og Kindstæg var blevet dunkelt og noget rødligt i de yderste Dele. Han var en Mand paa nogle og fyrrerive Aar; men naar han var oprømt og lystig, kunde han endnu gjælde for ung, formedelst den overordenlige Livlighed og Heflighed, han syntes at have medbragt fra Syden. Dog naar hans tungsindige og vilde Luner kom over ham, kunde han see saa ældgammel og tillige saa fortvivlet og frygtelig ud, at Ingen gjerne mødte ham alene i Skoven. Der gik han ofte hele Nætter med sin Riffel paa Raffen og fløitede eller sang underlige velste Sange i Maanestinet, helst naar Eiteraarsstormen hvirvlede Lovet omkring ham, og Søen var mørk og urolig. Naar han saaledes tumlede om i Skoven og ved Søen, sad hans eneste Barn, den skønne livlige Gjuliana, som var fød i det herlige Italien, alene hjemme i Skovhuset og saae paa de smukke Billeder af Capri, Sorrent og Ischia, med de mangfoldige paradisiske Egne, som Faderen i smaa Robbere havde medbragt fra hendes fortryllende Fødeland, og som hun forgjæves søgte klart at falde tilbage i sin Erindring; thi hun var kommen saa tidlig bort derfra, at hun kun i sin Længsel efter hint fortryllede Land syntes at have en Anelse og dunkel Drøm om dets Herlighed. Om sin Moder vidste

hun heller Intet; derom vilde Faderen aldrig tale. Fra den Tid, hun kunde erindre Noget, havde hun aldrig hørt Navnet Moder nævne uden af fremmede Børn, og hun havde da tidt grædt, fordi hun ingen Moder havde. Hun var tre Aar gammel, da Grevinde N— medtog hende fra Salerno paa sin Tilbagereise fra Italien, tilligemed Faderen, som allerede havde ledsaget Familien paa en tidligere Reise, og fra den Tid havde Gjuliana ikke seet sit skønne ubekjendte Fødeland. I de to Aar, som Reisen varede, havde hun udviklet sig betydelig, og fra den Tid havde hun mange Erindringer tilbage. Hun havde været den skønne Grevindes Dindling og altid siddet inde i Vognen hos hende og de to unge Grever, Otto og Wilhelm, medens hendes Fader sad udenfor hos Tjeneren, hvilken Afstand han dog ikke altid maatte iagttage; men paa Gjestgiverstederne og i de fremmede Byer, hvor Ingen, som kjendte dem, var tilstede, var Jæger Franzesko altid den, der opmuntrede og underholdt hele Reiseselskabet. Gjuliana kunde endnu tydelig erindre hvorledes Grevinden og begge de unge Grever havde grædt, da hendes Fader for ti Aar siden tog Afsted med sit Hærskab, for med sin dengang femaarige Gjuliana at flytte ud i Skovhuset ved Sorø, medens de unge Grever, som da næsten vare fuldvorne, fulgte deres sygelige og tungsindige Moder paa en Badereise i Tydskland.

Siden den Tid var næsten intet Aar gaaet hen, uden Gjuliana jo havde modtaget kjære og kostbare Erindringer og Smykker fra Grevinden. Hun klædte sig dog i simpel dansk Bøndepigebragt, for ikke at ansees for hovmodig og fremmed blandt sine Jævnlige, og hun saae langt smukkere ud om Søndagen, med de røde strikkede Ærmer og den blommede Bul, end de fornemme Kjøbstedsjomfruer med

deres unationale og hensigtsløse Modestynt. Kun ved Bryllupper og andre festselige Leiligheder anbragte hun et Par Perler eller glindsende Stene i de opsatte Haarfletninger, og naar hun var ene, helst naar det var hendes eller Faderens Fødsels- eller Navne-Dage, kunde hun ikke modstaae den barnlige Lyst til inden lukte Døre at anlægge den skjønne fremmede Dragt, som hun vidste man bar i hendes Fødeland, og som hun efter Faderens malede Kobtere havde forfærdiget sig af de fremmede Stoffer og Smykker, den garmilde Grevinde havde sendt hende.

Især Franz havde ved sin Dmgang med dannede Reisende lært Meer, end hans Stand og Kødsel gav ham Leilighed til. Paa hin tidligere Reise med den grevelige Familie havde han været den afdøde Greves Dndling og var mere behandlet som hans Ven, end som Tjener. Hvad han dengang manglede i Kundskaber og hvad der udfordredes til at være en saadan Mand's Vedsager og Ven, havde han snart i sin Herres Selskab indhentet. Indtil Grevens sidste Time havde Franz ogsaa, næst Grevinden og Børnene, været hans kjæreste og fortroligste Reisesælle. Da Greven, strax efter sin Tilbagekomst fra sin videnskabelige Omflakten i Sicilien og paa de barbariske Kyster, i Neapel faldt i den heftige Feber, som endte hans Dage, paa samme Tid som Grevinden ogsaa var sengeliggende, var Franz den Æneste, han vilde pleies og modtage Lægemidler af, og hans sidste Ord til Grevinden var, at hun maatte sørge for den troe Franzes Fremtid. De mange Lande, velste Franz siden havde seet, og det Samkvem med hans Herstab, hvori han saalænge havde levet, havde udviklet mange Landskæmner hos ham, og han var saaledes istand til at give sin Datter en Opdragelse, som saa Landsbyviger havde Leilighed til at nyde. Velste Franzes Julie eller den smukke Skovfogedpige

var derfor ogsaa bekjendt i hele Sorø Omegn, og de fornemste Borgerdøttre i Byen stammede sig ikke ved at omgaaes hende; idet de syntes at nedlade sig til hende, drog hun dem uformærket op til sig og vidste at underholde dem paa den lunefuldeste og aandrigste Maade. Af Bønder pigerne var hun ei mindre afholdt, og de vare ikke lidet stolte af, at hun helst vilde regnes til deres Stand, skjøndt hun var fortrolig med Præstens Døttre og de fornemme Jomfruer i Staden. Først paa det sidste Aar havde nogen Lunkenhed indsnegget sig i hendes mange Veninders Hengivenhed, og hun sad nu oftere alene og forladt i Skovhuset; men de unge Herrer i Byen og paa Herregaardene, saavel som Præstens og Møllerens Sønner, begyndte nu ogsaa at rose og henrives af den lille italienske Skovfogedpige, som allerede havde fyldt sit femtende Aar og havde været til første Communion sidste Aaaste.

Franz var hemmelig gaaet over til Catholicismen i Belsland, men havde ikke kunnet undgaae at lade sin Datter oplære i de lutheriske Troeslærdomme, skjøndt hun tidlig havde lært sit Ave Maria og havde den hellige Jomfru og de fromme Helgene ret kjær i sit Hjerte.

I et lille afsides Kammer i Skovhuset, hvor Ingen kom uden Fader og Datter, hang ogsaa over et Husalter af Egetræ den skønne Himmeldronnings Billede; der brændte en Lampe Dag og Nat, og Juliana passede altid at holde Lampen vedlige og have friske Blomster til enhver Fest, for at smykke det lille Husalter dermed. Undertiden bad Faderen der i Enrum; men paa een Dag om Aaret luffede han sig inde der et helt Døgn og kom da altid forvirret og bleg som en Døende derfra, udmattet af Bøn og Faste. Det var den anden November, alle Sjæles Dag. Hvad særdeles Mærkeligt just den Dag havde for ham, derom

havde Gjuliana kun eengang spurgt Faderen; men hun vovede aldrig mere det Spørgsmaal, saaledes havde Faderens knusende Blik forfærdet hende. Over hendes Moders Skjæbne og hendes egen tidligste Barndomshistorie laae ligeledes et dunkelt Hemmelighedsflør udbredt, som hun aldrig vovede at ville opløste; men hun maatte være glad, naar den gaadefulde Fader syntes i et lystigt Dieblifseliv at forglemme alt Forgangent og Tilkommende. Dette lykkedes ham ogsaa fordetmeste, og Mange holdt ham for den muntreste og lykkeligste Mand af Verden. Kun naar alle Sjæles Dag nærmede sig, skødede han alt menneskeligt Selskab og foer om i Skoven paa Jagt Nat og Dag, men kom fordetmeste uden Bytte og med den ladte Riffel tilbage.

Det var nu just en saadan Aften midt i October. Gjuliana havde i sin Enlighed iført sig sin kjære italienske Dragt, for dermed at glæde sig selv og maasse adspredde Faderen ved hans Hjemkomst. Hun sad med Sølvnaalen i de sorte Vokker, med den rosenrøde Steffes Troie og Skjort, som hun havde læst man bar i Nettuno; og med sine kjære smaa Billeder for Die, drømte hun sig midt ind blandt hine fortryllende Egne. Det var sildigt om Aftenen, da hun hørte Hestetramp udenfor som standsede paa Stenbroen langs med Huset. Hun troede, det var Faderen, og vilde gaae ham imøde, da aabnedes allerede Døren, og den unge Grev Otto traadte ind, men blev forbauset staaende ved at see den skønne Italienerinde her i det nordiske Skovhus. Han vidste ikke om han drømte eller vaagede; thi en saadan Skjønhed havde han endnu aldrig seet, og den sydlandske Dragt, hvori dette yndige Billede her svævede ham imøde, gav det Hele noget Eventyrligt og Drømmeagtigt. „Gjuliana!“ — udbrød han og besindede

sig — „ja, rigtig! Giuliana maa det jo være — og jeg er Otto“ — vedblev han — „den lille overgivne Otto, som legede med Bommerantsjer med Dem i Rognen for ti Aar siden.“

„Otto!“ — raabte Giuliana og erindrede sig den halvorne Legebrosder, som han endnu stod for hende i hendes Barndomsdrømme, og hun havde i sin Glæde nærdøldet den unge Greve om Halsen; men hun saa nu den hvide, høie Mand for sig og bluedes. „De overraster mig, Hr. Greve!“ — sagde hun rødrende — „jeg var et ganske lille Barn, da De sidst saa mig, og nu finder De et stort Barn i mig igjen: jeg ventede kun min Faders Aften — og denne Dragt“ . . . „Klæder Dem velsignet“ — afbrød Greven hende — „og sætter mig som ved et Trylleslag tilbage i det skønne Italien — slaa ikke Dinene ned! Lad mig dog see, om jeg kan gjenfjende den lille Femaarsrige endnu! — Jo, Dinene er de samme; men nu tør jeg ikke længer sige Du til Dem og kalde Dem min Giuliana om dengang.“

„Og min lille Ridder Otto med Kræfsablen, som skulde forsvare mig mod Røverne, er ogsaa forsvunden“ — svarede Giuliana — „men sig mig, Hr. Greve, hvilken lykkelige Omstændighed har bragt os i Deres Erindring, at De overraster os nu her i vort lille Skovhus?“

„Derom skal jeg tale med Deres Fader“ — sagde Otto alvorlig — „han er vel ikke hjemme, men ventes dog vel i Aften?“

„Han er i Skoven paa Jagt; men jeg haaber dog han kommer hjem i Aften. Jeg har i flere Dage næsten ikke seet ham. Men De er vel træt af Reisen og behøver Forfriskning. — Lad som De var hjemme, Hr. Greve! og skal strax være her igjen!“ Med disse Ord løb Giuliana ud af Stuen, og Greve Otto satte sig ved Bordet.

Han saae Intet uden den skønne Gjulianas Billede, som havde gjort et forunderligt og pludseligt Indtryk paa ham, hvilket han dog søgte at tilskrive det Fantastiske og Overraskende i det første Møde.

Han forglemte næsten ganske hvorfor han var kommen, og at hans Besøg mere gjaldt Faderen, end Datteren; men han besluttede nu dog at opholde sig nogen Tid i Sorø, for at bese den smukke Egn der. Hans Dine faldt paa Bordet; der saae han de bedste Reisebeskrivelser over Italien, med de smukke velbekjendte Kobber af de mærkeligste Egne og Nationaldragter; ved Siden laae Lassø og Ariost i Grundsproget, og paa en Hylde ved Stueuhret saae han en omhyggelig bevaret Udgave af Kæmpeviserne og den gamle danske Tragica, med flere udvalgte danske og fremmede Digterværker. Et lille Træcrucifix med en Krands af Evighedsblomster skjulte sig paa en Dragtiste i Alkoven, og ved Foden deraf laae den hellige Skrift odfalget. Han havde slaaet Gardinet tilside for den lille Helligdom og saae en smuk Egeseng staae i Krogen. „Her slumrer hun vist“ — tænkte han — „i fromme, lyse Drømme, og hun har valgt sig et godt og aandrigt Selskab i sin Enlighed. Hvo skulde søge en saadan Pige i et Bondehus?“ — Nu kom en nydelig Bondepige ind og dækkede Bordet; det var Gjuliana, som havde aflagt den fremmede Bynt, hvori hun bluedes over sin Barnagtighed for den Fremmede. Han iandt hende næsten endnu elstværdigere i denne simple, fordringsløse Skikkelse; men han vilde ikke gøre hende undseelig, ved at lade hende mærke det. Han erkjendte sig nu om hendes og Faderens Forsatning og underrettede hende om hans Moders Død, som gjorde et langt stærkere Indtryk paa Gjulianas sømme Hjerte, end han havde formodet, og hvorved han selv ikke kunde tilbageholde et Udbrud af Smerte, som

syntes at være stærkere, end Sorgens og Savnets. Med
 Flid søgte han at undgaae nærmere Betræelse af dette for
 dem begge saa særgelige Tab, og ledte Samtalen paa de
 Gjenstande, som de opslagne Reisebøger gave ham Anled-
 ning til at omtale. Han saa da nu, hvorledes de dunkle
 Barndomsindringer i Gjulianas letbevægelige Sjæl vare
 opvakte og oplivede af de skønne Beskrivelser og Billeder
 over hint fortryllede Land, og hvorledes hun følte sig
 fremmed her i Norden og bestandig længtes efter Syden.
 Det var hende som et forunderligt Feland, hvor hendes
 skønneste Drømme og Forhaabninger havde hjemme. Fa-
 derens tungsindige Luner og hemmelighedsfulde, ofte æng-
 stende Udbrud af en Sjæleval, som hun ikke kjendte og
 kunde lindre for ham, bekymrede hende ofte. Dette Mis-
 forhold hvori hun stedse følte sig til ham, endogsaa naar
 han syntes glad og usædvanlig oprømt, bidrog mægtig til
 at forhøje hendes Rængsel efter et lysere Land og formind-
 skede ofte Lykkeligheden i hendes barnlige Selvunderhold-
 ning og Fortrolighed med Digterparadiset i det ensomme
 Skovhus. Dette talte hun vel ikke tydeligt om og var
 sig vel neppe heller klart bevidst; men det mærkede dog
 snart hendes opmærksomme Gjest. Han begyndte allerede
 paa at aabne hende Udsigt til en lykkeligere Fremtid og
 talte om en Familie, som han halvt om halvt havde lovet at
 ledsage til Italien, og som manglede en Selskabsjomfru og
 Lærerinde for et Par Bagebørn. — Men idet han talte
 herom og gjorde sig selv han vidste ikke endnu hvilke
 dunkle Forhaabninger, hørtes der en Hest vrinske udenfor.
 Døren gik op, og en Mand traadte ind, i hvem han med
 Studsen strax gjenkjendte hin Jæger ved Stubben i Skoven,
 hvis Ansigt havde syntes ham saa forunderlig rædsomt i
 Maanefkinnet.

„Min Fader!“ — raabte Gjuliana og sprang ham imøde — „hjet, hvilken Gjest jeg har til dig! — ti stille“ — sagde hun til Otto — „lad os see, om han kan kjende Dem.“

Otto, som hidtil havde staaet i Skygge, traadte nu frem for Lyset, som Gjuliana holdt ham for Ansigtet, og saae taus og alvorlig velste Franz i Dinene.

„Men hvad fattes dig, Fader! du bliver jo ganske bleg — du svimler.“ —

„Hvem er du?“ — raabte Franz, som affindig, og foer tilbage for Otto — „er du en Levende, saa tal! og stir ikke paa mig som et Gjenfærd!“

„Men, min Gud, det er jo Otto, Fader!“ — raabte Gjuliana ængstelig og tabte Lyset af Haanden.

„Vi skiftes til at blive bange for hinanden i aften“ — sagde Greven, medens Gjuliana tændte Lyset i Kjøkkenet — „da jeg nylig red forbi dig i Skoven, Franz, tog jeg dig ogsaa for et Gjenfærd eller jeg veed ikke selv hvad, og nu er Røden kommen til dig, mærker jeg. — Nu, hvordan staaer det? gamle Franz!“

„Godt, Hr. Greve! godt“ — sagde Franz — „nu kjender jeg Dem paa Stemmen, skjøndt den er bleven en hel Deel dybere. Det var altsaa Dem, som red mig forbi derhenne ved Søen, paa den vilde Skimmel. Jeg stod just saa i mine egne Betænkninger, da der pludselig sprængte en Rytter frem imellem Træerne og foer mig forbi; det Glimt jeg saae af Deres Skikkelse og Ansigt syntes mig bekendt; men jeg ventede jor at see den vilde Jæger eller et Gjenfærd, end Dem, Hr. Greve!“

Gjuliana kom nu ind med Lyset.

„Har jeg forandret mig meget?“ — spurgte Greven — „dig kan jeg nu tydelig gjenkjende, skjøndt du er bleven lidt

gammel, Franz! og Gjulianas Dine tindre mig endnu som et Par velbekjendte Stjerner fra min Barnehimmel. Jeg er imidlertid bleven ligesaa høi som min Fader, troer jeg, og skal have en paafaldende Lighed med ham."

"Det kan jeg dog ikke sige" — svarede Franz og vendte sig fra ham. — "Men har Greven faaet Noget at leve af? Gjuliana! — sæt Lyset lidt tilside! det skærer mig i Dinene. — Nu, sæt dem ned, Hr. Greve, og lad os være lystige! jeg har endnu en Flaske ægte Syracuser; den skal vi tømme sammen paa Deres Fru Moders den naadige Grevindes Sundhed!"

"For hende bærer jeg disse sorte Klæder" — svarede Otto og undertrykte sin Smerte — "for tre Maaneder siden endte hun sine Dage i Tøpliz, og hendes langvarige Lidelser ere ophørte." — .

"Død?" — ubrød Franz og skjulte sit Ansigt med Haanden — "De kommer altsaa som en Dødsreiser, Hr. Greve! og bringer mig maaske en Afstedshilsen; eller har hun ganske glemt Jæger Franz paa det Sidste? — I ti Aar fik jeg ingen Hilsen fra hende."

"Til din Datter har jeg denne Ring fra den Døende" — svarede Otto og rakte Gjuliana en Guldring med et lille Kors af smaa Edelstene. Inden i Ringen læste hun: bevar din Sjæl og bed for de Døde! — "Til dig, Franz, har jeg et Ord, som jeg maa sige dig i Enrum."

"Gaf ud, min Datter, og hent os Vinen!" — sagde Franz og saae nu paa Otto med et gennemtrængende Blik, idet han syntes at ville paatage sig en Rolighed, som hans spændte Afsærd modsagde. —

Gjuliana gik; og efter et Diebligs Laushed, som syntes pinlig for dem begge, tog Otto velst Franz i Haanden og sagde: "Du maa forflare mig en Gaade, som forbittrer

mig Erindringen om min Moders sidste Time. Hun led stræffeligt, dog vist ikke saameget legemligt som aandeligt. Da jeg tilsidst trængte ind paa hende, for at hun skulde lette sit Hjerte og betro mig, hvad der ængstede hende, var det næsten allerede for sildigt. Hun nævnede dit Navn og sagde med bævende Stemme: reis hen og spørg ham, om det er sandt, hvad jeg aldrig har vovet at spørge ham om, og hvad nu i femten Aar som en stræffelig Aelse har betyngt min Sjæl — spørg ham for min Saligheds Skyld om"

„Hvorom?“ — spurgte Franz og soet op af Stolen.

„Meer kunde jeg ikke forstaae af den Døendes gruelige Tale, et Krampeslag kvalte hendes Stemme, og hun var borte. For hendes No er det nu for sildigt, at fordrer Svar paa det gaadefulde Spørgsmaal; men for min egen No fordrer jeg det. Sig mig, Franz, hvad veed du, som kunde ængste min Moder i hendes Dødsstund?“

„Har hun virkelig ikke sagt Meer?“ — spurgte Franz og fattede sig.

„Ikke et Ord meer; men du maa sige mig Resten!“

„Laf De Gud, at De Intet behøver at vide, Hr. Greve! hvad jeg veed, tager jeg med mig i min Grav; det var ikke godt for Nogen af os, hvis jeg talte.“

„Du skal“ — raabte Greven og greb en Rejsepistol fra sin Lomme — „jeg vil vide det, eller“

„Gjør hvad De vil, Hr. Greve!“ — afbrød Franz ham kold og uden at bekymre sig om hans Trudsel — „De kunde bevise mig en Tjeneste, ved at gjøre Ende paa et Liv, som jeg foragter; men ingen Magt paa Jorden skal astvinge mig et Ord, som jeg ikke har lyst til at sige.“

Franzes Kulde afvæbnede den hidtige unge Greve. „Tilgiv mig min Overivelse, Franz!“ — sagde han med

nedstemt Tone — „din Bestemtthed og Rolighed bestæmmer mig, og jeg er ikke berettiget til at afsvinge dig nogen Forflaring. Men jeg bliver nu fordetsførste her i Egnen; vi vil da oftere see hinanden, og naar du veed, hvor magtpaaliggende det er mig at erfare, hvad du nu maaste kan have Grund til at skjule mig, kan du vel forandre din Beslutning.“ —

„Det tvivler jeg paa“ — svarede Franz — „var De endda en geistlig Mand, Hr. Greve! og af den rette saliggjørende Kirke, som er en fredløs Fugl her tillands, saa var det en anden Sag.“

„Det er dog altsaa en Sambittigheds Sag, Franz! og derom skulde min Moder“

„Tro om mig hvad De vil, Hr. Greve! men lad Deres Moder være ude af Spillet! — i hvad hun saa har anet eller ikke, og hvordan mit Regnskab saa seer ud for ham, som veier Sjæle og Fristelser paa Dommens Dag — for Deres egen Roligheds Skyld, udforsø ikke min dunkle Skjæbne, og lad det være nok, at den formærker mit Liv! For Gjulianas Skyld keder jeg Dem ogsaa, lad selv denne Samtale være en Hemmelighed for hende! og hvis De ikke vil forstyrre denne uskyldige Sjæls Barnlighed og Fred, saa forlad os saasnart muligt, at hun ikke skal være Vidne til lignende Optrein imellem os!“

„Med Gjuliana har jeg en Plan, som jeg imorgen skal meddele dig, Franz! iaften har jeg ingen No dertil. — Farvel!“

Med disse Ord forlod den unge Greve ham, og da Gjuliana kom ind med Vinen, fandt hun Faderen alene og spurgte: hvorfor Grev Otto saa hurtig var gaaet, og uden at sige hende Farvel.

„Han havde Forretninger, mit Barn!“ — svarede Fa-

deren — „men han bliver i Sorø inat — og kommer nok igjen inden han reiser.“

„Saa reiser han da saa snart?“ — sukkede Gjuliana — „jeg troede dog, han blev nogen Tid hos os.“

„Seer du ham da saa gjerne? min Datter!“

„Af ja, han er jo min gamle Legebroder, og det er mig næsten som vi havde kjendt hinanden altid. Havde han ikke været saa stor, og dertil en Greve og fornem Herre, havde jeg gjerne kunnet omfavne ham, da han traadte her ind og fortalte mig, at han var den lille Grev Otto.“

„Glem aldrig, mit Barn, at behandle ham med den Afstand, som sømmer sig efter hans Stand og Forhold til os!“ — sagde Franz, alvorlig, og faldt i dybe Tanker.

For at opmunre ham, tog Gjuliana sin lille italienske Mandolin frem, som Faderen havde medbragt fra hendes Fødeland, og sang i de fremmede Toner velste Franzes Indlingsfang, som omtrent lød faaledes:

„Vil Livet du finde,
Saa grib det iblinde!
Lad rulle de verlende Dage!
Den Fremmede kommer
Til Lys og til Sommer,
Seer mørk mod sin Winter tilbage.

Den Fremmede kommer
Til Lys og til Sommer,
Seer fremad mod Nat til sin Stjerne;
Hvor Livskilden rinder,
Hans Glæde forsvinder —
Hans Fryd er en Sky i det Fjerne.

Men Livskilden rinder,
 Hvor Glæden ei svinder,
 Hvor Lys og hvor Sommer har hjemme,
 Hvor Sydvinde lufte,
 Drangerne dufte,
 Og Sjælen sin Længsel kan glemme."

Næste Dag kom Grev Otto igjen. Franz blev imod Sædvane hjemme og søgte ved Lyflighed og munter Samtale at udflette Erindringen om Gaarsdagens alvorlige Optrin. Han syntes ene at ville underholde sin Gæst, og Otto fik ikke talt Meget med Gjuliana. Saaledes gik det i flere Dage, og den unge Greve lod endnu ikke til at tænke paa sin Afreise, uagtet Franz flere Gange erindrede ham derom og drak med ham paa en lykkelig Reise.

Otto tvivlede nu ikke paa, at jo Franz havde bemærket det Indtryk, den skønne Gjuliana havde gjort paa ham, og han blev derved tillige opmærksom paa sig selv. Han fandt da ogsaa, at Faderen ikke havde Uret i at ville forhindre en Lidenskab, som, hvis den fandt Næring og Gjenklang i den skønne Gjulianas Hjerte, formedelfst deres Standsforskjel kunde gjøre dem begge ullykkelige. Han kæmpede flere Dage med sig selv og besluttede tilsidst ogsaa at reise og opgive den Plan med Gjuliana, som han endnu ikke havde meddeelt Faderen. Thi derved kunde vel hendes Længsel efter det skønne Fødeland tilfredsstilles, men han maatte da nødvendig komme i en Stilling til hende, som kunde blive farlig for Begges Rolighed med mindre han vilde opoffre hende sin Stands Fordomme og sin Families Fordringer. Men dette Offer syntes ham daglig ringere; han var sin egen Herre og agtede Mand, Skjønhed og ren, elskværdig Natur høiere, end alle Stamtræer og

ormstufne Adelsdiplomer. Da han nu dog flere Gange, uagter Faderens Omhu for at underholde ham alene, havde truffet den elstverdige Gjuliana paa uventede Tider eller naar Franz paa Embedsvegne var fraværende, kunde det ikke vare længe, inden han var bestemt i sit Hjerte og beredvillig til ethvert Offer, som kunde sikke ham den elstelige Gjulianas Besiddelse, naar han først var overbevist om, at den Deeltagelse, hun viste ham, var meer end blot Velvillie og barnlig aabenhjertig Hengivenhed; thi hun iagttog endnu stedse den Afstand, Faderen saa alvorlig havde indstærpet hende: hun kaldte ham endnu bestandig: Hr. Greve! og rettede sig strax selv, naar det fortrolige Otto svævede hende paa Læberne. Ved tusinde smaa Leiligheder syntes dog Otto at bemærke, at hun havde ham ret inderlig kjær, og naar Taler var om hans Afreise, som han bestandig opsatte, søgte hun forgjæves at skjule sin Frygt for, at han skulde gjøre Alvor deraf.

„Hvad skriver vi idag?“ — spurgte velste Franz en Aften, for at erindre Greven om hans Afreise, da Faderen atter ved sin Hjemkomst havde fundet Otto i Skovhuset, hvor han sad ligeoverfor Gjuliana og læste de stjerne Middelaalder-sange for hende i Tragica. „Det er den anden November“ — svarede Otto, og Franz, som i de sidste Uger havde bortjaget alle mørke Griller med Lystighed og undveget enhver alvorlig Samtale, blev nu med Gæt taus og alvorlig, hvorpaa han reiste sig urolig og luffede sig inde i det hemmelige Sideværelse, hvor han havde sit lille catholske Huskapel. Da han ikke kom tilbage, spurgte Otto hvor han blev af. „Det er alle Sjæles Dag“ — svarede Gjuliana — „det har Fader ikke husket paa, før nu, og den er ham næsten den helligste af alle Festdage, som han ogsaa altid høitideligholder i Ensomhed med Faste og Bøn. Jeg seer ham nu ikke før imorgen ved denne Tid.“

„Hvo skulde troe, Jæger Franz var saa from“ — sagde Otto — „han har jo siden Dagen efter at jeg kom herpe givet mig Tid til at tale et alvorligt Ord, for lutter Lystighed og Skjemt.“

„Saadan er nu eengang Fader“ — sukkede Gjuliana — „og jeg troer vist, han vilde være langt lykkeligere, hvis han ikke var saa munter. Hans Munterhed er ogsaa ustadig“ — vedblev hun — „og han er ofte des tungsin= digere derfor; De husker nok den Aften, De kom“

„Lad os ikke tænke derpaa!“ — afbrød Otto hende, og hans Anslyn formørkedes ved Erindringen om den ængstelige Hemmelighed, han var kommen for at udforske, men som han saa gjerne havde ladet fortrænge af de nye og henrivende Fø= lelser, som den daglige Omgang med den stjerne Gjuliana havde opvaft hos ham. Han søgte forgæves at komme til= bage i den forrige lykkelige Stemning og forlod hende ikke nær saa glad den Aften som sædvanlig.

Da han næste Aften kom igjen, var Faderen endnu ikke kommen tilsyne, og Gjuliana var urolig for hans lange Inde= sluttelse; men hun vovede ikke at banke paa Døren og for= styrte ham i hans Ensomhed. Endelig gif Døren op til det lille Sideværelse, og velste Franz traadte ind, men næsten ukjendelig, og med en saadan uhyre Smerte i det blege, for= vilde Anslyn, at han saae ud som En, der var død i For= tvivlelse og staaet op af Graven, fordi han ikke havde No.

„Men, kjære Franz, hvad er det for stræffelige Griller?“ sagde Otto med en underlig blandet Følelse af Rædsel og Medlidenskab.

Gjuliana gav ham Tegnet til at tie og sørgede for, at Franz strax fik Noget at styrke sig paa. Først da han næsten havde udtømt en hel Flaske Vin, kom han til Besindelse igjen og saae hvem der var i Stuen. „De her endnu? Hr.

Greve!" — sagde han til Otto — „jeg troede, De for længe siden var borte. Jeg har været syg, som De seer, og har maasse lidt nogen Skade paa Hufommelsen; men det gaaer snart over. Vinen og den friske Luft skal nok helbrede mig! De rider vel med mig paa Jagt imorgen?"

„D ja!" — svarede Otto og behandlede ham næsten som en Sindssvag, man maa tale efter Munden; men inden han forlod Skovhuset den Aften, var Franz igjen ligesaa rast og livlig som nogenstunde. „Nu har jeg længe nok poeniteret" — sagde han og tømte det ene Glas efter det andet — „nu vil jeg være lystig igjen saa længe det varer!"

Næste Dag red de paa Jagt sammen. Paa Hjemveien kom de til at tale om Gjuliana. Otto udbød i en varm Lovtale over hende og roste Franzes Omhu for at danne og udvikle hendes naturlige Sands for alt det Skønne og Herlige. „Men hvad skal saadan en Bige i det ensomme Skovhus?" — vedblev han — „en saadan Edelsten kunde glimre i en Krone og er for god til at henkastes i Støv og Dunfelhed. Hun kunde gjøre sin indre Adel gjældende i hvad Stand og Vilkaar det saa var."

„Kom ikke og sæt Bigen saadant Galsskab i Hovedet, Greve!" — svarede Franz — „De kan selv godt lide hende, har jeg mærket; men Grevinde kan hun ikke blive, og taler De et eneste Ord til hende om Kjærlighed eller Sligt, maa jeg for Alvor bede Dem forlade mit Hus."

„Men naar jeg nu formelig bad dig om hendes Haand, Franz!"

„Er De forrykt, Hr. Greve!" — udbød Franz og standfede sin Hest — „skulde det virkelig være kommet saa vidt? — saa viid da, Hr. Greve, at dersom De oftere vil besøge mig med Deres Besøg, maa De nøies med mit Selskab! Gjuliana spørker jeg inde for Dem herefter."

„Men naar hun nu selv, som jeg haaber“ . . .

„Destoværre!“ — afbrød Franz ham — „Deres, Hr. Greve, skal hun aldrig blive, før vilde jeg begrave hende i et Kloster, hvis her var noget.“

„Men hvad Grund?“ —

„Jeg er Bigens Fader og vil ikke have det — er det Dem ikke Grund nok, saa antag hvad Grund De selv vil! fast et Blik paa Deres Stamtable! og see hvordan en Skovfogedpige vilde tage sig ud i det høiadelige Selskab! Duer skal ikke formæles med Orne — det komme de slet fra. Ikke et Ord til Gjuliana om Kjærlighed, Hr. Greve! ikke et eneste! giv mig Deres Vresord derpaa, hvis De vil see hende oftere!“

„Nu vel!“ — svarede Otto — „fordetførste nødes jeg vel til at love dig det; men du skal og maa opgive din urimelig Paaastand.“

„Saalænge jeg lever, forandrer jeg ikke min Beslutning, og naar jeg er død, vil De maasse være af andre Tanker.“

Efter denne Samtale besluttede Otto, saasnart som muligt at rive sig løs fra den stjerne Gjulianas Nærværelse, for ikke at bryde det Vresord, hendes besynderlige Fader havde aftounget ham, og for efter nogle Aar, under lykkeligere Omstændigheder, at vende tilbage og sege sit Livs Lyksalighed ved den Biges Haand, som han nu saa tydelig følte havde fængslet hans Sjæl med de stjerne og uopløseligste Baand, men som han syntes en blot egenfjindig Grille nu vilde løs-rive ham fra.

Han havde vel endnu ikke talt et eneste Ord til Gjuliana om hvad han følte for hende, men hun havde dog tydeligt nok kunnet læse det i hans elskovsfulde Blik og udtolke det af den Inderlighed, hvormed han sluttede sig til hende i Aand og Tale. At han langt fra ikke heller var hendes Hjerte ligegyldig, men at hun meget mere i ham syntes at have fun-

det et nyt Liv, hvori hendes eget Liv og Væsen ligesom fordobledes — og fandt sin Betydning i den stille Gjenklang af hvad der laae dybest og helligst i hendes Sjæl — det var hun sig vel endnu ikke tydelig bevidst, men der behøvedes kun et Ord, kun et Aandepust fra Kjærlighedens Læber for at udfolde Hjertets svulmende Rosenknap i al dens Ynde. Skulde dette Ord ikke udsiges, maatte Otto nu bort; men han var uvis med sig selv, om han ikke før paa Lovenes Bei skulde bekæmpe enhver Hindring for hans Lyksalighed, som Egenfindighed og Fordomstyranni vilde opreise, medens han dog med Rette frygtede for at gribe voldsomt ind i de ellers hellige Familiebaand, som her syntes ham despotiske Lænker. Medens han endnu opholdt sig med Haab om at bringe Franz paa andre Lænker, indtraf den Begivenhed, som har givet Altertablen i Sorø en besynderlig Mærkværdighed.

Den berømte Maler Carl van Mander, som af Kong Christian den Fjerde var indkaldet fra Nederlandene, for at opbjælpe Konsten her i Danmark, opholdt sig nogen Tid i Sorø, hvor han malede en Altertable til Kirken. Han studerede flittig Naturen og optog ofte i sine Compositioner sande og mærkelige Træk af Virkelighedens store Billedgalleri, for dermed, gjennem Konstens Farveglas, at give sine Billeder Naturlighed og Sandhed. Denne Nederlændernes Kjærlighed til det Virkelige og Opfattelse af Naturen, selv i dens lavere Skikkelser, bragte ham ofte til at optage virkelige Portraiter i sine historiske eller bibelske Malerier, og hvor han saae et mærkeligt Ansigt, vidste han i et Dieblif at tilegne sig det, ved et flygtigt henkastet Afrids, som han siden udførte og anbragte, hvor han troede det påseende. Saaledes havde velske Franzes Ansigt flere Gange forbausset ham, naar han mødte ham i Skoven, og han havde engang fundet Leilighed til i Vertshuset ved Landeveien, hvor han ofte, paa Konstens

Begne, sad midt iblandt Gjesterne med sin Tegnebog, at gøre sig et temmelig tro og lignende Afrids af det Charakteristiske i denne Mand's Ansigt, hvilket han siden ingen Betænkkelighed gjorde sig over at anvende i Maleriet til Sorg Kirke. Maleren var nu allerede reist, og Altertavlen opsat i Kirken. Enhver, som saae den, roste Kunstnerens Dygtighed, og Reisende gik ofte fra Bertehuset ved Landeveien ind til Byen, for at see Carl van Manders Madver.

Belste Franz kom næsten aldrig i Kirken, hvor han savnede den udvortes Pragt og den beroligende Forligelse med Gud og sig selv, som han ved Absolutionen og de catholske Kirkesikke syntes at have fundet i Italien, og som han nu, naar hans Trang dertil blev for stærk, søgte at finde i sit Huskapel. Naar han undertiden var syg, eller hans tungsindige Luner kom over ham, beklagede han ofte, med Sønderknuselse og Uro, at der ingen catholsk Geistlig var tilstede, som kunde meddele ham Absolution og give ham den sidste Salvelse, naar han engang skulde døe. I saadanne Dieblikke Luffede han sig ofte inde og skrev paa et hemmeligt Skriftemaal, som først efter hans Død skulde aabnes, hvis han ikke forinden kunde meddele det til en Geistlig af sin Troesbekjendelse. Ofte havde han ogsaa sat sig for, at reise til Hovedstaden og betroe sig til den catholske Præst ved Gesandtskabet; men der var altid kommet Forhindringer, og inden han fik udført sit Forehavende, var gjerne hans ustadige Lystighed kommen tilbage, og han syntes at glemme Alt, for at gribe Dieblikkets raske Livsnydelse. I Belmland havde han faaet en vis Sands for Kunst og Skjonhed, som Synet af saamange Mesterværker nødvendig maatte frembringe, og da han hørte, at man roste den nye Altertavle i Kirken, fik han Lyst til at see den og gik med Grev Otto en Søndag ind i Kirken. De traadte just ind, da Præsten sluttede sin Prædi-

fen, som med torbnende Begeistring søgte at opvække de slumrende Sjæle og lignede de letfindige Christne, som hørte Ordet, men anvendte det ikke, og som betjendte Christus med Læberne, men forraadte ham i deres Gjæringer — med Judas Iscariot, som med et Kys forraadte sin kjærlige Mester og Herre.

De sidste Ord havde rystet Franz. Idetsamme faldt hans Bine paa den nye Altartavle, hvorpaa han nu tydelig gjenkjendte sit eget Afsyn i Judas Iscariot, som sad forræderisk i det hellige Samfund. — „Ja, jeg er Judas“ — raabte han fortvivlet — „seer I ikke, jeg er Judas? hvi forbande I mig ikke? hvi stene I mig ikke? jeg er Judas, den Fordømte.“ —

Hele Menigheden saae med Forfærdelse paa den affindige Mand, der stod som en Besat med stirrende Blik og det skrækelige Afsyn iblandt dem, og som nu styrtede ud af Kirken med etammerstrig, da Orgelet udsendte sine dybe Toner, der syntes at lyde som Dommeflagsbasuner i den fortvivledes Dren.

Otto var bleven saa forfærdet over dette Syn, at han stod som naglet til Kirkegulvet, og da han besindede sig og ilede efter den Ulykkelige, som han nu ogsaa troede var bleven vanvittig, og som han frygtede for skulde gjøre en Ulykke paa sig selv — var Franz ingensteds at finde. Da han forgjæves havde søgt ham i Byen, begav han sig hastig paa Veien til Skovhuset, for at see om han ikke skulde være der, og for at berede Juliana paa den Ulykke, han nu med Rette befrygtede. — Paa Veien opstod en skrækelig Anelse i hans Sjæl, som Franzes underlige Afsærd og denne sidste gruelige Tildragelse syntes at fremkalde. Da han gik om ad Benstre i Skoven ved Søen, saae han en hel Deel Bønder forsamlede om et Træ, hvori en Ulykkelig havde hængt sig,

men som de, af Fordom og Frygt for at røre ved en Selvmorder, ikke endnu havde nedskaaet. Det var velste Franz, som saa stræffelig havde bekræftet sit fortvilede Udraab, at han var Judas, og nu havde givet sig selv hans jammerlige Endeligt. Forgjæves skar Otto ham ned og søgte at bringe Livet tilbage i hans fortvilede Aasyn. Han var og blev død. Ved Benge og gode Ord bevægede Otto endelig Bønderne til at bære Liget i Skumringen ind til Byen, hvor det i al Stilhed blev jordet paa Kirkegaarden, og den ulykkelige Tildragelse blev, saa meget som muligt, neddøst.

Gjuliaana sad alene i Skovhuset, da Otto traadte ind og bragte hende med Barsomhed og Skaansel den sørgelige Tidende om Faderens pludselige Død, hvorved han fjærlig forfulgte hende saavel Dødsmaaden selv, som Tildragelsen i Kirken; men da hun vilde see hans Lig og hørte, at han allerede var begravet, anede hun selv hvad Otto saa gjerne vilde have skjult for hende; hun begræd nu taus sin ulykkelige Fader og bad til Gud for hans evige Salighed.

Medens Gjuliaana sad stille i sin Sorg, og Otto, som havde paataget sig at være den Faderløses Bærge og Forsørger, nu gjennemsaae Faderens efterladte Papirer, fandt han i en Lenstufte hint hemmelige Skriftemaal, som den Ulykkelige i sine uroligste Dieblikke havde opskrevet. Han tog det hemmelig med sig og læste det i sin Ensomhed.

Da Gjuliaana saae Otto igjen, forglemte hun næsten sin egen Kummer over den dybe Græmmelse og Smerte i hans Aasyn. Hun spurgte ham bekymret, om han ikke var syg, og tvang sig selv til at bekæmpe sin Sorg, for at opmuntre ham og bringe Fred og Glæde tilbage i hans Hjerte. Men jo inderligere hun viste ham sin Deeltagelse og Omhu — jo nærmere nu selv den fælles Sorg syntes at bringe deres Hjerter og fremsthynde det Die-

blik, da den dybe tilsluttede Kjærlighed maatte faae Luft og aabenbare sig i en salig og gjensidig Tilstaaelse af hvad Inngen af dem længer kunde tvivle paa — jo uforklarligere blev hende Ottos Jungfærdighed og besynderlige Adfærd. Han undgik ængstelig enhver hjertelig Samtale og syntes at fremtvinge en Rolighed i sit Bæsen og en Tilbagetræden i sit Forhold til hende, som hun skulde have antaget for Kulde og smaalige Hensyn paa deres Standsforskjel, hvis hun ikke tilforn havde seet saa usvigelige Spor af hans Kjærlighed og vidste hvor liden Vægt han lagde paa Stændernes tilfældige Forskjel, som han fri og selvstændig kunde hæve sig over.

„Jeg kan nu ikke længer opsætte min Reise!“ — sagde Grev Otto en Dag, da den fælles Forstemthed var dem begge ret pinlig — „men jeg gaaer nu ikke til Italien — jeg gaaer til Amerika.“ Han foreslog derpaa den forundrede Gjuliana, at modtage en betydelig Sum af hans Formue, som kunde sikke hende en uafhængig Fremtid, enten hun vilde besidde et lille Gods paa Landet, eller leve i Hovedstaden hos en anselig Familie, med hvem han var beslægtet, og som vilde modtage hende paa det Kjærligste.

Gjuliana kunde ikke holde sine Taarer tilbage; men hun tvang sig til at smile og afflog enhver Understøttelse. „Jeg takker Dem, Hr. Greve!“ — vedblev hun og fattede sig — „jeg takker Dem ret inderlig for den Deeltagelse, De saa uopfordret har bevillet mig. — Jeg har kun et eneste Ønske i Verden, og det er at see mit Fødeland; her kan jeg ikke leve — og har De nogen Godhed for mig, saa staf mig blot Tjeneste, som Dyrvarterinde eller hvad det kan være, hos en Familie, som reiser derhen! De har selv engang talt derom, og det var mit stille Haab, at De nu maaske vilde opfylde dette mit inderligste Ønske, da jeg nu dog staaer saa fremmed og forladt her i Verden.“

„Er Deres Længsel efter Fødelandet saa stor, og kan De ikke leve lykkelig andensteds“ — sagde Greven efter et Dieblisks Betænkning — „nu vel, saa følger jeg Dem selv derhen! — saa bliver jeg ved min første Plan, og De reiser, som Selstaberinde, i min Tantes og hendes Børns Selstabs, til Rom og Neapel, hvor jeg skal see Dem tilfreds i en lykkelig Familiefreds, inden jeg iværksætter min vidtløftigere Rejseplan!“

Gjulianas barnlige Glæde, ved Haabet om at see sit fortryllende Fødeland, kunde dog ikke overvinde hendes dybe, hemmelige Smerte over den Forandring, som var foregaaet med Grev Otto; og det Offer, han syntes at bringe, ved for hendes Skyld at forandre sin sidste, pludselig fattede Rejseplan, var hendes frænkede Tølelse imod. Hun bad ham derfor med synlig Spænding, at blive ved sin nye Beslutning og lade hende følge med Tanten og Børnene, uden hans Ledfagelse. Men deri var han nu bestemt, og uden hans Ledfagelse — sagde han — vilde Baronessen, hans Tante, desuden ikke reise.

Alt blev nu forberedt til Rejsen. Tanten havde allerede længe været rejsesfærdig; nu blev hun underrettet om Grevens endelige Beslutning og Plan med Gjuliana, som kom hende høist forønsket. Saa Dage efter holdt hun i sin Rejsevogn for Bertshuset ved Sorø, og da Greven, som ventede hende der, havde sat Tjenerne i Bevægelse med Indpakningen, ledsagede han sin muntre reiseglade Tante tilligemed Børnene til Skovhuset, hvorfra de medtog den unge Reiseselstaberinde, som strax indtog dem Alle ved sin Skjønhed og usigelige Elskelighed.

Tanten havde formoder et Slags Kjærlighedsforstaaelse mellem den unge Greve og den smukke Skovfogeddatier, i hvis Nærhed han saalænge havde opholdt sig, og troede, at han, for at undgaae den øvrige Families Stiklerier, tænkte

at formåle sig med hende i et fremmed Land. Thi Rygtet havde allerede været virksomt i Hovedstaden med at forklare Aarsagen til Grevens Ophold i Sorø. Den arme Gjuliana var bleven skildret snart som en ensfoldig Bondepige, der lod sig bedaare af en ung, lystig Greve og tog hans smukke Løfter for gode Varer, snart som en listig, halv italiensk Skovnymfe, som i Dydens og Ærbarhedens Skikkelse havde lokket den unge forblindede Greve i uopløselige Snarer.

Tanten bekymrede sig ikke stort om alt Dette; hun var selv sine Børns Opdragerinde og medtog blot Gjuliana, fordi Greven havde gjort det til Betingelse for sit Følgeskab, uden hvilket hun, som enlig Dame, ikke turde begive sig paa Reisen.

Hun var nu dog særdeles nysgjerrig efter at udfinde det rette Sammenhæng i deres Forhold og fandt til sin store Forundring, at de selv undgik den Fortrolighed og Frihed i Omgang, som Reiselivet næsten gjør nødvendig, og at de, langt fra at søge hverandre, snarere syntes at undvige enhver Leilighed til at være nær sammen, som dog saa ofte af sig selv tilbød sig. Paa den anden Side bemærkede hun med Forundring den Ærbødighed og Hengivenhed, hvormed Greven forekom ethvert af Gjulianas Døster, og den stille Forundringsløshed, hvormed hun stedse søgte at gjælde for en underordnet og ubetydelig Person i Reiseselskabet, som hun dog hverken i Aand eller Kundskaber stod tilbage for. Det Træk af stille Kummer i hendes Ansigt, som kun hendes barnlige Glæde over Nærmelsen til Italien og Reiselivets skønne, verlende Synet syntes at adsprede, gjorde ogsaa snart Gjuliana til Baronessens særdeles Yndling, og hun saae gjerne, at Børnene klyngede sig til hende med Kjærlighed. Naar Greven ikke var tilstede, fandt hun hende næsten endnu elskværdigere og naturligere, og det var da ligesom noget Spændt

og Tvungent i hendes Bæsen faldt bort, som hun ikke vidste hvorledes hun skulde forklare sig.

Gjuliana havde altid sin lille Mandolin med i Vognen; med den fornøiede hun ofte Børnene og dem Alle paa Veien. Naar hun om Aftenerne var ene paa sit Værelse i Herbergerne, hørte Baronessen hende ogsaa undertiden spille og synge; men det var da ikke de muntre livsglade Sange, som hun sang for dem i Vognen: det var vemodige hjerterørende Toner, og naar hun undertiden overraskede den skønne Sangerinde i hendes Ensomhed, fandt hun hende som oftest med Taa-
rer i Øinene.

At Greven ogsaa var tungsinndig, forundrede Tanten saameget meer, som hun tilforn havde kjendt ham, som særdeles munter og selfabelig; men nu kunde han ofte kjøre hele Timer, uden at sige et Ord, og naar de undertiden sad allerbedst sammen ved Bordet, og Glæden og Fortrolig-
heden ret syntes at have taget Sæde iblandt dem, sprang han ofte pludselig op og havde Hovedpine, som han sagde, eller følte Siroccoen allerede fra den italienske Grændse.

De kom over Simplon til Mailand, og da de rullede ned i det paradisiske Hesperien og saae Vinrankerne slånge sig i Krandske mellem Almene — og de deilige Floder og Søer, med deres lykkelige Der, laae for dem — da de saae himmelblaae Bjerge i den klare Luft — og saae de skønne Mailänderinder paa Veien, medens de muntre Italienerne red syngende over Bjergstierne paa deres Muler — da maatte alle tungsinndige Griller vige og Øinene opklares for de fortryllende Syner. Gjuliana klappede, glad som et Barn, i Hænderne. Hun greb i sin Genrykkelse Ottos Haand og trykte den til sit bankende Hjerte. „Gud glæde og lønne Dem!“ — sagde hun — „for dette Dieblik skal jeg aldrig ophøre at velsigne Dem.“ Da strømmede Taa-
rerne ned af

Ottos Kinder, og han trykkede hende med stormende Hefstighed til sit Bryst; men, som forfærdet for sig selv, foer han i samme Dieblif ud af Bognen, og fra den Dag af satte han sig som oftest udenfor, hvor han paastod, han havde bedre Udsigt.

Hin Scene i Bognen, hvortil Baronessen havde været Vidne, overbeviste hende nu tydelig om Ottos undertrykte Lidenskab, og hun beskyldte i sit Hjerte den skønne Giuliana for at drive et grusomt Spil med hans Rolighed. Da de vare komne til Florenz, traf Grev Otto, tilligemed Tanten, en Dag i Tribunen den Marchése fra Salerno, med hans Familie, som havde været hans Faders fortroligste Ven, og som nu indbød dem Alle til at tilbringe Sommeren hos ham paa hans Villa i det Florentinske og Vinteren i Rom. Forslaget blev modtaget, og Grev Otto beredte sig nu til sin egen vidtløftigere Reise.

En Aften, da de vare komne hjem fra Komedien, og Giuliana troede sig ubemærket paa sit Værelse, hørte Baronessen, gjennem den aabne Brædevæg, at hun talte høit med sig selv og sukede. Hun hørte da ofte Ottos Navn i de afbrudte Hjerteudgydelser. — Noget efter tonede Mandolinen derinde, og Giuliana sang:

„Jeg saae dig, Land med Bjerge blaae,
 Hvor Barnet i sin Bugge laae!
 Du saae min Fryd, du saae mit Savn —
 Begrav nu Barnet i din Favn!

En Engel bar mig til din Ryf,
 Og jeg har hvilet ved hans Bryf;
 Med Graad velsigner jeg hans Navn —
 Han dræbte Barnet i sin Favn.

Farvel, mit Paradis, farvel!
 Flyv bort, flyv bort, du Barnesjæl!
 Hvad vil du meer paa fremmed Kyst?
 Du har jo hvilet ved hans Bryst." —

Nu saae Baronessen tydelig, at een og samme Lidenskab fortærede dem begge, og hun besluttede at være en Midlerste mellem disse forunderlige Hjertes, som syntes at ville dræbe hinanden ved deres Kjærlighed.

I en alvorlig Samtale med Otto næste Dag fortalte hun ham hvad hun havde opdaget om Gjulianas hemmelige Hjertesorg og trængte stærkt ind paa ham, for at affordre ham en Forklaring over hans Tausshed og besynderlige Forhold. Da overrakke han hende velste Franzes Skriftemaal og gif ud, for at bestille Postheste til Livorno, hvor et til Amerika bestemt Skib alt laae seilfærdigt og ventede ham. Baronessen lukkede sig inde i sit Værelse og læste:

„Jeg, Franz Ebbeson, fød den 1 Septbr. Anno Domini 1605, og naar dette læses, død, som jeg haaber, og ventende en forbarmende Dom, jeg skrifter og bekjender, at jeg i mit ustadige Ungdomsliv har betyngt mit Liv med store, himmelraabende Synder, hvorfor jeg anraaber den saliggjørende Kirkes Forbøn, at være min Midler for Retfærdighedens evige Domstol.

I flere Aar fulgte jeg den grevelige N. . . ste Familie paa en Reise gjennem Italien. Greven var min Belgjører og hævede mig fra sin ringeste Tjener til sin Ven og Fortrolige; men desuagtet forraadte jeg ham af syndig Elskov til hans skjønne Gemalinde. I hans Fraværelse paa en toaarig Reise i Sicilien og paa de

barbariske Kyster, i hvilken Lid min ædle Herre havde betroet mig sin Families Bepogtning i Neapel, misbrugte jeg den unge Grevindes Svaghed og Hengivenhed. — Ved Grevens Tilbagekomst vare Følgerne af min og Grevindens Utroskab synlige, og hun modtog ham seugeliggende, for at skjule sin Tilstand. Greven faldt selv strax i en farlig Feber, og jeg var den Æneste, som han vilde modtage Pleie og Hjælp af. I min Angst for at have styrtet mig selv og Grevinden i den uundgaaeligste Ulykke, indgav den Onde mig en affhyelig Tanke, som jeg i min Synd og Nød ikke kunde jage fra mig — og da jeg skulde tælle fem Opiumsdråber i min ulykkelige Herres Medicin, rystede min Haand, og der kom over hundrede. Jeg vilde kaste det bort — men det var som Satan førte min Haand — og jeg rakte min Herre den dræbende Dødsdom. „Gud velsigne dig for din Kjærlighed, Franz!“ sagde han og faldt i en dyb Søvn, hvoraf han aldrig opvaagnede. — I femten Aar har jeg ene baa-ret paa denne stræffelige Hemmelighed, som hverken den angerfulde Grevinde eller vor Datter Gjuliana har havt mindste Kundskab om, skjøndt Grevinden vist, paa sin sidste Reise med mig, maa have anet det. Paa alle Sjæles Dag, min ulykkelige Herres Dødsdag, har jeg i ti Aar bedet for hans Salighed. Gid ogsaa paa den Dag en renere Sjæl maatte bede for min! — Gud være min syndige Sjæl naadig!”

Papiret faldt Baronessen af Haanden, og hun kastede det forfærdet i Kaminen.

„Altjaa Søstende“ — sukkebe hun — og forstod nu Ottos hele Fremfærd — men veed Gjuliana“ Idet

samme kom et Brev fra den bortreiste Greve, hvori han bad hende at forfølge Gjuliana, af Skaansel, hvad hun ikke behøvede at vide, og at sørge for hans ulykkelige Søster som en Moder. For hendes frie og uafhængige Fremtid havde han allerede selv sørget. Inden i Brevet laae et Par Ord til Gjuliana, som han kun ønskede i hendes Haand, hvis hendes Nøglighed skulde gjøre det nødvendigt.

Faa Dage efter faldt Gjuliana i en heftig Sygdom. Baronessen, som indsaae Marsagen dertil, overrakte hende nu Ottos Afstedords, og hun læste:

„Ewig elskede Søster!

For denne Verden ere vi adskilte — men der, hvor Brudgom og Brud ere som Søster og Broder — hvor Blodet ikke adskiller og heller ikke forener — der skal du gjenfinde den troe, elskende Aand, som evig og uadskillelig er forbunden med dig for Aander-nes Herre.“

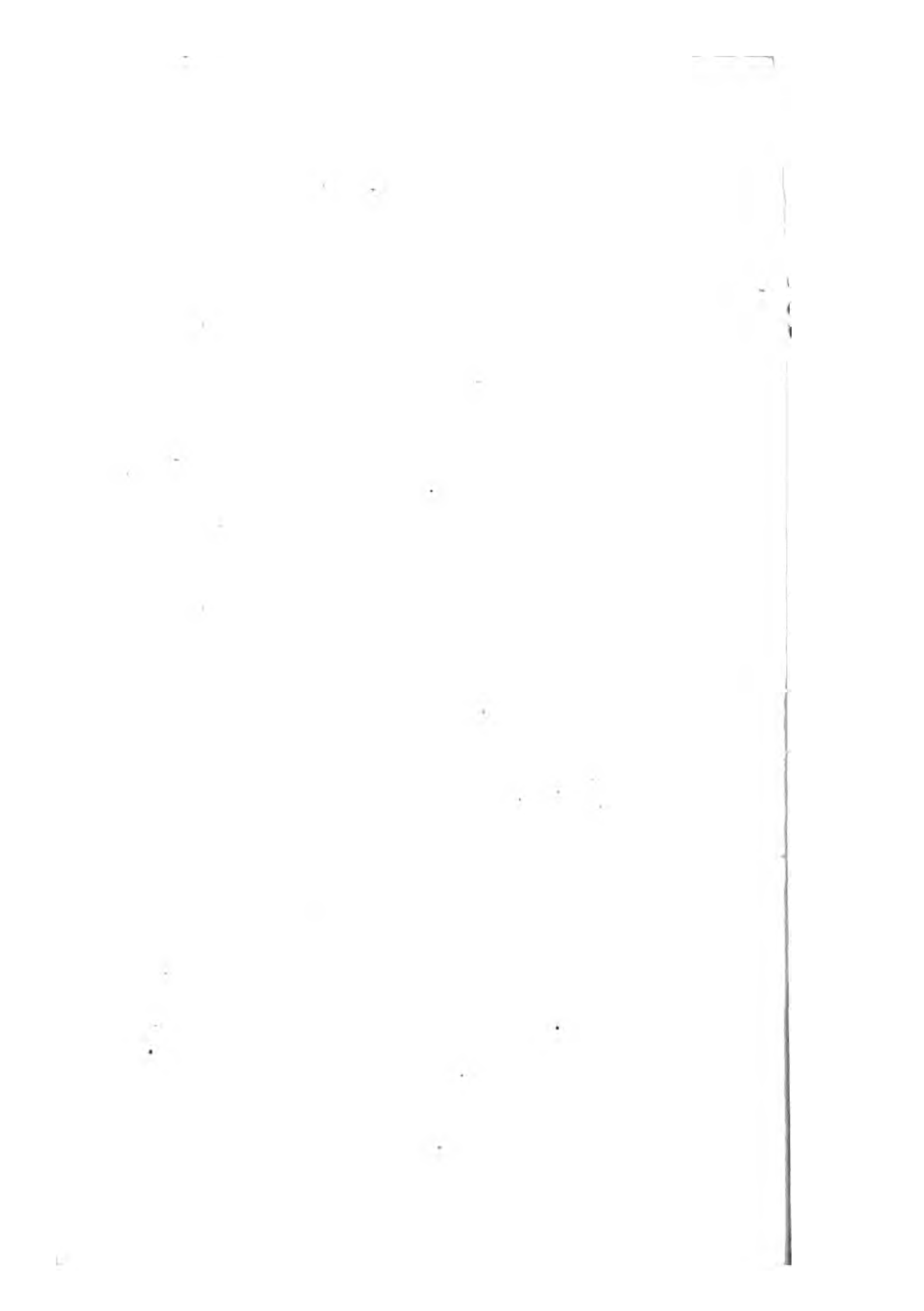
Gjuliana overlevede Adskillelsens Smerte, og hendes Kjærlighed stod nu ren og klar for hende, som en Himlens Engel, der engang skulde aabne hende Paradisets salige Porte. Hun saae sit skønne Fødeland med stille, vemod-
blandet Fryd, som et herligt Forbillede paa den evige Freds og Saligheds Hjem, og da hun havde seet denne Verdens Herlighed, vendte hendes Hjerte sig, stille i Andagt og Tro, til hendes Barndoms fromme Billede af den høie Himmel-
dronnings Guddomsro og uendelige Fredsalighed. Ligesom hun som Barn havde tændt Lampen for hendes Billede i Skovhuset og smykket hendes Alter med Blomster hver Fes-
dag, saaledes indviede hun nu ogsaa sine sidste Dage til den evige Kjærligheds Pris, i et velgjørende Conservatorium for

Mariabørn eller forladte Faderløse, og glemte ikke sin ulykkelige Moders Afstedsbord til hende i Ringen: bevar din Sjæl og bed for de Døde! — For velste Franz blev, efter hans Forlangende, Kirkens Forbøn paa alle Sjæles Dag ikke heller forsømt.

Grev Otto saae aldrig meer Europa: han tilsatte Rivet paa en dristig Opdagelsesreise i den nye Verden. Af hans efterladte Papirer og uassendte Breve til Juliana saae man, at hans Kjærlighed havde ledsaget ham allevegne, men at han aldrig var kommen til den Fred deri, som Julianas stillere Sjæl kun var istand til, og at Død og evig Gjenforening med den Elskede var hans eneste og ofte stormende Ønske, hvilket den milde Verdens og Begivenhedernes Styrrer nu ogsaa kjærlig har opfyldt.

Rettelser.

- Side 6 Linie 5 fra neden: Oldtidsmindesmærke læs: Oldtids-
mindesmærke
- 6 — 3 f. n.: sildig l. sildigt
 - 59 — 10 Strand l. Stavn
 - 125 — 4 f. n.: indvirket l. indvirket i
 - 194 — 10 f. n.: Mand" l. Mand!"
 - 194 sidste Linie: Liv l. Liv.
-

Bernhard Sev. Ingemanns
Samlede Skrifter.

Tredie Afdelings

Andet Bind.

Anden Udgave.

(Eventyr og Fortællinger.)

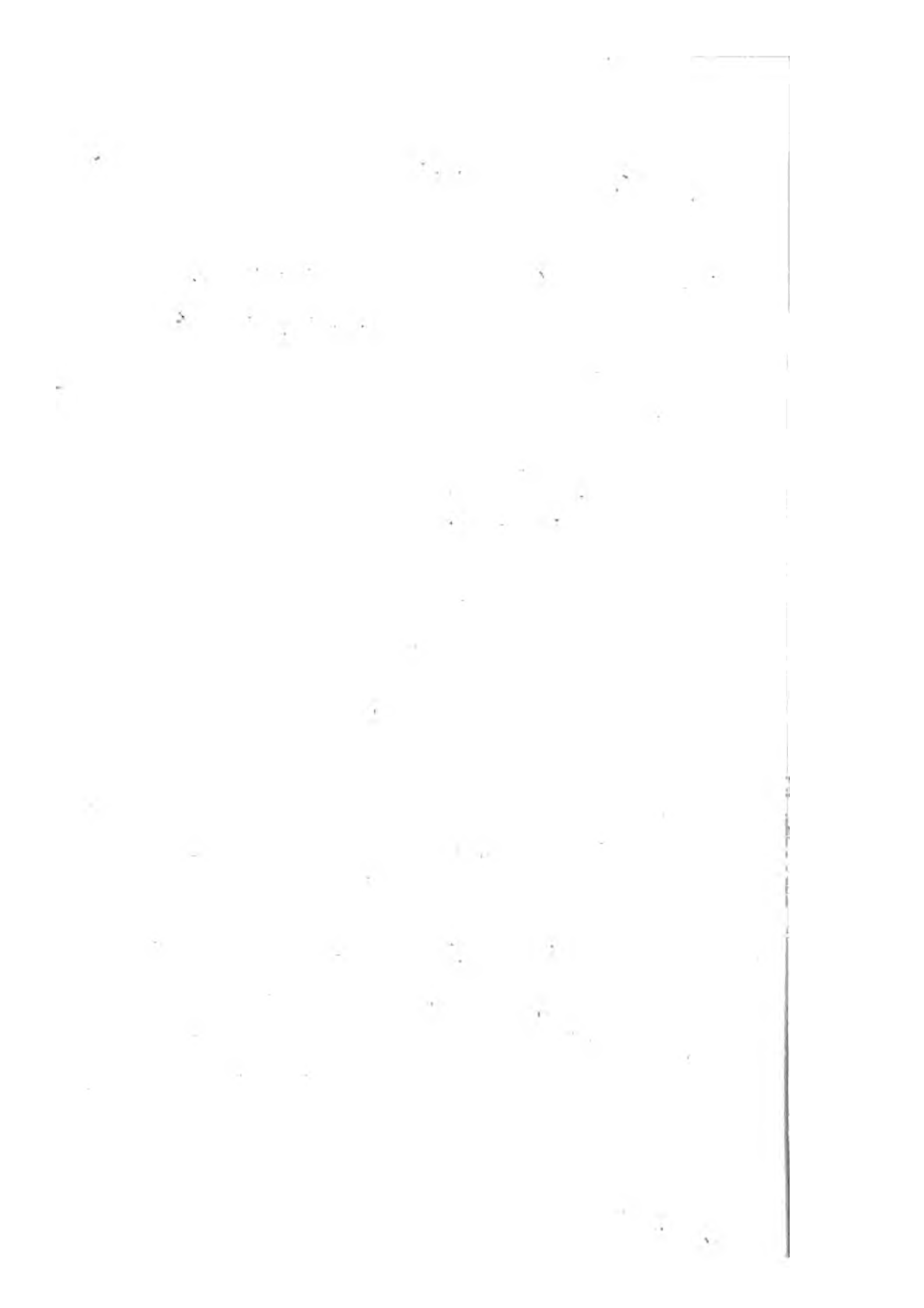

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reibel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1853.

S a m l e d e
Eventyr og Fortællinger

af

Bernhard Sev. Ingemann.

Andet Bind.

Anden Udgave.

(Det høie Spil. Moster Marie. Sphinken. Det
forbandede Hus. Gravmølet. Den gamle Rabbin.
Konstberiderfamilien.)

Kjøbenhavn,

Forlagt af Universitetsboghandler **C. A. Reitzel.**

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1853.

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header.

Handwritten text in the middle section of the page.

Main body of handwritten text, appearing to be several lines of a letter or document.

Forerindring.

De tre første Fortællinger i dette Bind udkom førstegang 1820 i den Samling „Eventyr og Fortællinger“, hvortil ogsaa „Altertavlen i Sorø“ hørte, og det er dem, det forudskikkede Digt „Vinterkvællen“ betegner som udsprungne af den hjemlige Stemning efter Forfatterens Tilbagekomst fra en Reise i Syden.

Eventyret „det høie Spil“ er en fri Opfindelse, der oprindelig blev improviseret i en Børnekreds, men senere med større Omhu blev gennemført. I Eventyrhelten saa jeg den aldeles hensynsløse, dog godmodige Letsindighed, der kun spiller paa Overfladen af en dybere Natur; derfor maa han med Magterne fra Hjertedybet kunne udkæmpe sig af den dæmoniske Verden, hvori han i blind Ubevidsthed har indstyrtet sig.*)

Fortællingen „Moster Marie“ grunder sig paa en Familiebegivenhed, meddelt af Fortællingens Hovedperson selv. Næsten alle Bivpersonerne i Fortællingen tilhøre ligeledes det virkelige Liv; selv dens fantastiske Elementer, der dog ikke ere psykologisk ufor-

*) En Ytring af Jens Baggesen i Anledning af dette Eventyrbillebe paa en Tid, da hans Character bedømtes haardt af Mange, vil jeg her anføre. Han fandt — hvad dog ikke var salbet mig ind — sin Natur tildeels bert betegnet med Hensyn paa Temperamentets Forhold til Characterens Væsen og inderste Grund.

klarlige, grunde sig paa Meddelelser af formentlige Livserfaringer. Tilknyttelsen til det bekjendte blot antydede Eventyr, der snoer sig ind i Fortællingens Traad, hører til den frie Behandlings Modificationer.

Eventyret „Sphinxen“ er ikke, som Noget maaske kan have ment, et blot Forsøg paa at efterligne den fantastiske Hoffmannske Fortællemaade i den humoristiske Tegner Jacques Callots barocke Maner, men meget meer et Forsøg paa i den angivne Digtningens form at fremstille hvorledes en Romantik, der bevæger sig mellem Banviddets og Ideens Dybder, enten maa forvilde sig i huul Nihilisme og demonisk Mørke — hvilket er Tilfældet med nogle af Hoffmanns „Fantasistykker“ navnlig med „Sandmanden“ — eller paa Ideens Binger udsvinge sig i Frihedens Region. I den barockeste Sammensmeltning af en overnaturlig Verden med det trivielleste Livs mest filistrøse Elementer, stræber hin Romantik her i sin befriende Retning at have Ideliets Realitet gennem Kampen med Egoismen, Forfængeligheden og Smaaligheden i en aandsfornektende Materialisme. Det Liv, der helt og virkelig skal leves, maa ikke falde ud af sig selv ved Trivlen paa sin Tilværelse — kun med Troen paa sin egen og sin Verdens Realitet kan Manden indtræde i sit Rige. Noiere at betegne den Traad, der fastholder Ideen gennem alle Eventyrets Bizarrerier, vilde være at bogstavere mellem Linierne for den Tanke: Fantasi, der helst seer med egne Øine, men ikke forkaster alle slige Arabesker i Poesien, som ideløse Fantasterier og uforstandige Drømme.

De fire sidste Fortællinger i dette Bind udkom førstegang 1827 under Titel „Noveller“. De tre første af dem ere dog forfattede tidligere.

Fortællingen „det forbandede Hus“ er en fri Composition, knyttet til den traditionelle Folketro, og i det daglige Bylivs Character. Den blev foranlediget ved en tilfældig Jagtagelse af en henkradset Indskrift paa et Hus ved Christianshavns Kanal, som i lang Tid stod mørkt og tillukket og syntes ubeboet. Fremstillingens og Tendentens Ligefremhed gjør al videre Forklaring overflødig. Benyttelsen af det bekjendte smukke Bægtervers af Arrebo grunder sig paa Sandheden i en lignende oplevet Situation.

Den lille Fortælling „Gravmålet“ er en fri psykologisk Udvikling af en selvvalgt Opgave, uden noget bestemt factist Element.

Fortællingen „den gamle Rabin“ blev foranlediget ved de bekjendte forargelige Jødeforfølgelser 1819. Uden noget enkelt factist Materiale havde den en Fremstilling af Mosaismens levende Ide til Formaal, saaledes som denne vel endnu, med en Afglands af sin forsvundne Høihed, kan tænkes afspeilet i et enkelt sjeldent Individ fra en ældre Tid. En saadan virkelig Israelit i den nyere Tid maatte træde i den skarpeste Contrast til Udartningen i sit moderniserede Folks Indifferentisme; han maatte selv i sin Undergang bestemme Lavheden i de Christnes Forfølgelsesaaand; men denne maatte ikke kunne hindre ham i, med klart Afskedsblik at skimte, hvad Mosaismen selv i sin høieste Forventning seer ud efter.

Fortællingen „Konstberider Familien“ er ligeledes en fri Composition; den blev foranlediget ved Synet af et omreisende Konstberiderselskab og ved Erindringen om den tragiske Contrast mellem den bekjendte Casortis Mesterkab i den lavtkomiste italienske

Farce og det dybe Tungvind i hin groteske Mimikers Character. Frihedens Brydninger med de ydre conventionelle Forhold — Kunstneraandens og Kjærlighedens Realitet selv under Sjøgleriets og Skuffelsens Vasser — Betydningen selv af det tilsyneladende udfaldne Livsmoment, der gemmer en sand og virkelig Kjærne — i disse Reflexer af et uforgængeligt Lys, mellem Livsironiens og Illusionernes Lygtemænd, er det, at denne lille Fortælling bevæger sig.

Soro i Januar 1845.

Forfatteren.

Vinterkvellen.

(Januar 1820.)

Fra Sydens varme, grønne Vaar
Kom i de kolde Winterdage
Med Jubel Nordens Søn tilbage
Til Hjemmet, hvor hans Urne staaer.

Besjung nu hvad du saa og hørte!
Lød trindt ham mangen færlig Røst;
Men Hjemmets Fryd var i hans Bryst:
End fremmed Lyra ei han rørte.

Han sad igjen saa barneglad
Ved gamle Arnes muntre Lue
Og savned i den Winterstue
Ei Hankens Røysal, Laurens Blad.

Men Villierne paa frozne Rude,
Ophøst af Maanens stille Glans,
Fortrylled ham som Myrthens Krands
Og Guldorangerne derude.

I Winteraftenstunden flyer
Snefuglen over lune Volig;

Der drømmer Vandrerens fortrolig
Om gamle Barndomsventyr.

Dg mens han fra sin Gang udhviler,
Fortæller han ved Dvænses Ro,
Hvad Sjælen drømmer barnesro,
Naar Fantasus fra Ruden smiler.

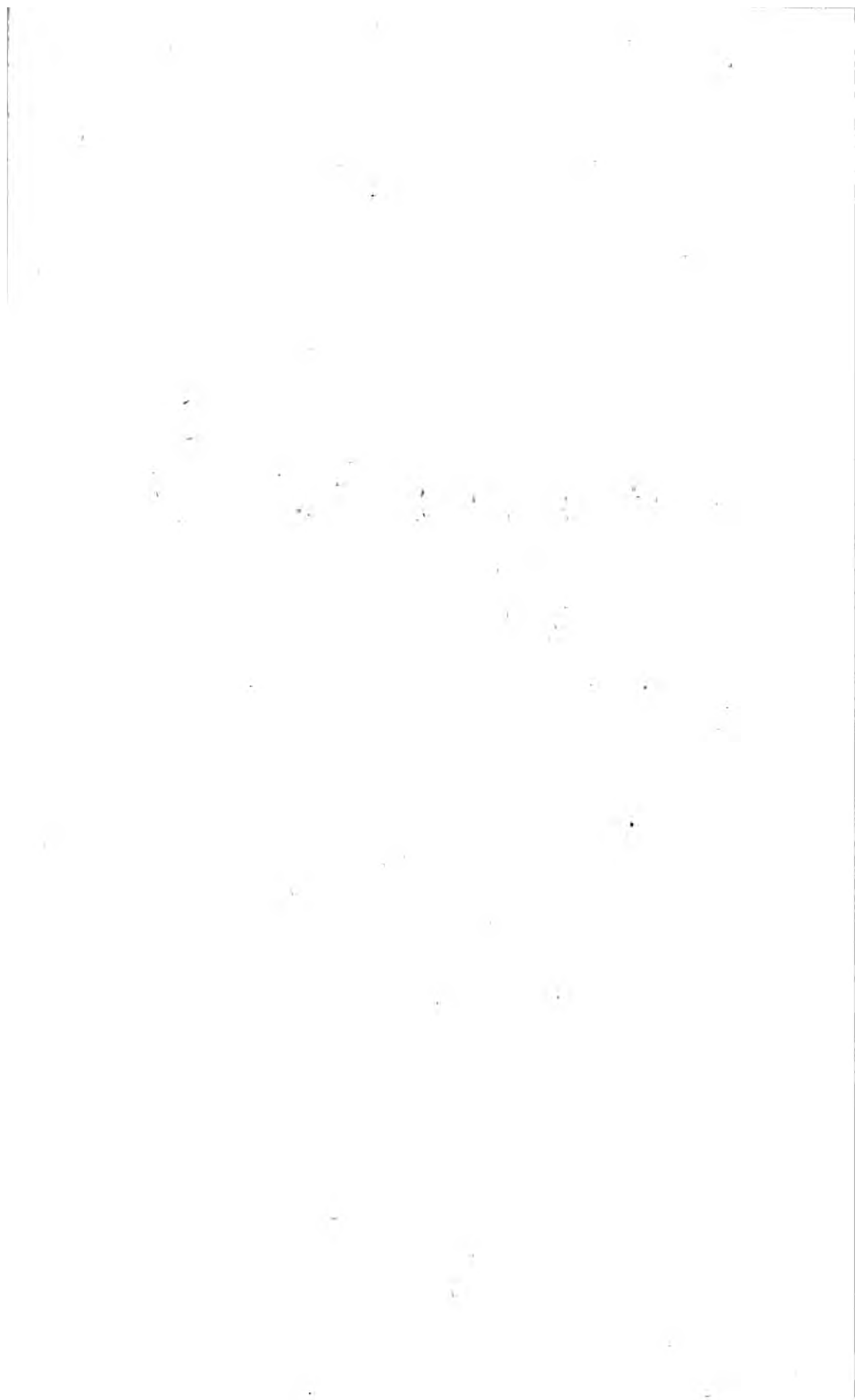
I stjerneklare Vinterluft
Den lille Dreng sig munter svinger
Dg bolttrer sig paa Niumfrostvinger
Til Feers Land og Blomsterduft.

Snart bleg, i Sneens hvide Lagen,
Som Gjenfærd, han derude staaer;
Men kommer han igjen til Baar,
Han blusker rød som Foraarsdagen.

Med Træfuglstaren, reisesro,
Om fremmed Land han da skal synge,
Dg Alperosenfrandsse slynge
Til Hjertet, som blev Skjalden tro.

Det høie Spil.

Et Eventyr.

Lo Vandringsemænd mødtes en Foraarsmorgen paa en Kors-
ei. Den ene var gammel og graa, den anden var en mun-
ter, blomstrende ung Herre. Gubben gik krum ved sin Stab
og havde en Bylt paa Ryggen. Det unge Menneſte nynede
paa en lystig Foraarsſang og havde en Cither i Haanden,
hori han af og til greb med raſt og kraftig Haand, medens
de ſpøgende Morgenvinde legede med hans lyſegule Lokker.
„Gudsfred!“ — ſagde den Gamle og hvilede ſig paa en Graa-
en, ſom ſtod til Grændſeffjel paa Veien — „Du dandſer
lyngende ud i Verden, ſom jeg ſeer; jeg liſter mig ſaa ſag-
lig tilbage. Lykke paa Reifen, unge Ven! lad mig ſee, du
kommer ligesaa lystig tilbage, naar du har ſeet og hørt ſaa-
teget ſom jeg!“

„Tilbage?“ — ſvarede den unge Reifende — „det
er jeg ikke ifinde, førend jeg har været ved Verdens Ende,
og der er nok langt til.“

„Rimeligviſ!“ — ſvarede Oldingen — „Du reifer
al paa din Konſt?“

„Min Konſt?“ — ſpurgte den unge Herre og loe —
nu ja! jeg troer du har Ret, Gamle! jeg reifer paa min
Konſt; rigtignok veed jeg ikke ſaalige hiori den beſtaaer;
og jo, det maa være den Konſt at leve lystigt: dertil har
jeg ſtort Anlæg af Naturen. Jeg har i otte Dage, maa du
vide, ſat hele min Fædreneary overſtyr — og agter nu at

reise Verden igjennem med disse tre Dukater og denne lille Flaske Lokaier!"

"Er det din hele Formue?" — spurgte Gubben og sukke.

"Ja vist, Gamle! drik min Sundhed før vi skilles ad! saa blive vi strax begge lettere til Fods."

Den Gamle tog Flasken, drak den ud til den sidste Draabe og sukke igjen.

"Nu, vel bekomme dig, Graastæg!" — sagde den lystige unge Mand — "Du trængte til en Hjertestyrkning, seer jeg; nu behøver jeg ikke længer at slæbe paa den Flaske!" — han kastede den over Hovedet i Græsset — "men hvorfor sukker du saa tidt?"

"Jeg er en bedrøvet Enkemand" — sukke den Gamle — "og min Datter ligger ude i mit Skovhus og trækkes med Feberen. Gud veed, om hun lever til jeg kommer igjen; men jeg maa til Staden og kjøbe Lægemidler til hende for vor sidste Smule Kinned."

"Der har du Resten af min Fædrearv!" — sagde det unge Menneske og rakte ham de tre Dukater — "de var gaaet Boffer ivold alligevel i det første Vertshus; men nu skal du see, din Datter kommer sig nok, for der er altid god Lykke ved mine Penge." Derpaa begyndte han at synge igjen og vilde gaae; men den Gamle reiste sig og tog ham ved Ermet: "tøv lidt!" — sagde han — "der har du en Halvskilling, Søn! nu er du dog ikke uden Reise-penge; lad mig see, du holder godt Hus med den! saa er du en holden Mand endnu." Derpaa tog den Gamle sin Stav og gik hurtig til den modsatte Side.

Den unge Holger stod ganske forundret og saae snart paa Halvskillingen, snart efter den løierlige Gamle; endelig brast han ud i en høi Ratter over sin taabelige Godhjertig-

hed: „drikke min Vin! tage mine Benge! og gjøre Nar af mig ovenikjøbet! nu det maa jeg lide!“ — sagde han — „det var ret en snurrig Broder, ret saadan en Karl efter mit eget Hjerte, og see, om han ikke kunde tage Benene med sig, naar han vilde. Nu, det var da mit første Eventyr. Jeg begynder ikke saa galt paa det splinternye Liv, jeg nu agter at føre. Nu er jeg allerede en holden Mand; hvad kan der ikke blive af mig, inden jeg naaer Verdens Ende?“ Han stak Halvskillingen i Lommen, sang sin Vise til Ende og gik videre.

Da Middagssofen begyndte at brænde ham for hedt, saae han et Hus ved Landeveien og gik derind. Paa Selskabet og Modtagelsen saae han strax, det var et Vertshus, og krævede nu rask ind baade Spise og Drikke, det Bedste, Huset formaaede, uden at tænke paa Andet, end at han trængte dertil; men at han ikke havde en hel Skilling i Lommen, faldt ham ikke ind, førend baade Hunger og Tørst var stillet; thi han havde altid tilforn levet i Overflødighed og pleiede aldrig at plage sig med Sorger for den tilkommende Time. Nu greb han rask i Lommen for at betale; men da han kun fik Halvskillingen i Haanden, fandt han sin Stilling saa pudserlig og ny, at den astvang ham en lydelig Latter. Da Verten og Gjesterne forundrede sig over den fremmede unge Herre, som sad alene ved Bordenden og loe, fortalte han dem aabenhjertig, at han ikke eiede en Skilling, og spurgte, om det ikke var morsomt. Alle fandt det ret artig, undtagen Verten, som strax bemægtigede sig hans Hat og hans Cither og lod nogle plumpe Ord falde om Brakkere og Gavthve, som dog ikke forstyrrede det unge Menneskes Munterhed. „J er en snild Mand, Hr. Vert!“ — sagde han — „J vil ikke, jeg skal være længe i den Forlegenhed, seer jeg; nu vel! skal jeg gaae uden Hat og Cither videre, saa

maa I dog først drikke et Glas Vin med mig og disse gode Venner paa min Sundhed!" „Tak Den, som byder!" — sagde Berten — „en Flaske vil jeg endnu lade Jer faae for det Lapperi!" Vinen kom, og Holger, Berten og Gjesterne lod den smage sig vel. Iblandt Gjesterne sad en lang, mager Mand, som loe haanlig ad den overgivne unge Herre, idet han vendte sig til ham og sagde: „seer jeg ret, saa har I dog endnu en halv Skilling, Fremmede! den skulde I sætte paa Lykkespil, saa kunde I endnu blive rig inden Aften!"

„Ja, rigtig!" — svarede Holger — „jeg er en holden Mand endnu; tør I vove jer Halvskilling mod min, saa kom!"

Under almindelig Latter fik man Tærningerne frem, og de trillede saa heldigt for Holger, at han, ved bestandig at sætte det Vundne ud paa næste Kast, i kort Tid havde vundet en Dukat. Han blev saaledes ved, og snart var Halvskillingen skjult med lutter vundne Dukater. Nu blev den magre Mand vred og kastede Tærningerne hen ad Bordet: „enten er I en Herremester" — sagde han — „eller ogsaa I spiller falskt." „Ingen af Delene" — sagde Holger — „giv mig Hat og Cither, Hr. Bert! Dukaterne er eders!" Forundret strabede Berten den store Sum til sig; Holger tog Cither og Hat, sat Halvskillingen i Lommen og gik. Men den lange, magre Mand gik efter ham, kaldte ham høflig tilbage og bad ham ikke at tage hans Hefstighed ilde op; til Bevis paa, at han agtede den tabte Sum for Intet, vilde han nu vove hele sin Guldbørs mod den blotte Halvskilling.

„Det er et Ord!" — svarede Holger — „men I veed jo, jeg vinder. Lykken er nu eengang med mig idag, og sandt at sige, jeg kedes ved et Spil, hvorved jeg hverken har Stort at vove eller vinde; for jeg agter alle eders Penge

ikke meget meer, end min Halvfilling; men vil I endelig af med dem, kan de jo sagtens være et Kast værd." Han fattede og vandt.

Den lange Mand loe haanlig og rakte ham sin tunge Guldbørs. „Endnu et Kast!" — sagde han — „jeg har ikke flere Penge; men nu sætter jeg min Frihed paa Spil, naar I vil sætte Guldbørsen, Halvfillingen og et Aar af eders Liv derimod!"

Alle stubede og saae forundrede paa den lange Mand, som ikke lod til at finde noget Usædvanligt i sit Forslag.

„Hvorledes forstaaer I det?" — spurgte Holger — „nu begynder Spillet at more mig; for Liv og Frihed veed jeg at sætte Pris paa."

„Dersom I ogsaa vinder i dette Kast" — svarede Spilleren — „saa er jeg eders Slave, saalange I selv vil, saa kan I befale mig hvad I vil, og jeg skal lystre; men vinder jeg, saa taber I, foruden hele eders Skat, et Aar af eders Liv, som jeg har Lov til at benytte paa hvad Maade jeg vil, eller med andre Ord: saa har jeg hvervet Eder paa et Aar til min Tjeneste."

„I er en Vandens Karl!" — sagde Holger — „der har I jo opfundet et ganske nyt Bovespil, som er særdeles forførende. Jeg vilde forsvoret, at jeg nogenfinde i mit Liv skulde blive en Spiller; men nu faaer jeg med Gæt stor Lyst dertil. Lad mig nu først tage Jer ret i Betragtning! hvad kan jeg bruge Jer til, hvis jeg vinder?"

„Til hvad I lystre" — svarede den lange Mand — „jeg er en munter Fætter, ja ret en Vandens Karl, som I siger, og har gode Indfald, som I jo seer. Mit Hoved er til eders Tjeneste, hvis I vinder mig, og Venene med — og naar I har mig ved Haanden, kan I altid leve lystigt i Verden."

„Jeg kaster allerede!“ — sagde Holger og slog Tærningerne hen ad Bordet; den ene faldt med to Dine i Beiret, og de tvende kun med eet, og det unge Menneſte blev hed om Hjertet for det Nar af hans Liv, ſom allerede ſaagodtſom var bortspillet.

„Skal vi gaae paa Akford?“ — ſagde den lange Mand — „efter al Sandsynlighed maa I tabe, naar jeg nu kaſter; men I maa kaſte om igjen, naar I vil forhøie Indſatſen. Jeg forlanger ikke eders Benge; men læg et Nar til af jert Liv, og ſæt Kone og Børn med paa det Kaſt, og jeg benytter mig ikke af min Fordeel!“

„Get Nar til? det er høit Spil“ — ſagde Holger — „men Kone og Børn har jeg ikke, hvorledes kan jeg da ſætte dem paa Spil?“

„Hvad man ikke har, kan man faae“ — ſagde Spilleren.

„Nu! den Tid, den Sorg!“ — ſvarede Holger og loe — „Kone og Børn faaer jeg nok aldrig alligevel; jeg er ikke ſaa ſtadig af mig, og ſpiller jeg dem bort før jeg faaer dem, ſaa har jeg ſaamange Sorger mindre i Verden. Top! alſaa Kone og Børn og to Nar af mit Liv; dog det ſkal være to af de ſidſte: de duer ſaa dog ikke til Noget alligevel; men Forord volder ingen Trætte, og vinder jeg, ſkal I være min Nar ſaalænge I lever.“

„Det er et Ord!“ — ſagde Spilleren. De kaſtede og Holger tabte. Nu mærkede han førſt, at hans Halvſtilling var borte, og da han ſaae den i Spillerens Haand, blev han vred og ſagde: „hid med min Halvſtilling! I vandt kun to Nar af mit Liv og Kone og Børn; men Halvſtillingen hører Jer ikke til; med den er jo Lykken gaaet fra mig.“

„Jeg har ikke ifinde at beholde den“ — ſvarede Spilleren og rakte ham den tilbage — „men er det en Lykkeſtilling, ſom det lader til, ſaa ſkal Guden spille længer med Jer!“

Derpaa tog den lange Mand hurtig Hat og Stof og gif saa hastigt, at Ingen saae hvor han blev af.

„Det var en pudsig Karl“ — sagde Holger — „jeg veed nu næsten ikke, om det var Spøg eller Alvor med det Spil; men da jeg har beholdt hans Guldbørs, lader det næsten til at være Alvor, og han giver vel heller ikke Slip paa sin Gevinst, hvor naragtig den end er. Kun undrer det mig i saa Fald, at han ikke engang spurgte om mit Navn og hvor jeg var at finde, naar Terminen engang var forhaanden. Dog den Tid, den Sorg! skulde han imidlertid komme her en andengang, saa sig ham, Hr. Bert! at hans Skyldner hedder Holger Frank og er at finde i den vide Verden. — Men nu er jeg jo en rig Mand; nu vil jeg ikke gaae et Skridt længer. Skaf mig Hest og Rideknekt, Bert! jeg vil leve standsmaessigt saalænge der er en Skilling i Bungen.“

Han levede nu lystigt saalænge han var i Bertshuset, og forlod det i en halv Rus paa en rast og prægtig opsadlet Ganger og med en galloneret Rideknekt bag efter sig. Ved disse Omkostninger var imidlertid næsten hele Guldbørsen tømt; men derpaa tænkte ikke den lystige Høfferidder. Hvergang han paa Veien traf et muntert Reiseselskab, gjorde han strax Bekjendtskab og bad de nye Venner at følge med til næste Bertshus, og hvergang en Stodder gif ham forbi, kastede han et Guldstykke i hans Hat.

Om Aftenen kom han til en stor Stad med en hel Hov andre Reisende, baade Herrer og Damer, som han Alle havde indbudet til at tilbringe Aftenen hos ham. De toge ind paa det prægtigste Gjestgiversted i Byen, og den unge Odeland lod anrette et Gjestebud for dem, saa prægtigt og overdaadigt, som det vel var muligt. Matten gif hen med Dands og fornøielig Tumult. Men da han næste Dag vilde ride

videre, og Berten kom med sin Regning, havde han kun tre Dukater og sin Halvskilling tilbage og var omtrent ligesaa rig, som da han begyndte sin eventyrlige Reise. „Det seer galt ud“ — tænkte han — „min salig Fader var dog en anderledes Dekonom end jeg, han raadte mig ogsaa altid til at vende en Skilling tre Gange inden jeg gav den ud, saa skulde jeg aldrig komme i stor Trang for Penge, sagde han. Det maa jeg da engang forsøge.“ Han loe og vendte for Spøg hver Dukat tre Gange og gav Berten dem, som forundret saae paa denne Dvælse og tænkte allerede paa at sende Bud efter Bagten for at sætte den letsindige Galning i Gjeldsfængslet; thi det saae helt misligt ud med Betalingen. „I skal faae hver Skilling jeg har“ — sagde Holger — „Resten faaer I have tilgode til jeg bliver rig igjen.“ Nu vendte han ogsaa sin Halvskilling tre Gange og vilde give den til den forstrækkede Bert; da gled et Guldstykke ud af hans Haand paa Bordet, og Halvskillingen havde han endnu. „Ja saa!“ — tænkte Holger — „saa havde min Fader dog Ret!“ — Han blev ved at vende Halvskillingen saa længe, og der drattede en Dukat ud af Haanden paa ham efter den anden, til Berten var til Takke betalt. „I har en ganske egen Maade at tælle Penge ud paa“ — sagde Berten — „jeg troer, I ryster dem ud af eders Ærme.“ „Jeg troer det næsten med“ — sagde Holger, og gjerne havde nu Berten, som mærkede Hemmeligheden, givet tidobbelt saa stor en Sum for den velsignede Halvskilling, hvis vidunderlige Daglekraft dens Besidder nu først kjendte. Holger glemte heller ikke at putte den i Lommen og tog hastig Afsted, for ikke af den misundelige Bert at blive anklaget for Trolddom og maaste hængt eller stegt inden Aften.

Nu gif Reisen videre fort hvorhen Lunet eller Hesten vilde, og ingensteds savnede han lystige Selskabsbrødre og

gjestfri Modtagelse; thi han havde faaet saa stor en Færdighed i at vende sin Halvskilling, at han, uden at Nogen saae hvorledes det gik til, kunde tælle saa stor en Sum ud af Haanden paa eengang, som Enhver forlangte. Men denne Tællen gik saa ofte paa, at han tilsidst blev fed deraf. En Dag kaldte han paa sin Ridesnegt, Jochum, og lærte ham Konsten: „nu er du min Skatmester!“ — sagde han og kastede Halvskillingen hen til ham — „Du skal ikke knibe paa Skillingen! øs kun Penge ud som Sand, og sæt selv saa meget overstyr, som du lyfter!“ Hvad holder jeg den Dag-driver for — tænkte han — naar jeg selv skulde have nødig at gjøre Guld?

Jochum havde altid tilforn været en ærlig Karl, og det gik godt i nogle Dage med hans nye Embede; men tilsidst blev Fristelsen ham for stor, og han sagde til sin Herre: „tag jer Lykkestilling selv i Forvaring! ellers løber jeg vist bort med den engang: jeg har allerede et Par Gange været paa Veien dertil.“ — „Sladder!“ — sagde Holger — „du er en ærlig Karl og løber ikke bort for en Halvskilling, veed jeg.“ Men en Morgen var Jochum virkelig forsvunden med den frugtbare Lykkestilling. „Det var en dum Streg“ — sagde Holger — „men Karlen er i Grunden undskyldt: han kjendte sin egen Skrøbelighed. Nu har jeg det saa godt og har Ingen til at pudse mine Støvler idag.“ Han traf Støvlerne paa som de vare; og da han havde solgt sin Hest, for at betale hvad han skyldte, gik han syngende ud i Verden igjen og lod Fem være lige. Paa Veien mødte han en gammel Kone, som bad ham om en Almisse. Han gav hende sin næstsidste Skilling, og hun tog hans Haand og sagde: „skal jeg spaae dig? unge Menneſte!“ „Ja vel!“ — sagde Holger — „dog nei, vidste jeg forud hvad der skulde hændes mig i næste Dieblif, saa havde jeg ingen Fornøielse af at

vente det; men veed du Meer, end jeg, saa sig mig, hvor min kjære Zochum er klevet af med min Halvskilling! jeg trænger snart til Frokost, og han er løbet bort med alle mine Penge."

"Skal jeg slaae et Die eller to ud paa din Tvy?" — sagde Konen — „det er mig en smal Sag; men sigge dig hvor han er, kan jeg ikke!"

"Nei, Moerlil!" — svarede Holger — „det er ikke værd: saa fordærvede I mig jo Karlen for hans hele Liv, og han kunde ingen Lykke gjøre meer hos Pigerne; men kan I here, saa spil ham et andet Puds, som ingen Skade gjør ham paa Lemmer og Helbred! for naar jeg undtager denne lille Skarnstreg, saa er det et godt Stykke Karl forresten."

"Det skal stee!" — sagde Heren og gik.

Holger gik videre og lod Tiolen eller egentlig Githeren sørge; den spillede han paa saa længe, han kunde, men folgte den tilsidst for Mad og Drikke og maatte siden behjælpe sig med at synge uden Strangeleg. Men tilsidst streg Tarmene saa stærkt til hans Sang, at han begyndte at bande Zochum og love ham et godt Livfuld Brygl, hvis han traf ham igjen. En Aften kom han til et Herberg, købte sig en Skofte for sin sidste Skilling og drak en god Slurk Vand dertil af Posten; derpaa lagde han sig til Hvile i Stalden paa et Knippe Halm. Om Morgenen tilbød han sig for en tarvelig Frokost at sadle Heste til de Reisende for Staldkarlen. Den første Hest, han kom til, vrinstede velbekjendt ad ham, og han kjendte med Forundring og Glæde Zochums blisfede Hoppe. Han sadlede den strax og traf den for Døren. Nu kom Zochum, klædt som en fornem Herte, men med Kholen slæbende efter sig og ganske søvnig og vranten, for at sætte sig til Hest. Da han saae sin Herre holde Stigboilen, faldt han med Anger og Skamsfuldhed ned paa sine Knæ i Skarnet og

rafte ham Halvskillingen tilligemed en fuldspækket Guldbørs: „tag hvad Ederis er, kjære Herre!“ — sagde han — „og tilgiv mig! I befrier mig med det Samme for en Byrde, som jeg for længe siden er fed af: jeg har af Frygt for Thyve ikke luffet et Die siden jeg forlod Jer, og“ — —

„Thy troer, hver Mand stjæler“ — afbrød Holger ham og maatte smile over den arme Karl, som midt i sin Bragt og Herlighed faae helt forvaaget og latterlig ud. Han hjalp ham nu selv op af Skarnet og gav ham ikke engang de Brygl, han havde tiltænkt ham, men loe meer jo længer han betragtede ham.

„Lad mig være eders Ridefnegt igjen som før“ — bad den angerfulde Zochum — „faa er Wren vel mindre, men Stammen og Frygten ogsaa mindre, haaber jeg, og den Dunde skal aldrig meer forføre mig til, at ville være en fornem Herre. Jeg har kun havt Wrgrelse og Fortræd deraf, og naar jeg troede, jeg rettede mig fornemt og standsmæssigt, loe Folk mig ud og bedrog mig dertil i mine aabne Dine. Dertil kommer den Ulykke, at jeg seer ud som en Nar; for det er som forheret, og jeg har aldrig kunnet faae en Herrekjole, som passede mig. Lad mig nu stille mig ved denne forbandede Stads, og mens I gjør Eder tilgode i Kroen, Herre! som I nok trænger til, vil jeg, hvis I tillader det, tage mig en lille Lur, at jeg ikke skal falde i Søvn for Eder paa Veien.“

Heren har dog holdt Ord, tænkte Holger, og søiede den arme Stumper i hans Begjering. Da Karlen havde udsøvet, og hans Herre faaet Erstatning for den lange Faste, satte Holger sig paa den blisfede Hoppe og købte et Esel af Verten til sin Ledfager. Zochum satte sig, i ydmyg Tjenerdragt paa Eslet og fulgte i ærbødig Traastand sin lystige Herre,

som han fra den Dag af aldrig mere forlod, men blev en tro og hengiven Tjener.

En Dag kom Holger i Følgeskab med to unge opblæste Riddermænd, som talte vidt og bredt om deres Turneringer og Heltegjerninger og berømmede deres Hersterinder over al Maade. Den unge Eventyrer havde ingen Bedrifter at berømme sig af og ingen Hersterinde at rose. Du maa slaaes — tænkte han — og forelske dig engang, saa kan du ogsaa snakke med; de Karle see ikke ud til at være halv saa raske som du. Jeg vil, for en Forandrings Skyld, pynte Klammeri, for dog at see, hvad jeg duer til i Krig! „Hør, veed I hvad!“ — sagde han til Ridderne — „I skulde ikke snakke saa meget om Jer selv og eders Dulcineer, I maae ikke troe, I ere de største Helte i Verden, og jeg har seet mange smukke Piger, som vist ere tiggange saa deilige som de Damer, I taler om.“

Begge de unge Ridderne bleve herover saa forbittede, at de strax fore imod ham med deres Landsker, og Tohum blev saa angest for sin kjære Herres Liv, at han nær havde slaaet sit dyvne Esel ihjel, for at komme ham til Hjælp. „I er dog aldrig gale“ — sagde Holger — „og vil sætte mig levende paa Spid, naar jeg ikke har saameget som en Hundepidst at forsvare mig med? er I saa tappre og ædle Ridderne, som I gjør Ord af, saa tøver I vel lidt, til jeg ogsaa faaer noget at stikke fra mig med!“ De unge Ridderne stammede sig og holdt inde. „Vil den Ene af Jer“ — vedblev Holger — „laane mig sine Vaaben, saa vil jeg vove en Dyst med den Anden, og dersom han overvinder mig, saa vil jeg troe Jer paa jert Ord, og vi drikke alle Tre Forlig, naar vi komme til Herberget, at sige: hvis Ingen af os bliver slaaet saadan ihjel, at han ikke kan drikke. Jeg har ret Lyft til at see hvordan saadan en Krig seer ud.“

De to unge Riddere kastede nu Lod om, Hvo der skulde laane ham sine Vaaben og Hvo der skulde slaaes med ham, og da Holger havde faaet Rustningen paa og Landsen i Haanden, svang han sig raft paa sin Blis og syntes nu, han var dobbelt saa stærk og tapper som før. „Det er en ganske ny Leg“ — sagde han — „jeg burde dog øve mig lidt, førend vi begynde! hør, Jochum! trav imod mig paa dit Esel, og lad mig see, om jeg kan stikke dig af Sædlen!“ Jochum undskyldte sig for denne Prøve: „kjære Herre!“ — sagde han — „I spørger saavist i Utide; tag I fat paa den pantsrede Herre! jeg skal nok gjøre det af med den Anden!“ „Det er et Ord!“ — sagde Holger — „lad os hver tage sin!“ Idetsamme styrtede den fremmede Ridder imod ham. Holger skyndte sig at sætte sig i samme Stilling som sin Modstander, klemte sig fast i Sædlen med begge Knæ og lod staae til. Vel fik han et dygtigt Landsestød i Siden; men det rokkede ham dog ikke af Stedet; Ridderen laae derimod i Grøften, og hans Ganger vendte Benene i Veiret. „Haha!“ — tænkte Holger — „er du saadan en Helt, saa skal Pokker lade sig lumpe af nogen Ridder herefter!“ Hans Modstander krøb nu skamfuld op af Grøften og erklærede sig for overvunden; men det fortrød ham ikke — søiede han høflig til — thi det var ingen Skam, at falde for saa tapper en Herres Landse. Imidlertid havde Jochum tvunget den anden Ridder til en Nævekamp og havde samme Lykke som sin lystige Herre; Ridderen var ikke vant til det Slags Kamp og maatte snart give tabt for den plumpe og haandfaste Riddefnegt. „Skal vi nu slutte Fred“ — sagde Holger — „saa forlanger jeg, som Seierherre, de ridderlige Vaaben, jeg nu bærer. Vil I ikke afstaae mig dem, saa vover jeg endnu en Dyst med Jer begge!“ Den ene Ridder taug og pyntede paa Sjæren i sin Hjelm, den anden bed sig i

Ræben, men fattede snart en rask Beslutning: han overøste Holger med Høfligheder og forsikrede, det var ham en sand Ære, at han vilde bære hans Vaaben.

„Til Bevis paa min Høiagtelse vil jeg bytte Ganger med Eder, tappre Ridder!“ — sagde nu Tochum og steg af sit Ejel, og den høflige Ridder, som nylig havde prøvet, at Tochum var en haandfast Karl, modtog Forslaget som en Æresbevisning. Saaledes blev Freden nu sluttet, og Tochum var ikke lidet stolt af sin og sin Herres Seier; især morede det ham kosteligt at see den ene Ridder komme flukøret bag efter paa Ejelet, og den anden ømme sig hvergang Hesten gjorde et Spring med ham; men Ingen af dem talte nu et Ord meer om sine Bedrifter den Gang. Da de i Herberget havde druffet sammen paa en lykkelig Reise, toge Ridderne Afsted og forsikrede, at det glædede dem meget, at have gjort saa ridderlig en Herres Bekjendtskab.

„Hør, Tochum!“ — sagde Holger, da Binen begyndte at løbe ham lidt om i Hovedet — „kjender du ingen smuk Dame, jeg kan forelske mig i? Forelske mig vil jeg nu, og det i en Hast; jeg vil ikke give de Pralhanse efter i Noget.“

„Jeg veed ikke bedre“ — svarede Tochum — „end at Herren forelsker sig i Brindsessen af Belsland. Hun skal være den deiligste Dame i Verden; mange Ridderne ere bleve gale af Kjærlighed til hende, og hvorvel jeg aldrig har seet hende, har jeg selv allerede en Rem af Huden, skjøndt jeg dog kun er en lumpen Ridesnegt.“

„Tyvesnegt kunde du gjerne sagt og ikke loiet endda“ — sagde Holger — „men fra idag af skal din Ære være saa ren og blank som et Speil; for du har kæmpet som en Helt, Tochum! Hvad Brindsessen af Belsland angaaer, saa maatte jeg være en Klods, om jeg ikke ogsaa

kunde blive forelsket i hende, siden du allerede har en Rens af Huden. Vi vil strax ride derhen og see hende. Maasse bryder jeg en Landse for hendes Ære; men gifte mig med hende, skal jeg dog vel vogte mig for, blev jeg end tiggende saa forelsket som jeg agter at blive."

"Jeg veed dog, I er ingen Munk eller Johanniterridder, Herre!" — sagde Tschum.

"Ingenlunde" — svarede Holger og tømte sit Glas — "men en Frihedsridder er jeg; og blev jeg ogsaa engang bindegal af Forelskelse, saa har jeg Intet imod Kjærligheden selv — den kan være artig nok for en Forandrings Skyld; men Trostaben, Tschum! den blev jeg nok snart fed af, hvis jeg kjender den ret. Desuden spiller jeg maaste Fanden et Puds, hvis jeg aldrig gifter mig; jeg har for længe siden spillet Kone og Børn bort, maa du vide, og var det ikke til Beelsebud selv, saa var det dog vist til en af hans Haandlangere."

"Det er en underlig Tale, I fører!" — sagde Tschum og forsede sig — "jeg troer, Vinen er løbet Jer lidt i Hovedet."

"Det kan nok være!" — svarede Holger — "huff mig paa, naar jeg bliver ædru, at vi strax ride til Velsland!"

"Det skal stee!" — sagde Tschum, og da Hestene vare fablede, glemte Tschum ikke at erindre sin Herre om hans Beslutning. De toge nu ogsaa virkelig Veien til Velsland, og efter mangfoldige lystige Eventyr og adskillige ridderlige Foretagender, hvorved Holger vandt ligesaamegen Ære, som Færdighed i at bruge sin Landse, kom de tilligemed flere unge Riddere til Velsland, og Ingen tvivlede paa, at den unge Galning jo var sødt og baaren til den ridderlige Heltestand. Nu kom de endelig til den Stad, hvor den skønne Prindsesse lystede som en Sol og fortrullede hele Landet om-

ting sig. Næste Dag var et stort Ridderespil forhaanden, hvorved den skønne Brindsesse skulde uddele Prisen til den tappreste Ridder. Den unge Eventyrer meldte sig ved Hoffet, udbad sig Tilladelse til at tage Deel i Turneringen og udgav sig for en Slægting af den berømte Holger Danske, med hvem han ogsaa virkelig troede at være i et Slags Slægtskab, fra den Dag, han havde opdaget, at han var saa tapper en Karl.

Han blev meget naadigt modtaget, ja havde endogsaa den Lykke at see den deilige Brindsesse; og ganske svimmel i Hovedet af hendes blendende Skjønhed, kom han som en Beruset tilbage til Herberget og omfavnede Jochum saa heftigt, at den arme Karl var færdig at tabe Veiret derved. „Puds mit Harnisk, saa det kan skinne som en Sol!“ — sagde Holger — „og giv min Blis en Tønde Havre eller to! imorgen skal jeg bryde en Landse for de deiligste Dine, jeg i mine Dage har seet.“

„Tag Jer iagt, Herre!“ — sagde Jochum — „at I ikke ogsaa faaer en Skrue løs! husk paa, I er en Frihedsridder!“

„Det er jeg ogsaa“ — sagde Holger — „og skjøndt jeg er saa forelsket, at jeg ikke veed hvad Ven jeg skal staae paa, saa har det dog nok ingen Nød, hvis jeg ellers kjender mig selv ret; det gaaer nok over, naar vi i overmorgen ride ud i den vide Verden igjen. Men dersom jeg ikke imorgen bliver Seierherre ved Ridderespillet og kaster alle de andre Riddere af Sadlen som Banter, saa er min Ridderære fløiten, og det er ude med min Lykke som Helt; for du maa vide, jeg har pralet en Smule og sagt, at jeg var af den uovervindelige Holger Danskes Slægt; men jeg haaber, du skal ingen Skam have af mig, Jochum!“

„Hør skulde jeg selv tage en Haand i med!“ — svarede

Tochum og fik nu travlt med at berede Alt til at gjøre sin Herres Ridderfærd saa glimrende som muligt.

Imidlertid faldt Tiden Holger lang. Han gik ud af Byen, for at see sig om, og tænkte paa den skønne Prindsesse, uden dog derfor at vende Vinene bort fra de andre Skjønheder, som i Hobetal gik ham forbi, og hvoriblandt Noogle smilede saa yndigt til ham, at han nær havde glemt, det var Prindsessen, han nu dog var forelsket i. Det var en deilig Sommeraften. Eggen var skøn og tillokkende, og han blev ved at gaae fort, til han kom til en Skov. Der sad en gammel pjaltes Rigeuner paa en Stænte, som man skulde over, for at komme i Skoven. Da Holger nærmede sig Stænten, reiste Gubben sig og bad om lidt i Guds Navn, og Holger gjenkjendte strax den besynderlige gamle Mand, som havde givet ham den lykkelige Halvskilling.

„Seer jeg ret“ — sagde han til Stodderen — „saa er det dig, som har gjort mig til en holden Mand. Det seer du dog ikke ud til selv at være: du hænger jo sammen af lutter Pjalter. Vidste du maaste ikke selv, det var en Lykkeskilling, du gav mig, da sidst vi saaes?“

„En Lykkeskilling?“ — spurgte Gubben — „vil I gjøre Nar af mig? unge Menneſte!“

„Nei, vist vil jeg ikke!“ — svarede Holger. — „Var det ikke dig, som gav mig denne Halvskilling?“

„I er dog ikke vred paa mig for den Spøg?“ — sagde Gubben — „jeg mente det ikke saa ilde; men jeg saae, I var af det Slags Folk, der giver Alting bort til den Første den Bedste, som kan sætte et ynkeligt Ansigt op, og da det netop har været min Ulykke i Verden, vilde jeg advare Eder for min Skjæbne ved en uskyldig Spøg. I skal ellers have Tak for de tre Dukater! de hjalp min Datter paa Fode igjen. Nu er hun gudstælv frisk og rask: hun sidder og

spinder flittig, mens jeg gaaer omkring og tigger lidt til Hjælp til Husholdningen. Bort lille Skovhus maatte vi da sælge; nu har vi betlet os hertil, og saalænge det er Sommer, hør vi ret godt herude i Skoven i en Hule, som de vilde Dyr har været saa gode at overlade os."

"Jeg veed ikke ret, hvad jeg skal troe om dig, Gubbe!" — svarede Holger — "men er du virkelig saa fattig, som du lader til, saa har du der din Halsstilling igjen! Hvergang du vender den tre Gange, har du en Dukat i din Haand. Siden du ikke har vidst deraf, da du gav mig den, saa hører den jo dig endnu til med Rette." Han gjorde strax en Prøve med Halsstillingen for den Gamle, som lod til at forundre sig høilig derover, og med stor Taknemlighed puttede Stodderen nu Halsstillingen i Lommen. "Jeg boer strax herved" — sagde han glad — "har I lyst til at see min ringe Veilighed, saa kom med! endnu idag faae vi tage til Takke med Hulen; men imorgen vil jeg høre i et Slot!"

"Det havde jeg gjort for længe siden" — sagde Holger — "hvis jeg ikke havde en naturlig Afsty for at være bosteddende, det være sig i et Slot eller et Hundehus! naar man har Hus og Hjem, er man dog paa en vis Maade en Rænehund."

"J forstaaer Jer kun lidt paa den huslige Ulyksalighed" — sagde Gubben og rystede paa Hovedet.

Holger loe og mente, at den kunde han tidnok faae Forstand paa, naar Røden kom til ham at gaae omkring og tigge lidt til Hjælp til Husholdningen.

Nu kom de til Hulen, og en Pige kom dem imøde, skjønt som en Himlens Engel; men af den fattige Zigeunerdragt slog den ene Læs den anden om hendes skjøne Legeme, og en pludselig Rødme overførte hendes deilige Kinder, da hun saae den fremmede Herre.

„Min stakkels Mirza undseer sig ved at tage imod en Fremmed i saa tarvelig en Paaklædning“ — sagde Gubben. Holger stod som fortryllet og kunde ikke sige et Ord; thi han syntes livagtig at see den skønne Prindsesse for sine Dine, kun tusindfold elstværdigere i den ydmyge Bøtlerdragt og med de rødmenende Kinder, end som han sidst havde seet hende i den glimrende Pragt og med det høie fyrstelige Smil. „Deilige Prindsesse“ — sagde han endelig og bøjede, uden selv at vide det, sit Kne for den Skønne — „hvoreledes er det muligt, at jeg træffer Eder her?“

„God Aften, Fremmede!“ — sagde Mirza og nikkede — „jeg er ingen Prindsesse, det kan du da nok see; du vil dog ikke spotte mig, fordi jeg er lidt fattig og pjaltet?“

„Prindsesse!“ — stammede Holger igjen.

„Fy, stam dig!“ — sagde Mirza — „jeg vil ikke snakke meer med dig. Du seer dog ikke nær saa ond ud, som du lader til.“ Hun vendte ham nu Ryggen og klappede en lille Hund, som laae ved Siden af hendes Stol paa en Straamaatte og knurrede; dog kunde hun ikke bare sig for at titte under Armen til den Fremmede.

„Enten er jeg gaaet fra min Forstand“ — sagde Holger og reiste sig — „eller du og Prindsessen er een og den samme Person; dog nei, jo meer jeg seer paa dig, smukke Mirza! jo meer indseer jeg min Vildfarelse: Prindsessen havde deilige sorte Dine; men dine ere dog tusinde Gange saa huldsalige, og var jeg ikke fortryllet før, saa troer jeg vist nu“

„Det er Skæde, han ikke er rigtig i Hovedet“ — sagde Mirza til den Gamle — „jeg kunde ellers holde grumme meget af ham. Du maa ikke bide ham, Bellino!“ hun klappede atter den lille Hund og saae med et medlidende Smil paa den Fremmede.

„Ja er jeg ikke gal, saa bliver jeg det nok snart, skønne Mirza!“ — vedblev Holger — „men vilde du alligevel kun holde halvt saa meget af mig, som af den lille grimme Hund, som dog vel ikke er meget klogere, end jeg, saa vilde jeg aldrig forlange at blive visere i mine Dage.“

„Bellino er en skøn Hund“ — svarede Mirza — „men du er dog rigtignok lidt skønnere.“

„Hør, unge Menneſte!“ — hvisttede den Gamle — „lad den forelskede Snak fare! du gjør mig Bigen ganske forvirret i Hovedet og falder jo med Døren lige ind i Husset, skøndt her rigtignok hverken er Dør eller Hus; men sæt dig nu ned og fortæl os dit Liv og Levnet! saa skal vi ogsaa fortælle dig vores.“

„Mit Liv og Levnet har jeg glemt“ — svarede Holger — „men det kan ogsaa være det Samme! fra idag af begynder det først for Alvor, troer jeg; thi hvor lystig jeg endog har levet i Berden, har jeg dog aldrig været saa sjæleglad som nu.“

„Hvad har du taget dig for, siden sidst vi saaes?“ — spurgte Subben.

„Ingenting“ — svarede Holger og fortalte nu, med saa Ord, hvorledes han havde flakket om, indtil han havde opdaget, at han igrunden var en tapper Karl, og havde besluttet at være Ridder og forelske sig jo før jo heller; hvorledes han endelig havde faaet Brindsessen af Velstand at see, og var strax bleven saa indtaget af hendes Skønhed, at han imorgen havde isinde at bryde en Landse til hendes Ære —

Her vendte Mirza ham atter Ryggen og flappede den lille Hund.

„Brindsessen er skøn“ — vedblev Holger — „og hun har saa stor Lighed med dig, Mirza! at jeg endnu har Tvivl, om der er nogen Forskiel paa Eder. Dog jo, hist skjuler sig

en gylden Lok blandt dine kastaniebrune Haar; det Særsyn saae jeg ikke paa Brindsessen eller noget andet Menneske i Verden. Vil du give mig et eneste Haar af hin gyldne Lok? skjøne Mirza!"

"Jeg veed ikke ret hvad jeg vil" — sagde Mirza, og rakte ham dog idetsamme et af de besynderlige Guldhkaar — "Du skal ellers ikke bilde mig ind, at jeg er saa overvættes fjøn" — vedblev hun og rødmede — "for det kan Fader ikke lide; han kan ikke engang lide, at jeg seer mig selv i mit lille Speil; men dig maa jeg nok see og alle de andre løierlige Mennesker. Dig vil jeg dog helst see af dem Alle; men du er ikke god at saae fat paa, for neppe har jeg dig paa eet Sted i Verden, førend du allerede er paa et andet."

"Kan du see mig, naar jeg er fraværende? skjøne Mirza!" — spurgte Holger forundret.

"Ja, vist kan jeg; hvormed skulde jeg ellers foruøie mig, naar jeg er alene?"

"Det er egenlig en Hemmelighed" — sagde Gubben — "som Mirza ikke skulde sladdre om. I min Ungdom gav en venlig Fee mig et konstigt Speil, hvori man kan see det Fraværende; det har jeg ikke kunnet nænne at stille mig ved, uagtet min Armod; for det er min Datters eneste Fornøielse. Der hænger det; men jeg kan ikke vise dig dets forunderlige Egenkab nu: det er kun paa en vis Time om Dagen, det kan bruges."

"Og da seer du helst mig, velsignede Pige!" — sagde Holger henrykt og trykkede Mirzas lille hvide Haand til sit Hjerte — "nu skal ingen Brindsesse i Verden bringe mig til at glemme dig!"

"Jeg skal have Die med dig i Speilet! tag dig kun tagt, du ikke lyver!" — sagde Mirza og truede ad ham

med Fingeren. — „Men“ — sukede hun — „imorgen eller overmorgen veed jeg nok, du har glemt mig.“

„Derfor du erindrer os om et Aar“ — sagde Gubben — „skal du see mig og min Datter igjen! men lad mig saa see, du er bleven et fornuftigt Menneſte!“

„Det tvivler jeg paa“ — svarede Holger — „men saa gal bliver jeg vist aldrig, at jeg finder nogen Pige i Verden saa elſtværdig som din Datter“ — —

„Lad os nu tømme en Flaſke Vin paa det nye Befjendſkab!“ — afbrød Gubben ham, og tog en Flaſke frem inderſt fra Hulen. — „See, den har jeg glemmt fra ſidſt jeg var rig“ — vedblev han — „til her engang kom en Gjeſt, jeg kunde nyde den med; min Datter har ingen Smag derfor, og Vin smager mig aldrig uden Selſkab.“

De drak, og Holger blev saa glad og modig ved den begeiſtrende Drik, at han vovede tilſidſt at ſlynge ſin Arm om den ſjønne Mirza og trykke et elſtøvsfuldt Kys paa hendes bløſfende Læber. Men nu faldt med Gæt en ſaadan fortryllende Svimmel over ham, at han ſegnede hen paa Moſebænken ſom i Blund, og da han ſlog Dinene op igjen og de henrykkende Drømme forlode ham, ſaae han ſig ene i Skoven, og Solen ſtod høit paa Himlen.

„Hvordan hænger Dette ſammen?“ — tænkte han og gned ſine Dine — „hvor er den ſjønne Mirza bleven af? har jeg ligget her og ſovet ſiden igaar? og er maatte Mirza og den Gamle og Alting en Drøm?“ — Han gned Dinene igjen, greb i ſin Lomme — og Halvſtillingen var borte; han ſtaf Haanden i ſin Barm og ſandt det gyldne Haar. Nei, en Drøm har det, Gud ſke Lov, ikke været“ — raabte han glad og trykkede Haaret til ſine Læber — „men lidt Hexeri maa her vist være med i Spillet. Skulde den ſjønne, lille Mirza være en Hex? — hm, hm! det var en Ulykke — men det ſik

ikke at hjælpe! hun var dog den deiligste Her paa Jorden, og skulde hun brændes, vilde jeg brændes med! — Men, hilledød! min Ridderære! det var jo idag, jeg skulde kæmpe for Brindsessens og hele Ridderstabets Dine, og nu skal vi see, jeg har sovet baade fra Seier og Ære." Han skyndte sig tilbage til Staden, og den Første, han mødte, var Jochum, som, i sin Herres ridderlige Rustning, kom hinkende med begge Gangerne efter sig.

„Hvad skal det betyde? Jochum!“ — spurgte Holger.

„Ak! hvad veed jeg det?“ — svarede Jochum — „Gud ske Lov, I er levende, Herre! jeg troede, I var kommen en Ulykke til, siden I ikke lod Jer see ved Turneringen. Jeg har maattet sørge for Æren, mens I var borte; men det er kun løbet maadelig af, som I seer. Jeg tog eders Rustning paa og meldte mig i eders Navn ved Skranken, for dog at holde paa Æren saalænge jeg kunde. Men da de helvedes Trompeter lød, og jeg skulde til at stikke fra mig med Landsen, saa fik jeg paa eengang et Sting tværsigjennem Hjertet og ligeud igjennem Ryggen, Herre! og det var ligesom Landsen allerede sad i Livet paa mig og kildrede mig i Indvoldene, og jeg har aldrig kunnet taale at kildres; den kolde Sved stod ogsaa paa min Binde, og jeg fik derhos, med Lugt at siige, saadan en Kniben i Underlivet, at jeg faldt af Hesten saa lang jeg var, Herre! men Ridderen havde dog, Gud ske Lov, ikke frummet et Haar paa mig; han holdt endnu langt borte med den fældede Landse. Men saa var det ikke nok med, at jeg havde faaet Sting og Kolik, saa maatte jeg ovenikjøbet høre, at de kaldte Jer en Skrædder og Kujon, Herre! — fort at fortælle, jeg blev kastet ud af Skranken og eders gode Navn og Rygte er Vandens i Bold.“

Jochum græd; men Holger brast i Latter over den be-

drøvelige Helt, og Jochum forundrede sig storligen over, at han tog sig den Sag saa let.

„Jeg tænkte vist, at I vilde idetmindste hugge Hovedet af mig“ — sagde han — „men da jeg seer, I er i saa godt et Lune, Herre! saa vil jeg, min Tro, heller ikke sørge længer! Der har I eders Rustning igjen! til mig passer den kun slet. Havde jeg maattet bruge de bare Næver, skulde jeg nok have holdt paa Vren, Herre! men denne Landseprykken forstaaer jeg mig ikke paa, og det kilbrer mig, som sagt, i Larmene hvergang jeg seer en Landse, ret ligesom jeg allerede sad paa Spid.“

„Det kommer af din alt for brændende Fantasi, Jochum!“ — sagde Holger — „men hvad sagde Prindsessen til den Ridderdaad?“

„O! tal ikke derom, Herre! — hun loe, saa hun var færdig at briste, og alle Ridderne med. Jo, det var en dygtig Holger Danske! — sagde de — og jeg skammede mig som en Hund paa eders Vegne, Herre!“

„Men hvorfor sagde du da ikke, hvem du var?“

„Nei, dertil havde jeg dog for megen Vre i Livet, og da jeg troede, I var død og borte, saa tænkte jeg som saa: denne Verdens Vre og Herlighed kan han nu blæse et Stykke“ —

„Det var snildt tænkt af dig, Jochum! nu vil vi da ride videre! Prindsessen, maa du vide, er jeg ikke længer forelsket i.“

„Det tænkte jeg nok“ — sagde Jochum — „og hende kan I nu ogsaa styde en hvid Pind efter. Men jeg kan dog ikke begribe, Herre! hvorledes I saa godt kan finde Jer i at være bleven ubleet af hende og hele Ridderstabet.“

„Det var jo ad dig de loe, Dosmer!“ — svarede Holger — „hvad kommer det mig ved?“

„Men man troede jo dog, det var Eder.“

„Hvad gjør det til Sagen, naar det dog var dig?“

„en det veed Ingen“ —

„Jeg veed det jo, og dermed Vasta!“

„J er en underlig Herre!“ — sagde Jochum, og de rede videre.

Da de kom til Skoven, toge de Hvile under et Træ, og Holger fortalte den troe Jochum sit Eventyr i Hulen med Gubben og den skønne Mirza.

Med Forstrækkelse hørte Jochum, at Lykkeskillingen var borte, og hans Herre priste ham forgjæves den deilige Mirzas Skjønhed og det gyldne Haar.

„Jo, der har J gjort et godt Bytte, Herre!“ — sagde Jochum — „J har givet al Verdens Rigdom bort for et Haar, sovet Wren bort, og er ovenikjøbet bleven gal af Elskov til en Her, som Fanden nok allerede har taget.“

„Jeg er det lykkeligste Menneske under Solen“ — sagde Holger — „om et Aar skal jeg see hende igjen!“

„Inden den Tid“ — smidskede Jochum — „har J nok været forelsket i hundrede andre Skjønheder, hvis jeg ellers kjender eders gode Natur, Herre!“

Medens de endnu talte herom, kom et stort Jagtselskab forbi, med en prægtig Dame i Midten, som red paa en staalgraa Ganger og stinnede som en Sol i de gyldne Klæder. Det var den skønne Prindsesse med alle de tappreste Ridderne fra Turneringen. Da disse saae Holger sidde i Græsset i sin velbekjendte Rustning, hilsende de ham Alle med en lydlig Haanlatter: „der sidder den tapprø Holger Danske“ — raabte de. Men da Prindsessen saae Holgers Ansigt, blev hun saa rød som Blod i sine deilige Kinder; hun satte Ridderne i Rette for deres Spot og kunde ikke undlade at hilse den fremmede Eventyrer, som ærbødig havde reist sig, da hun

nærmede sig, og, uden at forstyrres af Riddernes Haanlatter, med Velbehag betragtede den skønne Kongedatter, der saa fuldkommen lignede Mirza, paa den gyldne Lok og den barnlige Simpelhed nær, hvilken her maatte vige for Høihed og kongelig Anstand.

Jagtselskabet drog forbi, og Holger udbrød: „ja deilig, henrivende deilig er hun; men Mirza holder jeg dog meer af.“

Jochum stod inidlertid og var færdig at forgaae af Harme og Skamfuldhed over den Spot, hans gode Herre maatte udstaae: „jeg vil ride efter dem“ — raabte han — „og fortælle den hele Historie! jeg kan ikke holde ud, at see Jer haanet og foragtet for min Skyld.“

„Jeg vil slaaes med dem!“ — sagde Holger — „saa er den Sag klar.“ — Neppe vare de stegne paa deres Heste, førend de hørte Sammersstrig i Skoven. De sprængte strax derhen, hvor Lyden kom fra, og saae nu Brindsessen forfulgt af et rasende, saaret Bildsvin. Medens Ridderne gjorde Anstalter til at komme hende til Hjælp, havde Holger allerede fældet Bildsvinet. Da Faren var forbi, kom først Ridderne med megen Iver, for at hjælpe hende.

„So, I ere nogle dygtige Karle!“ — sagde Holger — „har I nu Lust til at slaaes med mig, saa kom!“

Ridderne vidste ikke, hvad de skulde troe om denne pludselige Forandring hos den fremmede Herre, hvis Feighed og Ubehændighed i ridderlige Dvenser de troede sig noksom overtydede om. „Han forstaaer nok bedre, at slaaes med Svin, end med Mænd“ — sagde de, og der foer strax en Ridder imod ham, men som til Alles Forbauselse blev kastet af Sadlen, som en Vante, og da det saaledes var gaaet den Anden og den Tredie med, afbrød Brindsessen Kampen og erklærede Holger for den tappreste Ridder af dem Alle.

„Saamange har endnu Ingen overvundet idag“ — sagde

hun — „I har gjort Mere, ædle Fremmede! end at fegte for min Farve og for Spøg, I har kæmpet for mit Liv, og det for Alvor; drag nu med mig, og lad Kongen, min Fader, bevise Eder sin og min Erkjendtlighed!“

Holger kunde ikke aflaae den skjøne Brindsesse denne Bøn, som blev ledsaget af et Blik, der syntes at love ham en større Lykke, end den dristigste Ridder havde bovet at drømme om. Men dette Blik syntes først Holger ganske at forstaae, da det i flere Dage ret ofte havde mødt ham, medens han levede ved Hoffet, som en fyrstelig Gjest, i al mulig Glæde og Herlighed. Dog var Brindsessen ikke den eneste Skjøne, som betragtede den unge Helt med saa kjærlige Blikke. Det var Tilfældet med alle de Damer, som saa ham, fra den høieste til den ringeste, fra den halvorne Pige til den ældste graahærkede Matrone; thi, uden at han vidste det, var den Egenstab forbundet med hint gyldne Haar, som han bestandig bar om sin Hals, at det, uden at forandre hans Udseende, som af Naturen var skjønt og indtagende, gjorde det umuligt for nogen Kvinde at see ham, uden paa Diebliffet at forelske sig i ham.

Dette var vistnok en haard Prøve for den unge letfjendige Helt; men til sin egen Forundring holdt han Prøven temmelig godt ud og var sin Mirza tro i Hjertet, om han ogsaa nu og da kom i Stillinger, hvor han maatte være Stof og Sten, for ikke at bevæges, og ligesaa utafnemlig som grusom, for ikke at modtage en uskyldig Gunstbevisning. Men da Jochum engang vilde aagre med sin Herres Bund og drage sig hans Lykkestjerne hos de Skjøne til Nytte, blev han i sin Herres Dragt overrasket af en Hob skinsyge Elskere og maatte i sin Herres Navn modtage alle de Brygl, Ridder Holgers alt for store Elskværdighed ved denne Leilighed blev belønnet med. Nu svøer Jochum i sit Hjerte, at

han aldrig tredie Gang skulde lade sig friste til at gjælde eller undgjælde for sin Herre.

Brindsessen var imidlertid den Klippe, hvorpaa Solgers Trostak lettest kunde strande. Hendes Lighed med Mirza forførte ham ofte til at indbilde sig, at det var Brindsessen selv, han havde seet i Gulen, og at hun, for at sætte hans Hjerte paa Prøve, havde spillet en Komædie med ham. Vel savnede han hos hende den gyldne Lok, som syntes at udmærke den skjønnne Mirza fremfor alle andre Dødelige; men den kunde jo have været en tilhæftet Brydelse, som hørte til den eventyrlige Masse. Brindsessens Fintbed, Dannelsen og fyrstelige Mildhed henreb ham vel, men syntes ham dog ikke saa elskværdig, som Mirzas Simpelhed og fortrolige Tone; men denne kunde jo ogsaa have været Masse. Jo meer han sammenlignede dem, jo meer forvildede deres Billeder sig med hinanden. Kun naar han om Natten, som ofte hændtes, drømte om Mirza og saa hende i Gulen lege med sin lille Hund og titte til ham under den venstre Arm, kun da syntes han næste Dag, at Ligheden med Brindsessen var ikke nær saa stor, og at denne dog ikke, trods alle sine Undigheder, kom den skjønnne Skovpige nær. Men efterhaanden forsvandt Mirza meer og meer af hans Drømme, og Brindsessen kom nu bestandig istedet; da saa det ofte helt maadeligt ud med hans Trostak. Brindsessen fordobbede nu ogsaa sin Opmærksomhed for ham; hendes Blikke syntes ham hver Dag fortroligere, og Trostakshelten vaklede.

En Dag kaldte Kongen ham for sig, modtog ham med Udtryk af den høieste Naade og sagde tilsidst: „jeg har ingen Sønner, som I veed, ædle Ridder! og behøver en Støtte i min Alderdom, som jeg engang kan betro Folk og Land til. Min Datter elsker Eder, og jeg agter Eder som min tappreste Ridder. Jeg har troet at bemærke, at I heller ikke er blind

for hendes Yndigheder; bliv min Søn og min Efterfølger, og hjælp mig, medens jeg lever, at bære det Scepter, som allerede begynder at blive mig for tungt!" Med disse Ord satte Kongen sit Diadem paa hans Hoved. Men i dette Dieblik stod den stjerne Mirzas Billede saa levende for Solgers Dø, og Brindsessen, som just nu traadte ind, stjønnere og elskværdigere, end nogenfinde før, bragte en saadan Kamp og Forvirrelse i hans Følelser, at han blev Kongen Svaret skyldig og styrtede ud af Slottet som en Besat.

"Sagl min Hest, Jochum!" — var det Første, han sagde — „jeg vil ud i den vide Verden igjen!" Og da Jochum studsende saae paa ham og nølede, ilede han selv ned i Stalden, svang sig paa sin Blis og foer ud af Byen, som om en Ulykke var i Hælene paa ham, og den forbausede Jochum havde Nøje med at følge ham. Da Holger kom uden for Byen, mærkede han først, at han ingen Hat havde paa; han foer med Haanden over Panden, for at samle sine Lanker og dog huske efter hvorfor han havde saadant Hæftværk. Til sin Forundring fik han nu Diademmet i Haanden, som han i sin Iver havde glemt at tage af. Medens han endnu forundrede sig herover, saae han sig pludselig forfulgt og i samme Dieblik omringet og afsvæbnet af Kongens hele Livvagt, som havde seet ham flygte med det kongelige Diadem, og som nu bragte ham i Lanker tilbage til Byen, hvor han strax blev fastet i Fængsel og bevogtet som en stor Forbryder. For førstegang i sit Liv mærkede nu Holger, at han for Alvor var vred, men vidste dog ikke paa hvem; thi Kongen og Brindsessen havde ingen Deel i Dette, og hende kunde han desuden ikke vredes paa, om det ogsaa skulde koste hans Liv.

Da han havde ligget nogen Tid alene i det mørke Fængsel, dumpede der Noget ind til ham, og det var Jochum.

Da han mærkede hvad Selstab han havde faaet, gif hans Brede pludselig over, og han gav sig ret af Hjertet til at lee over Jochums ynkelige Gebærder.

„Jo, nu er det Tid at lee!“ — sagde Jochum grædende — „om en Time skal I hænges, Herre! jeg er fæstet herind, for at melde Jer det og holde Jer med Selstab til Mestermanden løser mig af.“

„Det var snurrtigt!“ — sagde Holger — „saa skal jeg virkelig hænges? nu vel! man maa forsøge Alting i Verden, Jochum! det Ene er ligesaa naragtigt, som det Andet: for en Time siden kunde jeg blive Konge og faae en Brindsesje til Brud, og nu skal jeg hænges!“

„I kan ogsaa gjerne slippe for at hænges“ — vedblev Jochum — „hvis I heller har Lyft til at ægte Brindsesjen og blive Kongens Svigersøn. Vil I ikke det, saa kan hverken Keiser eller Pave redde Jer; for efter dette Lands vise Love skal den hænges strax, uden videre Snak, som offentlig bærer Diademet og ikke hører til det kongelige Hus. Jeg har Befaling til at lade Jer vide, at I har frit Valg; men om en Time skal I have taget jer Beslutning og enten gaae til Galgen eller Brudestamlen. Dersom I nu ikke er rent fra Forstanden, saa vælger I vel det Sidste, allerhelst, da I jo er ganske forelsket i Brindsesjen.“

„Det er jeg rigtignok saa halvt om halvt, Jochum!“ — svarede Holger — „men jeg holder dog mere af Mirza, og tvinge mig skal Ingen! — jeg vil hænges.“

„Nu kunde jeg ret have Lyft — tag mig ikke min Dristighed ilde op, Herre! — jeg mener kun som saa, jeg kunde ret have Lyft til at prygle Jer, Herre!“ — sagde Jochum — „for I er, uden Fortrydelse, saa fuld af Egenstændighed og Galstab, at der er ingen Maade med. Maa jeg nu spørge ethvert fornuftigt Menneske, om det ikke er

bedre, at have en deilig Brindsfæse til Kone, som man desuden er forelsket i, end at lade sig tridse op i en Galge og ades af Himlens Fugle?"

„Spar din Tale, Jochum!“ — svarede Holger — „det er min Sag; hvad rager det dig, at jeg bliver hængt? naar jeg er fornøjet dermed, er det nok.“

„Ja, naar I er fornøjet dermed, Herre! saa har jeg ikke et Ord at sige meer dennegang. Det maa vist ogsaa være ganske fornøieligt, at svæve saadan mellem Himmel og Jord og lade Næse og Dren hakke af sig, uden at kunne sige et Muk; lidt langhalsket bliver man vel sagtens ved den Dinglen; men det hører med til Fornøielsen, kan jeg troe.“

„Den Tid den Sorg!“ — sagde Holger — „nu vil jeg være lystig saalange jeg kan. Hvad er der i den Flaske, du har med dig? Jochum!“

„Vin, Herre! til at drikke Brindsfæsens Skaal i — eller ogsaa paa en lykkelig Reise, hvis I endelig saa vil. Drik nu kun først! saa kommer I nok til Forstand.“

„Vin!“ — sagde Holger og drak — „nu, hvad Nød har vi saa? Brindsfæsen leve! havde jeg aldrig seet Mirza, skulde jeg med stor Fornøielse taget hende; men nu er hun eengang kun Brindsfæsen, og der kan ikke blive Noget af.“

„I vil altsaa hænges, Herre!“ — sagde Jochum — „Eders Ord i Øren! men jeg synes dog, det var fornøieligere, om I ikke blev hængt.“ Nu begyndte han forfra igjen og søgte at bringe sin Herre paa andre Tanker; men han vilde ikke høre et Ord meer om den Sag, og da Flasken var tømt og Timen forløben, kom Skarprekkeren for at føre ham til Galgen.

„Skal det endelig saa være“ — sagde Holger — „saa vil vi da nu tage Afsted. Tak for dennegang, Jochum! du har været mig en tro Karl — fordetmeste, og jeg skiltes

heller ikke fra dig nu, dersom du havde Lyst til at følge mig længere; men det seer jeg nok, du ikke har, og overtale dig, vil jeg ikke, Jochum! havde jeg nu havt min Halvfilling, skulde du arve den efter mig; men nu har jeg jo Intet uden dette gyldne Haar, og det vil jeg tage med mig i Galgen." Da han sagde Dette, blev han ganske rørt og vemodig stemt; men da Jochum nu begyndte at hyle og jamre sig, fattede han sig strax igjen og sagde: „fy for en Ulykke, Jochum! hvad er det at gjøre saadan en Støi for? har du maasse aldrig før seet Noget blive hængt?“

„Nei“ — sagde Jochum og hylede.

„Saa kom med!“ — svarede Holger — „jeg vil vist tage mig ganske pudserlig ud i en Galge. Det er Skade, jeg kan ikke staae nedenfor og see til; men være to Steder, paa eengang, kan man jo ikke. Gjør det nu kort og godt, kjære Hr. Mestermand!“ — derpaa tog han Bøddelen ved Haanden og vilde gaae. Denne spurgte endnu engang, om han ikke havde betænkt sig og vilde ægte Brindsessen.

„Nei“ — svarede Holger — „jeg har ikke betænkt mig; men dersom I Andre vil betænke Jer, skal det være mig kjært. Saadan en Karl, som mig, finder man ikke paa Gaarden, og det lumpne Diadem, I hænger mig for, vilde jeg ikke tage op paa en Bei.“

„Jeg lod Jer sgu gjerne løbe, hvis jeg turde“ — sagde Bøddelen — „men jeg synes, I er ret godt beredt; nu er desuden jo alle Anstalterne gjorte, og det skal være snart bestilt. Dog der kommer Kongen; kan I komme til Afford med ham endnu, saa hænger jeg ligesaa gjerne en Anden.“

„Er det dit Alvor, Holger!“ — spurgte Kongen — „at du heller vil døe, end ægte min Datter?“

„Ja, Eders Majestæt!“ — svarede Holger utaalmodig — „vil I ikke troe mig, saa hav den Naade, at følge mig

til Galgen! men skal jeg hænges, saa lad det skee i en Hast, og lad os ikke spille Tiden med unyttig Tale!"

„Hvad har du at udsætte paa min Datter?" — spurgte Kongen.

„Hun er saa deilig og elstværdis, som nogen Brindsessse i Verden" — svarede Delinquenten — „men hun maatte have en gylden Lof og hedde Mirza, hvis hun skulde være min Brud."

„Er der ikke Andet i Veien, saa kom med mig!" — sagde Kongen — „derfor er vel Raad!"

Holger fulgte Kongen forventningsfuld til Borgen; der stod Brindsesssen i den skønne Mirzas fattige Zigeunerdragt, og en gylden Lof flagrede om hendes deilige Skulder, blandt de lange kastaniebrune Silkehaar.

„Hvad seer jeg? Mirza!" — raabte Holger og fløi i hendes Arme.

Kongen kastede Purpurkaaben tilside og stod for ham som den gamle Betler; i samme Dieblif kom ogsaa Mirzas lille Hund og sprang velbekjendt op ad Holgers Ben.

„Kjender du os nu?" — sagde Gubben — „du har udholdt Prøven, og Mirza er din."

„Men er det ogsaa dig selv? skønne Mirza!" — raabte den henrykte Holger.

„Tvivler du endnu, om jeg er mig selv" — sagde den Skønne og slog ham kjærlig over Skulderen med den gyldne Lof.

„Men er du da ikke Brindsesssen?"

„Jo" — svarede Mirza — „jeg er baade Mirza og Brindsesssen, og min Fader baade Betler og Konge. Naar vi ere fede af det Gne, saa ere vi det Andet — det koster os kun et Ord."

„Men gaaer Dette til uden Hereri? Kjære Venner!“ — spurgte Holger.

„Fordetmeste“ — svarede Gubben. — „Alting i Verden er igrunden lige forunderligt og ubegribeligt: kun hvad der ikke skeer hver Dag forlange vi Forklaring over. Jeg skal imorgen fortælle dig min Historie; mit hele Liv er et forunderligt Eventyr, og Den, der skal troe mig, maa have samme Overbeviisning om sit eget, det maa synes saa sædvanligt, som det vil. Ifør dig nu din Brudebragt, Mirza! nu haaber jeg, Holger ikke længer afflaaer din Haand.“

„Nei, saa fortjente jeg for Alvor at hænges“ — sagde Holger. Han omfavne de atter den skjøne Mirza og havde gjerne ført hende til Alteret som hun stod der, i den kjære, eventyrlige Zigeunerbragt; men for Folkets Skyld opgav han dette barnlige Dnske, og snart stod Brindsessen for ham i sin glimrende Brudebragt. Nu skjulte hun ikke længer den gyldne Lof: den slyngede sig fortrolig om Brudefrandsen blandt de mørke Silkeloffer, og Holger saae nu tydelig, at Brindsessen og Mirza var den samme fortryllende Pige.

Brylluppet stod nu med stor Bragt og Høitidelighed, og Holger var saa sjæleglad, at han ofte gned sine Dine for at overbevise sig om, at det ingen Drøm var. Den troe Jochum var næsten ligesaa glad som hans Herre og holdt samme Dag Bryllup med Brindsessens skønneste Terne.

Dagen efter Brylluppet sagde Mirza rødmende til den lykkelige Brudgom: „nu har du mig saa ganske, baade med den gyldne og de brune Loffer — giv mig nu mit Guldbaar tilbage! nu forlanger jeg ikke at sætte din Trostaa mere paa Prøve, og det var dog Synd, at alle Piger skulde elske dig forgjæves; men især gjør det mig ondt for de ærværdige Matroner, som saa længe har gjort sig til Latter for din Skyld.“ Hun fortalte ham nu Guldbaarets lønlige Kraft, og

han gav hende det villig tilbage, da han vel mærkede, at Mirzas Medlidenhed med de ulykkelig elskende Damer igrunderen kom af en lille skinsyg Frygt, som klæbte hende usigeligt elskværdigt.

Da den første Glædesrus nogenlunde havde fat sig, og den stillere, men inderligere Lue gennemgløbede ham, som siden aldrig udsluktes i hans Liv, men gav det en Betydning, han aldrig før havde drømt om; da fortalte den gamle Konge ham sine underlige Hændelser saaledes:

„Mit Liv har havt temmelig Lighed med dit, min Søn! paa det nær, at jeg fødtes til at arve en Krone, som jeg ingen Pris fatte paa. Jeg ansaae ofte Betleren for lykkeligere, end Fyrsten, fordi han hverken havde Hus eller Hjem, men kunde gaae fra Land til Land og svæve i den sølsomme Uvisshed, om han skulde fulde ihjel inden Aften, eller maasse finde en Skat og være en rig Mand imorgen. Jeg fandt Intet behageligere, end at styrte fra den ene Overlighed til den anden og lade Lykken lege Bold med mig. Derfor løb jeg ogsaa bort fra min Fader og drog Verden igjennem paa Eventyr, snart som Zigeuner og Betler, snart som Ridder og Prinds, ligesom Lunet eller Omstændighederne førte det med sig, og jeg var næsten lige fornøiet i enhver Forfatning; thi min Rigdom, som min Armod varede sjelden længe, og Forandring var jeg en stor Elsker af. Tidt styrtede jeg mig i Livsfare, for ikke at fædes ved den idelige Sikkerhed, og at jeg slap saa vel derfra, var ikke min Skyld. Forelsket var jeg næsten bestandig, men sjelden længer end een Dag i den samme Skjønhed. Alt gjorde et hurtigt, men let og flygtigt Indtryk paa mig; og Intet fængslede mig længe til enkelt Sted eller Menneske. Den hele vide Verden syntes mig mit Hjem og alle Mennesker mig lige beslægtede. Saaledes førte jeg længe et omflakkende Liv, til jeg engang kom

til det berømte Land Avalun. Der kom jeg til et Slot, som tilhørte den deilige Prindsesse Melior. Hun var af Feernes Slægt og var saa henrivende skøn og elskværdig, at jeg hos hende forglemte hele den øvrige Verden og blev et ganske andet Menneske. Hun elskede mig inderlig. Jeg blev hendes Gemal og levede hos hende som i Paradis. Hun var Moder til din Mirza, min Søn! og den gyldne Lof, som udmærker min Datter fremfor alle andre Dødelige, har hun arvet efter sin skønne, fortryllende Moder. Men Mirza har kun af Feernes Natur den overordenlige Skønhed og et aabent Die for Naturens Hemmeligheder, som dog ene berøer paa Besiddelsen af hin gyldne Lof og det kunstige Speil, som du saae hos os i Hulen; det er ogsaa en Gave af hendes Moder, saavel som den Lykkesilling, som du kjender fra vort første Bekjendtskab. Min Forbindelse med den skønne Melior var en Hemmelighed, som jeg ikke maatte røbe under Tabet af hendes Besiddelse, og min Lykke var for sand og inderlig til, at jeg ikke skulde vaage over min Løndom som en dyrebar Skat. Men min Lyst til at see mig om i Verden havde ikke ganske forladt mig; jeg gjorde tidt smaa eventyrlige Reiser og forhøiede mig Nydelsen af min Lykke ved Adskillelse og Gjenforening; thi saalænge jeg bevarede min Hemmelighed, stod det fortryllede Land mig aabent, og jeg fandt altid uden Vanskelighed Veien tilbage til mit gyldne Slot og den skønne Meliors Arme. Engang gjorde jeg Bekjendtskab med en Mand, hvis lange Benrad-Udseende i Førstningen stødte mig tilbage, men som vidste at drage mig med sig paa de lystigste og eventyrligste Foretagender. Derved vandt han snart min Fortrolighed og i et letsindigt Dieblif afløkkede han mig min Hemmelighed. Da jeg kom tilbage fra denne ulykkelige Reise, var det fortryllede Slot forsvundet, og min stakkels lille Mirza laae alene i Græsset og grød.

Den skjøne Melior var forsvunden med sit fortryllede Slot, og min Lykke var forbi. Sin troløse Ven saae jeg aldrig meer. Jeg tog min spæde Datter paa Armen og vandrede nu med hende ligesaa forladt og ulykkelig igjennem Verden, som jeg før havde været glad og lykkelig. Til sidst slog jeg mig til Ro her og tog efter min Faders Død hans Throne i Besiddelse. Men aldrig har jeg kunnet glemme min forsvundne, evig elskede Melior, og hver Sommer har jeg med min Datter gjort en Valfart i den vide Verden, for atter at opsoge det fortryllede Feeland og min forsvundne Lyksalighed; men forgjæves" . . . her kom Taarerne den gamle Konge i Dinene; — han greb Guldharpn i sin Arm og sang:

„Hvor er du? skjøne Avalun!
 Mit tabte Paradis!
 Om dine guldne Slotte kun
 Jeg drømmer til min sidste Stund;
 Graahærdet sjunger jeg din Pris. —
 Hvor er du? skjøne Avalun!
 Mit tabte Paradis!

Hvor er du? evig unge Brud!
 Seer jeg dig aldrig meer?
 Mit Dues Ild er slukket ud,
 Om dig Guldkloffen flager prud;
 Men ei graahærdet Ven du seer,
 Og saae du mig, min Ungdoms Brud!
 Du kjendte mig ei meer."

Den gamle Konge tørrede en Taare af sit Die og vedblev: „Saaledes gif jeg hver Sommer og sang min Runer og mit Savn forgjæves ud i den vide Verden. Det

var paa saadan en Balsfart, jeg saae dig førstegang, og jeg gav dig min Lykkestilling, for at see hvorledes du vilde bruge den. Ved Hjælp af mit Tryllespeil kunde jeg stedse have Die med dig, og da min Datter havde faaet dit Billede saa fjært, gav jeg hende Speilet, at hun kunde see dig saa ofte, hun vilde. Efter hvad hun har fortalt mig om dig, har jeg ingen Grund til at fortryde mit Venstab for dig. Uagtet du stedse har levet lystigt og halvgalt, har du dog stedse beholdt dit gode Hjerte, og at det sidder dig paa det rette Sted, veed jeg. Men engang saae Mirza dig i et Vertshuus, da en Mand gik fra dig, som efter hendes Beskrivelse maa have været hin lange, magre Mand, som var Skyld i min Ulykke. Bogt dig for ham, min Søn! thi efter hvad min Datter kan see af Naturens Hemmeligheder, saa er denne Mand et Væsen, som hverken hører til Himmel eller Jord, og med ham er det ikke værd at have Noget at skaffe."

Holger blev urolig, da han tænkte paa sit Spil med dette mistænkelige Væsen, og at han endnu stod i hans Gjæld paa den forunderligste Maade; men han taug dermed, for ikke at bekymre den Gamle og Mirza. Snart forglemte han ogsaa selv denne Sorg, og Historien med Spilleren forekom ham som en længstforvunden, urimelig Drøm. Først det første Aar var tilende var Holger en lykkelig Fader, og i tre Aar var hans Faderlykke tredobbelst. Men nu døde den gamle Konge, og det var ligesom han endnu i Døden stirrede længselfuld efter hint fortryllede Land og sin elskede Melior. Grædende tillukkede Mirza de brustne, stirrende Dine. Ogsaa Holger begræd ham oprigtig, som en god og fjærlig Søn, og førte lykkelig Sceptret efter ham. —

Nu var Holger da Konge, havde den heiligste Prindsesse til Hustru og tre sunde, velsignede Børn, som han inderlig elskede. Hans Lykke var saa stor, at han ikke kunde

tænke sig den større, naar kun den gamle Konge havde levet og seet hans Ulyksalighed noget længer. Men den Gamle var gaaet bort i rette Tid.

En Dag kom Holger hjem fra en Lystreise, og Mirza kom ham ikke som sædvanlig med Børnene imøde. De vare ingensteds at finde, og Holgers Fortvivlelse var grændseløs.

Nu erindrede han sig atter hint ulyksalige Spil, hvori han i letsindig Overkelse havde bortspillet sin høieste Ulyksalighed, førend han nogensinde havde drømt sig den mulig.

I sin Fortvivlelse gav han Regjeringen i sin første Ministers Haand og forlod sit kongelige Slot, blot med sin Halvskilling i Lommen, og fulgt af den troe Jochum, som, for at følge sin Herre, rev sig af Armene paa Kone og Børn.

Holger red længe uden at tale et Ord, men saae i taus Fortvivlelse hen for sig. „Min Konge!“ — sagde Jochum, som endnu bestandig havde Frispas hos ham — „i gamle Dage var I dog en anderledes Karl; da tog I Jer ikke Verden saa nær; men nu er I da bleven Konge og Egtemand, kan jeg troe, nu hænger I med Hovedet.“

„I gamle Dage var jeg en Nar“ — sagde Holger — „derfor kommer jeg nu vel til at gaae fra Forstanden. Naar man har spillet Kone og Børn bort til Satan — kan man sagtens hænge med Hovedet.“

„Jeg troer, I har Ret, Herre!“ — sagde Jochum og torsede sig — „I taler rigtig nok som I ikke var saa ganske rigtig i Hovedet.“

„Havde jeg ham kun fat!“ — sagde Holger — „saa skulde du dog see, jeg er intet Hængehoved endnu.“

„Herre!“ — spurgte Jochum forstrækket — „I vil dog aldrig flaaes med den Dnde? — det skal Ganden gjøre! tag Jer iagt, Herre! naar man taler om den Karl, er han nærmest.“

De red nu i en stor, mørk Skov og kom just forbi en Grotte; der stod et Stenbord, og ved Bordet sad en lang, mager Mand med tre ildrøde Lærninger i Haanden og saae stift paa de Rejsende. Holger kjendte strax den lange, djævelske Spiller. „Tag min Hest, Jochum! og gaa tilside!“ — sagde han og sprang af — „jeg har et Par Ord at tale med denne gode Mand.“

Jochum saae forundret paa sin Herre og den besynderlige Fremmede og adlød.

„Er du den Trolld“ — sagde Holger — „som har vovet at berøve mig min Dronning og mine Børn ved dine forbandede Koglerier?“

„Jeg har taget hvad mit var“ — svarede Spilleren.

„Giv mig dem tilbage! eller du er Dødsens“ — truede Holger og greb til sit Sværd.

Den lange Mand hævede en sort Stav og sagde rolig: „hvor jeg har Ret, er jeg mægtigere, end alle Konger paa Jorden: et Vink af denne Stav! — og du kryber som en Orm for min Fod.“

„Saa tog jeg ikke feil!“ sagde Holger og studsede — „du er saa et Stykke af en Djævel. Giv mig Hustru og Børn tilbage! og jeg giver dig al Verdens Rigdom — jeg giver dig min Lykkestilling!“ Han tog den frem og viste ham den; men Spilleren loe: „agter du Hustru og Børn ikke mere værd, end en Halsstilling?“ spurgte han.

„Jeg giver dig Alt, hvad jeg selv eier i mit Kongerige!“ — sagde Holger.

„Du skylder mig det, som er dig vigtigere“ — svarede Spilleren — „du skylder mig to Aar af dit Liv; naar du i dem har trællet i mine Bjerggruber, kan vi tales ved!“

„Jeg vil trælle ti Aar for dig i dine Bjerggruber — giv mig kun Mirza og de uskyldige Børn tilbage!“

„Bedre op!“ sagde Spilleren.

„Jeg giver dig tyve Aar af mit Liv — lad mig faae dem tilbage!“

„Det forslaaer kun lidt“ — sagde Spilleren med et haanligt Smil — „desuden veed du jo ikke engang, om du har saamange tilbage.“

„Jeg giver dig mit hele Liv“ — raabte Holger fortvivlet — „lad mig kun see dem og vide dem frelste!“

„Hvad skal jeg med dit Liv?“ — svarede Spilleren kolbt — „det har kun Værd for dig, men intet for mig; jeg har Trælle nok i mine Bjerggruber. Men hør nu et andet Forslag! jeg vil give dig de to Aar tilbage, som du skylder mig — jeg forlanger hverken din Rigdom eller dit Kongerige, ja jeg vil give dig Hustru og Børn ufsadte tilbage, naar du, efter et langt og lykkeligt Liv, vil afstaae mig den Smule Fornøielse, du venter i den anden Verden, som dog jo Ingen alligevel kan være vis paa — allermindst saadan en Karl, som du, der allerede har spillet Kone og Børn og to Aar af sit Liv bort.“

„Nei, Djævel!“ — udbrød Holger — „før vil jeg kæmpe med dig og hele Helvede selv; endnu kan du dog kun slaae Legemet ihjel.“ Han drog nu sit Sværd og slyngede det rasende mod Troldmandens Hoved; men den lange Mand hævede hastig sin Tryllestav — og Holgers Arm stod stiv og urokkelig i den truende Stilling.

„Vi kan endnu komme til Akford“ — sagde Spilleren — „du vil ikke give mig hvad jeg forlanger, nu vel! saa sæt det da paa Spil! Lykken har været med dig saa tidt, maa-
ste er den det endnu. Kast Tærninger med mig! dersom du vinder, saa er vi kvit for evig, og Alt, hvad du har tabt, er gjenvundet; taber du, skal du først betale mig paa Dommetag, og skal have Liv, Kongerige, Hustru og Børn

og al Verdens Lykkeligbed ovenkjøbet! Men saa maa du kaste din Lykkestilling fra dig; thi saalænge du har den, kan ikke Guden selv spille med dig. Gjør nu hvad du vil! din venste Arm er fri."

"Jeg kaster" — svarede Holger og blegnede, idetsamme kastede han Lykkestillingen fra sig og greb de forfærdelige Tærninger — „men Hvo staaer mig inde for, at du spiller ærligt? Satan! du kan sagtens faae Tærningerne til at trille som du lyster."

"Derfom jeg ikke denne Gang spiller ærligt og lader Lykken alene her raade, saa gjælder min Forbring ikke paa Dommetag, og du troer dog vel, han kan see det, som sidder øverst i Retten."

"Jeg har kastet!" — stammede Holger — og Tærningerne rullede flingende hen over Stenbordet. Han vovede neppe at see hvad han havde kastet; men Blodet foer ham høit fra Hjerte til Kind, da han saae to Serer og en Fem.

"Nu skal der Meer, end en helvedes Lykke, til at vinde" — raabte Spilleren og bed sig i de tørre Læber — „det lader til, Lykken er dig bedre, end Forstanden, du Galning! og jeg har gjort Afford som en Døsmær."

Harmfuld greb han Tærningerne og rullede dem hen over Stenbordet; men forfærdet saae Holger tre Serer ligge i Beiret — og sank til Jorden uden Bevidsthed.

Da han kom til sig selv igjen, befandt han sig i sin Husfrues og sine Børns Arme, paa sit kongelige Slot, og den troe Jochum stod bekymret ved Døren og begræd allerede sin Herre som død. Men saasnart han slog Dinene op, var han sund og glad og syntes slet ikke at erindre hvad der var skeet; dog spurgte han Mirza, hvor hun havde været henne saalænge med Børnene.

"Jeg veed, du har været i stor Angest for os" —

svarede hun — „og min Ubesindighed kunde nær kommet mig dyrt at staae og kostet os dit Liv. Jeg var alene med Børnene gaaet ud i Skoven, for at finde den Hule, hvor jeg førstegang saae dig; men jeg forvildede mig saa forunderligt, at det var mig umuligt at finde ud igjen af Skoven. Endelig traf vi din troe Tjener, Jochum, og strax efter dig, i den Forfatning, som du nu gudstelv er udreven af.“

„Her er eders Lykkestilling, Herre!“ — sagde Jochum — „jeg fandt den i Græsset, da jeg vaagnede; for I maa vide, jeg kom mod min Villie til at tage mig en god Lur, mens I talede med den fremmede Mand i Skoven. Han var borte, da vi kom til Eder, men havde nok snakket Jer i Søvn og det saa dygtigt, at jeg troede, I rent havde glemt at vaagne igjen. Nu er vi da gudstelv Alle Ihs-vaagne, og Kone og Børn er I kommen sovende til, Herre!“

Holger rystede med Hovedet og syntes at være vaagnet af en slem Drøm, men som han aldeles ikke kunde erindre sig.

Han levede længe igjen et fornøieligt Liv, og Alt, hvad han foretog sig, lykkedes ham. Førte han Krig, var Seiren altid hans. Det var ligesom Lykken søgte at forekomme ethvert af hans Drufter, og Dagene svandt for ham som Diebliffe.

Engang var der stort Selskab ved hans Hof. Da han var træt af Dandsen og de andre Forlystelser, satte han sig håndelsevis ned ved et Tavlbord og tog nogle Tærninger i Haanden, for at lege dermed for sit mindste Barn; men da Tærningerne trillede hen over Bordet, foer der pludselig en Gysen igjennem ham, og et grueligt Lys gik op for hans Sjæl: „fordømte Tærninger!“ — raabte han — „I har kostet mig min Salighed.“ Som affindig forlod han Selskabet og aabenbarede nu i Enrum sin bekymrede Hustru den

hele rædsomme Hemmelighed, som nu først saa pludselig var kommen tilbage i hans Erindring. „Jeg har været vanvittig“ — raabte han — „jeg staaer alt med Foden i Afgrunden, vliis mig en Udvei! ingen Bod og Pinsel er saa stor, at jeg jo vil underkaste mig den; men jeg faaer aldrig No, før min grusomme Creditor selv giver mig sin Fordring tilbage; vidste jeg kun hvor han var at finde! — skulde jeg saa sege ham ved Verdens Ende, jeg vilde gaae og bringe ham hvad Offer han fordrer!“

Den arme Mirza var forstummet af Rædsel. Nu lyste der et Glimt af Haab i hendes skjønne Dine: „jeg har endnu min Moders Speil“ — sagde hun — „deri kan vi see det Fraværende.“ Hun rakte det til Holger, som nu saae det for førstegang, og da det just var den Time, da dets forunderlige Kraft yttrede sig, saae han tusinde Billeder af fraværende Gjenstande og endelig ogsaa hin lange, magre Mand, som sad fjernt paa en Sten i en Orken i Afrika og ridse de Troldomsziffre med sin Stav i Sandet.

„Jeg reiser til ham“ — sagde Holger — „giv mig Speilet med! regjer du Folk og Land! og bed til Gud, at min Balfart maa lykkes!“

Endnu den samme Time tog han Afsted med den bekymrede Mirza, trykkede hende og Børnene til sit beflemte Hjerte og red bort med Speilet og med sin Lykkestilling i Kommen, ledsaget af den troe Tockum, som paa ingen Maade vilde stilles fra sin Herre.

Efter mangfoldige Besværligheder kom de endelig til Afrika. Ofte var Holgers Liv i Fare, snart paa Havet, snart i de vilde afrikanske Orkener, hvor glubende Dyr baade Dag og Nat vrinlede omkring ham og desuden Røvere og Mordere gjorde Veiene usikre. Dødsfrygten, som Holger aldrig før havde kjendt, forfulgte ham nu, som en martrende

Blageaand, ved hvert Skridt, og han vaagede over sit Liv og forsvarede det med et Raseri, som kun den kan tænke sig, der har sat sit Alt paa dette Liv alene.

Efter en mageløs Bodsvandring kom han med den troe Jochum til det Sted, han søgte. — Jochums Hest var skræmt, og Holgers Blis var sønderrevet under ham i Kampen med en Tiger. — Men Trolldanden fandt han nu dog ikke, og med Forstrækkelse saae han i Speilet, at hans frygtelige Creditor sad fjernt i en Hule ved Bjerget Kaukasus. Ogsaa der kom han endelig med utrættelig Udholdenhed hen, og nu traf han ogsaa virkelig sin dæmoniske Salighedsffjende, som sad i en Hule ved et Stenbord og havde, ligesom sidst, de fordømte Tærninger i Haanden.

„Har du Meer at sætte paa Spil?“ — sagde han til Holger — „vil du maasse vove din Kones og dine Børns Salighed for din egen — saa kom!“

„Nei, Satan!“ — sagde Holger — „det kun ikke; men er der intet Andet i Verden, hvormed jeg kan løskjøre mig af din Gjæld?“

„Det kunde vel være!“ — svarede den djævelske Spiller med et haanligt Smil — „din Smule Sjæl er ikke saa kostbar, at der jo vel kan gives Det, som kan opveie den. Bring mig den Sten, som St. Peder kastede i Havet! og du skal være mig kvit for evig. Du gjør mig ellers for megen Ure ved at kalde mig Satan — jeg er kun en af hans ringeste Tjenere. Naar du tre Gange falder paa Timbul, skal jeg staae for dig, hvor du saa er!“ Med disse Ord var Dæmonen forsvunden, og Holger stod alene ved Bjerget med Jochum, som nu ogsaa var indviet i hans rædsomme Hemmelighed og med Forundring havde hørt hvert Ord.

„Den Sten, St. Peder kastede i Vandet, jo den kan vi lede efter til Dommедag“ — sagde Jochum — „om vi

ogsaa fiske hver Sten op, som ligger paa Havsens Bund, Hvo siger os da hvilken der er den rette?"

"Borttag mig ikke det sidste Haab!" — sukkede Holger — „nu vil vi reise hjem til Svæs, saa ere vi dog idetmindste i Stenens Element, og saalange der er Liv, er der Haab."

Saa snart de kom til en Søstad, hyrede de et Skib og gik til Seils, og hvergang de landede paa en Kyst, gik Holger hele Timer ved Strandbredden og saae paa Stenene, som Havet havde opkastet, men kom stedse mere raadvild og haabeløs tilbage. Efter mange Farer og Besværligheder, kom han endelig hjem igjen til sit Rige; men den længselfulde Mirzas og Børnenes Glæde, ved at see ham igjen, var ikke istand til for et eneste Dieblif at bortfjerne hans Kummer. Nu fortalte han Mirza hvilket Underværk der ene kunde frelse ham, og hvilken Umulighed Dæmonen havde fordret. Men, Mirza blev dog ikke saa nedslaaet over denne Tidende, som han havde troet. „Du veed" — sagde hun — „at jeg efter min Moder har arvet et mere aabent Die for Naturens Hemmeligheder, end der blev andre Menneſter til Deel; for førstegang, siden vor Forening, vil jeg tage min Tilflugt til en Gave, som i sig selv er uskyldig, naar den bruges til det Gode; men du har dog mit Speil endnu? uden det kan jeg intet Hemmeligt see."

„Speilet har jeg" — sagde Holger og rakte hende det. Og nu indesluttede hun sig tre Dage i sit Kammer og beredte sig ved Bøn og Faste til at see det Forborgne. Den fjerde Dag kom hun ud af sit Kammer, og hendes Anslyn var blegt, men ligesom forklaret. Speilet holdt hun i sin Haand; men det var sønderknuſt: „du kan frelses, min Holger!" — raabte hun glad og fastede det overnaturlige Arvegods fra sig.

Holger saae hendes Offer; han trykkede hende taus til

sit bankende Hjerte, og hun vedblev: „den Sten, som din Sjælefjende har forlangt for din Frelse, er den farligste af alle Hemmeligheder i Naturen, og mange Vise have for dens Skyld grundet sig til Vanvid. Den har forðum ligget under Roden af Kundskabens Træ; nu ligger den paa Havsens Bund, hvor den fromme Apostel har nedkastet den, paadet den ikke skulde blive til Fordærvelse for Menneskene. Den hører ikke hjemme paa Jorden, og endnu mindre i Himlen, men drager ofte, ligesom magnetisk, Væsner til Jorden fra den Verden, hvorfra den er kommen. De elske og søge denne Skat, men have ikke Magt til at hæve den, formedelst det heilige Billede, som staaer paa Kysten, hvor den er nedkastet. Ved Ancona paa Italiens Kyst staaer et Madonnabillede af Marmor, og hundrede Skridt dervfra ligger Stenen. Den har Form og Størrelse som et Menneskehøie, men er sort som Kul og lyser om Natten som Ild; derpaa kan du kjende den. Naar den kan frelse en Menneskesjæl, kan en uskyldig Haand hæve den, og det er en Velgjerning for Menneskene, at den kommer tilbage til den Verden, hvor den hører hen; men det kan kun skee ved et Menneske, som staaer paa det farlige Overgangspunkt mellem Lyset og Mørket.”

„Der staaer jeg“ — udbrød Holger — „jeg kan række den største Djævel Haanden og være en Midler mellem Jorden og Helvede. Giv mig vort yngste Barn med, Mirza! hendes uskyldige Haand skal hæve den frygtelige Skat, og enten kommer jeg aldrig meer eller frelst igjen i dine Arme!”

Nu begav Holger sig strax paa Rejsen med Barnet, og Sochum fulgte trolig sin Herre.

Efterat de længe forgjæves havde søgt, og den beængstede Holger ofte havde været nær ved at fortvivle, fandt de endelig Madonnabilledet ved den italienske Kyst, som Mirza havde beskrevet dem nøie. Her sank Holger paa sit Ansigt i

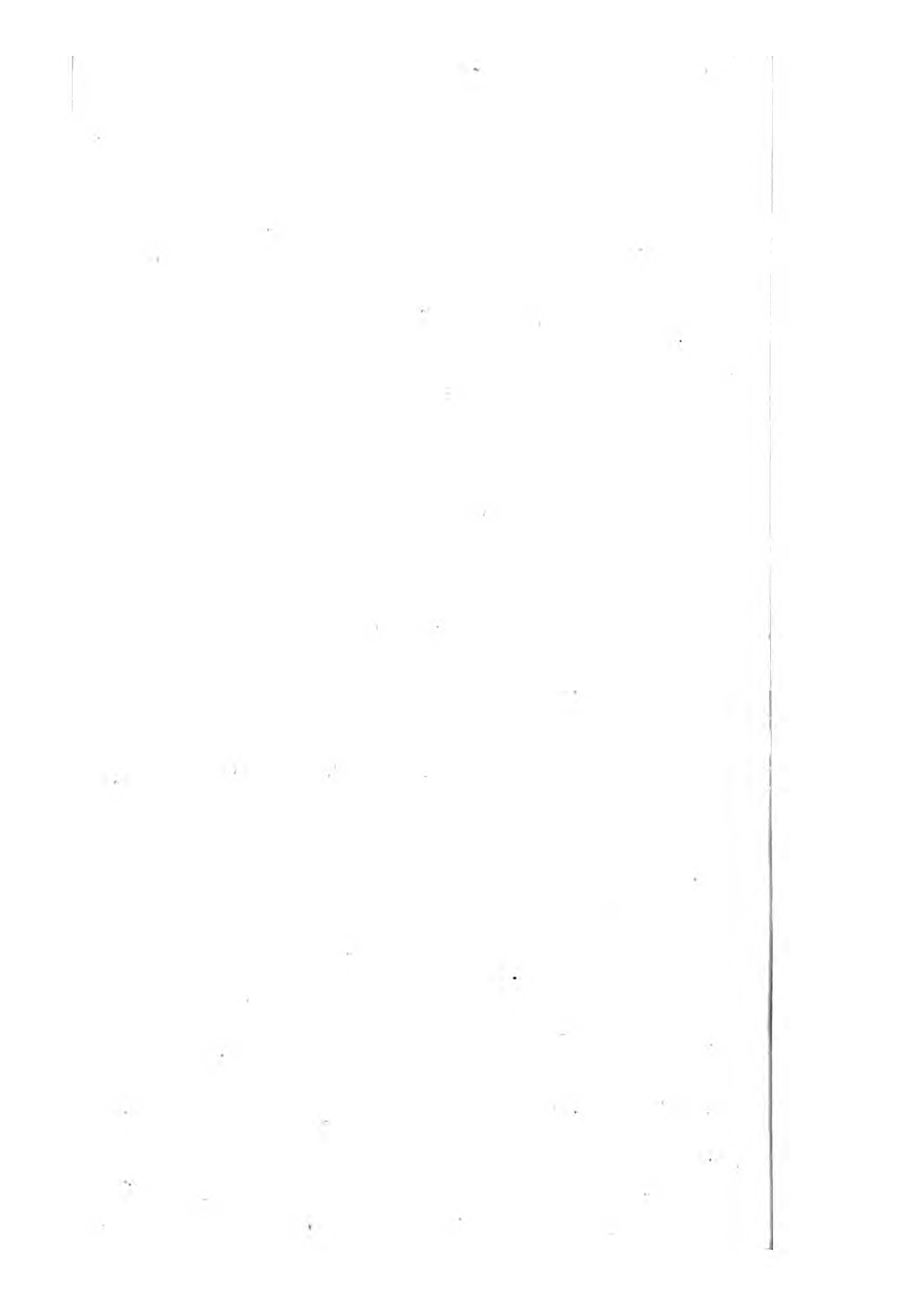
Sandet og bad om Naade og Lykke til sin sælsomme Gjerning. Ved Midnat, da Vandet var lavt, bar han Barnet hundrede Skridt ud i Havet, og nu saae de Stenen lyse som et Ildøie paa den lave Havbund. Med en inderlig Bøn bødte Holger Barnet ned under Vandet, og det greb uden Frygt den lysende Sten, som syntes det et kosteligt Legetøi. Sjøleglad, gif Holger tilbage med Barnet og den sælsomme Skat.

Endnu den samme Nat gif han ene til en gammel Ruin, kaldte tre Gange paa Fimbul, og den djævelske Spiller stod for ham. Da han saae Stenen lyse i Holgers Haand, syntes hans Forbauselse stor. „Vi er kvit for evig!“ — raabte han og greb efter Stenen; men Holger slog et Kors over den, før han rakte ham den, og Dæmonen sank i Afgrunden for hans Dine og hylede.

Efterat nu Holger for St. Peders Stol havde modtaget Syndstilgivelse og Betsignelse, ilede han glad tilbage i sin Dronnings Arnte og blev fra den Tid af et ganske andet Menneske. Ved et daadfuldt Liv, og med Bliffet stadig henvendt mod den Himmel, han havde været saa nær ved at tabe for evig, søgte han nu paa den værdigste Naade at afsone den Synd, hans Ungdoms Letsindighed havde forledt ham til. Han blev siden næsten et Mønster for Konger, og levede et langt og lykkeligt Liv. Hans Børn havde Alle efter den skønne Mirza et gyldent Haar blandt de mørkebrune Lokker og vare Alle overordenlig skønne og lykkelige i Kjærlighed. Den guldbringende Halvstilling gif ogsaa fra Slægt til Slægt i Holgers talrige Familie og skal endnu findes hos hans sildigste Efterkommere.

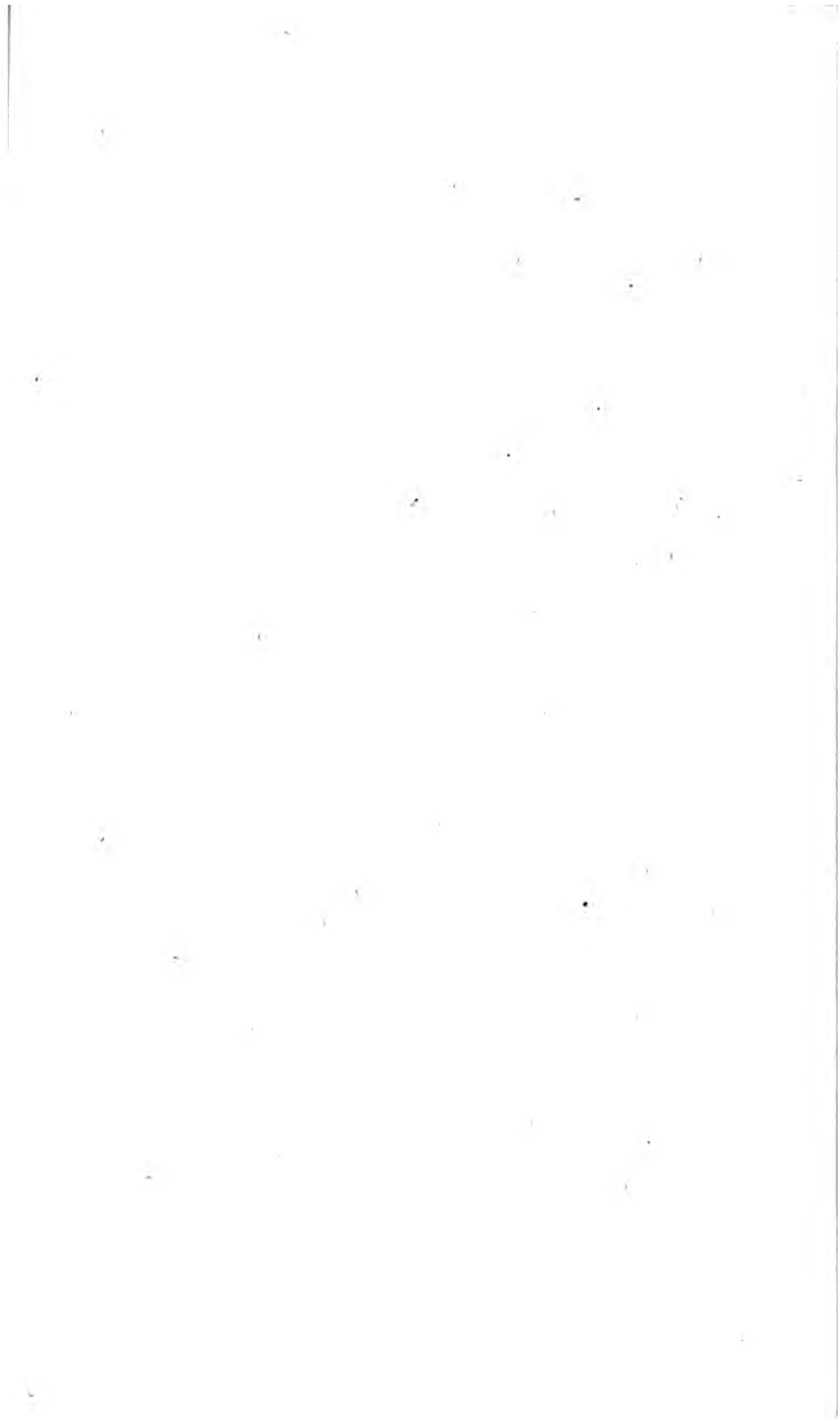
Men Tochum havde troet, det var Synd, at den Dnte saa ganske skulde løbe af med de Bises Sten, som han ganske vist troede det var, hans Herre havde fundet i Havet, og da

de gamle Lyvenhæffer endnu ikke saa ganske havde forladt ham, havde han listet sig til at strabe et Par Sandskorn af Stenen og gjemte dem hos sig som en stor Skat. Han blev virkelig ogsaa i kort Tid saa viis, at hverken hans Herre eller noget andet fornuftigt Menneske kunde forstaae et Ord af hvad han sagde, og dertil saa overmodig, at han troede, Vorherre først i ham var kommen til rigtig Forstand. Mange Lærde troede nu ogsaa i Jochum at opdage et uhyre filosofisk Hoved, og maaste var han bleven en vigtig Person i den menneskelige Culturhistorie og havde gjort Epoke i Litteraturen, som Opfinder af et mageløst filosofisk System. Men en Dag tabte han sine Sandskorn i Stalden, og saasnart de vare faldede paa Møddingen, var Jochums Viisdom forbi, og han blev atter den samme lystige og jævne Karl, han altid havde været. I de følgende Tider skal hine Sandskorn ofte være fundne og tabte igjen, skjøndt vel neppe saarene, som da Jochum besad dem, men med langt finere infernalste Virkninger.

Moster Marie.

En Fortælling.

I Aften fortæller du os dog Eventyret ud om Manden med det blaa Skæg? ikke sandt, Møster!" — sagde den lille Gitte og satte sig paa den skønne Møster Marias Skjod, medens den lille Broder Hans tog Plads paa Skamlen ved hendes Fod. — „Men saa maa du ikke blive hange, Gitte!" — svarede Marie og flappede den lille Søsterdatter paa de lange nedrullende Lokker — „og du maa kjønt sidde stille paa din Skammel, Hans! til vi faae Lys og Moder kommer ind og drikker Thevand med os." — „Men det er jo dog kun et Eventyr?" — spurgte Gitte — „nu har Ingen dog meer saadant et fælt blaat Skæg?" — „Dg nu tør heller Ingen saadan slaae sine Koner ihjel; det har Ingen Lov til meer, ikke sandt? Møster!" spurgte Hans. — „Vist er det et Eventyr, Børn!" — svarede Marie — „og der er ingen saadan Mand mere til i Verden. Men hør, det banker! det er vist Hr. Hind — nu maae I have Historien tilgode til imorgen, Børn!" Derpaa satte Møster Marie lille Gitte ned paa Gulvet og løb hen at aabne Døren. — „Den stemme Hr. Hind!" — klagede Børnene — „han kommer ogsaa altid og forstyrter os, naar vi sidde saa rart her i Lusmørket og skal høre Historier." —

„God Aften, min skønne Scheherezade!" — sagde Hr. Hind, idet han traadte ind og kysjede Marias Haand. — „De

sidder vist her igjen midt i Tusind og een Nat med de Smaa; lad mig ikke forstyrre Dem! jeg sætter mig ogsaa gjerne ved Deres Fod paa lille Hanses Skammel og lader Deres huld-salige Stemme hentrylle mig i det vidunderlige Børneparadis." Med disse Ord trykkede han Maries Haand i det fortrolige Tusmørke, og Marie mærkede, at hendes Kinder glødede. „Jeg gaaer at hente Lys" — sagde hun hastig og løb ud — „her er jo saa mørkt, at man ikke kan see en Haand for sig."

„Hvad har Moster Marie fortalt Eder iaften? Børn!" — spurgte Hr. Hind og klappede de Smaa, medens Marie var ude. — „Ingenting" — svarede Gitte og løb fra ham — „Du kommer ogsaa altid, naar hun vil fortælle os den rare Historie om Blaastæggemanden."

„Det var ham, som slog sine Koner ihjel" — sagde Hans, belærende — „men det er kun et Eventyr; saadanne Mænd er der nu ikke mere til i Verden."

Marie kom ind med Lyset og spurgte bekymret, da hun saae Hr. Hind i Ansigtet: „De befinder Dem dog vel? jeg synes, De er noget bleg iaften."

„En Smule Hovedpine" — svarede Hr. Hind og foer med Haanden over Panden — „behag blot at sætte Lyset paa Bordet! De har maaste seet mig i en ufordeelig Beskyndning. Deres Fru Søster er vel hjemme?" — vedblev han og rømmede sig — „har hun ingen Efterretninger endnu fra Hr. Capitainen? Det maa være tungt for en kjærlig Husfru at svæve saalænge i Uvisshed om sin Mand's Skjæbne. Jeg længes ogsaa inderlig efter at see ham og gjøre hans Bekjendtskab. Han er Dem i Faders Sted, veed jeg; det giver ham en Fordring meer paa min Høiagtelse og gjør mig hans Bekjendtskab til et af mine varmeste Ønsker."

Marie saae hans betydningsfulde Blik og rødmede. Hun

dreiede Samtalen i Hast hen paa Sømandslivet i Almindelighed, hvis Raskhed og Livlighed hun priste.

„Men det er dog sjældent, at en Sømand er en tro Elsker“ — indvendte Hr. Hind — „med Deres Hr. Svoger gjør jeg naturligviis, skjøndt ubekjendt, en Undtagelse; men Sømanden har gjerne en Elsterinde paa hver en Kyst, og naar han forgaaer paa Havet, har han ofte den Trøst, at Kone og Børn græder for ham i alle fire Verdensdele.“

„Spøg ikke med at forgaae!“ — sagde Marie — „hvert gang det stormer om Natten, har jeg ingen Ro, før det er Morgen og min Søster kan forsikre mig, at hun intet Forvarsel har havt; for jeg har ofte hørt, at naar en Sømand forgaaer paa Havet, tager han gjerne Afsted med dem, han har kjærest, i deres Drømme eller ved et og andet mærkeligt Legn.“

„Elskværdige Drømmerinde!“ — udbød Hr. Hind — „hvis Deres Overtro ikke flødte Dem saa velsignet, vilde jeg af al Magt bekæmpe den.“

„Anseer De da virkelig selv al Tro paa Varfær og Gjenfærd for Overtro?“

„Upaatvilelig“ —

„Saa tag Dem iagt, Hr. Hind! at De ikke selv kommer til at opleve noget Saadant engang! det skal allersnarest kunne hændes dem, som ere mest forstøffede i at tvivle.“

„Vil De gjøre mig frygtfom for min egen Indbildning?“ — spurgte Hr. Hind og Ioe — „nei dertil har jeg til Lykke ikke Fantasi nok, og Hvo som ikke har Troen derpaa, staaer netop mindst Fare for slige Forvildelser. Som Boesi betragtet, hører jeg imidlertid ret gjerne paa alle slige Hjerne-spind, og fra min Barndom har jeg et temmeligt Forraad, hvormed jeg kan opvarte Dem, naar vi Intet bedre har at tale om.“

„Intet er mig kjærere— o fortæl, fortæl, kjære Hr. Hind! Deres sidste Historie om den store, uheldige Røver holdt jeg ret meget af, og havde jeg været i hans Bruds Sted“ —

„Saa havde De maatte dog ikke forladt ham?“

„Nei, dertil var han dog for tro og ærlig, skjøndt han rigtignok var en rædsom Mand. Men Spøgelsehistorier ere dog bedre; fortæl os nogle ret frygtelige! Dog det siger jeg Dem, kom mig ikke bag efter og forklar det paa en naturlig Maade, saa det bliver til Rotter eller Muus, hvad jeg troede var Mander eller overnaturlige Væsen! det kan jeg ikke lide for min Død.“

„Modige Sjæl! De gruer ikke engang for det Straf-
feligste og vil have virkelige Spøgelsehistorier; men dermed kan jeg naturligviis ikke tjene Dem, da jeg ikke kan ansee nogen for virkelig, om den saa håndtes mig selv.“

„Heller ikke for sandsynlig eller mulig?“

„Nei, derfor bevare mig den sunde Menneskeforstand! Meer end poetisk Tro derpaa har De neppe selv; thi De har dog vist Intet oplevet, som De med Rimelighed kunde hense til det Overnaturlige.“

„Det behøves ikke heller, just fordi jeg troer det alligevel; men jeg frygter ikke derfor.“

„De troer da vel ogsaa paa Dobbeltgængere, skal vi see?“ — spurgte Hr. Hind nu og smilede.

„Derom veed jeg ikke hvad jeg skal tænke; det synes mig dog næsten alt for besynderligt.“

„De vilde vist ogsaa forfærdes, hvis De saaledes engang tog et flygtigt Skjgebillede for en af Deres bedste Venner.“

„Naar det var En, jeg ret holdt af, troer jeg dog ikke jeg vilde frygte derfor. Det vilde være mig et Beviis mere

for, at Manden kan være hvor den vil, og for en god og fjær Mand havde jeg jo Intet at frygte."

"Men De maa dog antage det for umuligt" — vedblev Hr. Hind — „ellers kunde de jo ikke være vis paa, at det var mig, som stod her for Dem i dette Dieklif: — saa meget meer, som man hjemme paa min Gaard virkelig har villet indbilde mig, at jeg gaaer dobbelt."

"Min Gud! De forstrækker mig" — sagde Marie ængstelig. I det samme gif Døren op, og hendes Søster traadte ind. Da hun saae Hr. Hind der hos Marie og Børnene, forsvandt Smilet, hvormed hun traadte ind, og den noget kolde Maade, hvorpaa hun besvarede den unge Herremands Hilsen, viste tydeligt nok, at han ikke var velkommen. Marie blev forlegen derover og søgte at skjule sin Misfornøielse med Søsterens Ordknaphed, idet hun satte en Stol til Hr. Hind og bad Vigen om flere Gløder til Themastinen.

Forstemtheden varede heller ikke ret længe; thi Hr. Hind vidste strax at sige Fruen noget Behageligt, uden at det ligefrem syntes smigrende; men han havde en let og fin Maade at udtrykke sig paa, som sjælden forseilede sin Virkning.

Han var en ung, smuk Mand, høi og kraftig bygget, med sprige brune Dine, sorte Dienbryn og stærkt forsmudset Hage. For at adsprede sig efter sin unge Kones Død, havde han nylig forladt sin Herregaard i Jylland og agtede at tilbringe nogle Maaneder i Hovedstaden, hvor han allerede havde gjort Bekjendtskab i flere gode Familier. Ved en Bekjendt af Huset, som var Maries Curator, havde han ogsaa faaet Adgang til Capitain S . . . s Hus, og havde ved sit høist behagelige Væsen allerede gjort stort Indtryk paa den skønne Maries Hjerte. Dette havde Søsteren bemærket, og søgte nu ofte, ved en mindre forekommende Modtagelse, at formindste

hans stedsse hyppigere Besøg, og naar hun var alene med Marie, havde hun altid meget at indvende mod hendes Lovtaler over Hr. Hind's artige Levemaade og indtagende Væsen.

Næste Dag sad Marie med Systerammen ved Vinduet, og saae fra andet Stokværk ned paa Gaden ved Stranden, hvor Hr. Hind nylig var gaaet forbi og havde hilset. „En flog Mand, denne Hr. Hind!“ — sagde Søsteren — „hans Udvortes er endog saa smukt og behageligt, og han veed altid at sige os noget Forbindtligt eller hvad man forresten gjerne hører; men det er dog Altsammen ikke nok, til at overvinde det Ubehagelige i hans Smil og det besynderlige Træk ved Munden, som selv i den mest underholdende Samtale ikke forlader ham. Den Mand desuden, som saa hastig kan glemme sin første Kjærlighed og allerede indlede en ny Forbindelse, førend hans første Kone er bleven kold i Graven — han bærer jo Sørgedragt for hende endnu — den Mand er ikke at lide paa, Marie! og jeg undrer mig over, at du ikke tænker finere og har meer Agtelse for sand Kjærlighed og Trostid, end at en saadan Mand's Opmærksomhed og Hengivenhedsyttringer kan være dig behagelige.“

„Det har jeg sagt mig selv Altsammen, kjære Søster!“ — svarede Marie og saae paa sin Næmme — „men saasnart jeg seer ham eller hører ham tale, forglemmer jeg Alt, hvad man kan have imod ham. Efter hvad han igaar ytrede, har hans første korte Ægteskab nok heller ikke været Andet, end en uheldig Plan af hans salig Fader, som havde sit Huses Gjenoprejsning ved en rig Forbindelse kjære, end sin Søns Uheldighed. At han har bragt sin gamle Fader et saadant Offer, gjør jo hans sønlige Hjerte Ære, og den ringe Pris, han sætter paa sin dyrefjorte Velstand, er Beviis nok paa, at ingen egennyttig Bihensigt nogensinde kunde have

Indflydelse paa hans Valg, naar han engang blev virkelig forelsket."

"Han vidste dog, at du var rig, før han kom her, og han har klogelig gjort din Curators Bekjendtskab førend han saa dig og lod sig indføre her i Huset."

"Sy, Søster! det er ikke smukt tænkt af dig; vil du saaledes udlægge enhver Tilfældighed ilde, saa kan let det fortræffeligste Menneſte blive en Forbryder i dine Dine."

"Jeg troer ikke ilde om Nogen, kjære Marie! men lov mig kun, ikke at give Hr. Hind noget Løfte, førend min Mand er kommen hjem og du kan raadføre dig med ham i saa vigtigt et Anliggende!"

"Deri kan jeg kun raadføre mig med Gud og mit eget Hjerter" — svarede Marie. Og der blev ikke talt mere derom den Dag.

"Hvorledes befinder min skønne Myndling sig?" — spurgte Curatoren en Dag — "jeg finder Dem ikke saa opremt som sædvanlig, og De bekymrer Dem saa lidet om Deres Belfærd, at De lader disse høist vigtige Papiere ligge der paa Bordet som Krøllepapir."

Marie blev Curatoren Svaret skyldig. Hun sad med Laarer i Dinene ved sit Strikketøj og tænkte paa, at hun i flere Dage ikke havde seet Hr. Hind, og at han, efter Curatorens Sigende, nu vilde reise imorgen.

Fruen undskyldte hendes Udspreddethed med en lille Upasselighed og bad Marie gemme Papiere. "Det er min Mand's Bevise for din Mødrenears" — sagde hun — "Med Renterne maa du give mig Opsættelse, til han kommer hjem; du kjender jo min Forsætning, og jeg haaber, Hr. Curatoren har Intet derimod."

„Presserer ikke, presserer ikke!“ — sagde Curatoren — „mellem Slægt og Venner regnes det ikke saa nøie.“

Fruen ledte nu Samtalen usformærket, men med Hensigt, paa Hr. Hind og hans saa hurtig bestemte Afreise, og Marie blev opmærksom.

„I Sandhed en besynderlig Mand denne Hr. Hind, en besynderlig Mand“ — sagde Curatoren og tog sig en Bris — „jeg veed ikke om jeg maa opvarte — en Sværmer, min naadige Frue, en Grillefænger, men en sjelden Character, et nobelt Gemyt. Jeg er bleven hans fortroligste Ven, maa De vide, og Alt, hvad der ligger ham paa Hjertet, betroer han mig.“

„Men dog vel ikke, for at sige det igjen?“ — spurgte Fruen.

„Beware's, min naadige Frue, beware's! hvad man betroer mig ligger i et Arkiv“ —

„Som et helt Collegium har Neglen til — ikke sandt? men hvad Sværmerist finder De ved Hr. Hind? At han har valgt Dem til sin Ven og Fortrolige er dog vel ikke Sværmeri?“

„Jeg beder om Forladelse, min naadige Frue! selv deri er noget Sværmerist, noget Bathetist, eller hvad man skal kalde det, noget Sentimentalist, som man kun kan tilgive en forelsket Person“ . . .

„Da veed jeg dog, han er ikke forelsket i Hr. Curatoren“ — afbrød Fruen ham og loe.

„De forstaaer mig ikke, min naadige Frue! ligesom Poeter og gale Menneſter udøse deres Hjertes for Træerne og Dyrene, saaledes“

„Saaledes Hr. Hind for Dem, vil De dog ikke sige?“

„Saa omtrent har han sagt mig selv; forstaaer sig, uden derfor at sætte mig i Klasse med de Umælende; men

som sagt — sjelden Character, nobelt Gemt, men Sværmer og Grillefænger af første Skuffe; i den Post kan jeg ikke forsvare ham. Skulde De troe, at fordi han aldrig før i sit Liv har været forelsket og aldrig engang har omfavnet sin første Ægtefælle, som han af lutter Blygt havde ægtet — skulde De troe, at han derfor staaer mangengang op af sin varme Seng midt om Natten og løber Banden imod Døren af Anger over, at han ikke har været hjærlig nok imod hende, og at han endogsaa gjør sig Sambittighed over at ægte nogen Anden" —

„Lys, Hr. Curator! det er dog aldrig en af de betroede Hemmeligheder, som ligge i Arkivet?“

„Beware's, min naadige Frue, beware's! det har jeg seet og hørt gjennem en Sprække i Panelet; for han boer i mit Hus, som De veed. Men det er altsammen Grillefængerier, som en god Kone nok kunde faae ud af Hovedet paa ham" —

„De har dog aldrig i Commission" — —

„Beware's, min naadige Frue, beware's! jeg giver mig ikke af med Commissionsforretninger.“

„Hr. Hind's første Kone døde meget pludselig — ikke sandt?“ — spurgte Fruen — „og efterlod ham en betydelig Formue?“

„Just derfor, min naadige Frue! anseer han i sine Grillefængerier den velsignede Rigdom selv for en Ulykke" — vedblev Curatoren — „og deraf kommer vel ogsaa den Grille, at han nu reiser bort over Hals og Hoved, fordi han er bleven forelsket i en rig Pige, troer jeg. Men jeg maa anbefale mig; jeg har Forretninger i Overformynderiet.“

Curatoren gif. „Hr. Hind veed nok" — sagde Fruen efter et Ophold — „til hvem han betroer sine smaa Hemmeligheder, men maaste ikke hvem han har til Nabo paa sit Bærelse, og denne Hr. Curator er dog den taabeligste Slad-

dermund i Byen. Nu maa du da berede dig paa et rørende Afskedsbesøg, Marie!" — vedblev hun — „Skulde det efter al Formodning forvandle sig til en Frierscene, saa lov mig blot, at opsætte Svaret i otte Dage! inden den Tid maa min Mand vist indtræffe, og det lykkes mig maasse forinden at udrive dig af din Forblindelse og vise dig denne Hr. Hind i hans sande Skikkelse.“

„Jeg lover dig Intet, Søster!“ — svarede Marie alvorlig — „er Nogen af os To forblindet, saa er det visselig dig. Hvor inderligt et fuldt Hjerte kan trænge til Meddelelse, har jeg selv i flere Dage prøvet, og det ensfoldigste Menneske kunde jeg gjerne have betroet mit Hjertes Hemmelighed. Du er den Eneste, som veed den; men for dig har jeg ikke kunnet udøse mit Hjerte. Dit forsigtige, mistænkelige Blif seer Plan og listig Hensigt, hvor jeg kun seer Ubetænksomhed og hensigtsløs Nabenhjertighed; du seer Falskhed, hvor jeg seer godmodig Venlighed, og du seer et helt overlagt Spil — eller maasse endnu noget Værre — hvor jeg seer de naturligste Uttringer af en fintfølende Sjæls Skrupler og indvortes Kamp.“

„Jeg beder dig endnu engang“ — sagde Søsteren urolig — „ved vor Moders sidste Time besværges jeg dig — giv ham blot i tre Dage intet Svar!“

Marie studsede ved Søsterens Høitidelighed; hun aabnede allerede Læberne, for at svare, da bankede det paa Døren — og Hr. Hind traadte ind.

„Tilgiv,“ — sagde han — „om jeg kommer ubeleiligt!“ — En kold Hilsen af Fruen var Svaret, og Marie var forspændt og urolig til, at hun kunde faae et eneste Ord frem.

„Jeg indseer“ — vedblev han — „at mine hyppige Besøg i den senere Tid ikke ere frie for Udseendet af Paatrængenhed, og jeg vilde nødig mistkjendes i saa elstværdis en

Families Dine. Det er sidste Gang, jeg sætter min Fod i dette mig uforglemmelige Huus — imorgen forlader jeg Hovedstaden for bestandig — og ønsker at medtage, om ikke Andet, saa dog Deres Agtelse og venstabelige Erindring. En Bøn har jeg endnu, inden jeg forlader Dem — det er den eneste og sidste — at den ædle Marie vil skjenke mig et Dieblisk Samtale uden Vidner."

"Min Søster har ingen Hemmeligheder for mig" — svarede Fru S med stigende Uro.

"Men jeg beder dig, Søster!" — afbrød Marie hende — "lad mig opfylde Hr. Hindes Ønske! jeg seer ingen Grund til at afslaae denne Bøn."

"Belan da, Søster! jeg gaaer" — svarede hun med bævende Stemme — "men hust paa" — hvistede hun Marie i Øret, idet hun gik — "hust paa hvad vor Moder sagde til dig i sin Dødsstund!"

Marie blegnede og holdt sig fast ved Stolen, for ikke at synke.

"Hvorned har Deres Søster saaledes forfærdet Dem?" — spurgte Hr. Hind urolig — "frygter De for at være ene med mig et Dieblisk? hvorved er jeg da bleven saa forhadet i Deres Dine?"

"De finder mig i en besynderlig Stemning, hvis Grund jeg nu ikke kan forklare Dem" — svarede Marie og fattede sig. — "At jeg ikke frygter for at være ene med Dem, eller paa nogen Maade seer Dem ugjerne, det har De jo ofte nok haft Leilighed til at bemærke. Men hvad har De at sige mig, som min Søster ikke kan høre?"

"Skulde De aldrig have anet det? skønne Marie! eller har jeg saa ganske bedraget mig, at ingen Stemme i Deres Hjerter taler venligt og deeltagende for mig, til Trods for den fjendelige Dæmon, som staaer kold og ubarmhjertig imel-

lem os og søger at iøjere mig Mørkets forreste Dragt for Deres Dine?"

"Jeg forstaaer Dem ikke. Om end min Søster mis kjender Deres Character — hverken hun eller Noget har kunnet bibringe mig den mindste ufordeelagtige Tanke om Deres Levnet og Handlemaade."

"Og dog er jeg ikke Den, jeg synes" — vedblev han — "jeg er ikke den muntre, lykkelige Mand, som De maaste holde mig for — og mit forgangne Liv er ikke frit for Brøde."

"Hvis Liv er vel det?" — sagde Marie med Skaansel — "men hvad det saa er, det foruroliger Dem — beiro det til en deeltagende Sjæl! og De vil finde Trøst og Husvarelse" —

"Jeg troede at have fundet en saadan deeltagende Sjæl" — vedblev han med stigende Varme — "en Sjæl, som havde Kraft til at forstaae mig og følge mig: den lyfste mig venlig og fortrolig imøde fra Deres milde, rolige Blik; men jeg bedrog mig, og jeg maa bære min Byrde — alene."

"Tal! — ved Gud i Himlen! De er ikke ligegyldig for mit Hjerte, og deres Rolighed er mig saa kjær, som min egen."

"Tør jeg stole derpaa? vil De ikke fordømme mig, naar De hører, hvad jeg nu ikke længer kan fordølge Dem? — Der gives Forhold i Livet — der gives Sammenstød af Hændelser og Stemninger, hvor Villie og Nødvendighed kæmpe, og det Uundgaaelige indtræffer, før Sjælen vidste hvad den vilde — ja, De maa vide det! — De vil ikke fordømme mig — jeg har — jeg er" . . . Han holdt inde og betragtede Marie med et gennemforskende Blik. — "Ja, jeg tør sige det — jeg maa sige det" — vedblev han og greb hendes Haand — "jeg maa udtale det skrækkelige Ord — jeg er en Morder." —

Marie sank bevidstløs og som lynslagen tilbage, og da hun opstog Dinene og saae sig i hans Arme, joer hun forfærdet fra ham og vilde forlade Bærelset. Men han besvorchende ved Alt, hvad helligt var, at blive og høre ham ud.

„Ved min Kulde“ — vedblev han roligere og gav hende Tid til at fatte sig — „ved min uovervindelige Afsty for at hylle en Kjærlighed, som jeg ikke følte — ved min Blindhed for de elskværdigste Egenstaber hos en Hustru, som ikke mit Hjertes frie Valg havde forbundet mig med — see; derved har jeg forförtet hendes Dage og knust et Hjerter, som hang ved mig med en ubegribelig og aldeles ugjengjældet Lidenstabs. See, saaledes maa jeg anklage mig selv som hendes Morder, uagtet al min medlidende Skaansel med den Ulykkelige. Aldrig kjendte jeg tilforn den Lidenstabs, som i et gjensidigt Forhold kunde være Kilden til et helt Livs Lyksalighed. Derfor staaer jeg nu, næsten som en Forbryder, for den Piges Dine, som har lært mig hin forunderlige Lidenstabs at kjende i hele dens Frygtelighed og haabløse Smerte.“

„Hvad siger De!“ — udbrød Marie, og hendes blege Kinder oplivedes, hendes Blik hævede sig, som forklaret og saligt — „saaledes udmaler De selv en ulykkelig Tildragelse, og forvandler det til en frygtelig Brøde, som Deres samvittighedsfulde Sjæl ingen Deel har i“ —

„Seg ikke at undskyldte, hvad jeg aldrig vil kunne tilgive mig selv!“ — vedblev han — „Alt staae brodesfri for Deres Dine, det kan og vil jeg nu ikke — og at De skulde kunne dele den Følelse, som har gjort mig det til en uimodstaaelig Trang at aabenbare mig for Dem, det er en Lyksalighed, som jeg aldrig tør haabe. Deres Medlidenhed er det Høieste, hvad mit ulykkelige Hjerter nu attraaer, og kan jeg forlade Dem med det Haab, at der dog er een Sjæl i Verden, som

vil bede medynksfuld for mig i min Dødsstund, saa har jeg intet Mere at fordre af denne Verdens Lyksalighed og Glæde."

Inderlig rørt, greb Marie hans Haand og saae paa ham med et fjærligt, taarefuldt Blik. „Lad disse Taarer sige Dem, hvad jeg nu ikke har Ord til!" — sagde hun, og han sank, som overvældet af Salighed, til hendes Fod og gjentog den mest glødende og heftige Kjærlighedstilstaelse.

Da erindrede Marie sig Søsterens høitidelige Advarsel, kun i tre Dage at opsætte sit Svar. Erindringen om hendes Moders sidste Ord foer ogsaa varslende igjennem hendes Sjæl.

„De har overrasket mig, Hr. Hind!" — sagde hun ængstelig — „forlad mig i dette Dieblif! — om tre Dage skal jeg sige Dem min Beslutning."

„Hvorledes!" — foer Hr. Hind op og blegnede — „det var ikke Marie, som talte, det var en fremmed, fjendelig Stemme, som lød igjennem Deres Læber; den klang mig som en Dødningsrøst, der forkyndte mig min Undergang — om tre Dage maa De være min — eller aldrig!"

„De er mig uforklarlig" — sagde Marie — „og denne besynderlige Til forjærder mig. Troer De, at hvad jeg nu føler for Dem ikke engang vil have tre Dages Varighed, hvorledes skulde disse Følelser da kunne stjenke Dem et helt Livs Lyksalighed? Hvad jeg ikke endnu har udtalt, det veed De nu jo dog; hvor kan nogle Dages Opsættelse da være Dem saa vigtig? især naar jeg siger Dem, at det ikke er for min Skyld; thi med mig selv er jeg enig og bestemt; men Familieforhold tvinge mig" —

„Til at dræbe mig" — afbrød hende den sælsomme Beileer — „inden tre Dage maa De være min — eller aldrig! om tre Dage kommer Deres Svoger tilbage og vil af al Magt modsætte sig vor Forbindelse."

„Hvoraf veed De det?“ — spurgte Marie og studsede.

„Jeg veed det saa vist, som det allerede var steet: han er i dette Dieblif i Helsingborg, hvor vigtige Forretninger opholde ham. Deres Søster har skrevet ham til, og af Svaret, som jeg har læst, før det kom i hendes Haand, har jeg erfaret hvorledes de begge har sammensvoret sig imod os. Fjender, som jeg ikke fjender, maae have sværtet mig for Deres Familie og opfundet Bestyldninger, som de vel aldrig vil kunne gjøre gjældende for Verden, men som dog ere stærke nok til at adstille os for evig.“

„Hvilke Bestyldninger? for Gud i Himlens Skyld! hvad er det?“

„Hvad jeg selv i dette Dieblif har betroet Dem — mit Forhold til den Ulykkelige, hvis tidlige Død jeg angerfuld begræder og paa en Maade kan tilregne mig, som en smertelig, men ufrivillig Brøde — denne ulykkelige Skygge i mit Liv, som jeg aldrig selv fuldkommen kan tilgive mig, og som kun Deres Kjærlighed kan opløse og mildne — see, den bruger en fjendtlig Dæmon til at isøre mig en Hustruans Skikkelse. Man vil male Træk i mit Ansigt, hvorfor De skulde bæve tilbage og affrygte mig — man vil virkelig tillægge mig den Brøde, som jeg vel selv i fantastiske Dieblifke anklager mig for; men Deres kjærlighedsfulde Blik har fritjendt mig. De har seet mit Livs dunkleste Side og ikke fundet mig uværdig til Deres Deeltagelse og Kjærlighed.“

„De har altsaa eftersporet min Søsters Brevverling?“

„Jeg vidste, hun var min Fjende, og mit Livs sidste Haab stod paa Spil — det maa undskyldes mig.“

„Derfor altsaa skulde jeg vente til min Svogers Hjemkomst? hvad min Søsters Advarsler ikke kunde hindre, skulde hans Magtsprog forbyde? — Man har besluttet at adstille

os, før vi havde erklæret os for hinanden — men hvorfor? viis mig en Grund til denne affhyelige Sammensværgelse!"

„Naar De erindrer, Hvo der er i Besiddelse af Deres Mødrenears — naar De betænker Deres Svogers forvirrede Omstændigheder ved hans sidste betydelige Søstader . . . dog just disse Omstændigheder, som jeg haaber har ødelagt Deres Formue, ere mig høist kjærkomne; de maae tillige retfærdiggjøre mig for al Mistanke om lave Bihensyn ved mit Hjertes Valg. Den blotte Formodning derom vilde have betaget mig alt Mod til at anholde om Deres Haand.“

„Affhyeligt!“ — udbrød Marie med oprørt Følelse og overvunden af den dobbelte Sindsbevægelse — „Alt er mig klart — jeg skulde være et Offer for smaalige Formuesberegninger. Deraf denne ængstelige Omhu for at holde mig fast — deraf disse mistænkelige Advarsler for en Veiler. — Min egen Familie staaer som listige Forrædere omkring mig — og Dem, ædle Mand! den Æneste, som kan udribe mig af deres egennyttige Snarer, Dem vil man afmale mig som en Djævel, at jeg skal affhye og flye Dem. — Velan! der er min Haand, jeg troer Dem og elsker Dem — før mig til Alteret hvad Dieblik De vil! — og jeg er Deres!“

„Min Lykke overvælder mig“ — udbrød Hr. Hind, og hun sank i hans Arme. — „Erklær nu Deres Søster Deres faste Beslutning! men fordølg hende hvad jeg her har betroet Dem! Jeg gaaer, at besøge det Fornødne — og imorgen afhenter jeg min elskede Brud.“

Med disse Ord var han forsvunden, og Marie fornaa nu først, at hun havde en prægtig Ring paa sin Finger. Det var hende Alt endnu som en Drøm, da Søsteren traadte ind og saae forfærdet paa den forvirrede Brud, som stod taus og tankesfuld og stirrede paa den tindrende Demantring.

„Saa er det da skeet, hvad jeg gruede for!“ — sagde

Søsteren — „hans glatte, falske Tunge har bedaaet dig og aflokket dig det ulykkelige Ord. Men tag det tilbage! giv ham den tilbage, denne falske, glimrende Ring, som trolover dig med en af Mørkets listigste Sønner!“

„Nei, Søster!“ — svarede Marie rolig — „mit Hjerte har dennegang ikke bedraget mig; men du havde Ret: forblindet var jeg tilforn, og nu forstaaer jeg først min Moders sidste Ord: vogt dig for Den, som dit Hjerte har kjærest! — Den, der dengang var mig kjærest, skal nu ikke længer gjøre mig til et Offer for sine smaalige Hensigter. Tal med Afgjættelse om min Brudgom, og søg ikke længer at sværte den Mand i mine Dine, som jeg imorgen rækker Haand for den Almægtiges Naah!“

„Saaledes har han altsaa indlokket dig i Snaren! dine Venner og Slægtninge har han gjort dig mistænkelige og revet enhver Støtte fra dig, at du desstikkere skulde styrte i hans Arme! Fint, saare fint og klogt har han udspændt sit Garn, og dit forvildede Hjerte vil og kan nu ikke frelses. Er det din faste Beslutning, at ægte ham imorgen?“

„Deri kan Ingen forhindre mig, og jeg vil ikke oppebie en unødvendig Strid med din Mand om hvad jeg uigjenfaldeligt har besluttet i mit Hjerte.“

„Saa give Gud dig sin Belsignelse!“ — svarede Søsteren og omfavnede den forundrede Marie — „gid du aldrig maa fortryde, at du ikke hørte min Advarsel! Nu er det for sildigt, at holde dig tilbage, og nu skal du dog see, at jeg ikke har ophørt at være din Søster og Veninde. Du tillader dog vel, at Brylluppet staaer hos mig, og at jeg besørger Alt, hvad der sømmer sig og kan glæde dig paa din Bryllupsdag?“

„Søster! din Adfærd er mig uforklarlig“ — svarede Marie, idet hun trykkede hende rørt til sit Hjerte og forlod hende.

Den skønne Brud tilbragte en søvnløs Nat i mangehaande Tvivl og Bekymringer. Hun overtænkte sit foregaaende sorgfrie Liv i Svogerens og Søsterens Hus, hvor hun siden Moderens Død havde opholdt sig, og de mange Venstabs- og Kjærlighedsbeviser, hun af Begge havde modtaget, bestred mægtig den Mistanke om deres egenlyttige Hensigt med at beholde hende i Huset, som hun nu dog syntes fuldkommen overtydet om. Hun tænkte paa sit korte Bekjendtskab til Hr. Hind, som hun vel fra det første Dieblik havde fundet elskværdig, men som dog saalænge havde kunnet beholde det muntre, lykkelige Udseende, han nu selv havde tilstaaet, ikke var hans sande og naturlige Skikkelse. Hun tænkte paa det Sværmeriske og Tungstindige i hans samvittighedsfulde Skrupler og Selvanflagelser og paa det Misforhold til en lidenskabelig, ulykkelig Elskerinde, som var Anledning dertil. Hine Ytringer af et ømtjælende Hjerter, som ikke kunde tilgive sig selv, hvad hun dog saa gjerne tilgav ham, var hende Borgen for, at hun var hans første Kjærlighed, og havde noget usigeligt Tiltrækkende og Elskeligt for den unge, noget sværmeriske Brud. Men alt Dette syntes hende dog ikke at stemme overeens med den forstandige Livsanskuelse, han saa ofte havde yttret, og med den Mangel paa Indbildningskraft, han undertiden havde tillagt sig selv, naar Talen var om det Underfulde og Uforklarlige i Menneskelivet og Aandsverdenens Forhold til os. Denne Dobbeltbed i Characteren foruroligede hende; men saa tænkte hun paa, hvorledes dog Hjerter og Forstand ofte var i Strid hos hende selv, og hvorledes hun i visse fantastiske Dieblikke kunde henrives af Det, hun i en roligere Stemning maatte forkaeste, som Drøm og forvirret Indbildning. Hun fandt nu i sin Brudgom en Medfølelse og Overeensstemmelse med hendes eget Væsen, som var hende det skønneste Beviis paa deres Sjæles inder-

lige Forbindelse, og at ingen anden Mand i Verden saaledes kunde være Gjenstanden for hendes Kjærlighed og Tillid.

Da Morgenens kom, stod hun, fuldkommen beroliget, for Speilet og iførte sig den hvide broderede Atlasse-Kjole, som hendes Moder havde bestemt til hendes Brudebragt. Den Første, som meldte sig, var Hr. Hind; han medbragte Kongebrev og tvende Forlovere, som vare Maries Curator og en Advocat fra Rabolaget.

Brudgommen var saare glad og munter. Han havde ikke forsømt at iføre sig den Dragt, som han troede var tæfeligst i den unge Bruds Dine. Søsteren var fysiselsat i Kjøkkenet og paa Salen med Bryllupstilberedelserne og lod sig først see, da Alt var i Orden, og de Gjester, hun havde indbudet, vare forsamlede for at bivaane Brudevielsen.

Da Høitideligheden var til Ende, hvorved Marie var bleven heftig rørt, men Brudgommen syntes mere glad, end bevæget, omfavnede Søsteren med Taarer den bævende Brud og forstikkrede hende, at vist Ingen var nærværende, som tog varmere og inderligere Deel i hendes Skjæbne.

„Det skulde jeg dog troe!“ — sagde Brudgommen og trykkede Maries Haand til sit Hjerte. — „Nu, da Deres elskværdige Søster er min Hustru“ — vedblev han og vendte sig til Fruen — „haaber jeg, De ikke længer vil miskjende den Mand, som fra dette Dieblif er indtraadt i Deres agtværdige Familie, og jeg haaber aldrig at blive uværdig til Deres Agtelse. Jeg vilde kun ønske“ — tilføiede han — „at Deres Mand nu var tilstede og vilde tilgive, at jeg, uden at oppebie hans Indvilligelse, har paataget mig den kjære Pligt, at gjøre Deres elskværdige Søster ret lykkelig!“

Om Eftermiddagen rullede en Vogn for Døren af Brudehuset; det var Capitainen, som havde ileet med at fuldende sine Forretninger i Helsingborg, og nu med Cureerhæste var

hastet til Hovedstaden, for, om muligt, at forhindre, hvad allerede var skeet. Glæden over hans pludselige Komme forvandlede sig snart til almindelig Forstemthed, da man saae hans Misfornøielse med det ham ubegribelig hurtige Bryllup. Men da han saae, at al Indsigelse var unyttig, og fandt Alt i den lovlige Form fuldbyrdet, vendte han sig til Brudeparret med tilsyneladende Rolighed og overrakte Brudgommen, til Maries store Forundring, hendes Mødrenearv. Dertil føiede han en betydelig Medgift, som han i Forlovernes Overværelse forlangte saaledes udsat, at Bruden i ethvert paakommende Tilfælde havde fuldkommen Raadighed derover, som en hendes egentlige Formue aldeles uvedkommende Brudegave.

„Jeg ønsker ikke at være Hr. Capitainen Noget skyldig“ — svarede Brudgommen koldt — „og jeg tvivler paa, min Brud vil modtage en Gave, som synes at have til Hensigt, at fornærme mig og svække hendes Tillid til mig, som hendes lovlige Forsørger og Værge.“

Marie stod i den pinligste Spænding. Forundring, Tvivl og Kjærlighed kæmpede i hendes Sjæl. Hun trykte sin Brudgoms Haand og bad ham ikke miskjende hendes Svogers gode Hensigt; derpaa sank hun rert i Svogerens Arme og bad ham tilgive den ugrundede Mistillid, som havde bevæget hende til saa pludseligt et Skridt. „Min Lykke behøver ingen anden Tilvert, end Deres og min Søsters Velsignelse“ — tilføiede hun og sluttede Søsteren nu ogsaa i sine Arme.

„Gud velsigne og bevare dig!“ — sagde de begge, og lagde deres Hænder paa hendes Hoved.

„Og siden her nu skal være Bryllup, saa lad det være lystigt!“ — raabte Capitainen — „har du bestilt Musikantene? Kone! et Bryllup uden Spil og Klang er mig en

Seilads uden Vind og Strøm. Jeg kommer hjem som en rig Mand" — tilspøiede han — „og det skal spørges i Nabo-
lauget, at der er Bryllup hos Captainens. Vær nu god
igjen, Hr. Svoger!" — sagde han derpaa til Brudgommen
og rystede ham trohjertig i Haanden — „jeg har ingen Deel
i Svogerstabet, det er sandt, og havde gjerne sat en Vind
derfor; men siden Vor Herre nu vil have det, saa er det
godt, tænker jeg, og jeg giver Dretuberiet Døden og Djæ-
velen. — Og nu lystig, Gutter! nu vil Captainen være
glad, og det skal gaae for fulde Seil, om saa Fanden braser
op i Takkelfadsen og giver os en Dravat med paa Slæbe-
touget.“

Snart begyndte Musikken nu i Brudehuset, og Alle lode
til at være glade; men Bruden var dog længe alvorlig og
høitidelig stemt. Først noget ud paa Aftenen lykkedes det
Brudgommen ved en kjærlig Samtale at opklare hendes Blik
for den skjønne, lykkelige Fremtid, der nu ventede dem. Da
hun nu fuldkommen saae sig udsonet med sin Familie, og
følte sig lykkelig ved den Mand's Side, som hun elskede høiest
i Verden, lod hun ogsaa Glæden overvinde enhver Betænke-
lighed og dandsede glad med sin Brudgom gjennem de pyn-
telige Rækker.

Ogsaa Børnene vare glade, og Faderens Hjemkomst
havde bragt dem til at glemme, at den kjære Moster Marie
nu saa snart skulde forlade dem og ikke mere fortælle dem
Eventyr om Aftenen i Tusmørket. Hans og Gitte havde
faaet deres nye Klæder paa og hoppede om i Krogen sammen
til Musikken, medens de Andre dandsede.

Noget ophidsede af Dandsen, fatte Brud og Brudgom
sig hen i Krogen til dem. De glemte da strax deres Leg,
Gitte fatte sig paa Marias Skjød, og Hans paa Skamlen
ved hendes Fod, og de bade hende, nu dog fortælle Eventyret

ud om Blaastæggemanden, inden hun skulde reise bort med den stemme Hr. Hind, som tog hende fra dem.

For at føie dem begyndte hun ogsaa at fortælle.

Da raabte pludselig lille Gitte: „men see, Moster! Hr. Hind har jo ogsaa blaat Skæg, han er jo ganske blaa om Hagen.“

„Jeg er fort om Hagen, mit Barn!“ — sagde Brudgommen og klappede Gitte — „og naar Lyset falder saaledes fra Lysekronen kan det gjerne see lidt blaaligt ud; men jeg har dog kjønt raget mig idag, og du kan gjerne give mig et Kys for den rare Moster Maries Skyld.“

„Hu! nei“ — sagde Gitte og løb fra ham — „du er en Blaastæggemand.“

„Na, Snak!“ — sagde Hans fornuftig paa sin Skammel — „det er kun et Eventyr, og saadanne søle Mænd er der nu ikke mere til i Verden.“

Brudgommen sad urolig og saae stift henfor sig blandt de Dandsende.

„Bewægelsen har ophidset mig“ — sagde han — „jeg faaer Næseblod, mærker jeg — undskyld mig!“ Derpaa holdt han Tørklædet for Ansigtet og gif ud.

Marie havde seet ham stifte Farve og fulgte ham. „Hvad fattes dig? kjære Hind!“ — spurgte hun bekymret — „det er jo ikke Næseblod, det mærker jeg nok.“

„Kan du da ikke ane hvad det er?“ — svarede han mørk — „hvi vil du pine mig med en Forklaring? Har ikke de smaa Dæmoner derinde nu igjen oprevet det ulægelige Saat i mit Hjerte! og skal selv den glædste Dag i mit Liv formørkes af hendes blege Billede, som med Rette kan anklage mig, som sit Livs Forstyrret!“

„Du, kjære samvittighedsfulde Drømmer!“ — svarede Marie kjærlig og omfavnede ham — „lad det være sidste-

gang, hint Billede forstyrrer din Ro! Hun misunder os vist nu ikke den Lykke, hendes ublidere Skjæbne negtede hende. Medlidende og venlig, har du jo tilluft hendes Dine, og hun kan ikke tilregne dig Tabet af et Liv, som uden din Kjærlighed jo intet Værd havde for hende. O! var hendes Mand tilstede i dette Dieblit, svævede den usynlig over os nu — velkommen! vilde jeg tilraabe den, velkommen, du min Sjæls Søster! ullykkelige Deeltagerinde i min Kjærlighed! kom og velsign os i din Salighed!" —

"Stille, stille, Marie! man ikke den Døde op af sin Grav! — dog nei, jeg drømmer — du har Ret, Marie! jeg er med al min Overbeviisning om overnaturlige Ting's Umulighed dog i visse Dieblikke den insequenteste Gjæf af Verden. Skulde du troe det — da jeg gik ud af Dandsesalen, var jeg nær ved at indbilde mig, at hun stod midt iblandt de Dandsende og saae bleg og truende paa mig" — —

"Gjør mig ikke bange, min Ven!" — sagde Marie — "hvorfor skulde hun ville forfærde os? kunde hun ogsaa være synlig tilstede iblandt os, hun vilde vist ikke forstyrre vor Glæde."

"Det skal hverken Døde eller Levende!" — udbrød Brudgommen — "kom, Marie! kom, lad os dandse!"

De tumlede nu raft hen blandt de Dandsendes Rækker, til Spisefalen blev aabnet og man satte sig til Bryllupsbordet. Salen var prægtigt oplyst, og af Gjenfinnet i Raaen kunde man see, at Husverten havde oplyst Vinduerne nedenunder i første Stokværk. Maanen skinnede klart ind ad de polerede Vinduesruder, og ligeoverfor, ved Midten af Bordet, sad Brudgom og Brud.

Der var muntert ved Bordet, og Brudgommen tømte hyppigt sit Glas, saavel som Capitainen og Gjesterne. Da Glassene vare fyldte, og man vilde til at drikke Brudens og

Brudgommens Skaal, faldt hændelsevis hans Dine paa Raagen, hvorpaa blot Dagens Datum var anbragt med Strøfucker.

„Hvorledes!“ — spurgte han hastig — „skrive vi den tyvende idag?“

„Hvad har De mod den Dag?“ — spurgte Capitainen og loe — „det er jo ingen Tycho Brahes Dag?“

„De er nok ikke stærk i Almanakken, Hr. Hind!“ — sagde Bertinden — „men saa vigtig en Dag burde De dog bedre vide, end Conditoren.“

Da man nu til Trompeternes Klang drak Brudeparrets Skaal, sad Brudgommen bleg med Glasset i Haanden og stirrede paa Vinduet ligeoverfor. Marie bemærkede det og fulgte ængstelig hans stirrende Blik. Med Forfærdelse syntes hun da paa Ruden at see ligesom et fridhvidt Ansigt, men som i samme Dieblig forsvandt.

„Du saae dog Intet?“ — hviskede Brudgommen — „ifjor i denne Time døde hun.“

Idetsamme raabte Vægteren tolv.

„Men takker De da ikke for Skaalen? Hr. Brudgom!“ — raabte Capitainen — „spil op endnu engang, I Trompetere, og blæs, saa Brudeparret kan høre det!“

„Fat dig!“ — hviskede Hr. Hind til Marie — „det var Galsskab og Indbildning.“ — Derpaa reiste han sig og takkede, medens Musikanterne stødte i Trompeterne af alle Kræfter. Men da han vilde sætte Glasset til Munden, saae han atter hen til Vinduet — Glasset faldt ham af Haanden, og den røde Vin flød hen over Dugen. Men han stjentebe hastig en stor Pokal fuld af Vin, som han ikke tog fra Køberne, før den var tom. „See! saadan maa en Brudgomskaal drikkes“ — sagde han — „de smaa Glas er der ingen Betsignelse ved.“ Derpaa satte han Pokalen saa fast ned paa

Bordet, at den sprak. „Jeg er ret ubehændig i aften“ — sagde han ligegyldig, og man reiste sig.

„Det var Skade for den smukke Pokal“ — sagde Fruen til sin Mand — „det var et Familiestykke, som jeg troer der var Lykke ved.“

„For den er der Raad“ — svarede Capitainen — „Lad den klinge!“

Bryllupsgjesterne stilledes snart ad, og da Brud og Brudgom vare alene, faldt Maria sin forvirrede Brudgom om Halsen og sagde: „hvoreledes er det fat med dig? du raver jo som en Beruset, og hvad var det for et skrækeligt Ord, du tilhviiste mig?“

„Jeg er virkelig halv beruset“ — svarede han — „og det er min Lykke — ellers kunde jeg gaae fra Forstanden og bilde mig ind, at jeg virkelig havde haft Synet i aften.“

„Du gjorde mig ret ængstelig med din Stirren paa Ruden, og jeg syntes selv i min Angest at skimte et hvidt Ansigt udenfor. Men kan det ikke have været Maanestinnen eller Gjenstinnen af Lyfene nedenunder fra Kanalen?“

„Rimeligviis!“ — svarede han — „hvad kan en ophidset Fantasi ikke indbilde sig? og saa skulde det just komme til, at jeg, uden at erindre det, har valgt denne Dag til vor Bryllupsdag, og skal først see det uhykkelige Datum, ligesom Midnatstimen slaer — det var netop hendes Dødstime. Den, der under saadanne Omstændigheder ikke kunde see hvad det skulde være, maatte aldrig have hørt Spøgelsehistorier i Amnestuen — eller idetmindste ingen Bin have druffet iforveien. Men lad det nu være glemt Altsammen! jeg stammer mig ret over disse Barnagtigheder.“

„Det er mig nu saare forklarligt af din Stemning, bedste Hind! men lad slige uhykkelige Fantaster aldrig meer

forstyrre vor Lykkeligbed! jeg vil heresterdags affhye alle Spøgelsehistorier."

"Og der skal ingen dumme Bøger eller Ammeslusnak være i mit Hus!" — svarede Brudgommen og slukkede Lyset.

"Angaaende min Svogers forvirrede Omstændigheder har vi dog taget feil, bedste Mand! og din Mistanke var dog ugrundet" — sagde Marie et Par Maaneder efter til sin Mand, da de sad alene sammen i den dunkle gothiske Sal paa hans Herregaard i Jylland, og hun førstegang, efter de mange larmende Selskaber, havde faaet Tid til at tænke sig om.

"Ja vist!" — svarede Hr. Hind — "nogen Grund var der dog til at troe det, og jeg maatte benytte mig af Leiligheden og smedde, mens Jernet var varmt. Det var en List, et Krigspuds, om du vil. Nu behøver jeg jo ikke længer at skjule det."

"Hvorledes?" — spurgte Marie — "en List? Kunde du i hint hjertelige Dieblif, da du førstegang tilstod mig din Kjærlighed, og da du egentlig kom for at tage Afsted med mig for evig — kunde du da tænke paa List?"

"Hvor I Kvinder dog ere lette at gjennemstue og trofskyldige, elskværdige Skabninger!" — sagde han og loe — "Mener du, at Alt, hvad jeg den Aften sagde dig, var lutter Udbrud af sygelig Følsomhed? En hel Deel Elskovsberufelse var deri, det vil jeg tilstaae; men hos en Mand maa Følelsen ikke rent løbe af med Forstanden; vi maae kunne besinde os hvad Dieblif det skal være, og lade Hjertet føre Ordet gennem Hovedet. Du var nu eengang ikke paa anden

Maade at vinde, og jeg havde fast besluttet, ikke at vende tilbage uden dig."

"Saa!" — sagde Marie og blev iskold — „det var altsaa vel overlagt og beregnet Ufsammen?"

„Nei, det kan jeg ikke sige: der skete Meget, som var uden for min Plan og nær havde gjort mig til en elstovs-
syg Drømmer og overtroist Sværmer i min modne Alder. Sværmeriet er farligt, mærker jeg: man kan ikke engang lege dermed, uden at staae Fare for at faae en Rem af Huden, og vor Bryllupsdag var den naragtigste Dag i mit Liv."

Marie kunde ikke sige et Ord. Hun var som nedfalden fra Himlen, og det var som hvert Ord af hendes Egtemand udslukte en Stjerne af hendes Drømmehimmel, til det tilsidst blev mørkt i hendes Sjæl, som i en Grav.

„Jeg troede dig helbredet for dine noget forskruede og overspændte Ideer" — vedblev Hr. Hind, da han mærkede hendes Forstemthed — „jeg er selv endnu i visse Dieblikke ei fri for Anstød af Skruplerier og følsomme Grillen, som tilsidst kunde gjøre mig til en fortvivlet Tragediehelt, hvis jeg ikke af al Magt bekæmpede dem. Jeg kunde blive rasende over Sligt, hvis jeg ikke havde Kraft nok til at lee deraf, og skal det gaae godt i Fremtiden, maae vi ikke blive Hængehoveder og sygelige Maanestinselskende, som vi engang vare paa Wei til, men nyde Livet raft og lystigt, uden at gjøre for mange Betragtninger derover."

„Har du nogensinde virkelig elstet mig?" — spurgte Marie, sønderknust, og saae ham stift i Øinene.

„Jeg har spillet et høit og farligt Spil for at vinde dig, og havde du havt Kraft nok, til at see dybt i en Ufgrund, uden at svimle — kunde Meget nu været anderledes."

„Hvad mener du? jeg forstaaer dig ikke“ — sagde Marie angstelig.

„Du forstod mig aldrig og skal heller aldrig forstaae mig“ — svarede han mørk. — „Men lad os ikke igjen falde ind i den høitidelige Tone!“ — vedblev han efter et Ophold — „i en Roman eller et Digt kan det klinge artig nok, hvad dog i Livet snart bliver kedsommeligt, og saadanne poetiske Drømmerier, som undertiden kan klæde en Elsker og en Tomfru ret godt i Forlovelsesdagene, passe slet for en Ægte- mand og Husmoder. Derfor seer jeg ogsaa helst, du for Fremtiden læser lidt mindre eller lader Kogebogen afløse Wer- ther og alle Romaner. Du har vel tænkt paa, jeg faaer Fremmede iasten?“ — vedblev han — „at det ikke skal gaae som sidst, og man sætter os en Hare paa Bordet, der ikke er spækket.“ Der var en Kulde og Haan i hans Blik og Stemme, som gjennemisnede hende.

„Er det dig selv, som taler?“ — spurgte Marie og saae paa ham, som paa et Blendværk.

„Troer du maaske ogsaa paa Eventyret her i Huset om min Dobbeltthed?“ — spurgte Hr. Hind og loe — „derom maa vel gamle Maren Amme have fantaseret med dig i Kjøkkenet.“

Marie forlod ham og lukkede sig inde i sit Sovestue, hvor hun sad hele Aftenen og græd. Siden hørte hun hvor Vokalerne klang i Spisestuen og Hr. Hind loe høit blandt sine lystige Gæster, hvis raae og vilde Selskab hun ofte havde undveget.

„Her var det jo, hans første Hustru døde“ — sukede hun — „her vil vel ogsaa snart mine Lidelser faae Ende. Ak, Søster, Søster! du havde Ret, og du, min døende Mo- der! hvi vilde jeg ikke forstaae dine varslende Afskedsord? — ja, jeg var forblindet og saae en Engel fra Himlen i den

folde, frygtelige Beiler, som nu afkaster Massen og neddrager mig i Graven."

En Isnen gennemfoer hende, og hun syntes, Noget bevægede sig i Stuen, som hun troede var Trækvind fra Panelet. Hendes Dine faldt derhen, og hun opdagede nu en Lønder, som hun ikke før havde bemærket, men som var fast tillukket. Hun erindrede nu ogsaa, at hendes Mand havde bestilt et stort Skab til den Plads, og at han i de første Dage havde været meget urolig for en Nøgle, som var bortkommen. Det faldt hende ind, at den maasse var til denne Dør, og hun forsøgte nu, drevet af en besynderlig Anelse, om ikke en af hendes Nøgler kunde aabne den. Det varede ikke længe, førend Døren sprang op — og hun foer forfærdet tilbage; thi hun syntes at have seet sin Mand staae derinde og gnide paa Kanten af et Hjørneskab; men i samme Dieblit var han forsvunden.

Hun samlede sig dog snart igjen og søgte at overbevise sig om, at det var et Indbildningsspil, som denne Aftens Samtale tilligemed Sagnet om hans underlige Dobbeltthed meget naturligt kunde have frembragt, saamegetmeer som hun nu næsten ikke kunde tænke sig ham uden som to Væsner, der kun havde Skikkelse tilfælles. Derpaa tog hun med Bestemthed Lyset i Haanden, for klart at overtyde sig om, at der Ingen var i Sidekamret, og at det var et Bedrag af hendes egen ophidsede Indbildningskraft. Hun fandt nu rigtig nok Bærelset tomt; men med Forsærdelse opdagede hun, at Kanten af Hjørneskabet var rød, som af Blod; paa Gulvet og Væggen saae hun ligeledes Blodstænk, og lange afrevne Haar flæbede fast derved.

Nu gik der, som ved et Lynslag, et skrækkeligt Lys op i hendes Sjæl — „ja, han har myrdet sin første Hustru" — udraabte hun og sank afmægtig om paa Gulvet. Da hun

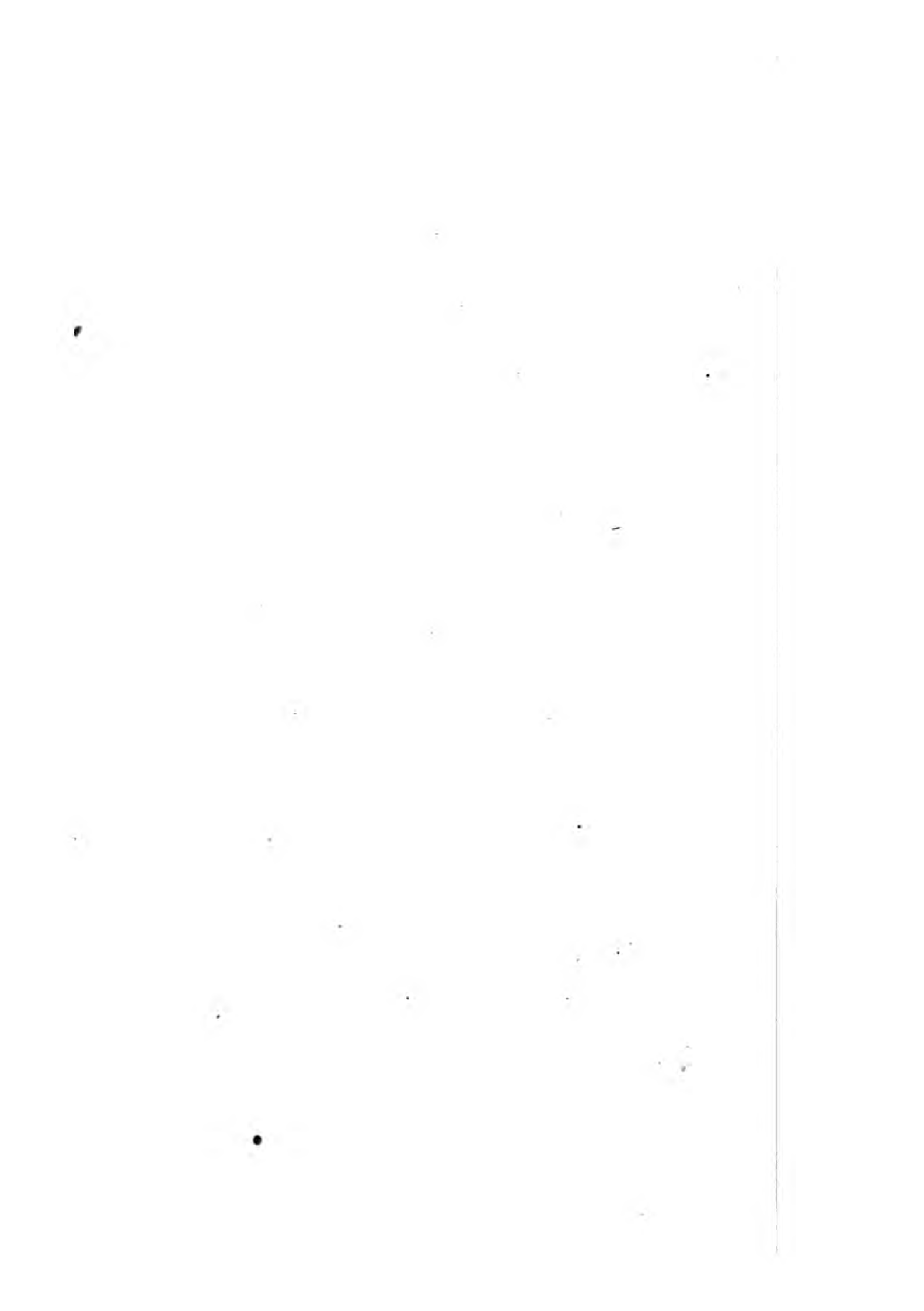
kom til sig selv, saae hun hele Bærelset i Lue; Lyset, som hun i Faldet havde tabt, maatte have stukket Panelet i Brand. Snart var hele Huset i Bevægelse, og da Hr. Hind saae hvorfra Ilden kom, foer han som affindig mod Marie og hævde allerede Haanden voldsomt imod hende. Men hun undveg ham — hun styrtede ud af det brændende Hus og fra sin stræffelige Ægtefælle, som hun fra den Time af heller aldrig meer saae i Verden. Hun flygtede tilbage til sine Slægtninge, som modtog hende med Kjærlighed og Skaansel, uden at udforske den gruelige Hemmelighed, som de allerede anede; thi at Hr. Hind havde forgrebet sig paa sin første Kone, havde Rygtet længe sagt, men tillige tilføiet, at hun havde været opfarende og heftig og havde plaget ham med en ugrundet Skinsyge. Hvad Marie havde seet i det frygtelige Lønkammer, skulde ogsaa været begravet med hende, hvis ikke Hr. Hinds pludselige Død kort efter var indtruffet, og paa samme Time, som han, Maret iforveien, havde siddet ved Bryllupsbordet, ved sin skønne Bruds Side, og med Glasfæt i Haanden seet det blege Dødningsansigt paa Ruden. Af nogle utydelige Ord til Marie, som han i sine sidste urolige Dage havde nedskrevet, troede hun at see, at det dog ikke var djævelst Ondskab og Umenneskelighed Altsammen, og at han dog kun halvt kunde tilregne sig de blodige Spor af en Misgjerning, som nagede hans Sjæl med de stræffeligste Kvaler, dem han kun ved en paatvungen Kulde og Foragt for alt Mandeligt troede at kunne befrie sig fra.

I en heftig Scene med hans skinsyge og af ulykkelig Kjærlighed fortærede Kone, havde han, opbragt og frænk af hendes falske Mistanke, stødt hende fra sig, og saa voldsomt, at hun var tørnet med Hovedet mod hint Hjørneskab i Lønkammeret, og da Blodet strømmede ned over hendes Hals, havde hun, i Fortvivlelse over den haarde Behandling,

styrtet sig med Banden mod den stenhaarde Muur. Om hun saaledes selv havde fremsthyndet den pludselig paafulgte Død, eller om hint første Saar allerede var dødeligt, det vidste han ikke. Han vovede aldrig siden at sætte sin Fod i hint ulyksalige Rønkammer, som han troede at have tilluft for evig, men hvor hans hemmelige Nag stedse førte hans Tanker tilbage, og hvor han idelig syntes at maatte hen, for at udlette de blodige Spor af sin Misgjerning.

Meget meer kunde Marie ikke udtyde af de afbrudte, næsten ulæselige Ord. At han paa en Maade havde elsket hende, syntes klart, og at han aldrig havde havt noget Ondt i sinde imod hende, skjøndt han var saa nær ved at gjentage sin første Forbrydelse paa hende, det saae hun vel ogsaa, og hun opfyldte nu hans sidste Bøn og bad for hans Sjæl.

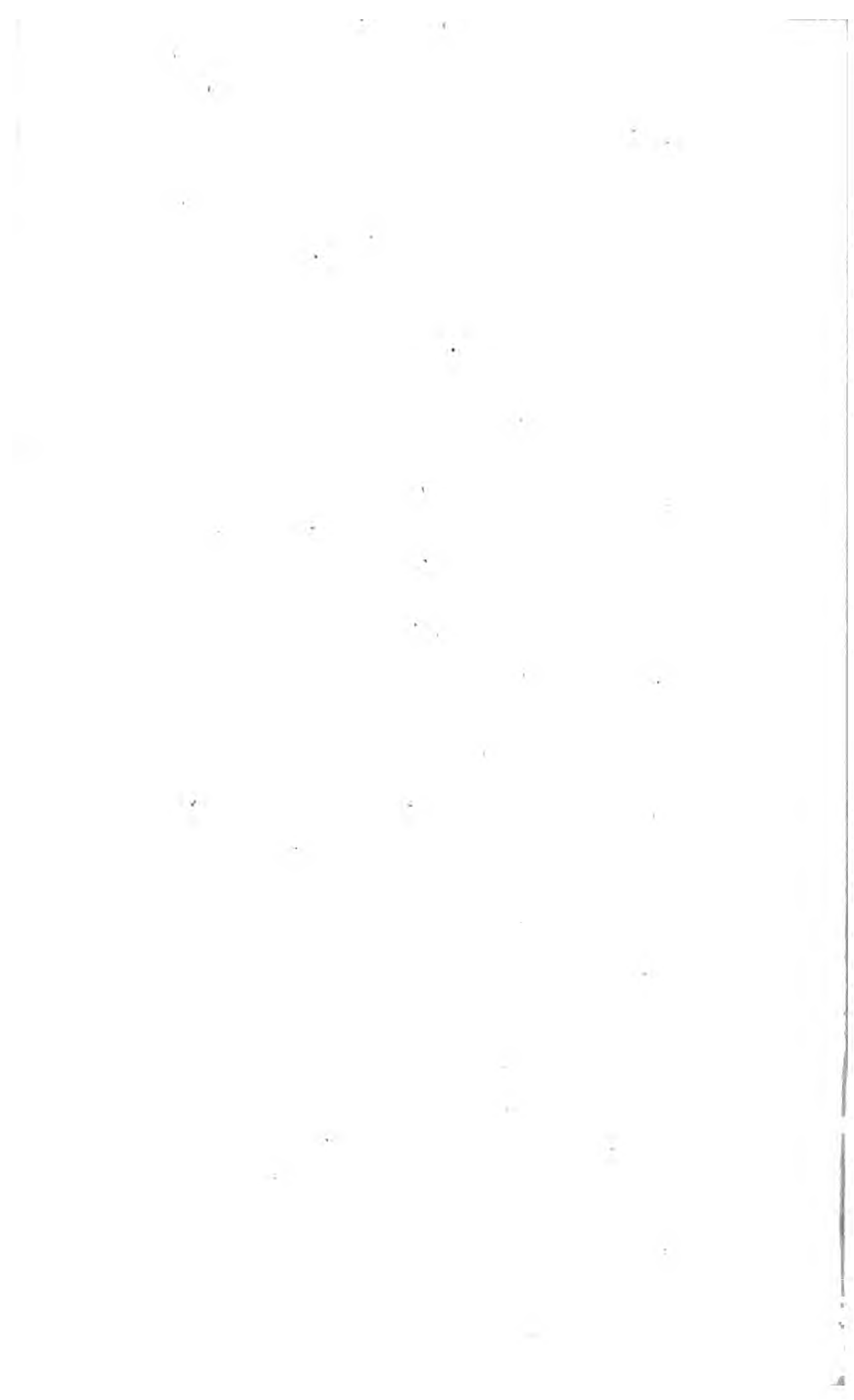
Hendes nærmeste Slægtninge døde næsten Alle før hun, og ligesom Gitte og Hans tilforn havde siddet paa hendes Skjød og hørt Historier i Tusmørket, saaledes klyngede siden deres Børn sig til den gamle Moster Marie, som de Alle endnu kaldte hende. Men Rolf Blaaskægs Historie kunde hun aldrig fortælle Børnene, hvor ofte hun end begyndte derpaa, og hvergang hendes ulykkelige Bryllupsdag indtraf, lukkede hun sig inde hele Dagen, flettede en Krands i sine isgraae Lokker, og tændte om Aftenen mange Lys i sit ensomme Kammer. Der sad hun da til Midnat stille ved Bordet og stirrede paa Muden ligeover for sig. Flere Uger derefter var hun da gjerne hensjunken i en dyb Sørgmodighed, hvoraf kun Religionen og Haabet om et bedre Liv kunde udrive hende, og det vedblev at være hendes Trøst til hendes sidste Time.

S p h i n x e n.

Et Eventyr

i den Galloth-Hoffmannske Maneer.

„Gamle Stokke! fornuftige Stokke! Spidsborgerstokke!“ raabte en gammel Sælgekone paa Gaden i Hamborg, og viste de Forbigaaende en hel Favn fuld af Spanstrør og Knortekjeppe af forskjellig Størrelse og med Benknapper i allehaande underlige Dyrestikkelse med Grimasansigter; men der var Ingen, som kjøbte; dertil havde Alle for travlt med deres egen Handel og Wandel. Endelig kom der en ung rast Herre ned ad Gaden, i en gammeldydt Kofte, med lange Loffer om Dreene og en lille Kalot paa tre Haar. Han saae ud som en Student og lod ikke til at have travlt med nogen Ting i Verden, men syntes ret bekvemt og velfornøiet at spadsere gjennem den vide Verden og lade dens brogede Stikkelse tumle sig omkring ham som de vilde, ligesom i et tragikomisk Skuespil, hvorved han selv kun var den rolige Tilskuer. Da Kjærlingen saae ham, begyndte hun at strige endnu høiere, og nu raabte hun: „nye Stokke! Studenterstokke! Dagdriverstokke! romantisk-poetiske Stokke! ravsplitterpinendegale, djævleblendte Stokke!“

„Hei, Mutter!“ — raabte Arnold — „saadan en Stok maa jeg endelig have! lad mig faae en af de galeste! eller er de maaste alle lige kloge?“

„Vil Han have den galeste, skal han s'gu ogsaa betale den dyrt“ — svarede Kjærlingen — „men tag sig saa iagt, at den ikke gjør Ham selv gal! Denne her er saa djævleblendt,

som nogen ærlig Mand kan forlange; men den er ogsaa en Groschen værd mellem Brødre."

"Tag De kun den! jeg staaer Dem inde for, den er god!" — hvistede en venlig sølvklar Stemme ham i Øret. Arnold saa sig om og saa en munter, fantastisk klædt Dreng, som nikkede fortrolig til ham i Forbigaaende og forsvandt i Folkevrimlen. Arnold stod endnu med Stokken i Haanden og tænkte paa hvem den smukke Dreng kunde være; men nu freg Sælgekonen atter med sin skærende Stemme: „allamodiste Stokke! fantastiske Stokke! Daarekistestokke!" Stakkels Kone — tænkte Arnold — hun er nok ikke rigtig i Hovedet; det var Synd andet, end give hende Handsel. Han købte Stokken og gif, men hørte længe, hvor Kjærlingen loe efter ham og raabte: „splinternye Stokke! Bloksbjergstokke! Helvedsfartstokke! Vandens-Oldemodersstokke!" Nu stod først det gamle Kjærlingeansigt ret levende for ham og syntes ham med Gæt saa forunderlig rædsomt, at han allerede løstede Stokken og vilde kaste den fra sig, for ingen Grindring at have længer om det hæslige Syn. Men da han nu betragtede den næiere, forandrede han snart sin Beslutning; thi paa den elfbens Knap, hvor han først troede at have seet et gammelt rynket Kvindeansigt, ikke uligt den vanvittige Kones, som havde solgt ham den, der opdagede han nu det deligste Bigeansigt, hans Dine nogensinde havde seet. Han saa nu først, at Knappen forestillede en moderniseret ægyptisk Sphinx, med smukke Arme og Hænder istedetfor de forreste Løvespødder og med den ene Arm opløftet, medens hun hvilede paa den anden. Hun smilede hemmelighedsfuldt med det lille fortryllende Ansigt og holdt Begesfingeren saaledes i Beiret, at den snart syntes at vinke, snart at true eller advare. Uagtet Stokken selv kun var en simpel Tjørnekjop, gav dette fuldendte Kunstværk paa Knappen den en Værdi, som ingen Pris

synes ham stor nok til at opveie. Nu glemte han ganske den hæslige Gamle over det sjønne Billede, han havde i sin Haand, og jo mere han betragtede den lille smilende Sphinx, jo hedere blev han om Hjertet, jo stærkere blusfede hans Kinder. Saaledes gik han næsten en halv Dag uden at vide hvorhen, til han endelig stødte Vandens mod en Træbul og saae sig midt i en stor mørk Skov. Da mærkede han først selv hvorledes han havde det. „Blager Vandet dig? Arnold!“ — sagde han ved sig selv — „er du gaaet fra Forstanden og bleven forelsket i en Stokkeknop?“ — Han brast herover selv i en høi Ratter, og holdt først inde, da han hørte sin Ratter besvaret i Skoven — og af en Stemme, som han vilde taget for Gjenlyden af sin egen, hvis den ikke just ved sin vrængende Lighed med hans syntes at haane den vildfarne Vandrer. „Mon Vandet har her sit Spil?“ — raabte han nu. „Vandtet har her sit Spil!“ — svarede den spottende Stemme. Da blev han hed om Dreene, men besindede sig strax og stammede sig over sig selv. „Det kan dog jo ikke være Andet end Gjenlyden“ — tænkte han — „men Natten falder paa; jeg vilde dog ønske, jeg vidste hvor jeg var. Eller skulde jeg virkelig være selvanden her i Skoven? Saa her frem da“ — raabte han — „er her Noget, saa kom! — om saa det er den lede Satan selv.“ Denegang var der Ingen, som svarede; men Arnold gruede over sine egne Ord og tænkte ved sig selv: „hvo lægger mig dog saadanne gale Ord i Munden? havde Echo nu svaret: det er den lede Satan selv“ Han kom ikke længer i sine Betragtninger, da han virkelig hørte de selvsamme Ord langt borte. „Nei, det er ikke længer til at holde ud“ — raabte han — „det forbandede Echo gjør mig gal.“ Idetsamme hørte han en Raalen i Bladene, og Noget bevægede sig under hans Fod, med en hæslig hvæsende Lyd. Han trak hastig Foden tilbage

og saae, der laae en stor Skrubbudse med den hvide, spættede Bug iveiret og frablede. Med en uvilkaarlig Rædsel stødte han Stokken i dens æfle Bug og kastede den langt bort fra sig over de nærmeste Busse. Men der, hvor den faldt, skinnede Maanen just frem mellem Grenene, og Arnold vidste nu ikke, om han vaagede eller drømte; thi han syntes tydelig, at den gamle Salgekones Ansigt grinte til ham gjennem Busken i Maanenskinnet og lignede Skrubbudsens spættede Bug. „Forbandede Her!“ — raabte han — „Det er dig, som har gjort mig forrykt idag!“ Han foer med Stokken mod det grinende Ansigt — men saae nu intet Andet, end den hvide spættede Knast paa en Birkestamme. Han loe atter høit over sig selv; men en umaadelig Latter løb ham i samme Dieblif imøde fra alle Kanter. Nu reiste Haaret sig paa hans Hoved og den kolde Sved sprang ud af hans Pande. „Heida! I Dævle! I Here! I Trolde!“ — raabte han — „Fanden og hans Oldemoder! eller hvem I er, gjer Jer nu saa lystige med mig som I vil! nu har I mig dog med Hud og Haar, hvis der ikke kommer en Engel fra Himlen og befrier mig.“ — Derpaa styrkede han, som en Besat, igjennem Skoven — og standsede ikke, førend Foden gled for ham paa en slibrig Tude og Mandedrættet gik fra ham, idet han styrkede hovedfulds ned som i en Afgrund.

Da han kom til sig selv igjen, laae han paa et guldvirket Tæppe i et lyst, glimrende Ridderstot, og Morgensolen skinnede muntert og livligt ind til ham. En deilig, ung Ridderdame, med stille, betydningsfulde Maanenskins-Dine og lange, brune Loffer over den elfenbenshvide Hals, stod ved hans Side og betragtede ham med et ubestrikeligt gaadefuldt Smil, da han slog Dinene op.

„Hvor er jeg?“ — spurgte Arnold og sprang op, idet han henrykt og forundret saae paa den Skjønne — „er Li-

den gaaet tilbage med mig? Er den herlige Middelalder opstaaet af Graven? eller er jeg løbet lige ind i Himlen her og har lagt Veien hertil gennem Helvede? og er min Stof bleven levende? — eller er jeg selv maaske bleven gal? eller uden Fortrydelse, ædle Ridderdame! I skulde dog aldrig være en Stokkeknop? — en Sphinx vil jeg sige — Ederes skjøne Mafyn mener jeg kun — har noget saa besynderligt Hemmelighedsfuldt"

"Deres Feber er endnu ikke ganske forbi" — svarede den Skjønne — „De fantaserer endnu, hører jeg; men besind Dem! og lad ikke de besynderlige Tanker faae Magt over Dem. De er paa Grevinde Cordulas Høstslot og har lagt Veien hertil gennem min Fjeldsføv. Den er meget vildsom og farlig at gjenneivandre i Mørke, og jeg fandt Dem nedstyrtet af en steil Fjeldsraaning tæt her ved Slottet, da jeg imorges var ude og saae Solen staae op. Den Stof, De drømmer om, og hvorpaa De formodentlig har opdaget et Ansigt, som ligner mig, see! den staaer her ved Deres Side. Hvorledes den er kommen i Deres Haand, veed jeg ikke; men den har tilhørt mig tilforn og er et Bærk af den lille Floristan, som ofte finder sin Fornøjelse i at afbilde mig i saadanne fælsomme Stikfælsler."

„Nu er hele Verden mig en Gaade!" — sagde Arnold — „jeg lever jo dog i det nittende Aarhundrede, veed jeg, og har studeret ved Universitetet i Kiel, og veed, at der hverken er Hæxer eller Spøgelses eller fortryllende Feer til, og dog synes det mig siden igaar Middags, at jeg har oplevet noget af alt Sligt. Dersom De nu ikke er en overmenneskelig Feer, ædle Ridderdame! men virkelig Grevinde Cordula og et levende Menneske, som jeg, saa haaber jeg, De tilgiver mig en Sindsförvirring, som Deres skjøne Mafyn ene og alene er Skyld i."

„Underlige Menneske!“ — svarede Grevinden og rødmede — „Deres Naade at gjøre Bekjendtskab paa, har noget saa hovedfulds og besynderligt, at jeg ret gjerne nu vil kjende Dem næiere. Vær min Gjest her saalænge De vil! og tag Deel i mine Sommerglæder, saalænge det behager Dem her i mit lille, affides Paradis! Dersom De elsker Sang og Musik, smukke gammeldags Billeder og vidunderlige Eventyr fra de forrige Tider, saa haaber jeg, De ikke skal fede Dem her. Et lille, udvalgt Billedgalleri og en sjælden Samling af gamle Haandskrifter maae underholde Dem, naar jeg ikke er tilstede.“

„Deres Godhed fortryller mig!“ — sagde Arnold henrykt og trykkede den skønne Grevindes Haand til sine brændende Læber. Et sagte, næsten umærkeligt Tryk af Grevindens lille Elfenbenshaand, ledsaget af et blufærdigt, anelsesfuldt Blik, fatte nu Arnold i en sølsom Stemning og gjorde ham til det lykkeligste Menneske i Verden. Han fortalte hende derpaa med saa Ord sit hele Levnetsløb, hvoraf Historien med Stokken syntes ham det eneste Mærkværdige, og hans nærværende Lykkeligbed, i den skønne Grevindes Seeslot og i Ølandsen af hendes stille, fortryllende Maanestinsøine, var ligesom det Brandpunkt, hvori alle Himmelstraalerne af hans hele Tilværelse samlede sig og gjennemglødede hans inderste Væsen.

Den elskovssvimle Arnold gik nu med Grevinden fra Slottet til Haven og Lunden. Der forekom det ham som i et velbekjendt, vidunderligt Landskab, han som Barn engang havde seet, hvor en Ridder gik med sin Dame paa en ensom, skovbegroet Sjøldsti, medens det gamle, gothiske Riderslot spejlede sig i en stille, klar Sø, og en vild, brusende Sjøldstrøm skummede hen mellem mosbegroede Klipper i den dunkle Baggrund. Ofte havde han ønstet sig i det elskende Pares Sted,

midt inde i det herlige Landskab, istedetfor, som Adam efter Faldet, at staae udenfor sit Paradis, som Tilstuer, og lige ind i den forsvundne Herlighed. — Nu var det ligesom hans Onste var opfyldt og han selv var den lykkelige Vandrer, som gik der ved den skønne Ridderdames Side, og Billedet var ikke længer et malet Konstværk, men en underfuld levende Natur. Fra Lund og Have gik han tilbage til Slottet med den skønne Grevinde og saae nu Billedgalleriet, hvor de herligste og forunderligste Syner henrev ham fra Billede til Billede. Dog Intet af Alt, hvad han her saae, fortryllede ham saameget, som den skønne Grevindes Mafyn, som, ved Beskrivelsen over de mest udmærkede Billeder, langt overgik selv de yndigste Afbildninger af kvindelig Skønhed og udtrykte et Liv og en Begeistring over det Skønne og Herlige, der ligesom forklarende antændte Arnold og aabnede hans Dine for hvad han aldrig før havde drømt om. Hvad de længst dvælede ved, vare visse sælsomme Billeder, hvori en overnaturlig, underfuld Fantastverden blandede sig, vild og barrok, i det virkeligste, spidsborgerligste Hverdagsliv og i den bejnderligste Contrast syntes at ville udtale de høieste Ideer i en forvirret Blanding af Skønhed og Carrikatur. — Derfra fulgte Grevinden ham til Bibliotheket, hvor hun foretog ham og bad ham more sig selv en liden Stund. — Til at studere følte Arnold intet Kald i det Dieblif; men hvert Ord, den skønne Grevinde havde sagt til ham, klang endnu lifligt i hans Ore; mangent huldsaligt Blik, som var faret forbi, kom venligt tilbage i hans Erindring, opflammede hans Elskov og gav Haabet Styrke.

Imidlertid satte han sig ned og gjenlevede mangfoldige Bøger og Haandskrifter, uden at vide et Ord af hvad han læste. Det Gæste, han med Bevidsthed dvælede ved, var de trohjertige Træsnit paa de gamle Bøger og de smukke,

glimrende Bignetter paa Haandstrifterne. Tilfældt faldt der ham en Bog i Haanden, som ved det nye Bind og det ny-modens Snit stak underlig af blandt de andre. Det var „der goldne Topf“ af Hoffmann. Jo længer han læste i den, jo opmærksommere blev han og syntes tilfældt, at det var Noget af hans eget Liv og Levnet, han læste. „Hvordan hænger det sammen“ — tænkte han — „du skulde dog vel aldrig elske være Studenten Anselmus? Du skulde dog vel aldrig være „ein Phantaststück in Callott's Manier?““ . . . Længer kom han ikke i disse gale Tanker, da Greunden traadte ind paany, og han snart igjen ved Synet af hende glemte Alt, hvad han nylig havde læst, og som nær havde bragt ham til at drage sin Originalitet, som et levende Menneske, i Tvivl. — „Er jeg vel et Fantaststykke i Callott's Manier? Deres Raade!“ — havde han nær sagt — men betænkte sig igjen og holdt inde. „Det er nok, jeg har prostitueret mig een-gang“ — tænkte han — „og har holdt den skønne Greunde for en Stoffeknap; hvor kan man dog faae slige fordømte Griller!“ — Nu talte den Skønne et Par venlige Ord, og de forstyrrende Selvbetragtninger havde Ende. Arnold var atter det lykkeligste Menneske i Verden, og Timerne fløi for ham som Diebliske i glad Begeistring og den første Kjærligheds anelsesfulde Glæde.

Saaledes forsvandt tre Dage for ham, som en skøn, men flygtig Sommeratsdrøm. Den fjerde Dags Morgen hørte han med Forstrækkelse, at Greunden var syg, og det var strengelig forbudet Tjenerne at indlade Nogen til hende. Den forelskede Arnold blev saare bestyrtet over dette Budskab, og en hemmelig Mistanke opstod idetsamme i hans Sjæl, idet han erindrede sig Eventyret om den skønne Melusina, som paa visse Tider var en Slange og luffede sig inde, naar hendes Forvandlingstid kom. Frygten for noget Lignende her,

hvor ogsaa Alting syntes ham saa vidunderligt, som paa et underfuldt Feslot, satte ham i saa forvirret en Tilstand, at han glemte alle Høflighedsformer og, at han her kun var Gjest. Han stødte Tjenerne voldsomt tilside og trængte lige ind i Grevindens hemmeligste Kammer. Og — see! der laae hun i det dunkle Værelse, svagt bestraalt af en Maanestinslampes underlige Dæmringslys. Hun var bleg, som et elfenbens Billede, og hvilede med Brystet paa den venstre Arm, medens hun hævede den høire Begesfinger og sagde med et gaadefuldt Smil: „Arnold, Arnold! Hvo er Du? og Hvo er jeg?“

„Hvad seer jeg, min Sphinx!“ — raabte Arnold og stirrede forvirret paa hende — „du spørger mig om en Gaade, som jeg ikke kan løse“ —

„Arnold, Arnold!“ — vedblev Grevinden med angstelig Stemme — „kunde du løse min Gaade, maatte jeg forgaae for dine Dine — og dog maa jeg spørge: Hvo er du? og Hvo er jeg?“

Da var det, som en pludselig Rædsel betog Arnold baade Sands og Samling. Stuen løb rundt med ham, og hvor han vendte sig hen, saae han den skønne, blege Sphinx, som spurgte: „Hvo er du? Hvo er jeg? Hvo er du? Hvo er jeg?“ „Jeg veed det jo ikke“ — raabte han og tumlede uden Bevidsthed ud af Slottet; allevegne forfulgte ham det underlige Syn, og da han kom til sig selv igjen, stod han paa Marken tæt uden for Hamborg, med Stokken i sin Haand, Dinene stift fæstede paa den lille elfenbens Knap, og syntes at have drømt det Altsammen. „Hvor den Stokkeknap dog jar ophidsset min Fantasi!“ — sagde han og saae paa sit Uhr — „det er jo kun en Time siden, jeg gik ud af Hamborg og havde kjøbt mig denne underlige Spadsereftok af den gamle Kone. Eller skulde du virkelig være til? skønne Sphinx! Grevinde Cordula — var det ikke saa jeg drømte, hun hed? Jeg vil dog spørge mig for hos forstandige Folk,

følgelse havde gennembladet hans Papiere og udfundet, at han uden tvivl maatte være en Art Digter eller saadant Noget, saa fandt han Intet mere besynderligt i hvad han saa foretog sig; thi det Slags Folk antog han altid havde en Skrue løs.

En Morgen — det var just St. Hans Dag — stod Arnold i sit Tagkammervindue og tænkte paa sit Eventyr. Det var et deiligt Sommergeir, og han saae mangfoldige, pyntede Herrer og Damer strømme ud af Stadsporten, for at fornøie sig ved Kilden i den nærliggende Lystkov. Han saae de fornemme Junkere og de rige Grossererensønner tumle deres lystige Rideheste og hilse Damerne i de rullende Faetoner og Wienervogne, medens de fore forbi, og han beklagede kun, at han ikke ogsaa var rig og havde en prægtig Hest at ride paa. Det syntes ham ret en kostelig Glæde, saaledes at fare forbi den ene Skjønhed efter den anden og glæde sig over en venlig Hilsen i Forbifarende, medens man ilede andre maaske endnu skjønnere Synet og Hændelser imøde. „Hvergang jeg da saae en Bogn med pyntede Damer langt borte, vilde jeg spore min Ganger“ — sagde han ved sig selv — „og maaske tænke: hun er midt iblandt dem! og naar det saa virkelig var hende, virkelig Grevinde Cordula . . . Men det er sandt, det er jo Drøm og Eventyr Altsammen. Dog Hvo kan vide sin Lykke?“ — tænkte han videre — „kan jeg ikke ride, saa kan jeg jo gaae!“ Derpaa tog han Hat og Stof og gik ud af Porten. Men Lysten til at ride kunde han slet ikke faae ud af sit Hoved, og han tænkte ved sig selv: „Hvo der dog nu var et Barn! saa kunde man ride, naar man vilde, paa den første den bedste Kæp og have ligesaa stor Fornøielse deraf, som siden paa den deiligste Hest i Verden, og naar man troer, man rider, saa rider man jo dog igrunden i Vand og i Sandhed, om ogsaa hele den profaiske Verden bander paa, man gaaer.“ Han fordybede sig saa ganske i disse

Tænker, at han tilsidst, uden at mærke det, begyndte at ride til Hest paa sin Stok langs ad Landeveien, og da de Forbigaaendes latter gjorde ham opmærksom paa hans barnagtige foretagende, blev han ganske skamfuld og vilde tage Stokken i Haanden som før, men mærkede idetsamme, til sin store Forundring, at han greb i et levende Hestehøre, og at han virkelig red paa en prægtig, snehvid Ganger, der tumlede saa lystig afsted med ham, som han fløt. Nu loe han selv over sin forrige Indbildning, at han kun havde redet paa en Ræp; men hvorfra han havde faaet den deilige Ganger var ham ubegribeligt. „Egemeget!“ — tænkte han tilsidst, efterat han forgjæves havde anstrengt hele sin Tænkraft — „nu rider jeg jo dog, og det var jo det, jeg ønskede; nu vil jeg ikke forværre mig Fornøielsen, ved at tænke længer paa hvordan det er muligt — ab esse ad posse valet consequentia — Hop!“ — Støvet fløi ham om Ørene, det gik fort i tusende Gallop. Han red forbi mange smukke Damer, som han før havde seet, og hilste dem paa det Sirligste. Han hilsende ogsaa sin Husvert, som gik langsomt med et Par andre Spidsborgere til Vertshuset og ikke noksom kunde forundre sig over, hvor den fattige Poet kunde føre sig saa prægtigt op. Nu saae Arnold langt borte en herlig forgyldt Vogn, næsten af Skikkelse som en romersk Triumfvogn, og hvori der sad en enlig Dame. „Derfor det nu var den skønne Grevinde Cordula!“ — tænkte han og gav Hesten af Sporerne. Jo nærmere han kom Vognen, jo visere syntes det ham, at det ingen Anden kunde være, end hende, og da han endelig kom ved Siden af Vognen, saae han til sin store Henrykkelse, at han ikke bedrog sig: hun sad virkelig i Vognen og hilsende ham med sit fortryllende Smil, medens han lod Hesten gjøre smukke Kaprioler og tog Hatten af for den Skønne.

„Seer jeg Dem endelig igjen, underlige Menneſte!“ —

sagde Grevinden — „troer De endnu, jeg er en forheret Melusina eller en Marmor sphinx — eller vel endogsaa en elfebens Stoffeknap?“

„Af, nei, skønne Grevinde!“ — svarede Arnold — „men hvorfor talte De og saa gaadefuldt sidst? hvorfor modtog De mig just i den besynderlige Stilling, som nu eengang for alle har forvirret mit Hoved, idet den har gjort Deres skønne Billede til min Sjæls eneste Tanke? Siden jeg har seet Dem, veed jeg hverken om jeg vaager eller drømmer, og de naturligste Ting af Verden forekomme mig ofte overnaturlige og ubegribelige. Skulde De vel troe det, skønne Grevinde! at jeg for et Dieblif siden var nærved at troe, jeg kun red paa en Ræp? jeg syntes, Folk loe mig ud, og vilde virkelig tage min Ridehest i Haanden, som en Spadsferestof, men var nær bleven Græsrytter over det Galstrib. Jeg har ogsaa havt den taabelige Indbildning“ — blev han ved — „at holde Deres Raade selv og mit sidste behagelige Ophold paa Deres Slot for en Drøm eller et Eventyr; og selv nu, da den huldsaligste Nærværelse overtyder mig om min Lykke, er det ligesom en hemmelig Frygt foruroliger mig, og at ogsaa Dette kunde være et Slags Drøm.“

„Tro dog Deres egne Dine!“ — sagde Grevinden — „Deres Hang til at gjøre Betragtninger over Alting, kan tilsidst jo bringe Dem til at tvivle paa Deres egen Tilværelse. — Slaa nu alle Skrupler i Glemmebogen og vær glad! see nu ere vi jo allerede i Skoven.“ Vognen holdt; Arnold svang sig hurtigt af Sadelen og hjalp Grevinden ud. „Bring Heste og Vogn til Slottet!“ — sagde hun til sin lille Kjøresvend, som Arnold nu først blev vaer, og i hvem han med Forundring gjenkjendte hin skønne, fantastiff klædte Dreng, som han sidst havde seet paa Gaden i Hamborg. Han fik ikke Tid til at yttre sin Forundring herover; thi Grevinden

tog ham fortrolig under Armen og sagde med sin fjærligt tonende Stemme: „nu følger De mig dog til mit Slot — og bliver hos mig længer, end sidst, haaber jeg.“

„Til evig Tid!“ — sagde Arnold og trykkede den lille elfbenshvide Haand til sine Læber; og neppe vare de paa et enligt Sted i Skoven, førend den elfkøvsivmle Arnold laae begejstret for den Skjønnes Fod og fremstammede, med glødende Læber og bankende Hjerte, den varmeste og inderligste Kjærlighedstilstaaelse. Rødmende hævede den Skjønne ham op i sine deilige Arme og sagde efter en betydningsfuld Tausshed, med et alvorligt prøvende Blik: „Dersom du virkelig elsker mig saa høit, som du siger, hvi tænker du da saa meget paa, hvad vi ere for den udvortes Verden? vi vide jo nu dog, hvad vi ere for os selv og for hinanden, om der saa slet ingen Verden var til uden om os.“

„Ja, visseelig!“ — svarede Arnold henrykt og omfavnede den vidunderlige Skjønne — „nu skal Intet i Verden adskille os meer!“

„Tænk da heller ikke paa, hvad jeg spurgte dig om sidst!“ — vedblev hun — „jeg maatte sætte din Kjærlighed paa Prøve; men den holdt jo ikke Stand: du tvivlede paa mig, fordi du ikke begreb mig — du fordybede dig i dig selv og vilde see før du troede. Dersom du nu ikke vil tabe mig for evig, og dig selv med mig, saa følg herester kun dit Hjerte iblinde! og slaa ikke Lyksaligheden ihjel, for at see hvoraf den bestaaer!“

„Sig mig kun een Ting, skjønne Cordula!“ — spurgte Arnold — „hvem var den smukke Dreng, som styrede de vælige Gangere for din gyldne Karm? han saae jo ud som en lille Kjærlighedsgud, der kjørte Spændet for Gyprias Triumfvogn; men tager jeg ikke feil, saa har jeg seet ham før.“

„Det var min Page, den lille Floristan“ — svarede Cordula — „jeg har den Dreng saa kjær som en Broder;

du vil vist ogsaa elske ham heit, den lille Tusindkonstner, naar du lærer ham at kjende. Imorgen skal han male mig dit Mafyn" — føiede hun til med et Suk — „at jeg dog kan have dit Billede tilbage, hvis du atter faaer i sinde at tvivle paa mig og forlade mig."

Det var allerede Aften. Maanen skinnede nu just frem mellem Bustene og ligesom forklarede den skjøne Cordulas Mafyn, idet hun med et hjærtligt vemodigt Smil svævede let ved Arnolds Side gennem Skoven.

„Ead Himlen tilsammeisjøie os!" — udbrød Arnold — „og intet Mennefte skal adstille os. — Saae du det Stjernefud? skjøne Cordula! det bekræftede mit Dnsfe."

„Det var intet Stjernefud" — gav den Skjøne til Svar — „det var en Raket fra min Slotshave. Seer du ikke hvor vi er? — see, Slottet er allerede oplyst. Det er Floristans Bærk: han vil overraske os, seer jeg, med en lystig, fantastisk Sommernatsfest."

Nu saa Arnold først den glimrende Ridderborg, der lyste som et Feslot gennem den dunkle Skov. I Luftten flammede tusinde Lys, og lange, dybe Baldhorntoner klang vemodigt og anelsesfuldt i det Fjerne. Efterhaanden forstummede de vemodige Toner, og en glædelig Musik af Skalmeier og landlige Fløiter tonede de Elskende imøde. Under Sang og Dands kom nu en talrig Skare af festligt smykkede Piger og Unglinger, hver med en Fakkel i sin Haand, gennem Skoven og stræde Blomster paa Veien for de Elskende. Det var et smukt Syn, at see de dunkle Skikkelser dandse i Mørket med de flammende Fakler, som de svang i Luftten og mod Træerne medens de sang, og Musikken gjorde saa hentrivende en Virkning paa den forelskede Arnold, at han ogsaa tog en Fakkel i sin Haand, svang den lystig i Luftten, og dandsede med Grevinden i Armen gennem Skoven blandt

den muntre Skare? Da de kom til Slottet, var der stort Selskab, men af maskerede Personer, som, i de besynderligste Masker og Dragter, i en broget Brimmel ilede de Kommende imøde og hilsede dem venligt under Trompeternes Klang. I en glad, men sølsom Stemning tumlede Arnold, med den skønne Cordula i Armen, hen i den store, gothiske Ridderfal midt i den ubekjendte, formunmede Skare, og det var ham ligesom han nu oplevede en velbekjendt Scene af et skafspearist Skuespil: midt under den glædeste Dands stod Romeos Scene i Gravkapellet for hans Dine, og han havde Nøje med ikke at indbilde sig, at han selv var den elskende Romeo, og at en frygtelig, sønderknusende Skjæbne stod fornummet i Baggrunden og truede at forvandle den glimrende Ridderfal, med de muntre, brogede Skikkelser, til en dunkel Gravhvælving, hvor han i næste Dieblif stod ene ved sin Elskedes Marmorfiste og tømte Kjærlighedsdødens bitter søde Kalk. — „Nei, nei, ikke længer saaledes!“ — Iød en venlig Røst i hans Øren. Dandsen holdt op — og Cordulas kjærlige Stemme vakte Arnold af de tragiske Drømme. Man forføiede sig nu til Slots haven, for at see paa Fyrværkeriet, som fra Bredden af en lille D, midt i en stille, speilklar Sø, tog sig forunderlig deiligt ud. Men hvad der glædede Arnold mest af Alt, hvad han her saae, var en høi, skøn Bygning i Form af et prægtigt Høialter, besat med en utallig Mængde Stjerner af de skønneste Regnbuefarver og med to store hundredarmede Lysestager, hvori de høie, hvide Vorlys brændte klart og stille i den rolige Aftenluft. En gammel, ærværdig Mand i geistlig Ordensdragt knælede ved Alteret og bad, og ved hans Side stod en skøn smilende Chordreng med et gyldent Røgelsekar i Haanden, i hvem han syntes at gjenkjende Floristans Træk, men i et yngre, barnligere Ansyn. „Gjør mig nu fuldkommen lykkelig!“ — sagde Arnold og greb den skønne

Cordulas Haand. Med et fjærlighedsfuldt Blik rakte Cordula ham Haanden og fulgte ham taus til Alteret. Ved Saklernes Skin og under høitidelige Sange, knælede det skjøne Brudepar for det straalende Høialter. Men i det Dieblif den Geistlige vilde lægge deres Hænder i hverandre og udsige de sidste afgjørende Ord, syntes Arnold at høre en Stemme ved Siden af sig, som sagde: „Arnold, Arnold! Hvo er du? og Hvo er din Brud?“ — han vendte hastig Hovedet til Siden og saae paa sin skjøne Brud; men hun syntes ham nu bleg, som et elfenbens Billede, og i den Stilling, hun laae der for Alteret, kom hun ham livagtig for som en løndomsfuld Marmor sphinx. — „Nei, du er intet Menneske, Cordula!“ — raabte han forfærdet og sprang op; i samme Dieblif sluttes alle Brudesaflerne, Høialteret og Bruden forsvandt for hans Øine, og han tabte baade Sands og Samling. Endelig hørte han en Stemme, som neden under ham, sigte i en ligegyldig Tone: „De tabte Deres Stof, min Herre!“ og han saae nu, at han stod hjemme i sit Tagkammervindue, med Hatten paa sit Hoved, i det klare Maanestien, og havde tabt sin Stof ud af Vinduet, hvilket en Forbigaaende lod ham vide, der havde taget Stoffen op og nu lod ham bringe den ved Bertens Pige. —

„Har jeg ikke været ude idag?“ — spurgte han Pigen og søgte forgjæves at skjule sin Forvirring.

„Det maa Herren da bedst vide selv“ — svarede Pigen og loe — „men de Lærde har saa mange Ting i Hovedet, kan jeg tænke, at de ikke altid kan vide hvor de selv ere. Min Husbond siger rigtignok, at han har seet Dem til Hest i Formiddags paa Veien til Skoven; men han maa have seet feil og taget en Anden for Dem; for De har jo ingen Ridehest, veed jeg, og har jo desuden siddet hjemme hele Dagen og skrevet.“

„Troer Hun, jeg er forrykt og ikke veed hvor jeg selv har været?" — spurgte Arnold stødt og lod Bigen gaae, som sniste skalkagtig, idet hun gik, og sagde halv høit: „naar han veed det selv, hvorfor spørger han da om det?"

„Det var underligt!" — tænkte Arnold — „har jeg da været to Steder paa eengang? eller er Eventyret med min Ridetour og den skønne Cordula, som jeg indhentede paa Weien, og som jeg allerede var for Alteret med — skulde alt Det kun være en Drøm?" — Han tænkte Lys og gik til sit Skriverbord. Der saae han med Forundring det hele Eventyr skrevet med hans egen Haand; paa den sidste Side var Blæffet endnu vaadt, og han tvivlede nu ikke paa, at han jo selv havde opdigtet det Altsammen og havde saa levende sat sig ind i sit Eventyr, at det tilsidst var syntes ham virkelig.

„Eller har mit andet Jeg maasse været her og skrevet" — vedlev han — „mens jeg selv har været ude og oplevet Alt, hvad her staaer? Jeg kan ikke længer blive flog paa mig selv — er jeg Een eller To? og er jeg To, hvilken af de To er da mit virkelige Selv? — eller er jeg maasse endog gal, og har kun enkelte lucida intervalla, hvori al min Lyksalighed synes mig Tant og Drøm? — Ak! skønne Cordula!" — sukede han nu — „skal jeg da aldrig see dig uden i Drømme — eller naar jeg er gal? — Gud give da, jeg aldrig maatte vækkes af min Drøm og aldrig komme til Fornuft i mine Dage!" —

Under saadanne Tanker lagde han sig endelig til Hvile og drømte hele Natten fort om den skønne Cordula. Han syntes, at hun gik i den mørke Have ved Søen og ledte om ham og græd og bebreidede ham hans Bantro og Mistillid. „Arnold, Arnold!" — syntes det ham, at hun sukede — „see, nu er jeg bleven for dig, hvad du endelig vilde have mig til — et Drømmebillede, en sælsom Skabning af Menneskeklogt, som ligger bleg og forstenet i det fremmede

Land og spørger: „Hvo er du? og Hvo er jeg?“ — Da syntes ham, at det var i Ægypten han var; han saae de store Pyramider og Obelisker og stirrede forundret paa de gaadefulde Hieroglypher; endelig saae han ogsaa en stor, hvid Marmorsphinx, som syntes ham var den skønne Cordula — og han vaagnede.

Da han slog Øinene op, stod der et ungt Menneske ved hans Seng, i hvem han useilbarlig troede at gjenkjende Bagen Floristan.

„Undskyld mig, min Herre!“ — sagde den fremmede Ungling — „at jeg foruleiliger Dem saa tidlig! min Herfkerinde Prindsesse Goldini har sendt mig til Dem, for at udbede mig Tilladelse til at afmale Dem.“

„De vil nok sige Grevinde Cordula“ — afbrød Arnold ham, men holdt strax inde igjen og gned sine Øine, for at see, om han ikke drømte endnu.

„Jeg er Prindsessens Page“ — vedblev Unglingen.

„Ja vist“ — svarede Arnold — „jeg kjender Dem jo nok — jeg kjender Dem jo nok ikke, vil jeg sige. Tag ikke ilde op“ — vedblev han — „jeg er endnu ikke rigtig vaagen, som De mærker. Hvem er den Grevinde — eller Prindsesse vil jeg sige — som De taler om?“

„En Dame, som interesserer sig meget for Dem og maasse kunde staafe Dem vigtige Oplysninger om Deres Fødsel og Herkomst, naar De gunstigt vilde tillade“ . . . her begyndte han allerede at gjøre nogle Træk med en Blyant i sin Tegnebog.

„Var det ikke bedre, om jeg personlig fremstillede mig for Grevinden?“ — sagde nu Arnold hurtig og gjorde Mine til at staae op, men undsaae sig derved for den Fremmede — „jeg vilde gjerne lære den ædelmodige Dame at kjende, som tager saa megen Deel i min Skjæbne; maasse ogsaa en Sam-

menkomst kunde oplyse Et og Andet fra igaar — hvad jeg vil sige — fra min Barndom, mener jeg — det er jo om min Fødsel og Herkomst, Grevinden vil give mig Oplysning?"

„Ganste rigtig, min Herre! men incognito, og derfor er det, Prindsessen ikke ønsker at see Dem selv endnu — men Deres Skikkelse og livagtige Billede.“

„Hvad siger De“ — afbrød Arnold ham urolig — „mit livagtige Billede, mit andet Jeg vil hun see? ja saa! — det træffer De maasse bedst, naar jeg er ude; — forstaa mig ret, min Herre! jeg mener kun, at jeg ligner mig selv mest, og naar De har mig, saa har De ogsaa mit livagtige Billede. Jeg ønsker ikke heller at see det stilt fra min Person — eller med andre Ord, min Herre! jeg ønsker ikke at see mig selv — det stee paa hvad Maade det vil! — jeg mener naturligviis ved Penslen — jeg har al Respekt for Konsten; men jeg har saa mine Marsager derfor — det er en Grille, som De maa holde mig tilgode — jeg mener, man kan have Ulykke nok med sig selv, baade som Subject og Object, naar man vaager og naar man drømmer — see, det er allerede to Bæsnere og to Tilværelser; blev man nu ovenikjøbet malet, saa blev man jo tre — jeg haaber De ikke misforstaaer min Mening og holder mig for en Fantast eller Sværmer — jeg støtter kun ikke om at males, mener jeg.“

„De er allerede saa godt som malet“ — sagde den fremmede Ungling, som imidlertid havde betragtet Arnold nøie og tegnet fort — „Grundridset har jeg, og Meer behøver jeg ikke. Jeg er Dem meget forbunden, min Herre, Farvel!“

Med disse Ord var han ude af Døren, og inden Arnold fik kastet nogle Klæder paa sig, for at indhente ham, var han ganste forbunden og ingensteds at opspørge. „Det var atter en besynderlig Casus“ — tænkte Arnold — „det vil jeg dog ogsaa tilføie i mit Eventyr“

Neppe havde han begyndt at skrive, førend hans Husvert kom ind til ham og var, imod Sædvane, saa hæfelig og ærbødig, at han neppe syntes at vide med hvad Ærestitel han skulde benævne sin Tagkammergest, som han baade kaldte Excellence og Høihed.

„Blager Fanden Dem? Hr. Bert!“ — spurgte Arnold forundret — „har De maasse drømt inat, at jeg var en forvandlet Brinds, og venter, at jeg idag skal krybe ud af Skindet og faae Brindsesfen og det halve Rige? det er fortidlig, Hr. Bert, saavidt er jeg ikke kommen i mit Eventyr.“

„Deres Høihed er saa naadig at spørge“ — svarede Berten og bukkede — „De veed maasse ikke endnu den store Lykke, der nylig er vederfaaret Dem, og at De er Fyrstens naturlige Søn eller maasse endog en unaturlig — af et hemmeligt Ægteskab — mener jeg.“ —

„Hvis saa er, saa er det vel ikke steet saa nylig“ — svarede Arnold og loe — „saa maa jeg formodentlig have været det fra min Fødsel“ —

„Uden al Tvivl, Deres Høihed! men det har Ingen vidst førend idag“ — svarede den ydmyge Bert — „og jeg skammer mig som en Hund over, at jeg ikke har kunnet see det strax paa Deres fyrstelige Blik og majestætiske Mæsyn, samt Deres hele kongelig-keiserlige Anstand og Bæsen. — og indrømmet Dem den bedste Sal i Huset, istedet for dette lumpne Tagkammer.“

„Derover skal De ingen Strupler gjøre Dem, Hr. Bert!“ — svarede Arnold — „dersom jeg ogsaa var en keiserlig Bastard, var Æren ikke saa stor endda, og min Høihed kunde gjerne rummes paa Deres Tagkammer; maa jeg ellers spørge hvor den dumme Snak kommer fra?“

„Tag mig det ikke unaadigt op, Deres Høihed! men det er den rene Sandhed; hele Byen veed det allerede. Og saa

jeg Dem ikke selv igaar paa Fyrstens Livhingst, som Ingen ellers rider uden han selv — og hvo kunde saa fortrolig hilse og tale med vor tilkommende Fyrstinde, Fyrstens fjødelige Broderdatter, den skjøne Prindsesse Goldini, uden en Prinds af Blodet?"

„De tager feil, Hr. Bert! red jeg paa Noget igaar, saa var det nok paa en Ræp, og talte jeg med Nogen, saa var det vist med en Stoffeknap eller en Sphinx — eller i det allerhøieste med en Grevinde.“

„Deres Høihed er nu altid saa spøgefuldt“ — sagde Berten — „jeg mærker nok, De vil være her incognito; men De har blot at befale, og jeg staaer ganske til Deres underdanigste Tjeneste, baade med Hus og Hjem, Gode og Guds, Liv og Blod, Røne og Børn og Alt hvad Dem fjært er.“ — Derpaa gik Berten baglænds ud af Døren og faldt af lutter Underdanighed ned af alle Trapperne.

„Kommer nu Røden til de Andre, at være gale?“ — tænkte Arnold — „eller skulde der virkelig være Noget om? Man har dog hørt saa galt før, og jeg har altid haft en Auelse om, at der engang maatte blive noget Stort af mig; men paa den Maade havde jeg rigtig nok ikke troet det. Bedre var det dog, om jeg var noget Døgtigt selv, end om jeg nu kom til at gjælde for noget Glimrende i Verden. — Jeg troer, jeg løber min Vej fra denne uægte Gode — en naturlig Prinds eller en hemmelig Høihed — hvad Stort kommer der ud af? — ah! kunde jeg kun finde den skjøne Cordula igjen, slog jeg gjerne en Streg over Storheden og tog tiltakke for evig med Lyksaligheden. Ah, var hun dog kun virkelig til! det gaaer mig som Pygmalion nu: jeg har forelsket mig til Døden i et Værk af min egen Opfindelse; men der er ikke mere slige medlidende Guder til, som gjøre mig det døde Billede levende for min Kjærligheds Skyld.“

Dg om det nu ogsaa skete, vilde jeg da troe det? vilde jeg da ikke ogsaa holde det for en Drøm og for en Virkning af min egen ophidsede Indbildningskraft? — Nei, med os Forstandsmennesker er der Intet at udrette! kunde vi ogsaa fare levende til Himmels, som Elias, vi vilde troe, det var Drøm og Indbildning, og kunde dog aldrig blive salige i vor Bantro."

Nu bankede det paa Døren; en Ubekjendt traadte ind, rakte Arnold et Brev og gif. Han aabnede Brevet og læste: „Fly, Arnold, fly strax! om en Time er det forsilddigt."

„Hvilken Advarsel!" — tænkte han forundret — „Hvo forfølger mig og Hvo advarer mig? det er mig Altsammen lige ubegribeligt; men hvorfor flye, naar jeg ikke engang veed, hvad jeg flyer for? — jeg bliver — og vil dog see hvad der kommer ud af. Det hører ogsaa til mit Eventyr, kan jeg tænke." Derpaa satte han sig til Skriverbordet.

En Time var neppe forløben, førend Døren foer op og en Officeer traadte ind, med en dragen Sabel i Haanden, og foreviste ham en Kabinetsordre, som befalede ham, ufortøvet at adlyde. Her hjalp ingen Indvendinger. Han maatte strax følge med og fik neppe Tid til at tage sine Papiere i Lommen. En luft Bogu holdt for Døren, og i et Dieblif var han ude af Stadsporten. Der sad han nu i et Hjørne af Karetet og overveiede sin underlige Skjæbne. „Maaste min Bert dog havde Ret" — tænkte han — „hvem uden en fyrstelig Person gjør man saadanne Ophævelser for? man frygter maaste en Kronpretendent i mig, og hvis saa er, gjør man klogt i, at sætte mig fast, thi med det Gode opgiver jeg ikke mine Rettigheder." — Der foer nu med Et saadan en heroisk Mand i ham, at det syntes ham en let Sag, at sætte sig i Frihed hvad Dieblif han vilde. Han gjorde allerede Mine til at ville afvæbne Officieren, som sad ligesom ham i Bog-

nen, med den dragne Sabel i Haanden; men da denne mærkede sin Fanges Hensigt, slog han Skodden fra Vinduet, og Arnold saae nu, at Vognen var omringet af bevæbnede Ryttere, og at Modstand altsaa var forgjæves. — „Sig mig kun Gæt, min Herre!“ — sagde han nu til sin Bevogter — „hvem holder man mig for? og hvad har man egentlig isinde med mig?“ „Man holder Dem for en Eventyrer“ — svarede Officieren — „som, ved en tilfældig Lighed med en vis afdød fyrstelig Person, søger at udgive Dem for ham og spille en vigtig Rolle her i Landet. Derfor bringer jeg Dem til den øde Grændsefæstning, min Herre! Dersom De virkelig er den Person, enkelte Sværmere holde Dem for, saa hører De netop hjemme der; thi der opgav den høie salig Herre sin urolige Aand, og der skal De, som hans troe Gjenfærd, have Lov til at spøge Deres Livstid. Der kan De ogsaa, uden Fare for Landet, fortsætte deres Eventyr og give det saa glimrende en Ende, som De vil — paa Papiret.“

„Hvo har sagt Dem, at jeg skriver paa et Eventyr“ — raabte Arnold — „og hvo har givet Dem Lov til at tage Helten i mit Digt for en virkelig Person og ovenikjøbet for mig selv?“

„Det er jo Dem selv“ — svarede Officieren koldt — „og De holder dog vel Dem selv for en virkelig Person?“ —

„Ja det er ogsaa sandt, forsaavidt har De Ret, min Herre! — men, for Fanden! det er jo dog alligevel kun et Eventyr.“

„Nu vel, saa svarer det Ene jo til det Andet — eller synes denne Reise Dem ikke eventyrlig nok?“

„Jo, tilviisfe! jeg har Intet at beklage mig over; jeg mærker nok, at alle Mennesker ere gale nuomstunder, og jeg selv maaske med. Jeg har altid før klaget over, at der var formegen Forstand i Verden, og at det var Boestens Død;

nu har jeg da endelig faaet det, som jeg vilde, og dersom der nu ikke bliver en ordenlig Digter af mig, skalde jeg stee en Ulykke."

Efterat Arnold havde fjørt Nat og Dag uden Ophør, holdt Bognen endelig stille, og han saae sig nu henført til en øde, vild Egn, rundt omgivet af Taager og nøgne Klipper. Inderst mellem Klipperne ragede et gothisk Fange-taarn i Bei-ret. som paa alle Sider var omgivet af en steil Klippemuur og dybe uoverstigelige Grave. „Skal jeg her indmures paa Livstid?" — tænkte Arnold, og en Gysen gjennemisnede ham; men han taug og adlød Nødvendigheden.

Man førte ham over en Vindebro og gennem tre store Jernporte. Da den sidste Port smelvedes i Laas efter ham, blev et Skud løsnet paa den anden Side af Porten, og han hørte noget efter Bognen rulle bort. Han saae sig nu ene i en snever mørk Forgaard, ligeover for det skumle Fange-taarn, hvorfra en gammel, graastægget Mand kom ham lang-somt imøde med en Lygte i den ene Haand og en spændt Pistol i den anden.

„Skal du ogsaa den Bei?" — sagde Gubben og bævede den bævende Arm, men dreiede tillige Lygten saaledes, at Skinnet faldt paa Arnolds Ansigt; idetsamme tabte han Pi-stolen, som gik af i Faldet, og den Gamle laae nu paa sine Knæ, uden at mæle et Ord, og bævede for Arnold som for et Spøgelse.

„Hvad skal nu det betyde?" — spurgte Arnold — „hvad holder du mig for? Gamle!"

„Af, Eders høifalige Høihed!" — svarede Gubben — „jeg holder Eder for hvad I virkelig er eller idetmindste har været. — Hav Barmhjertighed med mig! og drei nu iffe Halsen om paa mig! jeg var jo nødt til at slaae Jer ihjel; Brindsessen befalede det jo" —

„Har Du nogensinde slaaet mig ihjel?“ — spurgte Arnold og Ioe.

„Ja, desværre! det veed Eders høifalige Høihed bedst selv, og dengang Ioe I mig ikke ud; — hvormed kan jeg nu tjene Eders Høifalighed?“ —

„Spar Titulaturen!“ — sagde Arnold — „har du virkelig engang slaaet mig ihjel, som du jo bedst maa vide selv, saa er jeg jo død nu og har ingen Complimenter behov; men hvorfor vilde du da styde mig før? kunde det ikke være nok, at du havde taget Livet af mig eengang? — Dog sig mig nu een Ting, Gamle! — reis dig kun og vær ved frit Mod! — hvad er det for en Daarekifte, man har spærret mig ind i? for at du er gal, kan jeg da nok høre, og jeg har en hemmelig Mistanke om, at jeg selv nok ikke er saa ganske vel forvaret.“

„Gud give, her var en Daarekifte, Herre!“ — svarede Gubben — „her er det, der er værre: her er jo en blodig Morderhule, som I nok veed selv.“

„Slaaer man ikke Folk bedre ihjel her, end man hidindtil har gjort ved mig, saa er Morderhulen ikke saa blodig endda; men enten jeg nu er død eller levende, Gamle, saa trænger jeg til Noget at leve af — og dernæst til et godt Natteleie; skaf mig nu det først! saa kan vi siden tales ved, om vi ere døde eller levende, fløge eller gale.“

„Jeg kommer mig igjen!“ — svarede Gubben — „Eders Høihed er dog ikke saa død endda, som jeg havde troet; for ellers forlangte I vel ikke Mad og Drikke. Det har dog vel altsaa kun været en forheret Drøm, at jeg stak Jer ihjel her for fem Aar siden med min Brødkniv“

„Et stille med Drømme!“ — afbrød Arnold ham — „jeg har Ulykke nok med mine egne, og hvo veed, om jeg ikke nu atter ligger hjemme i min Seng og drømmer?“

Under denne besynderlige Samtale fulgte Arnold med Gubben ind i Taarnet, som havde mere Lighed med en Hule for vilde Dyr, end med en menneskelig Bolig. Da han havde faaet Noget at styrke sig paa, medens den gamle Fangesoged bestandig betragtede ham med et mistænkeligt Blik, forlangte han at komme til Hvile. Den Gamle tog Lampen fra Bordet og bad ham følge sig. Hvergang Arnold tog et langt Skridt, saae den Gamle sig urolig tilbage, som vidste han endnu ikke Andet, end det var en Mand, der gik bag efter ham gjennem de lange, dunkle Taarngange; undertiden stod han ogsaa stille og sagde med truende Stemme: „kom mig ikke for nær, Eders Høihed! — jeg har min Brødkniv endnu.“

Endelig kom de til en stor, hvælvet Sal, med stærke Jerngittere for Vinduerne. Der stod et Bord med Skriverstøi, en gammel, forghldt Stol uden Ryg og en Seng med røde Damastes Gardiner — Alt saaledes henstillet, som om et Menneske nylig var gaaet derfra; men det tykke Støv paa Stol, Bord og Gardiner, viste noksom, at Børelset længe maatte have staaet saaledes øde.

„See! her er da eders sædvanlige Børelse“ — sagde Gubben og tændte Voklysene i de trearmede Lysestager, der stode paa Bordet — „jeg havde aldrig ventet at see Jer igjen før Domsdag; derfor seer her lidt støvet og uordenligt ud; men jeg har ikke sat min Fod her siden den Nat, I veed nok selv, da jeg gik i Søvn. See! der kan I endnu see Blodet paa Lagenet; det maa dog altsaa kun have været Næseblod eller Rust — det gaaer nok af i Vassen — Godnat!“ Derpaa gik den gamle Graastæg tilbage med sin Lampe og laasede Jerndøren efter sig.

„Den gale Mand gjør mig dog urolig tilsidst“ — sagde Arnold og saae paa det rødplettede Lagen. — „Han har dog

sikkerlig myrdet et Menneske her engang og troer nu i sit Galsskab, at det var mig; hvad sikkrer mig for, at han ikke kommer og gjør ligesaa ved mig, naar jeg er falden i Søvn! — Jeg vil sætte Bordet for Døren, saa kan han dog ikke komme ind, uden at jeg vaagner ved Larmen."

Da Bordet var flyttet, tog han det ene Lys og besaae sit Fængsel nøie. Det var en stor skummel Svælving og havde kun den eneste Indgang. Paa Væggene saa han hist og her indridset Skrift; han holdt Lyset til og studerede; thi det var ligesom han her saa sin egen Haandskrift, og hvad han læste, var Steder af Macbeth, som han selv kunde udenad, og som ofte faldt ham ind, naar han var ene. Der stod ogsaa enkelte Bibelsprog, og Navnet Goldini stødte han ofte paa; men efter det fulgte gjerne en frygtelig Forbandelse af det gamle Testamente.

"Goldini!" — tænkte han — „det Navn har jeg jo ogsaa hørt for; det unge Menneske, som tegnede mig igaar, kaldte sig jo Prindsesse Goldinis Page. Men det var jo Floristan, den skønne Grevinde Cordulas Page; skulde Grevinde Cordula og Prindsesse Goldini da være een og den samme? sagde Verten mig ikke ogsaa, at han havde seet mig hilse og tale med Prindsesse Goldini? og det var jo dog Grevinde Cordula . . . Men nu er jeg jo midt inde i mit Eventyr igjen. Saameget er da vist" — vedblev han ærgerrig og holdt sig selv i begge Øren — „jeg, Candidatus Philosophiæ Arnold, er Statsfange her, og man holder mig for en Prinds, som efter al Sandsynlighed er myrdet her i denne Stue af den forrykte Fangesoged og paa Prindsesse Goldinis Befaling. Jeg vil dog optegne, hvad jeg kan udfinde, der er Mening i, af alt dette Virvar, at jeg ikke imorgen igjen skal blande mine Drømme dermed og være ligesaa gal som igaar og iforgaars og alle de andre Dage."

Han tog nu sine Papirer frem og begyndte at skrive, men det var paa Eventyret igjen, og jo længer han skrev, jo underligere blev det for ham: det var ligesom Bennen løb af sig selv, medens han hengav sig til de forunderligste Forestillinger — om den uheldige Brinds, som her engang var myrdet — om den dæmoniske Brindsesse Goldini og om den skønne Cordula, som snart syntes ham en deilig Fe, der gik med ham til et Alter af Stjerner, i en dunkel, underfuld Have; snart syntes det ham igjen, hun var en kold Marmor-sphinx, som spurgte med gaadesfuld Stemme: „Hvo er du?“ — tilsidst blev hun endogsaa til et frygteligt Uhyre, som sagde: „jeg er Brindsesse Goldini — du faaer ikke Ro for mig, før du farer med mig i Afgrunden“ . . .

Udmattet af disse Forestillinger, kastede han sig paa Sengen for at hvile, men lod Lysene brænde; thi han ventede ikke at kunne sove. Genimod Midnat slumrede han dog ind et Dieblif, men vakttes strax efter af en susende Lyd, og en kold Gysen foer over ham. Han slog Dinene op, og alle sex Lys vare slukte. Nu erindrede han sig at have seet et lille Hul paa en af Ruderne bag Gitteret, og trøstede sig med, at maaste et Windpust derigjennem havde slukket Lysene; skjøndt der var liden Sandsynlighed for i den Afstand og han heller ikke fornåm mindste Trækvind. Han forsøgte at slumre igjen; men nu faldt det blodige Lagen ham ind, og det var ligesom Blodet blev vaadt og varmt under ham og fyldte hele Sengen med en brændende Strøm. Han foer forfærdet i Beiret, rev Lagenet tilside, og den gruelige Fornemmelse var forsvunden. Nu skimtede Maanen klart gennem Winduesgitteret; han saae hen mod Doren, for at see, om den var lukket. Bordet stod endnu for den som før; men hans Forfærdelse var grændseløs, da han i Stolen saae et Menneske sidde med Ryggen imod Sengen og skrive. „Er

det den gale Fangesoged?" — tænkte han — „eller er det den Myrdedes Gjenfærd, paa hvis blodige Dødsfeng du ligger? — eller er det dig selv, dit andet, ubegribelige Jeg, som nu sidder paa din Blads og fortsætter dit Livs vidunderlige Eventyr?" — Idetsamme vendte Skikkelsen sit Ansigt om mod Arnold og stirrede stift paa ham; det var et blegt, men ædelt, skjønt forvildet Ansigt, og paa Panden var Blod. Maanen skinnede ind paa det blege Dødningsansigt — og Arnold gjenkjendte med usigelig Rædsel sit eget Ansigt, saa livagtig, som saa han sig i et Speil; kun Bleggheden og den blodige Pande vedkjendte han sig ikke. Forgjæves vilde han spørge: Hvo er du? Det var ligesom en usynlig Haand holdt ham for Munden og som det Spørgsmaal maatte koste hans Liv. Forgjæves søgte han at reise sig; han kunde hverken røre Haand eller Fod. Nu hævede den tause Skikkelse sig fra Stolen, traadte et Skridt nærmere mod Sengen og gav Arnold et betydende Vink, medens han pegede paa en hvid Rose i Banelet — Meer saa ikke den bestyrkede Arnold; han sank udmattet tilbage og kom først til sig selv henved Morgenstunden ved et forfærdeligt Bulder.

Da han slog Dinene op, saa han Bordet omvæltet, og den gale Fangesoged stod ved hans Seng, med en stor, rusten Kniv i Haanden.

„Jeg kommer til at gjøre det om igjen, Herre!" — sagde den affindige Gamle og fordreiede Ansigtet frampagtigt — „Prindsesse Goldini vil ingen No lade mig have, og Eders høifalige Høihed maa finde sig i at dansse til Himmels endnu engang!" Han gjorde allerede Mine til at støde ham Kniven i Hjertet; men nu kom pludselig Arnolds hele Ungdomskraft tilbage, da han saa et virkeligt levende Menneske for sig; i et Dieblif var han ude af Sengen og havde

Kniven i sin Haand; men den Gamle laae afmægtig paa Gulvet. Solen kastede just sine første Straaler ind i den dunkle Hvælving, og Arnold saae nu ret nøie den Gamles fortrufne Ansigt. „Han er dog galere, end jeg“ — tænkte han — „og skal Nogen af os regjere her, saa tilkommer det mig, som den Klogeste.“ Derpaa tog han Nøglesnippet ud af den Gamles frumme Haand, bandt ham Hænderne paa Ryggen og hjalp ham til Bive. —

Da den Gamle fik Dinene op og saae, han var bunden, og at Nøglerne med Kniven var i Arnolds Haand, fatte han sig ganske sagtmødig ned og sagde med et underligt Nik: „ja det skulde Eders Høihed have gjort for længe siden! — det havde været godt for os Begge: I havde beholdt eders unge Liv — og jeg mine gamle Hænder rene.“

Arnold lod den Gamle sidde og estertænkte denne Nats besynderlige Hændelser. Han bemærkede nu først et stort Speil, som hang paa Væggen, straaende over for hans Seng, og han begyndte at troe, det Syn, han havde seet om Natten, kun var hans eget Billede i Speilet; thi nu saae han, at han virkelig baade var bleg og blodig og havde nok stødt sin Pande i Mørket mod Sengestolpen. Han tog nu sine Papirer i Haanden og saae alt Det skrevet med hans egen Haand, som han siden igaar havde drømt eller tænkt eller virkelig troet at fornemme. „Nu vel!“ — tænkte han — „saadan maa det altsaa være, naar man er Digter; mit Eventyr gaaer rask fra Haanden, og naar det kun ikke gjør mig rent gal, inden det faaer Ende, saa vil jeg med alt Dette prise mig ret lykkelig.“ — „Hør nu Gamle!“ — sagde han til Fangesfogden og løste hans Hænder, efterat han først havde undersøgt, om han ingen flere Baaben havde hos sig — „nu er jeg Fangesfoged her, og du er Statsfange — forstaaer du ikke nok det?“

„So, det er godt at forstaae“ — svarede Gubben — „I er mig, og jeg er Ier, det er en ren Sag — det kan En jo see med et halvt Die — det er heller ikke mig, der har stukket Eders Høihed ihjel, men det er Ier, gale Karl! der har stukket min Høihed ihjel“ — her slog den Gamle en høi Ratter op — „ja, nu har I det saa godt!“ — vedblev han — „nu kan I see hvor rart det er at være Fangefoged paa Brindsessens forherede Slot.“

„Er du den eneste levende Sjæl her paa Slottet?“ — spurgte Arnold.

„Levende Sjæl?“ — gjentog den Gamle — „det er et underligt Spørgsmaal — levende Kroppe er her nu slet ingen af, undtagen det skulde være En af os; men jeg er jo et Spøgelse nu, og om min Sjæl lever — ja det skal jeg sige Ier paa den yderste Dag.“

„Af ham faaer jeg nok aldrig et fornuftigt Ord“ — tænkte Arnold og besluttede nu, selv at undersøge det mistænkelige Slot. Han laasede Døren efter sig for den forrykte Gamle, og gik med Nøglenippet og Kniven i Haanden, gennem de lange, mørke Gange. Hvert Dieblif ventede han at møde noget Usædvanligt og Dæmonisk; thi han troede nu dog næsten, at det var et forheret Slot, han var kommen til. Han kunde ikke tilbageholde en vis ængstelig Følelse, som Forventningen om overnaturlige Begivenheder altid medfører; men Bevidstheden om, at det nu dog var Dag, uagtet der var mørkt i Gangen, og den Skarpsindighed, hvormed han før havde udfundet, at hans natlige Syn kun var et optisk Selvbedrag, og at alt det Eventyrlige, han hidtil havde troet at opleve, ingen objektiv Realitet havde, men kun var en subjectiv Uttring af hans Digtertalent — alt Dette gav ham Mod. For ganske at sikkre sig mod ethvert Anfald af forstruet Fantasi, tog han nu desuden sin Tilflugt til sin for-

standige salig Pleiefaders Lærdom, som gif ud paa, at naar-
sommelst man hørte nogen Lyd, hvis Aarsag man ikke kunde
begribe, kunde man altid være temmelig sikker paa, at det
var — Røtter, og naar man saae Noget, som syntes Over-
naturligt, var det enten Tyve eller forklædte Kjæresten eller
ogsaa drømte man og lod sig bedrage af sin egen Fantasi.
Denne Filosofi havde Arnold ofte udleet tilforn; men nu
syntes det ham dog ønskeligt, at kunne redde dens Ære og
holde al Uengstelse borte med dens solide Skjold. Han søgte
derfor nu ogsaa at indprente sig disse Lærdomme som Troes-
artikler. Idetsamme hørte han en klagende Stemme, som af
en Døende, tæt ved sig. — „Det er Røtter!“ — sagde han
høit til sig selv og gif videre. Nu saae han en Skikkelse,
ligesom det Syn, han havde seet sidste Nat, bevæge sig lang-
somt foran ham i den lange, mørke Gang, og ikke paa sæd-
vanlig Mennekestiis, men svævende som en Skygge. „Det
er en Tyv eller en forklædt Elsker!“ — sagde han nu —
„dog hvad kan her være at stjæle? og hvem kan her være at
elske paa et øde Fjeldslot, hos en gammel, forrøbt Fangefoged,
der lever som et Dyr i sin Hule? det er altsaa et Billede,
min egen Fantasi foregjøgler mig; nu velan! som saadant
vil jeg da behandle det, og hvis det er mit eget Landsfoster,
behøver jeg ingen Complimenter at gjøre.“ „Stop, min Søn!“
— raabte han nu — „eller hvad det er, du hedder, du
Skabning af min ophidsede Indbildningskraft, som spadserer
der foran mig i min brune Frakke! hav den Gødhed at sige
mig hvem du egentlig er?“ — Idetsamme vendte Skikkelsen sit
Ansigt om til ham, og han saae nu atter sit eget Ansigt som
i et Speil. — „Om Forlædelse, min Herre!“ — sagde han nu
lidt forvirret og bukkede — „De skulde dog aldrig være en
vis Candidatus Philosophiæ Hr. Arnold, som jeg hidindtil
i min Ustyldighed har holdt for mig selv?“

„Din Tvillingbroder var jeg“ — svarede Skikkelsen og forsvandt. — „Nei nu bliver det alt for galt!“ — sagde Arnold — „tør et lumpent Fantasi-billede, som jeg selv har skabt, et usfelt Skyggeværk uden Kjød og Blod, saa frivolt sig fordrifte sig til at paaftaae, han er i Familie med mig? det maatte jeg dog selv vide bedre. Men Gud give, det var min Fætter eller endogsaa min Tvillingbroder!“ — vedblev han noget ængstelig — „saa var det dog ikke mig selv — og en Tvillingbroder har jeg dog virkelig havt engang: det har jeg selv engang hørt af min Amme; men dermed er jeg lige klog og veed ligesaa lidt hvem han er, som hvem jeg er.“ Nu var han ved Enden af Gangen og stødte paa en Dør, som ikke var lukket i Laas; han aabnede den og traadte ind i en stor, lys Sal, hvor der paa Væggene hang en lang Række Billeder af fyrstelige Personer. Det var lutter kronede Hoveder, og næsten Alle havde de deres Dronninger ved Siden; Somme havde endogsaa flere. Den, som var yderst i Rækken, hang mellem to deilige Kvinder, hvoraf kun den paa høire Side bar en Krone, men den paa venstre Side havde to smaa Drengbørn paa sit Skjød, der lignede hinanden som to Draaber Vand; men Moderen syntes med en frygtsom Mine at ville tilhulle Børnene for Dronningens Dine, og Arnold saae nu i Baggrunden af Maleriet en dunkel Skikkelse, med en Dolk i den ene Haand og en Masse i den anden, og paa Masketen syntes han med Forundring at gjenkjende den skønne Cordulas Ansigt. — „Hvorledes!“ — tænkte han — „hører dette Billedgalleri maaske med til mit Eventyr?“ — Nu faldt hans Blik paa den modsatte Væg, og der saae han virkelig den skønne Cordulas Billede, men med et Slør for Ansigtet, hvorigjennem han dog tydelig kunde gjenkjende de saa inderlig elskede Træk; ved hendes Side hang et andet endnu mere tilføret Billede, men hvori

han syntes at kunne skimte Grundtrækkene af sit eget Ansyn. Idetsamme sprang Døren op — og Floristan traadte ind. „Følg med mig!“ — sagde Bagen — „og du kan reddes endnu; seer du ikke hvor Dæmonen truer dig selv i Moders Skjød? om et Dieblif er hun her og vil blende dig med den fortryllende Mæste. Forlang ikke at vide Meer! — men følg mig!“

„Ei, ei, Hr. Tusindkonstner!“ — sagde Arnold — „skal jeg træffe Dem her! — Jeg forstaaer ikke ret Meget af, hvad De siger mig der, og endnu mindre af Alt, hvad der er hændet mig siden jeg førstegang havde den Fornøielse at see Dem; imidlertid skal De have Tak, hvis De vil hjælpe mig ud af dette Vilderede. Men Billedsalen her kan jeg ikke forlade saa hastig. Den skønne Grevindes Billede der maa jeg see noget længer paa! det skal vel være mig selv, som hænger der ved hendes Side? eller er det maaske min Hr. Fætter eller Tvillingbroder? vil jeg sige — mig synes, han har en Krone paa Hovedet; — det er godt, den Karl er halv usynlig: saa jeg ham rigtig igjen, blev jeg nok rent forrykt. — Det er ellers et underligt Indfald, Hr. Bage! at male Folk med Slør paa: det giver dem noget styggeagtigt og spørgelsemæssigt, som ordenlig gjør En ængstelig — og hvorfor skal den skønne Cordulas Ansyn være mig tilhullet? vel veed jeg, hun er en hemmelighedsfuld Sphinx — men jeg elsker hende dog usigelig“

„Saa see hende da ganske! og følg mig saa strax!“ — sagde Floristan, medens han rakte Haanden i Beiret og ligesom drog Sløret tilside. Den skønne Cordula smilede nu i al sin Skjønhedsglands til den henrykte Arnold, som midt i sin Glæde dog ikke kunde Andet, end forundre sig over, at et malet Slør lod sig ligesaa let drage tilside, som et virkelig.

„Kom nu!“ — afbrød Floristan ham — „her er intet Dieblif at spille.“

„Lad mig først see lidt endnu!“ — sagde Arnold bønlig og kunde ikke rive sig bort fra det fortryllende Billede. — „Ogsaa et Blik endnu paa dette!“ — vedblev han og pegede paa Moderen med de to Børn paa Skjødets — „det er formodentlig et Slags Allegori; men Allegorier kan jeg ikke lide for min Død — jeg forlanger heller ingen Forklaring derover. Sig mig kun hvem den dunkle Figur er der i Baggrunden med Dolken og Maffen! det skal vel være Melpomene; men hvorfor ligner Maffen min stjerne Grevinde? og hvorfor har Moderen det ængstelige Blik og de to ligeflore Børn? for det skal vel være en Madonna? jeg vilde idetmindste ønske, hun var det; Intet uden den stjerne Cordulas Blik kan drage mig bort fra dette fromme moderlige Afsyn“

„Men kom dog!“ — raabte Floristan — „dersom De dvæler et Dieblif endnu, seer De aldrig den stjerne Cordula meer“

„Hvorledes? du vil bringe mig til hende, velsignede Bage!“ — raabte Arnold og faldt Floristan om Halsen — „før mig hvorhen du vil! — jeg følger dig strax. Men det er sandt, den forrykte Gamle maa jeg dog først lukke ud, ellers hungret han jo ihjel derinde — bi lidt! jeg kommer strax igjen.“ — Derpaa løb han tilbage i den mørke Gang, for at lukke den Gamle ud af Hvælvingen, men forvildede sig i Mørket og kunde ingensteds finde nogen Dør. Der faldt nu ogsaa adskillige underlige Tanker ham ind, om hvo det Gjenfærd kunde være, han havde holdt for sig selv, og hvo han selv igrunden var, siden hans Billede hang tilfløret mellem Konger og Tyrster. —

„Det er forfælde!“ — lød nu Floristans Stemme efter

ham — „vogt dig for Melpomene! hun kommer!“ — „Hvad skal nu den Snak betyde“ — tænkte Arnold — „at bede en Digter vogte sig for den tragiske Musa — jeg veed jo dog, Musen og Gratier ingen Skade gjør os nuomstunder; men kunde jeg kun finde den forherede Dør!“ —

Endelig fandt han Døren, og da han traadte ind i Hvalvingen, saae han den ulykkelige Gamle, bleg som en Døende, med sønderrevne Klæder og afrevne Haar, knæle ved Sengen og bade Blodpletterne paa Lagenet med sine Taarer, medens han bestandig gned derpaa og mumlede nogle usforstaaelige Ord. — Dette Syn bevægede Arnold til Medynk. „Fortvivl ikke, Gubbe! din Synd kan vel tilgives dig“ — sagde han og lagde Haanden paa det isgraae, blødende Hoved. Da reiste den Gamle sig, saae paa ham med et forvirret Smil og nikkede: „J vil ikke lade eders høie Blod komme over mit Hoved“ — sagde han — „nu vel, saa kom da! jeg vil gjøre Alting godt igjen og heller ikke længer forholde Jer hvad Eders er med Rette.“ Derpaa gik han hen til Banelet, hvor en hvid Rose var malet; der trykte han paa en hemmelig Fjær, og der aabnede sig et lille Skab i Muren. Deraf udtog han en kort Stav og gav Arnold den i Haanden, tog en Kappe frem og hang den over hans Skuldre; endelig satte han Noget paa hans Hoved, som han ikke ret kunde skjælné hvad var. „Gaf nu med Fred!“ — sagde Gubben — „og glæd Jer i Eders Herlighed! nu maa Prindsessen gjøre ved mig hvad hun vil! jeg er saa alligevel i hendes Klær — men naar jeg farer til Helvede, kan jeg dog trøste mig med, at J ikke kommer igjen og kræver mig for eders Skat.“

„Du er fri, Gamle!“ — sagde Arnold og skyndte sig tilbage til Billedsalen, for der at træffe Floristan igjen og ile med ham til den skjønne Cordula. Men idet han traadte

ind i Salen, vare de malede Konger og Dronninger tilligemed Floristan forsvundne, og hvorhen han vendte sit Blik, saae han kun et eneste Billede, men tusindfold fordoblet, og som rørte sig og levede: — det var ham selv i en prægtig Kongedragt med Scepter og Krone. Han mærkede nu, at alle Væggene vare af det klareste Speilkrystal, som viste ham hans egen herlige Skikkelse, i en uendelig Række af kronede Hoveder, der alle vare Gjentagelser af hverandre. „Det var altsaa de Billeder, jeg saae her før“ — tænkte han — „kun mangler her, synes mig, ved den herlige Kongerække, at hver Konge skulde have en deilig Dronning ved Siden, da vilde jeg i dette Billedperspectiv see mig selv og mine Efterkommere i en Herlighed og Glæde, som aldrig skulde have Ende . . . Men nu begynder jeg vist at drømme igjen“ — vedblev han — „hvorledes er jeg bleven Konge? det er dog vel aldrig et Kapitel i mit Eventyr, som jeg nu maaste sidde hjemme paa mit Tagkammer og skriver?“ — Videre kom han ikke i sine Betragtninger, da Døren fløi op, og en prægtig Dame traadte ind, med en Purpurkaabe om sine Skuldre, Guldkrone paa Hovedet, og i hvis deilige Ansigt han useilbarlig troede at gjenkjende den skønne Cordula. „Hvad seer jeg!“ — raabte Arnold og sank for hendes Fødder — „Cordula, min Brud! min evig elskede Brud!“

„Din Dronning, hvis du har Mod!“ — svarede den Skønne, og der foer som et glødende Straalevæld fra hendes sorte, funklende Øine og tændte en Attraa i Arnolds Hjerte, som han aldrig før havde virkelig følt, men kun leget med i sine Drømme. Det gik ham som Macbeth paa den sælsomme Hebe, da de rædsomme Søstre hilste ham som Konge, og han gjenkjendte ikke den skønne Cordulas Aand i dette for-tærende Blik, som syntes at hæve ham til en svimmel Høide, der tillige bragde ham til at grue for sig selv. Men det

var dog Cordulas Afsyn, det var hendes liflige Stemme, og i den prægtige Dronningdragt — med de glødende Rinder og det elskovsfunklende Liv i hvert Blik — syntes hun ham endnu langt uimodstaaeligere henrivende, end tilforn. Det var som hun lovede ham en langt virkeligere og haandgrikeligere Lyksalighed nu, end med det ellers blege, gaadefulde Afsyn, der altid havde sat ham i en underlig, anelsesfuld Stemning og bragt ham til at betragte sig selv som en Gaade, sit Liv som en Drøm og sin Elskede som et overjordisk Væsen og en ubegribelig Sphinx. „Ja, skønne Cordula!“ — raabte han — „bliv min Dronning! og jeg har Mod til hvad det skal være — det koste hvad det vil! det koste Liv, det koste Blod!“ . . .

„Ja, Blod vil det koste“ — svarede den Skønne — „men hverken dit eller mit. Du er født til den Krone, du nu bærer; sværg at lyde mig iblinde! — og den skal worde din —“

„Uimodstaaelige!“ — raabte Arnold og vilde synke i hendes Arme; men, pludselig greben af en uvilkaarlig Rædsel, standfede han og slog et Kors for sit Bryst. Idetsamme hørte han en Stemme bag ved sig, som raabte: „tag Jer iagt, Eders Høihed! lad Jer ikke andengang stusse! det er jo Satans Oldemoder, I der vil omfavne; skal hun danske til Helvede med Nogen her, saa er det med mig!“ — I samme Dieblik saae han den gale Fangesoged styrte i Armene paa den Skønne, og nu syntes han, at hendes Ansigt pludselig forvandlede sig og blev gammelt og rynket. Han foer forfærdet tilbage og saae nu den gamle Fangesoged danske lystig hen ad Gulvet — med den forrykte Sælgekjærling fra Hamborg. Salen løb rundt med den forfærdede Arnold, og han tabte baade Scepter og Krone. Han tumlede fort, som iblinde, og vidste ikke hvor han var, til han endelig følte,

at En holdt ham ved Haanden, og hørte en velbekjendt Stemme, som sagde: „det var et slemt Stykke Bei — nu ere vi over det Værste; men havde jeg ikke været gesvindt, havde De før mistet baade Hat og Stof, Hr. Arnold!“ — Det var Floristan, som rakte ham Hatten og den velbekjendte Stof med Sphinxren, som han nu længe ikke havde tænkt paa. Pagen fortalte tillige, at de nu vare paa Bei til den skønne Cordula og vare lykkelig slupne ud af den falske Brindsesse Goldinis forherede Slot.

„Hør nu, Floristan!“ — sagde Arnold, efter at han længe havde gaaet taus og alvorlig — „nu vil jeg aldrig meer tænke paa hvem jeg er, om jeg er stor eller lille, Digter eller Konge, Statsmand eller Student. Hvad jeg er, bliver jeg dog alligevel, enten jeg veed det og gjælder for det eller ikke. Andet, end sig selv, kan Ingen jo heller blive, om man ogsaa tusinde Gange bilder sig det ind og hele Verden siger, man har Ret. Ved at tænke for meget paa sig selv, bliver man desuden gal tilsidst, mærker jeg, eller — hvad der er endnu værre — kommer i Vandens og hans Oldemoders Klør; for jeg tvivler ikke længer paa, at jo denne Brindsesse Goldini var en forførelig Djævel, som med den skønne Cordulas Maafe vilde lokke mig i Alfgrunden. Maafe har jeg ogsaa drømt det Altsammen; det kommer igrunden ud paa Gæt; men at den herlige, fortryllende Verden, hvori den skønne Cordula lever og rører sig og hvor jeg har levet saa lykkelige Timer med hende — at den er sand og virkelig og hverken nogen Drøm eller et betydningsløst Eventyr, som jeg selv har opfundet, derpaa vil jeg nu heller ikke tvivle et Dieblig meer i mit Liv, om ogsaa hele Verden reiste sig imod mig og paastod, jeg var daarefistlegal.“

„Ret saa!“ — sagde Floristan og rakte ham sin Haand — „tro paa din Lykke! — og den er dig nær.“

„Hvo du saa er, skønne Dngling!“ — vedblev Arnold — „enten du er et Menneske, som jeg, eller ikke — saa veed jeg dog nu, at du mener mig det vel, og ikke staaer i den Djævelindes Tjeneste, af hvis Hereslot, du nu har befriet mig. Men du vil føre mig til min Cordula — ikke sandt? til hende, som vist eier Kronen i Mand og Sandhed, om hun end aldrig hører Navnet og den tomme Glands deraf i Verden — til hende vil du føre mig tilbage, som min Sjæl ene finder Fred og Lykkeligbed hos, bliver hun mig endogsaa en evig Gaade.“

„Her seer du allerede hendes Slot“ — sagde Florislan — „men gruer du ei længer for den gaadefulde Sphinx?“

„Nei, nu er jeg forsonet med dens hellige Mysterium“ — raabte Arnold henrykt — „og spørger Sphinxen mig atter: Hvo er du? og Hvo er jeg? — see, da vil jeg pege op paa Himlens Stjerner og sige: der kan du læse det — jeg veed det ikke — jeg vil og skal vel ikke vide det nu; men Get veed jeg, og det er, at jeg elsker dig grændseløst og skal elste dig i Evighed, skønne Ubegribelige!“

„Amen!“ — sagde en hjærlig, velbekjendt Stenme, og den skønne Cordula fløi i hans Arme — „nu er jeg ikke længer et Drømmebillede for dig, min Elskede! og nu skal ingen fjendtlig Mand adstille os mere. Dæmonen er forsvunden, som har Skikkelsen, Navnet og den blendende Glands, og gjaldt for mig i den blinde Verdens Dine; men mig skal Ingen see, uden Den, som troer paa mig og elsker mig, uden at forstaae mig. Du har ikke drømt, min Elskede! dit Eventyr er sandt og virkelig oplevet; det er ikke opfundet af dig paa menneskelig Viis, men skabt i dig og ved dig af andre og mægtigere Mander. Din urolige Tvillingbroders vildfarne Mand, i hvem du troede at see dit eget Væsen, og hvis forfængelige Drømme fandt saadan Samstemning i din Sjæl,

at de nær havde ført dig Dæmonerne i Bold — han er nu kommen til Klarhed og Fred; thi Skatten er hævet og forsvunden, som bandt hans forvildede Sjæl til det Forgængelige.“

„Sig mig ikke Mere, skønne Cordula!“ — afbrød hende den henrykte Arnold — „jeg veed Nok og vil ikke vide Meer; — dig har jeg jo nu, og der mangler Intet meer i min Lykkelighed.“

Solen var allerede gaaet ned, og Fuldmaanen skinnede klart gennem Træerne. Nu rullede Cordulas skønne, velbekjendte Guldkarm frem mellem Bustene, og det lykkelige Brudepar besteg den; hvorpaa Floristan greb Silketømmerne og styrede de vælige, ligesom flyvende Heste gennem den dunkle Skov til det prægtigt oplyste Slot.

Der modtog dem atter de dansende Ynglinger og Piger med Krandsene og de flammende Brudesafler, ligesom sidst. Paa Slottet modtog dem ogsaa et talrigt Selskab, hvori Arnold nu gjenkjendte mangen Ven og Broder i Aanden, som han i lang Tid ikke havde seet. De modtog ham Alle med inderlig Glæde og lykønskede ham, som den skønne Cordulas Brudgom.

I Slotshaven steg nu atter den muntre Glædesild op fra Den i den speilklare Sø, og i Lunden funkede Hjalteret med de tusinde Stjerner.

Haand i Haand gif Arnold og den skønne Cordula til Alteret. Da hun nu knælede andagtsfuld ved hans Side og rakte ham den elfenbenshvide Haand, medens hun hævede de skønne, betydningsfulde Dine mod Himlen, da syntes hun ham vel atter et overjordisk, ubegribeligt Væsen, der, lig en gaadefuld Sphinx, laae Haand i Haand med ham for den Ewiges Throne; men han gruede ikke for det herlige Syn:

en høi, anelsesfuld Glæde opfyldte hans Hjerte, og det var som en Engel hvistede dybt i hans Sjæl, med Floristans velbekjendte Stemme: „lyksalige Eventyrer! du vandt dog Prindsessen — og hendes er Kronen, naar al Verdens Herlighed er Tant og forfængelig Drøm.“

„See, nu staaer det igjen tilfals, Huset ved Christianshavns Kanal — din salig Farbroders Hus, Johanne! og det paa endnu billigere Vilkaar“ — sagde den unge Snekermester Frants en Morgen til sin smukke Kone, idet han lagde Adresse-Listen paa Buggen og saae paa den lille fjerdingaarsgamle Dreng, som endnu slumrede rolig og syntes at lege med Guds Engle i Drømme.

„Lad os flaae det kjære, gamle Hus rent af Hovedet, bedste Mand!“ — svarede den unge Kone og lagde Listen paa Bordet uden at see paa den — „Lag over Hovedet har vi jo dog, saalænge Hr. Stork vil have Taalmodighed med Leien. Havde vi kun Brød til os selv og den lille velsignede Gudsengel der, naar han nu snart vil begynde at kræve det, saa maatte vi vel lade os nøie. Med al vor Armod ere vi maaste dog endnu det lykkeligste Egtepar i Byen“ — svarede hun mild og kjærlig til — „og vi maae ret takke vor Gud, at han ikke lod den vide Verden adskille os, men bragte dig sund og glad tilbage fra Reisen og gav os Kjærlighed og Styrke til at bære vort lille Kors med Taalmodighed.“

„Du er mig dog altid den samme fromme, velsignede Johanne“ — sagde Frants og omfavnede den unge, blomstrende Moder, som erindrede ham om et herligt Madonna-billede, han engang paa sine Reiser havde seet — „mig har du ogsaa gjort langt frommere og taalmodigere, end det ellers

var min Natur og Sædvane. Men paa dette elendige Loftkammer kan jeg ikke længer udholde det. Her har jeg hverken Lyft eller Blads til at arbejde; skal jeg bringe Noget ud af Haandteringen, maa jeg have et ordenligt Værksted og Blads til at aande og røre mig. Din salig Farbroders Hus ved Kanalen var ret et Hus for mig: der har jeg og den gamle Mester sjunget saa mangen lystig Sang ved vor Høvlebænk, og der vilde jeg ret være saa hjemlig og trøstlig tilmode. Der var det jo ogsaa jeg saae dig første Gang. Der sad jeg siden hver Aften hos dig i den lille Dagligstue med det grønne Paneel, naar jeg kom fra Værkstedet med gamle Mester Flof. Hver Helligaften tog han saa Sølvbægeret frem af Skabet i Alkoven og drak med mig paa en glædelig Fæst. — Og da mit Svendestykke var færdigt, og den store smukke Vigtigste stod til Skue i Værkstedet, huffer du da hvor den Gamle var glad, og hvor lykkelig du sank i mine Arme, da han lagde din Haand i min over Kisten og sagde: „tag hende, Frants, og vær brav! her skal du boe og bygge med hende engang, naar jeg ligger i denne Kiste og venter paa en salig Opstandelse.“

„Ak, det skete dog ikke“ — sukkede Johanne — „Kisten staaer vist endnu der paa Loftet og forstrækker Bigerne i Mørke. Nu er det gamle fjære Hus jo endogsaa i Vanrygte, og Ingen vil mere leie eller kjøbe det, siden de mange ulykkelige Dødsfald.“

„Just det kan være vor Lykke, Johanne! derfor vil Hr. Stork nu sælge det for saa urimelig godt Kjøb og give et halvt Mars Genstand paa det Hele. Inden et halvt Mar maa det langvarige Skifte jo være sluttet, og vi faae dog idetmindste saameget, at vi kan betale hvad vi skyldte — saa er Huset vores, og med det skal du see er der Lykke og Betsignelse. At tre Børn kan døe der i et halvt Mar af Mæs-

linger og et Par gamle Folk af Alderdom, deri er vist Huset udfyldigt. At Gadedrengene har hittet paa at ridse: „et forbandet Hus!“ paa Muren, det forstrækker kun de gamle gode Røner i Bartov. For mig er og bliver det et velsignedt Hus, og vil Hr. Storck modtage mit Beviis for Kjøbesummen, uden anden Sikkerhed, end mit ærlige Ansigt — saa er Huset mit idag, og vi kan flytte derind den Dag imorgen.“

„Af, kjære Mand! jeg vilde saa nødig, vi skulde komme i mere Gjæld til denne Hr. Storck: det er ingen god Mand, maa du troe, hvor venlig og høflig han endogsaa synes. Selv Farbroder kunde jo aldrig ret lide ham, hvorvel han ikke kunde hade nogen Guds Skabning paa Jorden. Men hver Gang Hr. Storck kom og talte om Handel og Bodmeri, blev han mørk og stille og gav mig Bink til at gaae paa mit Kammer.“

„Hr. Storck havde dengang et godt Ord til dig, veed jeg nok“ — sagde Frants og smilede selvtilfreds — „men jeg var ham for lykkelig en Medbeiler. Nu, det var en Daarlighed af den gamle Bebersvend; det er nu glemt, og den Godhed, han havde for dig, er nu endogsaa gaaet over til mig. Han kræver mig jo aldrig for Husleien, gav mig endogsaa et nyt Laan til Barnedaaben og viser mig meer Artighed, end nogen Anden.“

„Men den Maade, hvorpaa han seer paa mig, Frants, er mig altid modbydelig, og jeg har ingen god Tro til hans Venlighed og bestandige Talen om hans Redelighed. Selv Huset, han nu vil sælge, kom han neppe saa ærlig til, som han siger, og de store Fordringer, han har paa min Farbroders Bo, har jeg aldrig hørt Farbroder tale om. Gud veed hvad der bliver tilovers, naar nu Hver saaer Sit; og Alle holdt dog Farbroder for en rig Mand.“

„Det maa Skifteretten forstaae!“ — svarede Frants —

„men det veed jeg kun, at jeg er en Djef, om jeg nu ikke kjøber Huset.“

„Sandt at sige, kjære Frants!“ — sagde Johanne nu bønlig — „jeg er næsten lidt ængstelig for at flytte ind igjen i det Hus, hvor kjær ogsaa hver Krog der maa være mig fra min Barndom. Farbroders ulykkelige Dødsmaade kan jeg dog aldrig ret forsoné mig med, og hver Gang jeg gaaer over Langebro og seer de Druknedes Dødningshus med de lave Binduer, er det mig altid som jeg maatte hen og see derind, om han ikke laae der endnu og ikke kunde komme i Jorden, førend han kom i sin rette Kiste.“

„Spøger endnu de gamle Ammestues-Eventyr i dit Hoved, min Johanne! For din gode, kjære Farbroder behøve vi vist ikke at frygte. Han vilde dog kun bringe os Lykke og Belsignelse, hvis han endnu skulde være om os paa Jorden. Men derfor er jeg rolig: han var from og gudsfrygtig, og der var vist Intet i hans Liv, som kunde forstyrre hans Ro efter Døden. At han forsællig skulde have styrtet sig i Stranden, som Rygtet jo har villet indbilde os, derfor er jeg fuldkommen tryg. Havde jeg kun ikke just været paa min Svendereise og du hos din døende Moster, havde vi maaske haft ham endnu. Hvor ofte har jeg ikke advaret ham mod den Seilen alene paa Kallebo Strand! men det skulde han nu gjerne hver Søndag. Saalænge jeg var i hans Lære, fulgte jeg jo altid med, og da jeg reiste, lovede han mig dog at tage en Sømand med sig for Fremtiden.“

„Af, det var en ulykkelig Jul“ — sukke Johanne — „først da man havde lyst efter ham i Avisen, og Hr. Stort havde gjenkjendt ham i de Druknedes Hus og besørget ham jordet i Stilhed, som en Selvmorder, først da fik jeg Ulykken at vide, og han kom ikke engang i sin rette Kiste og med Nød og neppe i christen Jord.“

„Lad os nu ikke sørge længer, kjære Kone, over hvad der dog ikke stod i vor Magt at hindre! men lad os til min fromme Mesters Erindring nu holde hans gamle Hus i Agt og Ære og befrie det fra det taabelige Banrygte, ved ubesymret at boe og bygge, hvor han har levet og arbeidet for os! Alt hvad han samlede og arbeidede for, var dog kun vor Lykke og Velstand.“

„Som du vil da, kjære Mand!“ — sagde Johanne, eftergivende, og tog den Lille ud af Buggen, som nu vaagne og strakte de smaa Hænder op efter Moderen — „Gud vil nok bevare os og det uskyldige Barn.“

Frants kysede Moder og Barn og tog nu sit blaa Arbeidsforflæde af og den gamle, grønne Rejsefrakke paa, som ved Johannes Flid var bleven ny og hel igjen. Hun strøg de brune Lokker tilbage fra hans Pande og pillede omhyggelig et Par Dun af hans Krave. „Gud være med dig!“ sagde hun saa og rakte ham Barnet hen endnu engang til Afsted. Nu greb han hastig den grønne Kasket fra Sømmet og gik ud, for at afgjøre Huskjøbet.

Tilfreds og glad, kom han hjem — og næste Dag flyttede den lille Snekkerfamilie ind i Mester Floks forrige Hus ved Christianshavns Kanal. Det glædede Frants at see sin Mesters gammelbogs Bostab, som han havde kjøbt paa Auktionen, nu komme tilbage til sit gamle Hjem, og det var ham ligesom Rænestolen og Dragkisten maatte glæde sig med ham.

Men Brødkonen paa Hjørnet traf paa Skuldrene og beklagede det unge, smukke Ægtepar, som hun mente snart vilde hjemsøges af Sygdom og Ulykke, fordi fem Uger i et halvt Aar vare baarne ud af Huset, og hvor ofte man end havde overfalket den i Muren indridsede Skrift, kom den dog snart igjen tilsyne. „Et forbandet Hus!“ stod der, som

med Rødkridt, og alle de gamle Røner ved Kanalen faldte det en Blodstrift. „See kun til!“ — sagde Brødkonen paa Hjørnet til sin Datter — „inden Aaret er ude, kommer der et Dig igjen ud af Huset.“

Snedker Frants havde nu travlt med at indrette sit Værksted, og Johanne med at ordne Alt i Huset og give det den gamle, kjære Skikkelse igjen. Den lille Dagligstue til Gaden, med det grønne Panel og med den gammeldags Alfobe, fik nu Stole, Bord og Dragkiste paa samme Sted som i gamle Dage. Farbroders Lænestol blev ogsaa sat i Kaffelovnskrogen, ligesom tilforn, og syntes kun at vente paa den gamle Mesters Tilbagekomst. Naar saa de unge Folk sad der om Aftenen i Luismørket, medens Ilden knittede muntert i Bندوقnen og lyst gjennem Laagen ud paa Gulvet, savnede de ofte den Gamle og talte om ham med Bemod og Kjærlighed. Men Johanne saae dog imellem lidt ængstelig hen til den ledige Stol i Krogen, og naar Maanten skinnede ind paa den gennem de smaa Vinduesrunder, var det hende undertiden ligesom han sad der endnu, men bleg og blodig og med dryppende Loffer.

„Lad os tænde Lys!“ — sagde hun da — „Barnet er uroligt, synes mig — jeg maa see, om der er Intet, som trykker det.“

En Aften var der intet Lys nede; det maatte hentes i Pakkamret paa Loftet. Hun tændte Stumpen i Lygten og gik ud, medens Frants vuggede Barnet og vilde lulle det roligt. Da hørte han et Bulder paa Loftet, som af et faldende Menneske, og han syntes, Johanne havde freget; han lod Buggen staae og foer op ad Loftstrappen efter hende.

Der laae hun, med den slufte Lygte i Haanden, bleg og afmægtig, ved Vægkisten. Forfærdet bar han hende ned, fik tændt Lys og bragt hende til Lise, medens han bekymret spurgte om hvad der var hændet hende.

„Ak, jeg er dog et stakkels, frygtsomt Barn!“ — sagde Johanne og fattede sig — „vær ubekymret for mig! det var kun Farbroders Kiste, som forstrækkede mig. Jeg vilde bedet dig hente Lysene; men jeg stammede mig, og da Trækvinden blæste Lysen ud i Lygten deroppe, var det som en Dødnings kolde Vandepust berørte mig — jeg stødte i Mørke paa Vægkisten og syntes, Kistelaaget hævede sig — og saa tabte jeg Sands og Samling i min barnagtige Forfærdelse.“

„Den Kiste skal ikke oftere forstrække dig!“ — sagde Frants — „jeg sætter den imorgen i Avisen til Salg!“ Den blev nu ogsaa buden tilfals; men naar en Kjøber meldte sig, var den enten for stor eller for lille.

En Dag kom Hr. Stork med Skjødets paa Huset og Kjøbekontracten. Han var en høi og svær Mand, med et Ansigt, som ingen Velvillie indstjød, skjøndt det næsten bestandig smilede, hvilket, naar man nøie gav Ngt derpaa, dog snarere lignede et Slags Krampe. Han gif gjerne med en ildrød Vest og klædte sig i det Hele som en Bebersvend, der gaaer paa Frieri og gjerne vil skjule sin Alder. Han var den Dag endnu mere venlig og forekommende, end sædvanlig, roste Barnets Skønhed og dets Lighed med den smukke Moder, og tilbød Frants et Laan til at udbedre og forskjøne sin nye Bolig med, hvilket Frants dog ikke modtog, da Huset netop var ham kjærest i sin gamle Skikkelse. Kun Værkstedet ønskede han at udvide med det gamle Pulterkammer ved Enden af Huset, hvortil Døren var spærret, og som Hr. Stork for det Første havde forbeholdt sig, da han brugte det til

Brændekammer og havde Indgang dertil fra Nabohuset, som han selv eiede og beboede.

Dgsaa heri var Hr. Stork meget søielig; han lovede saasnart muligt at lade Kamret udrydde og Indgangen til Nabohuset tilmure. „Naar Alle havde saa ærlige og honnorte Naboer som jeg“ — føiede han høflig til — „beholdes der slet intet Skillerum mellem Husene.“

„Hvad har du dog mod den gode Hr. Stork? Johanne!“ — sagde Frants, da han var gaaet — „han er jo Artigheden selv. Hvad kan han gjøre ved, at han har den Smule Krampe i Ansigtet?“

„Jeg vilde dog heller, vi havde en anden Mand til Nabo og Intet med ham at skaffe!“ — sagde Johanne og slog Skodden for Døren efter ham.

Frants arbejdede nu med Lyft og Glid og stod sildig ud paa Aftenen i Værkstedet, naar der var et og andet Arbejde, det hastede med, eller som han med særdeles Lyft og Kjærlighed vilde fuldende. Han vilde gjerne hæve sit Haandværk til Konst og arbejdede helst i de finere Træsorter, hvoraf han kunde danne Bostab med smukke Former og kunstige Brydelse. Dette var især siden hans Svendereise blevet hans kjæreste Syssel. Men hans Armod nødte ham til at see paa det Nødvendige, og da han var bekjendt for at gjøre smukke og gode Ligfister, var dette hans sædvanligste Arbejde. Han gjorde undertiden i lang Tid intet Andet, for siden at have Fred, naar han fik isinde at gjøre et Stykke til sin Fornøielse. Naar han nu om Aftenen stod og hørte paa Bjælen til en Ligfiste, faldt det ham ofte ind at tænke paa al den Sorg og Bedrøvelse, dette hans Arbejde vilde bringe i det Hus, hvorhen det skulde bæres, og det var ham en underlig Tanke, at han maatte kunde møde det Menneffe sundt og frisk imorgen paa Gaden, som han nu allerede ham-

rede Ligkisten sammen til. — „Hvad om den maaske var til dig selv eller til din Kone eller en af dine bedste Venner“ — tænkte han videre. Han blev da beflemt og underlig tilmode over sine egne Tanker og over sin bedrøvelige Gjerning og ønskede kun, han var saa velhavende, at han ingen Ligkiste behøvede mere at forfærdige.

En Aften var intet Saadant faldet ham ind; men han havde været saa ivrig i sit Arbejde, at han først mærkede, det var sildigt, da Bægteren havde raabt Tolv. Han vilde endnu kun slaae et Søm i den store Kiste, han stod med ved Hølebænkten; da syntes han, Noget hvistede bag ved ham: „hamrer og høvler du endnu? til hvem er den Kiste?“

Han tabte Hammeren af Haanden og saae sig forfærdet om; men der var Ingen. „Det er de gamle, dumme Tanker, som spøge i mit Hoved og nu saae Røst i den underlige Midnat“ — tænkte han, men lod nu Høvl og Hammer hvile og tog Lysen for at gaae til sit Sovestue; men Lysen var udbrændt og gik ud, før han kom til Døren. I Mørket forvildede han sig nu saaledes i Værkstedet, at han paa enhver anden Tid vilde have leet over sig selv; thi hvorledes han saa vendte sig, kom han altid tilbage til den spærrede Pulter-kammerdør. Da dette var håndtes ham tre Gange, blev han staaende og syntes, Noget rørte sig i Pulterkammeret; gennem en Sprække paa Døren syntes han at skimte Glimtet af et Lys, og han troede at høre en Lyd som Pjaffen i Vand med en Karflud. „Det er en underlig Tid at vaske Gulv paa“ — tænkte han, idet han bankede stærkt paa Døren og spurgte høit: hvem der var inde, og hvad man gjorde der saa silde. Men idetsamme forsvandt Lysen, og der blev dødsstille.

„Jeg maa dog have taget feil“ — sagde Frants ved sig selv og søgte at besinde sig og finde Døren til Sove-

kamret; men nu faldt Tanken ham ind om hans gamle Mester, som jo var drufnet, og som saa ofte havde staaet her og arbejdet med ham sildigt ud paa Matten; og det var ham ligesom Høvlens skulder skulde røre sig igjen, hvor den Gamle havde staaet, og som om de endnu havde et Arbejde at gjøre sammen i denne Verden.

Forvirret af disse underlige Tanker, fandt han endelig Døren og gik til Sengs.

Kone og Barn sov allerede sødelig; men Frants havde ingen Ro for de besynderlige Drømme. Han syntes, den gamle Mester Flok stod for ham og sagde: „hvorfør kom jeg ikke i min Kiste? hvorfør kom jeg ikke i christen Jord? — Søg! og du skal finde! — udslet Forbandelsen, at den ikke skal ramme dig!“

Da han om Morgenen vaagnede, saae han syg og bleg ud, og Johanne spurgte bekymret, om han fattedes Noget. Men han vilde ikke ængste hende med sine Drømmerier til Unytte og skammede sig selv derover. „Jeg er, med alle mine gode Tanker om min Styrke og min sunde Forstand, dog i Grunden lidt nervesvag og overtroist“ — sagde han til sig selv og glædede sig over Johannes og Barnets Sundhed og blomstrende Udseende.

Han gik til sit Arbejde og søgte at slaae Drømmen af Hovedet, som en Følge af hans Nattevaagen og ophidsede Fantasi. Men nu vilde intet Arbejde ret lykkes ham, og hans sædvanlige Munterhed var borte. Tiden nærmede sig nu ogsaa, da Huset skulde betales; men Skiftet var endnu ikke sluttet, og han plagede sig med Sorg for det daglige Udkomme og Frygt for den truende Fremtid. „Søg! og du skal finde“ — tænkte han da tidt og lod Høvlens hvide — „bank! og dig skal oplades — men hos hvem skal jeg søge? paa hvilken Dør skal jeg banke? hvorledes skal jeg udslette

Forbandelsen? — og hvilken Forbandelse? min gamle Mester blev jo virkelig begravet i christen Jord; Johanne har jo ladet sig vise hans Grav og bragt Blomster til den. At han ikke fik den Kiste, der var ham bestemt, kan jeg jo ikke gjøre ved eller ændre; men at der ingen Betsignelse er ved hans Hus, begynder jeg nu næsten at mærke.“

Naar han saaledes var mismodig, gik han ofte ud, for ikke at bedrøve den fromme Johanne med sin Forstemthed. Men hun mærkede vel, at han sørgede for Udkommet, og at han ofte lod Høvlén ligge af Mismodighed. Hun saae derfor gjerne, han gik ud og adspredte sig; thi hun frygtede for hans noget aftagende Sundhed. Selv søgte hun imidlertid ved Syning og det Lidet, hun derved kunde erhverve, at skjule de Mangler, som mest maatte falde i Øinene i det daglige Liv.

Gik Frants ene ud om Aftenen, var hans Gang som oftest over Langebro og forbi de Druknedes Dødningshus. Hvergang han kom dertil, gik han langsommere og husede paa Johannes Ord, og han syntes nu ogsaa, at det var ligesom han maatte see ind gjennem de lave Vinduer, om ikke den gamle Mester laae der endnu og ventede paa sin Kiste. Men han gik dog altid forbi og gruede for at see derind. Naar han saa siden gik tilbage over Broen, og Maanen skinnede venligt paa Skibene i Bugten og paa de hvide Gable og Pakhuse ved Bredderne, fik han gjerne trist Mod igjen, og det var ligesom han kom hjem fra en lang Reise og skulde nu gjenfinde Kone og Barn, Hus og Hjem og Alt, hvad hans Hjerte hang ved, paa den anden Side af Broen. Men naar han saa kom til sit Hus og læste Skriften paa Muren: „et forbandet Hus!“ — tog han ofte en Sten og gned derpaa til han ikke længer kunde læse hvad der stod. „Glet Forbandelsen ud, hvis den ikke skal ramme

dig!" — tænkte han; men næste Dag stod den affhyelige Indskrift der igjen og syntes ligesom opfristet og rødere.

Nu blev ogsaa Barnet sygt, og Johanne begyndte at græmme sig og frygte baade for Mandens og Barnets Liv; thi Frants blev hver Dag mismodigere og blegere, som Barnets Sygdom tiltog og Terminen tillige nærmede sig, da Huset skulde betales.

En Aften kom han hjem fra sin sædvanlige Vandring. Johanne sad grædende ved Barnets Bugge, og der var en Uro og Uengstelighed over hende, som hun forgjæves søgte at skjule.

Frants sad længe taus i den gamle Farbroders Stol og stirrede paa den bekymrede Moder.

„Ja, du havde Ret!" — sagde han endelig og foer op — „det var dog bedre paa vort Kostkammer, end i dette ullyksalige Hus. Sig mig kun hvad du tænker paa, Johanne! har Doctoren været her? hvad siger han om Barnet?"

„Bliver det værre til Natten" — sukede Johanne og pegede paa Bordet — „saa ligger der det sidste Redningsmiddel."

Frants tog Recepten fra Bordet og stirrede paa de uforstaaelige latinske Ord, som skulde han deri læse sin Skjæbne. Men Bogstaverne svømmede forvildet for hans Dine i de bittere, frembrydende Taarer.

„Dg imorgen" — vedblev Johanne — „imorgen er det en Ulyksedag. Ved du endnu ingen Udvei til at betale Hr. Stork?"

„Nei, Kone! men det er kun en lille Sorg imod denne" — sagde Frants og pegede paa det hede, stønnende Barn. „Har du været i Bærstedet? — vedblev han efter et smerteligt Ophold — „jeg har været flittigere, end du troer; men maastee er det for os selv, jeg har arbeidet. Vor sidste

Nødtørft har jeg maasse sørget for. Den store nye Kiste er vel istand til at rumme os Alle."

"O, var det saa vel!" — udbrød Johanne og omfav-
nede ham med hede Taarer — "kunde vi alle Tre følges ad
til en bedre Verden, hvad havde vi da at sørge for mere?
men adskille os vil man; imorgen bliver du kastet i Fængsel,
hvis du ikke kan betale Hr. Stork, og jeg sidder ene her
med det døende Barn."

"Hvad siger du? i Fængsel? hvor veed du det? har
han været her og talt til dig derom? til mig har han jo
ikke sagt et Ord — og dig vil han stramme tildøde med
slige Trudsler?"

Nu fortalte Johanne hvorledes Hr. Stork paa den se-
nere Tid ofte var kommen, for at tale med Frants, som det
hed, men altid naar han var fraværende. Han havde da
nogle Gange flaaet sig til Ro og sagt den unge Kone plumpe
Smigrerier, beklaget hendes Mand's flette Omstændigheder og
lovet at hjælpe ham ud af al Forlegenhed, naar han hos den
smukke Kone kunde vente — Taknemlighed. Hun havde tiet
dermed, for Frantses Roligheds Skyld, og vidste endnu heller
ikke ret hvad hun skulde troe om disse Uttringer. Hun vo-
vede heller ikke at fornærme den mægtige Mand, skjøndt hun
hvergang stod som paa Gløder i hans Nærværelse og havde
bestandig syset med Barnet, for ikke at see paa det mod-
bydelige Krampesmil i hans affhyelige Ansigt. Men hver
Dag var han bleven dristigere og mere paatrængende, og da
Johanne endelig med Afsty forstod hvad hendes rene Sjæl
var for uskyldig til at see i dets hele Affhyelighed, havde
hendes oprørte Følelse nu iaften givet hende Mod til at see
ham rolig og kold i det smilende Skurkeansigt med al en for-
nærmet Hustrues Værdighed og Kraft. Hun havde behandlet
ham med al den Foragt, han fortjente, og han var gaaet

bort med den Trudsel, at hvis hun talte et eneste Ord om denne Samtale til Frants og selv ikke imorgen var af andre Tanker, skulde Frants inden næste Sol gik ned være hans Gjeldsfange og kunde da glæde sig over sin smukke Kones Trost i Slutteriet.

„Nu vel!“ — sagde Frants rolig — „han har mig i sit Garn: undgaae ham kan jeg ikke; men Nederdrægtigheden er for ussel til at nedbøje mig. Blind har jeg været, at jeg ikke saa hvad Helvede der laae bag dette Smil, og uforsigtig, at jeg indlod mig med den stemplede Nidding. Men vil Gud kun bevare dig og Barnet, skal jeg ikke tabe Modet. Vær kun rolig, min Johanne!“

Det var blevet sildigt ud paa Natten. Barnet vaagnede op i heftige Feberryttelser, og Frants gik med Recepten til Apotheket.

„Det sidste Redningsmiddel!“ — sukede han — „og hvis det nu slog fejl — hvo skal da trøste den arme Johanne, naar jeg imorgen Nat sidder i det mørke Fængsel, og hun maasse staaer ene og klæder Barnet i Ligskjorten. — Og skal vi miste dig, lille venlige Engel! hvo skal da smile sorgløs til os i Sorgen? Det var da den Lyksalighed, jeg drømte om i det gamle, fjære Familiehus! — ja, man har Ret: det er — forbandet.“

Apotheket var lukket. Han havde givet Recepten ind gennem den lille Laage paa Døren og sad nu paa Stentrappen udenfor og ventede paa de Lægemidler, man tilberedte. Det var en skøn, stjerneklar Decembernat; men Kulden gennemisnede den sørgende Fader; han saa hverken Maane eller Stjerner, men stirrede mørk og haabløs paa de frogne Brostene. Da gik Vægteren forbi, hilsende venlig og sagde: „god Morgen!“

„Gud hjælpe mig for Morgen det er!“ — mumlede

Frants — „i min Sjæl bliver det aldrig meer Morgen, og denne iskolde Vinternat knuger mig til Graven.“

Fra Taarnet slog Klokken nu Et, og Bægteren sang med ren og klar Stemme i de simple, dybe Toner:

„Hjælp os, o Jesu kjære!
Vort Kors i Verden her
Taalmodelig at bære!
Der er ei Frelser fleer.“

Frants hørte de fromme Ord, og hans Smerte opløste sig i Bemod. En brændende Taare nedrullede over hans Kind; han løftede sit Hoved mod Himlen, saae den evige Stjernepragt og uendelige Ro foroven, og han foldede sine Hænder og bad de sidste Ord med i Bægterens Sang:

„Ræk os din Haand, o Frelsermand!
Saa vorder Byrden let.“

Nu gik Laagen op paa Apothekbøren. Frants modtog en lille Flaske med Draaber, gav sin sidste Skjærv derfor og ilede haabsfuld og styrket til sit Hjem; det var ligesom en overmenneskelig Magt havde hævet hans Sjæl og lettet Byrden, som kuede ham til Jorden.

„Har du ogsaa hørt hvad Bægteren sang, Johanne!“ — spurgte Frants, da han traadte ind i den lille, grønne Stue og saae Moderen sidde smilende ved Buggen — „eller var det dig selv, som sang for mig i Natten om Haanden fraoven, som skulde lette vor Byrde?“

„Tys! han er falden i en mild og rolig Søvn“ — hvistede Johanne og pegede paa Barnet — „du skal see, det bliver Altsammen godt endnu. Sæt kun den Flaske hen! Gud kan nok hjælpe foruden.“

„Hvad er hændet dig, Johanne! dit Die glindsfer jo saa

mildt og roligt, som en Engel fra Himlen havde været hos dig og forkyndet dig et saligt Evangelium."

"Ja, et saligt Evangelium er ligesom nedfaldet til mig fra Himlen" — svarede Johanne og pegede hen paa en gammel Bibel, som laae opslagen paa Bordet — „See! det er salig Farbroders gamle Familiebibel — den har jeg ikke seet siden han døde, og — Gud forlade mig det! jeg har i lang Tid ikke tænkt paa, at den kunde trøste mig. Den laae i Kønstabet i Alkoven og faldt just i min Haand, da jeg greb efter et Klæde, for at astørre mine Taarer. Og see, den har trøstet og beroliget min Sjæl. I hvad der ogsaa steer, Frants! om Døden og Menneskene ogsaa tage al vor Glæde fra os i Verden, saa er Herren dog med os alle Dage indtil Verdens Ende, og vi skal være hos ham engang, og Ingen skal meer tage vor Glæde fra os."

Frants foldede sine Hænder og læste det opslagne Sted af Johannes.

I den gamle, sølvbeslagne Spænde-Bibel laae nogle løse Papirer og skrevne Blade, som han lagde tilside uden at læse dem, da han saae, det var kun Regninger og Dwitteringer. Men med Begjærlighed gjennemsaae han nu de første skrevne Blade i den gamle Familiebog, som indeholdt den ærlige Mester Floks hele Slægtregister, med indstrøede fromme Tanker og Duster for Fremtiden, og endelig et Slags Dagbog over det sidste Aar af hans Liv. Jo længer han læste, jo opmærksommere blev han, og Johanne saae urolig paa de sælsomme Bevægelser i hans Ansigt. Til sidst foer han op og raabte: „Det er stræffeligt, Johanne! det er stræffeligt! man har stræbt din Farbroder efter Livet — see! her staaer det. Det er skrevet med hans egen skjælvende Haand, men dunkelt og gaadefuldt — hør hvad her staaer!" — og nu satte han sig og læste:

„Gud gjøre mine Fjenders onde Anslag til Intet! — Hvorfor gav jeg mit Guld i den Uretfærdiges Haand og mit Liv i Røddhyrets Klær? — Mit Guds har han ranet med List — min Tunge har han bundet med Ed — og mit Liv har han truet i Løndom. Men forbandet worde mit Guds i den Uretfærdiges Haand! og forbandet det Hus, hvori han sætter sin Fod! — Vel er der en Tid, hvori et Menneſte herſter over et andet, ſig ſelv til Ulykke; — men et Menneſte haver ikke Magt over Manden, at forhindre Manden, og ingen Magt paa Dødens Dag.“ —

„Hvad er Dette!“ — ſagde Frants og ſtod forfærdet op — „Hvo er den Dødsſjende, han taler om og ikke tør nævne? i hvis Haand kom hans Guds og hans Hus? — Den ſamme er det, ſom har bundet hans Tunge med Ed og truet hans Liv i Løndom. Hvo har vidnet for os og Berden, at han er druknet og funden i Dødningshuſet? Hvo har derfra begravet ham i Stilhed — ſom en Selvmorder? — Hvormange Ulykkelige bares ikke did, ſom ingen Ven kjendte meer paa det forknuste, opſvulmede Anſigt? — og hvis Vidnesbyrd have vi for, at det var ham? — Hans Ben ligge os maatte nærmere, end vi troe. Søg! og du ſkal finde — var det ikke ſaa du ſagde? gamle Meſter! — hvorfor kom jeg ikke i min Kiſte? — hvorfor kom jeg ikke i Chriſten Jord? — Ei ſtille, Gamle! du kan komme der endnu. — Hvad ſiger du om Pulterkamret? Johanne! der er det ikke altid ſaa rigtigt ved Midnat — der vaſkes Guld, naar vi Andre ſove. — Før Sol ſtaaer op, ſkal jeg have gjennemrodet den Luft Morderhule ſom en Muldvarp!“

„Af, bedſte, kjærefte Mand! hvilken forſkrækkelig Miſtanke! Jeg forſtaaer ikke det Halve af hvad du ſiger; men hvad jeg aner og tænker er grueligt.“

„See vort Barn, Johanne! det ſover roligt og ſmiler

nu til os i Drømme. Jeg er paa Veien til at udflette Forbandelsen, og Belsignelsen kommer os allerede imøde."

"Jeg vil vaage ved Barnets Bugge. Gjør du i Guds Navn hvad du kan og maa!" — sagde Johanne; og Frants tændte Lygten taus og gik til Værkstedet. Der tog han Dre og Brækkejern og gik til Pulterkammerdøren. „Ramret er mit eget" — sagde han ved sig selv — „Hvo vil forbyde mig at opbryde det?" — Han satte Brækkejernet til — og det var fæet. Halv ængstelig aabuede han dog Døren; men da han traadte ind, blev han rolig og begyndte trøstlig sin natlige Gjerning. Han belyste med Lygten hver Blet paa Muur og paa Gulv; men der var Intet, som nærrede hans Mistanke. Nogle Sække med Brænde stode i en Krog; dem udrystede han, og hver Bind syntes ham mistænkelig som et Dødningsben; men han fandt intet Spor af hvad han søgte. Ramret var forresten ryddet og, som det lod til, nylig vasket og rengjort. Nu begyndte han paa at opbrække Gulvet. Da syntes det ham, en Haand greb i Døren til Naboen's Hus. Han tog forsigtig Lygten i den venstre Haand og holdt fast om Drekaftet med den høire. „Har Noget lyst til at hjælpe mig?" — sagde han halv høit — men der kom Ingen. Frants satte Lygten fra sig igjen og begyndte paany at hamre og haandtere med Bræderne; uden selv ret at vide hvorfor, begyndte han nu tillige at fløite paa en Sang, som hans gamle Mester altid pleiede at nynne, naar noget Arbeide ret skulde gaae ham fra Haanden. Men Frants havde ikke hamret og fløitet ret længe, førend det greb i Døren igjen. Nu tog han Lygten og Dre og reiste sig — idetsamme gik Døren op og en hoi, hvid Skikkelse traadte ham langsomt imøde, med et Uafsyn som fra For dømmelsens Holig.

"Har du ikke afhamret endnu? gamle Mester! vil du

da høyle og hamre her til Dommедag? — faaer den Vise ei i Ewigheid Ende?" — sagde en huul, velbekjendt Stemme, og Frants gjenkjendte med Forfærdelse den blege, forvildede Søvgænger, som med stift opspilede Dine og forvildede Haar kom, aflædt og nøgen, fra sit Sovestue.

„Hvor lagde du mine Ben?" — sagde Frants, som greben af Vanvid — „hvorfor kom jeg ikke i min Kiste? hvorfor kom jeg ikke i kristen Jord?"

„Dine Ben ere vel forvarede" — svarede den blege, frygtelige Drømmer — „under mit Bæretre skal Ingen forstyrre dem."

„Men hvem begrov du med mit Navn, som Selvmorder, da du ranede mig min Værelse i Døden?" — spurgte Frants videre og forfærdedes selv ved at høre sin Stemme; thi det var som hans gamle Mesters Røst talede ud af ham.

„Det var jo Betleren" — svarede den blege Synder og fordreiede Ansigtet frampagtigt — „det var jo den fremmede Betler, som du gav din gamle, graae Kappe — men jeg jog fra min Trappe Julenat."

„Hvor han laae, skal du raadne! — ved hans Side skal du møde mig paa Dommедag!" — sagde Frants og vidste ikke selv hvad han talte; thi han var ikke længer sig selv bevidst, men hørte ligesom den Dødes Stemme tale igjennem ham hvad han ikke forstod.

Da hørte han et Rædselsfrig — og stod ene med Lygten og den hævede Dre i Haanden; men den hylende Skikkelse var forsvunden, hvor den kom fra.

„Var det en Drøm?" — sagde Frants — „eller var jeg affindig? — er der Blod paa min Dre? — nei, endnu er den ren; men bort, bort fra denne Morderhule! — nu veed jeg hvor jeg skal finde hvad jeg søger."

Han gik tilbage til Johanne, som sad stille hos det slumrende Barn og læste i den hellige Skrift.

Frants taug med hvad der var hændet, og hun gruede for at spørge ham derom. Han bad hende kun hvile sig til det blev Dag, medens han vaagede ved Barnets Bugge. „Endnu har jeg kun dunkle Formodninger“ — sagde han — „men imorgen vil maaste Meget blive klart.“

Han gjennemlæste nu nøiere de skrevne Bibelblade og den gamle Mesters efterladte Papirer, som han næste Dag bragte i Retten, hvor han fordrede Alting lovlig undersøgt.

„Sagde jeg det ikke nok, der vilde komme Sig ud af Huset inden Aaret var omme?“ — sagde den gamle Brødkone paa Hjørnet til sin Datter, da, tre Dage efter, en smuk, sort Kiste, med Pæser og Vinkelmaal over Kors paa Laaget, bares ud af Snekker Frantses Hus. Den var ledsaget af Frants og det hele hæderlige Snekkerlaug, alle i sorte Klæder og med deres Kaarder ved Siden.

„Det skal jo være den gamle Snektermester Klof, som nu først bliver virkelig begravet“ — sagde Brødkonens Datter — „saa var det dog virkelig hans Ben, man fandt under Træet i Naboens Have?“

„Ja, det har jo den unge Mester Frants beviist for Retten“ — tog en Datterkone Ordet, idet hun satte sin Kurv ned paa Fortouget og satte sig paa Hanken, for i Magelighed at betragte Ligsølget. — „See, der gaaer han, den unge smukke Mester“ — vedblev hun — „nu kan man dog for Fremtiden tjene en Skillingspenge hos ham, siden Hus og Gods er hans, og den gamle, gjerrige Stork faaer en lang Næse.“

„Og maaste en lang Hals med“ — sagde Kjelderman-
manden — „hvis det ellers er sandt, hvad man siger, at
han hemmelig har taget den ærlige Mester Flok af Dage.“

„Det har jeg længe tænkt, at den Karl blev hængt
engang“ — sagde Brødkonen — „han købte jo aldrig for
to Skilling Brød hos mig uden han vilde have for den
trede i Tilgift.“

„Harde man kun fat paa ham!“ — sagde Kjelderman-
den — „i tre Dage har Ingen seet ham i Byen.“

Juleaften sad en lille, lykkelig Familie i Snedkermester
Flok's forrige Hus ved Kanalen. Barnet sad sundt og
friskt paa den sjønne Moders Skjød, og den unge Mester
Frants fyldte glad og stille det gamle Familiebæger med
Vin. „En lykkelig Jul! min Johanne!“ — sagde han
rørt — „det saae det ikke ud til for fjorten Dage siden.
Nu sidde vi, som velhavende unge Folk, her i vort eget
lille Hus, ligesom din gode salig Farbroder havde tiltænkt
os det. Nu behøver jeg ikke meer at hamre Ligkister sam-
men ved Midnat, men kan gjøre smukke Stole og Ko-
moder til lykkelige, nygifte Folk, kan holde Svende og Dreng
i Værkstedet og have en glad Aften ved hver Høitid. Og
nu har du Fred, gamle Mester!“ — spøiede han høitidelig
til og saae hen til Stolen i Kaffelovnskrogen, ligesom han
sad der endnu — „du har taget Forbandelsen fra Hu-
set og givet os din Velsignelse; derfor skal din Ihukom-
melse være velsignet iblandt os. Gud give dig en salig
Opstandelse!“

Bulterkammerdøren havde Frants ladet tilmure, og han
lod Værkstedet blive som det var i den gamle Mesters Tid.

Den indridsede Skrift paa Muren havde han ladet overhvidte, og den var ikke kommen mere tilsyne.

Da han nu næste Gang gik over Langebro og kom forbi de Druknedes Dødningshus, gik han rolig hen til Vinduet og sagde ved sig selv: „nu kan du gjerne see derind; gamle Mester Flof ligger der dog ikke og venter paa sin Kiste.“ Men forfærdet foer han tilbage; thi et blaat opsvulmet Dødningsansigt stirrede ham med opspilede Dine imøde, og han kjendte i de affyelige, fordreiede Træk den forsvundne Storfs skræffelige Morderansigt.

„Selv har du da givet dig det Endeligt, som du paa-
løg min myrdede, uskyldige Mester“ — sagde Frants —
„Intet Menneske savner dig i Verden uden Bøddelen, hvis
Dre du sneg dig fra. Dog begravet skal du blive. Din
Kiste har jeg høvlet paa, da du lagde Planen til at lægge
mig i Graven. Gud være din syndige Sjæl naadig!“

Frants lod ham i Stilhed begrave og gav ham den
Kiste, han havde troet var til ham selv, da han for faa
Uger siden stod modløs i sit Værksted og saae ingen Red-
ning i sin store Nød og Jammer.

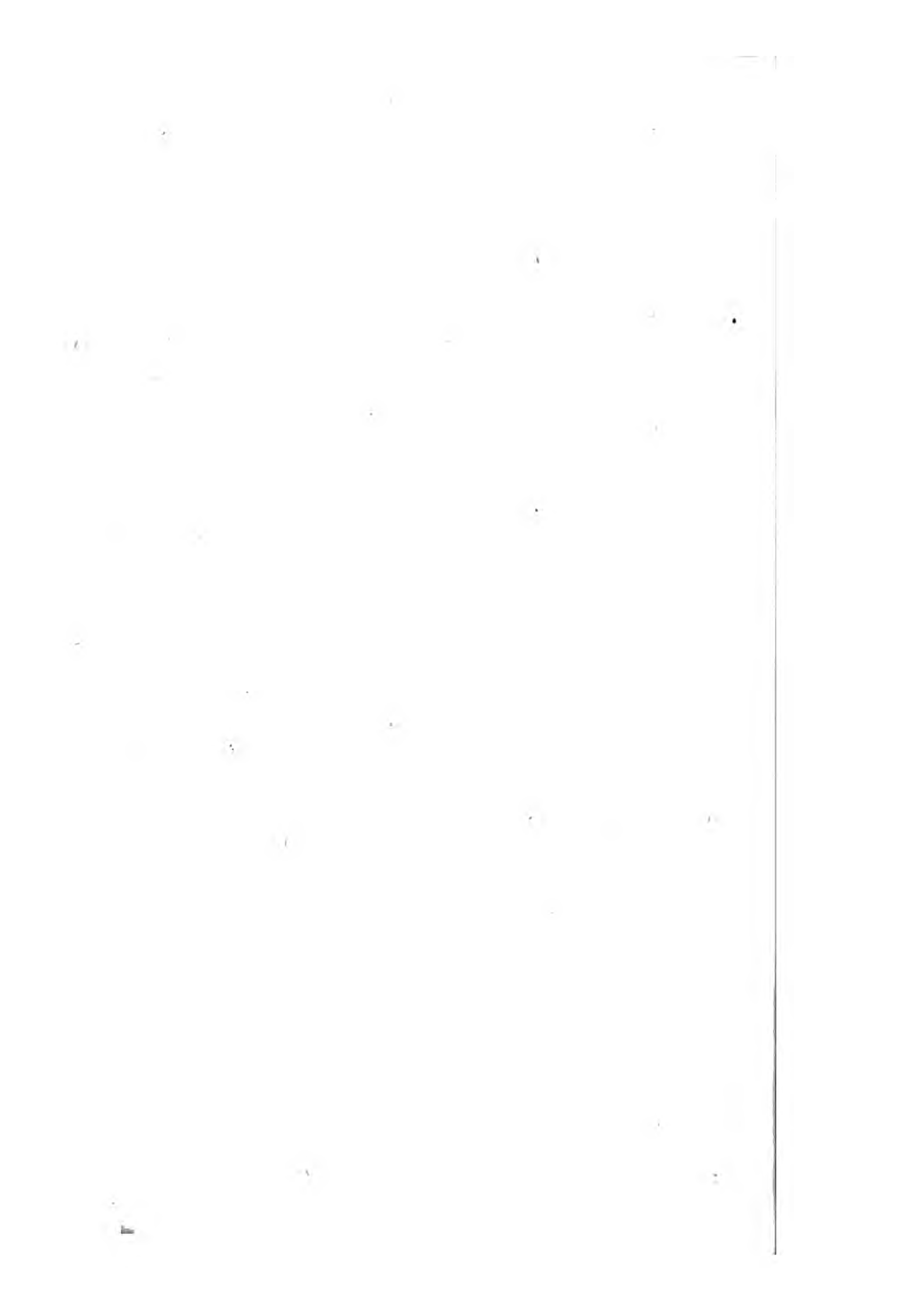
Lykke og Belsignelse syntes nu ret at have hjemme i
hans Hus og være med ham i al hans Gjerning. Den
gamle Mesters Bibel kom ofte ned fra Hylden og husvaledede
det stille, fromme Ægtepar med de evige Forjættelser, medens
den tillige mindede dem om, at al denne Verdens Lykke og
Glæde dog var forgængelig. Kom en Prøvestund da imellem
blandt de gode Dage, og blev det stundom ogsaa de Lykke-
liges Lod at sørge ved en kjær Vens Bortgang eller vaage
en kummerfuld Nat ved et elsket Barns Sygeleie, saa for-
sagede de dog ikke, men rakte hinanden kjærlig Haanden over
Bibelen og haabede. Naar da Vægteren sang:

„Hjælp os, o Jesu kjære!
 Bort Kors i Verden her
 Laalmodelig at bære!
 Der er ei Frelser fleer“ —

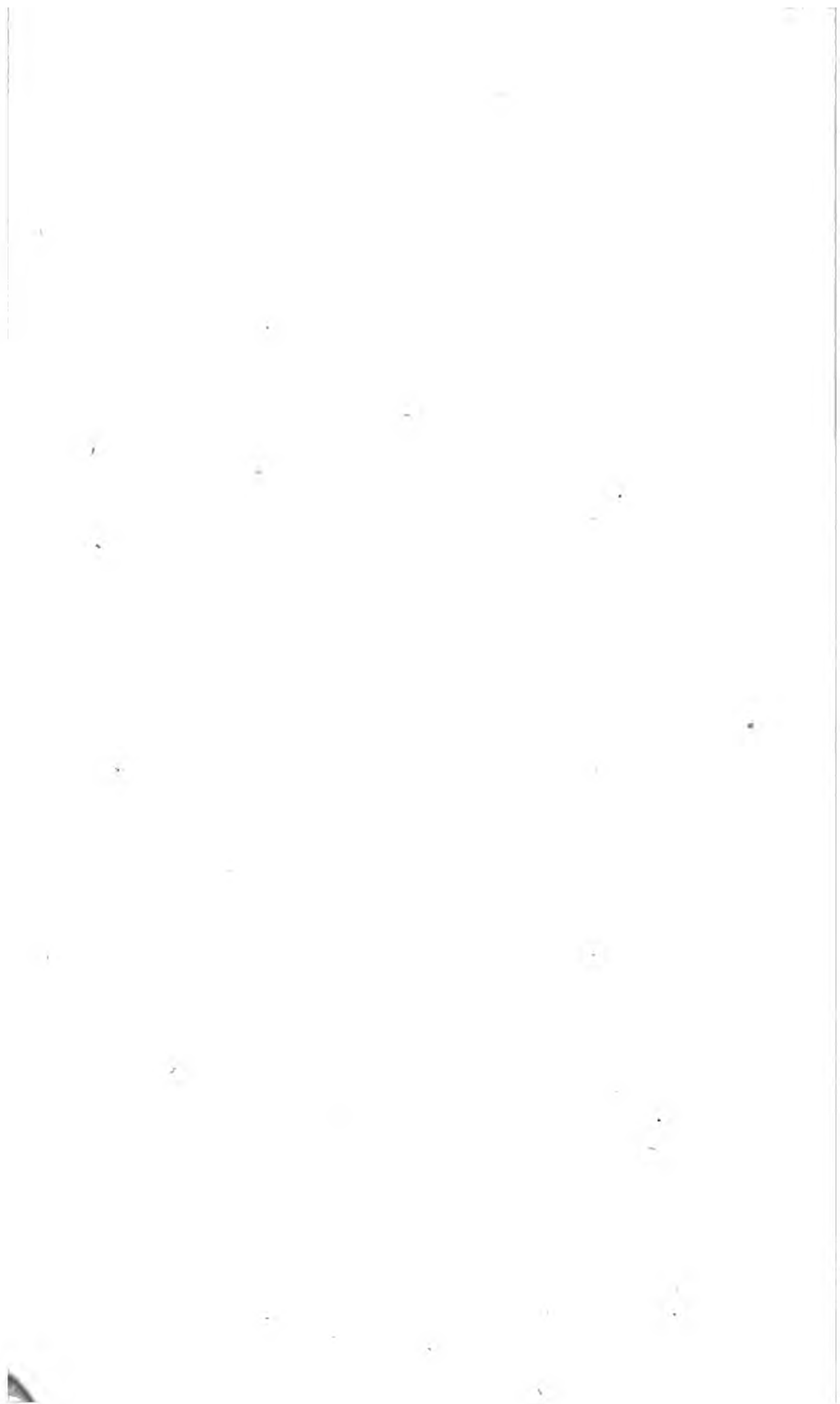
da kom Frants hin Nat ihu, da han sad haabløs og for-
 tvivlet paa Apothektrappen og ventede paa det sidste Red-
 ningsmiddel, som dog Gud gjorde overflødig. Han maatte
 da altid istemme de sidste Ord af Sangen:

„Ræk os din Haand, o Frelsermand!
 Saa vorden Byrden let.“

Gravmølet.

„Der er Stenbuggeren kommen med det nye Gravmæle. — Min arme Søster vil nu atter faae Næring for sin Lungesindighed. Skal det opstilles i Kirken ligeoverfor hendes Stol, som hun jo endelig vil have det, saa vil selv Guds Ord neppe mere kunne treste hende, naar hun bestandig har Mindet om sit Tab for Die. Kan De ikke overtale hende til at lade den Grille fare, kjære Hr. Pastor!“

Saa sagde Amalie bekyret til den unge Præst i Vedby, som nylig havde tiltraadt sit Embede og med megen Deeltagelse seet den Sorg, der var i Præstegaarden over hans fortræffelige Formands tidlige Død. Selv Menigheden deelte Familiens Sorg; thi den afdøde Præst havde i sin korte Embedstid vundet Alles Hjerter. Man beklagede med Rette hans unge, skønne Enke, som var utrøstelig og syntes kun at finde Lindring i sin Smerte ved den fixe Idee, hun i sin Sorg havde sat sig i Hovedet, at hun umulig vilde kunne overleve sin forklarede Ægtefælle til Naadsensaaarets Udgang. I denne faste Overbeviisning havde hun ogsaa ladet en Plads i den aabne Begravelse under Kirkegulvet tilberede til at modtage hendes Lig ved Siden af hendes Ægtefælles Kiste. Endog paa Marmorstenen, som hun vilde lade indsætte i Kirkemuren over Gravstedet, med sin Mand's Navn, Fødselsdag og Dødsdag, havde hun tillige ladet sit eget Navn hense, samt hvad Dag og Aar hun

var fød, og nedenunder havde hun ladet tilføie „død“ og med det begyndte nye Aarstal, kun var Datumet naturligvis ikke udfyldt. Forgjæves havde Søsteren villet overtale hende til at lade denne besynderlige Grille fare; hun havde endogfaa forestillet hende det, som formasteligt og som et Indgreb i Forsynets evige Raad, som ingen Dødelig kunde forudsee. Men Luise havde ikke været til at bringe derfra.

Da Eftermanden var kommen, var den unge Enke i nogle Dage slet ikke kommen tilsyne. Det var hende uholdeligt at see den Mand, som nu skulde indtage hendes elskede Frederiks Plads for Alteret og paa den hellige Talerstol og beboe det Huus, som havde været Bidne til hendes hurtig forsvundne Lyksalighed. „Hvad der har forstyrret mit Livs hele Glæde og gjort Graven til min eneste Trøst“ — sagde hun i de Dage til Søsteren — „det er jo dette Menneskes Lykke, og hvor meget man end roser og ophøier ham, hvor skaansomt og deeltagende han endog vil behandle mig, som en Ulykkelig, der har Krav paa hans Medynk — jeg vil dog aldrig kunne see ham, uden at tænke paa, at han dog vist hemmelig maa lykønske sig til min Ulykke.“

Det kostede Søsteren Møie at overtale hende til, blot for Høfligheds Skyld, at være tilstede ved Bordet. Selv fra Kirken holdt hun sig i Førstningen og søgte ved huslig Andagt den Trøst, som den fremmede Stemme syntes at forbitte hende selv i Herrens Tempel.

Men den Urbødighed for hendes Sorg, som Hr. Korns stille, deeltagende Adfærd og ethvert af hans Ord bar Præg af, det lyse Blik over Liv og Død og Mændernes evige Samfund i Gud, som han ofte med Varsomhed søgte at meddele hendes nedtrykte Sjæl, forsonede hende dog snarlig med hans Nærværelse, og det lykkedes ham mangengang saavel fra Prædikestolen som i daglige Samtaler at bringe en vis Ro

og Gudhengivenhed i hendes Sorg, uden hvilken den maatte fortære hende i haabløs Hensirren paa Graven og en utaalmelig Higen efter Gjenforening med den Salige. Hendes sunde Natur og blomstrende Ungdomsffjønhed syntes ogsaa, til Trods for hendes Sorg og hendes Tro paa en nær forestaaende Død, at ville paatvinge hende et længere Liv, end hun ønskede. Derfor vilde Søsteren nu saa nødig, at hint Gravmæle skulde opstilles, som kun vilde give Luises sværmeriske Døds tanker Næring og maasse virkelig kunde fremstynde en ny Ulykke i den allerede dybt saarede Familie.

Hr. Korn forsøgte ogsaa, ved sagtmødige Forestillinger om det Usømmelige og hartad Ugudelige i saaledes at ville forudsige sin Død, at bevæge Luise til idetmindste at lade Indskriften forandre, da den saaledes endogsaa var istand til at virke dræbende paa den Sørgerendes heftige Indbildningskraft; men alle Forestillinger vare spildte, og næste Søndag var det besynderlige Gravmæle opstillet i Kirken. Luise sad hver Helligdag ligeoverfor det i sine Sørgeklæder og saae, med stille Længselstaarer, gennem det sorte Slør paa Trælemmen i Kirkegulvet, som hun syntes hvert Dieblik maatte aabne sig for at modtage hende, og naar hun saae sit eget Navn paa Gravmålet ved Siden af den Bortgangnes, ønskede hun tidt, at det manglende Dødsdatum kun ogsaa var udfyldt og at der stod idag eller imorgen; thi Naret syntes hende langt som en Evighed. Sagnene om Sorgens Magt over Livet, især hos troe nordiske Elskende, som Hr. Nages Tæstemø, om hvem Kæmpevisen sagde, at „Maanedsdag derefter laae hun i sorten Muld“, vare hende ogsaa trøstende Beviser for, at hendes Sørgedage ikke heller vilde vorde mange flere.

Imidlertid vare syv Maaneder forløbne siden hun havde tillukket sin Egtemands brystne Dine. Deres sidste, fjærlige

Samtale gjentog hun ofte for Søsteren og meddelte hende saamange store og herlige Træk af den Forflaredes aandelige Billede, at hun henrev Søsteren med sig i sine længselsfulde Drømme om den nær forestaaende Salighed i evigt Samsund med den Aand, som var foruddragen, for at aabne hende det uomstiftelige Paradises Porte. Youngs „Nattetanker“ og Stillings „Theorie der Geisterkunde“ vare paa den senere Tid næsten hendes eneste Læsning; dog havde hun paa Søsterens og Hr. Korns Anmodning nu ogsaa taget Bibelen i Haand, for der at finde et sandere og tilforladeligere Vidnesbyrd om det evige Livs Herlighed og hvorledes det skulde forventes. Imod adskillige af Hr. Korns Prædikener og Betragtninger over Liv og Død og det Guddommeliges evige Gjenfødselse i Menneskelivet havde hun vel Meget at indvende, dog var det hende en Husvælelse i hendes Sorg at tale med ham om disse Gjenstande, for end tydeligere ved hans Modsigelser og forskjelligte Synsmaade at bestyrke sig i sine egne Forestillinger.

Men han vidste langt klarere og mere overbevisende at fremsætte sine Meninger, end hun, og Luise tog da ofte sin Tilflugt til en dunkel Følelse, hvis anelsesfulde Udsagn var hende langt kjærere og tilforladeligere, end alle Fornuftslutninger.

Saaledes endte fordetmeste alle sige Samtaler, og uagtet Hr. Korn var langt fra at billige hvad han ansaae for blotte sværmeriske Uttringer af et dybt og elskeligt Gemyt, som havde sat sit Høieste i Kjærligheden til et enkelt Væsen, kunde han dog ikke Andet, end føle den inderligste Deeltagelse for en Aand, der var ham saa psykologisk mærkværdig.

Han talte ofte med hende om den kjære Afdøde, som var Middelpunktet for alle hendes Tanker og Følelser, og hvorom hele hendes Liv og Alt, hvad der var hende vigtigst i denne og den tilkommende Verden, syntes at bevæge sig. Han

forfærdebes da næsten over den Forgubelse af et enkelt Væsen, som han sagde — af en Funke fra Guddommen, i dens Afsondring og endelige Skikkelse, hvorover hun syntes at forglemme det uendelige Straalehav selv, hvoraf den var udsprungen, eller idetmindste at gjøre Foreningen med hint Glimt af det evige Lys til Betingelsen for sin Salighed og sit Liv i Guddommen.

Dette Kjærligheds-Afgudereri, som han kaldte det, ansaae han det for en Samvittighedspligt at bekæmpe, og Over-spændtheden i den sørgende Luises Forestillinger, saavel som det Farlige og Skjeve i mange af hendes sværmeriske Drømme var det heller ikke vanstelig for hans klare Fremstillingsevne at gjøre hende indlysende.

Men derved lod han det ikke blive; han haabede ganske at forsonde hende med Livet og Verden, og naar dette syntes ham umuligt, blev han selv tungstundig og sørgede med hende. Hun var den første kvindelige Sjæl, som saaledes havde afsløret sig for ham i hele sin Elskelighed og uendelige Fylde af Kjærlighed, og idet han søgte at betage denne den eensidige og farlige Retning, kunde han dog ikke Andet, end prise den Mand lykkelig, som selv efter Døden eiede et saadant Hjerter paa Jorden. Luise var ung og stjern; i hendes Tale og Blik lyfte en Mand, saa dyb og saa herlig, og et Liv, saa klart og saa straalende, selv naar Bemodigheden kvalte den sølvklare Stemme og Taarer fordunklede de himmelblaae Dine, at den unge Mand ofte glemte sin hele Tankebygning, naar der kun behøvedes et Ord for at bevise, han havde Ret. Han blev da selv saa greben af det Skønne og Rørende i den Følelse, han vilde bestride, at der mod hans Villie trængte sig Taarer i hans Dine, og han gav den stjerne Sørgende Ret i Meget, som han i en roligere Tilstand vilde have modfagt.

Hr. Korn var en smuk, ung Mand og havde med den klareste Forstand et varmt og dybtførende Hjerte. Theologien havde været hans Hovedstudium; dog var Psychologien hans Yndlingsfag, og over de menneskelige Lidenstaber havde han tænkt saa meget, at han ikke behøvede lang Tid til at bemærke, hvorledes den Deeltagelse, han følte for den skønne Luise, bar alle Præg af hin forunderlige Lidenstaber, som han vel saa ofte før havde tænkt og talt over, men aldrig endnu virkelig følt i dens fulde Styrke. Han bildte sig vel ind at have elsket engang, men hvor han ikke blev elsket igjen, og den Lethed, hvormed han havde overvundet hin korte, opbrusende Attraa efter en Forbindelse, som Hændelsen syntes ligesaa let at kunne knytte som opløse, hin Selvovervindelse, hvorfor han priste sin Sjælsstyrke, havde gjort ham tryg, og han frygtede aldrig for nogen ulykkelig Kjærlighed. Sine bidende Ord: „hvad kan Mennesket ikke bortsukke!“ holdt han vel ikke for anvendelige paa alle Sjæle; men da han førstegang hørte Søsteren tale om Luisens Utrosthed, havde han dog hemmelig smilet og ment, at den Sorg dog vel ikke var evig.

Nu forbausedes han ved at see ind i et kvindeligt Hjerte, som rummede saa stor og trofast en Kjærlighed, og naar han tænkte paa, at en død Ægtefælle, en henfaren Mand var Gjenstand derfor, beklagede han, at ingen Levende kunde arve, hvad han dog troede, den Døde nu ikke savnede og den Salige ikke heller behøvede, hvis han var salig i sin Gud og den store altomfattende Kjærlighed. „Hvorledes har vel denne Mand seet ud?“ — spurgte han sig selv — „hvorledes har han talet, tænkt og følt? hvad eiendommeligt Ælskverdigt har han besiddet, som har givet ham Ret til at eie denne Skat evindeligt? Kunde jeg være ganske som han — kunde hans Mand og Natur gjenføres i mit Væsen — maatte hun da

ikke skjenke mig denne grændseløse Kjærlighed, som uden en synlig og nærværende Gjenstand maa fortære sig selv med hendes Liv — og allerede her forvilde hendes herlige Aand blandt gestaltløse Drømmefantomer fra en anden Verden."

Som Hr. Korn en Dag stod i disse Tanker, gik Amalie gennem Stuen, og da hun saa den unge Præst saa dybsindig og, som det syntes, noget forlegen ved at see hende, blev hun staaende og spurgte: „savner De Intet? Hr. Pastor!"

„Skulde jeg maaske have glemt" — sagde han hurtigt og greb til sin Bommebog — „nei, den lægger jeg aldrig fra mig — Hvad mener De?"

„De var særdeles adspredt igaar" — svarede hun — „og har raft mig et smukt Digt, da jeg bad Dem om Papir til et Traadvindsel. Jeg maa tilstaae Dem, at jeg ikke har kunnet lade være at læse det; men det maa vist have en bedre Bestemmelse, end at indvikles i mit Bomulds-garn."

Hr. Korn's Forvirrelse tiltog, da han saa Papiret, men han besindede sig strax og kaldte det en troløs Fantast, som maaske gjerne havde forvildet sig i Tomfru Amalies skjønne Haand.

Amalie rødmede og forstod Hr. Korn's Forvirrelse og høflige Udflugt ganske anderledes. Hun havde paa nogen Tid bemærket en Forandring i hans Væsen, som var hende paafaldende. Han var nemlig ofte adspredt og tankesfuld; den Klarhed og Rolighed, hvormed han tilforn altid fuldendte enhver Samtale, blev nu ofte afbrudt og forstyrret af den alt for store Deeltagelse, hans Hjerter tog i at forsone den skjønne, sørgmodige Enke med Livet og Verden. For at skjule dette for sig selv og de Andre, syntes han nu næsten mere opmærksom for Søsteren, og han sagde hende undertiden en og anden Høflighed, som hun ikke lod ubemærket, men hemmelig tilskrev et muligt Indtryk paa den unge Mand's Hjerter,

som hendes ikke almindelige Skønhed og opvakte Mand gjerne kunde have frembragt, hvis ikke Søsterens dybere Følelse og det Blik, han havde fastet i hendes høie, sværmeriske Sjæl, saa udelukkende havde bekræftet ham. Det Digt, han i sin Udsprethed havde givet Amalie i Haanden, var et Udbrud af en Kjærlighed, som neppe endnu syntes sig sin Gjenstand bevidst, og Amalie var uvis om hun skulde antage det for Hensigt eller Tilfælde. Nu gav hun daglig mere Agt paa Hr. Korn's hele Udsærd og troede sig snart overtydet om, at hun uden sit Vidende havde opvakt en Følelse hos den unge Hr. Pastor, som det ikke var hende ubehageligt at kunne tilregne sig; thi at Søsteren, med sin fortærende Kjærlighed til den Døde, kunde bevæge et levende Hjerte til anden Medfølelse, end Medynk, det var hende en Umulighed, som hun aldrig drømte om.

Hr. Korn havde hørt saa Meget om sin fortræffelige Formand's hele Væsen og Tænkemaade og saa ofte betragtet det meget lignende Billede af ham, der hang i Luises Kammer, at han tilsidst troede at kunne forestille sig ham saa livagtig, som han gik og stod i Verden. Selv hans Gang, hans Klædedragt og visse Særheder og Vaner i det daglige Liv, som det, med al deres Ubetydelighed, synes vigtigt og hjært at erindre for et elskende Hjerte, alle slige Smaaabemærkninger havde han opfattet med Deeltagelse, og, uden at vide eller ville det, optaget Meget i sit eget Væsen, som syntes eiendommeligt for hint Billede, hvortil Luises hele Sjæl havde fastet sig, og som hun først forklaret haabede at gjensee i Mandernes Rige.

Hr. Korn var ved sin Deeltagelse i Familiens Sorg næsten bleven som en Broder for Søstrene; hans Fornavn var ogsaa Frederik, og det var dem nu mangen Gang, som om et Gjenstik fra de forrige Dage omstraaled dem, naar

de saae ham i de samme Sykler, som hans uforglemmelige Forgænger, naar de hørte ham læse høit for dem i de samme Bøger, saae ham sidde paa den samme Stol og ofte gjøre lignende Bemærkninger, som den Forflarede. Han havde ogsaa skønne, brune Lokker, en klar, mandig Stamme, og i hans alvorlige Tankeblif luede nu ogsaa ligesom et Gjenstik af den Henfarnes Aand og Kjærlighed, især naar den skønne Luise sad ligeoverfor ham og stjænkede ham en Opmærksomhed, som rørte og henrev ham.

„Der kommer Fredrik!“ — sagde Amalie et Par Gange i en øiebliklig Forglemmelse af det Forgangne, naar hun hørte hans Gang og Maade at aabne Døren paa, som saa livagtig kaldte hende de forrige Tider tilbage. Men da brast Luise i Graad, og naar Hr. Korn hørte Aarsagen til den gjenoprevne Smerte, blev han høist alvorlig og heitidelig stemt. „Jeg har ofte tænkt paa“ — sagde han en Dag — „ved at estertænke Historiens Gang, og den Aand, der gaaer derigjennem, hvor forunderlig de samme Begivenheder synes at gjentage sig i Tingenes evige Verden, og hvorledes de samme Kræfter og Aander synes at virke og aabenbare sig i Verden til de forskjelligste Tider, kun i forandrede Skikkelser og under forskjellige Omgivelser og Former. Jeg synes da tidt at kunne gjenfende mangen Oldtidens Helt eller Wiismand i Middelalderens herlige Riddere og i Gjenoplysningens Martyrer fra de foregaaende Aarhundreder, og jeg er overbevist om, at intet Godt og Herligt forsvinder, men at det aabenbarer sig stedse paany her i Verden, kun paa anden Wiis og i forandret Skikkelse, til al Forandring og Omstiftelse ophører — og alt Gubdommeligt samles i Gud.“

„De troer dog aldrig paa Sjælevandringen?“ — spurgte Luise forbauset.

„I detmindste ikke saaledes, som man undertiden forstaaer

den" — svarede han — „saa at der kun blev et vist Antal Mander til i Verden, som i enhver Slægt vendte tilbage og gif i en bestandig Kredsgang uden Fortstræben og selvstændig Nærmelse til det Uendelige. Paa den Maade bleve vi selv kun tomme Karver for de evindelige Gjengangere i os. Jeg mener kun, at beslægtede Mander maae kunne virke paa hverandre og paa en Maade forene sig med hverandre i en fælles Aabenbaring af det Guddommelige i Menneffelivet. Selv de udvortes Former, hvori al Mand afpræger sig, maae da vel ofte antage ufriwillige Ligheder med de fremmede Eiendommeligheder, som slutte sig harmonisk til deres indre Bevæggrunde.“

„Jeg forstaaer Dem ikke“ — sagde Luise — „men noget Lignende har jeg ogsaa engang hørt af Frederik, og som De nu sidder der og taler derom, er det mig ligesom en længstoplevet Stund af mit Liv paany fremtræder for mig. Saaledes gaaer det mig ofte; men jeg troer, det er en forvirret Fantasi, der blander Billederne af det For-gangne og Nærværende, idet dunkle Erindringer af lignende Sindsstemninger kaldes tilbage af det Virkelige og det Nærværende.“

„Det Samme er ogsaa ofte hændtes mig“ — svarede Hr. Korn — „og jeg veed flere, som kjende noget Lignende. Den sande Grund dertil er mig en Gaade; men det synes mig at antyde et saadant Forhold til det Faste og Evige i al Omstiftelse og til det Uforanderlige og evig Gjenkommende i Livets afverlende Mangfoldighed, som er os Borgen for det Eviges Sandhed og uendelige Gjenfødelse i os.“

„Man kan blive ganske forvirret ved at tænke derpaa“ — sagde Luise; og Amalie begyndte paa en anden Samtale, for at adspredde den dybe Grublen paa det Ubegribelige, hvori de begge syntes hensjunkne.

„Men formaa nu dog min Søster til at lade Indskriften forandre paa det besynderlige Gravmæle!“ — sagde Amalie en Dag til Hr. Korn — „nu er det jo snart Foraar igjen og det Aar næsten udrundet, som hun i sin første heftige Sorg troede maatte være hendes Dødsaar. — Hvad man i Førstningen maaste har tilgivet, som en sværmerisk Grille af den sørgende Esterladte, vil man nu snart med Rette ublee, som en forulykket Spaadom; og da vil man ikke længer skaane den Forladte, som kan sørge dybt og inderligt nok, fordi hun ikke bukker under for Sorgen. Sin Over-spændthed og Haabløshed i Smerten, som i Graven søgte den eneste Trøst, har De nu dog lykkelig forvandlet til stille Bemod og taalig Hengivenhed i Guds Villie. Men hvad vil Menigheden sige, naar den til Sommer seer hende sidde sund og blomstrende ligeoverfor det Gravmæle, der forkyndte hendes Død i Vinter!“

„De har Ret, kjære Amalie!“ — svarede Hr. Korn — „det bør og maa forandres: det kunde endog give Forargelse; jeg har ikke længe tænkt derpaa; men jeg skal endnu idag tale med deres Søster derom. En saadan Grille kunde De neppe været falden paa“ — vedblev han — „De har et langt roligere Sind og sundere Blif over Livet, end Deres Søster; Udtrykket deraf udgjør ogsaa næsten den eneste Forskjel i deres Udvortes, og naar man ikke havde seet dem sammen, kunde man undertiden fristes til at forverle dem.“

„Der siger De mig en Artighed paa min Søsters Beføstning, Hr. Korn! Om jeg udvortes ligner Luise, veed jeg ikke; men vi har Mere tilfælles i Tænkemaaden og Hjertet end De maaste troer. Jeg har næsten ligesaalidt som hun troet, at vi skulde paany seet et Foraar tillsammans opblomstre; og vilde Nogen sagt mig for et halvt Aar siden, at vi

nu kunde faae Blomsterfrø i Haven og glæde os til at see det opvære og blomstre, vilde jeg have kaldt det en Umulighed. En menneskelig Sjæl kan overvinde hvad det skal være, troer jeg nu. Men uden Dem, kjære Hr. Korn! havde det neppe seet saa lyst ud omkring os."

"Inden Naadsens-Marets Udgang tænker jeg, det skal see lysere ud!" — sagde Hr. Korn, og hans Dine tiindrede af et Haab, som han ikke kunde udslige.

Amalie rødmede og afbrød hurtig en Samtale, som hun troede angik hende meer, end hun endnu selv ønskede; thi hun var ikke enig med sig selv, om det, hun følte for den unge, elstværdige Mand, var Andet, end Taknemlighed over den Deeltagelse, han viste hende og Søsteren, og et vist Velbehag ved hans Selskab, som hun deelte med Enhver, der kjendte ham.

Den unge Præst forestillede nu Luise Nødvendigheden af at lade Gravmælets Indskrift forandre, da det sandsynligviis var Guds Villie, at hun ikke alene skulde overleve Sørgaaret, men, som han haabede, endnu opleve megen Glæde og Velsignelse i Verden. Hun hensank dog atter i en dyb Sørgmodighed og mente, at med Glæden var det her vel forbi, men at Gud maasse nu, til Straf for hendes Utaalmodighed, vilde lade hende ældes i Sorgen. Hun vilde derfor ikke længer lade hint Vidnesbyrd om hendes formastelige Dødsvisshed forarge Verden og staae bebreidende for hendes Dine. Der blev ogsaa strax sendt Bud til Stenhuggeren i Staden, at han saasnart muligt skulde komme og udslætte det ulykkelige Marstal af Stenen. Naynet, mente hun, kunde man dog gjerne lade staae, uden at det kunde forarge Noget, da det dog skulde staae der engang, og hun intet andet Sted vilde udhvile efter Sorgen, end ved sin Frederiks Side, i hin aabne Begravelse, som tilhørte Familien.

Til ogsaa at lade hendes Navn udslette af den alvorlige Dødstavle kunde Hr. Korn vel ikke bevæge hende endnu; men han haabede, med Tiden ogsaa at overtale hende dertil, naar det først lykkedes ham at bringe Livslysten fuldkommen tilbage i hendes Hjerte og maasse lede hendes Kjærlighed tilbage fra Graven og den Døde til det levende Billede af den Forflaredes Aand, som han, efter Alt hvad han havde hørt, nu troede, at hun vist engang maatte gjenfinde i ham, ligesom han i hende troede at have fundet det kvindelige Hjerte, der rummede den dybeste Kjærlighed, han nogensinde havde kjendt. Denne Kjærlighed syntes ham en Skat, der maatte tilhøre Den, der opdagede den, om endogsaa en forbi-vandret Aand nu syntes at have draget den med sig i Evi-gheden.

Næste Søndag var Stenhuggeren endnu ikke kommen. Luise sad i sin Sørgedragt ligeoverfor det usforandrede Gravmål og hørte opmærksom paa Hr. Korn's sjonne Prædiken. Han talede begejstret om det nye, herlige Liv, det gjenkommende Foraar alt udbredte over Naturen, som med tusinde Stemmer syntes at falde Mennesket til Kjærlighed og Glæde. „Begrav ikke Kjærligheden! begrav ikke Glæden! du sergende Menneskehjerte!“ — sagde han — „om endogsaa det synes at forsvinde, som var dig kjærest i Verden, og ingen Glæde mere at ville opblomstre for dig paa Jorden. Det Skjonne og Herlige er ikke forsvundet: det kommer visseelig tilbage, naar Diet kun vil see det og kjende det, naar Hjertet kun ikke vil forjage og tilslutte sig for det i sin Haabløshed. Seer til Blomsterne paa Marken!“ — vedblev han — „de synke hen og synes forsvundne af Jorden, naar Vinteren udbreder sit Liglagen over dem. Men for Vaarens oplivende Aande hæve de paany deres Hoveder af Muldet, og de samme venlige Billeder af den evige Kjærlighed og Glæde

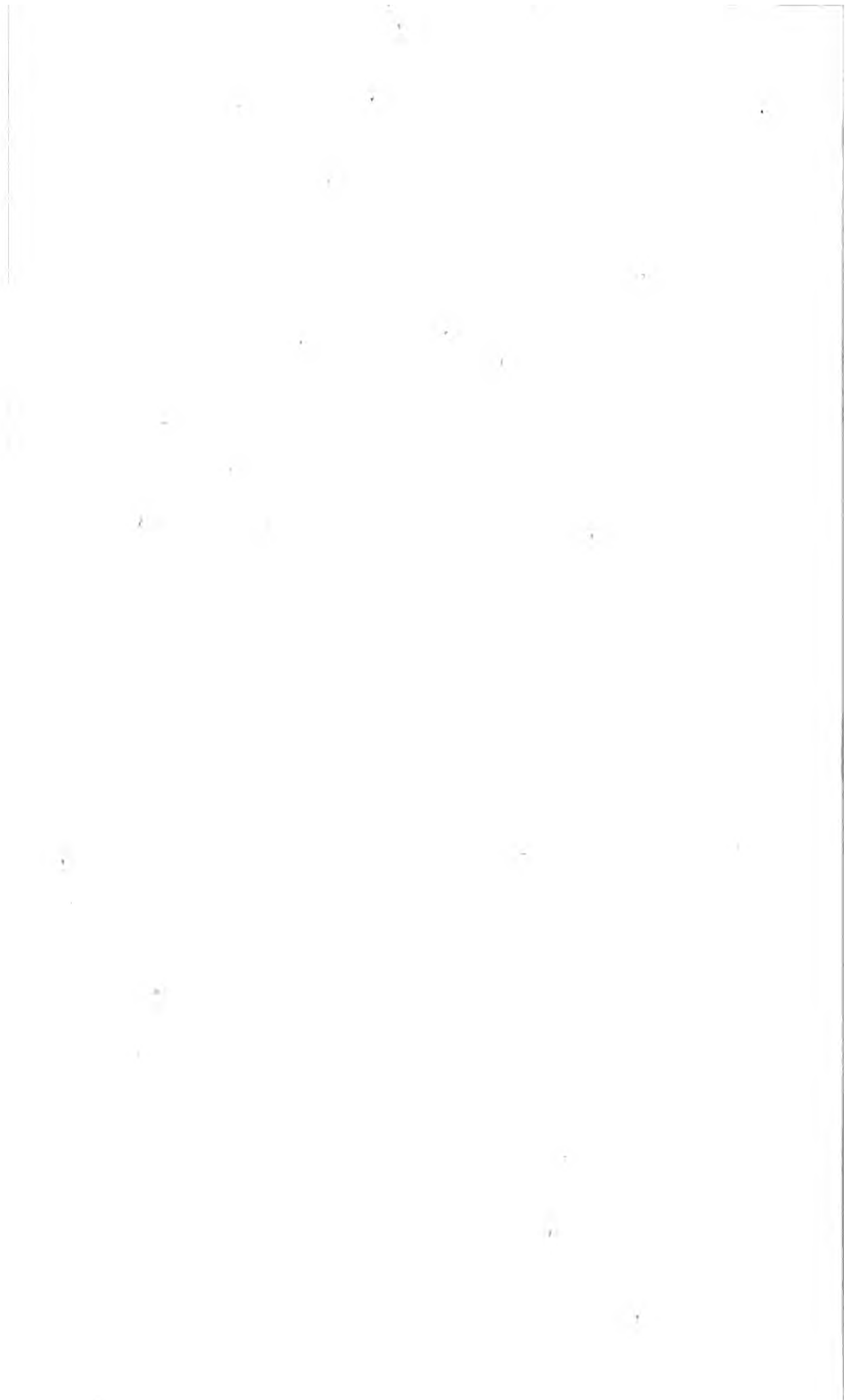
staae gjenføbte og smilende omkring os." — Han vedblev stedse varmere at tale om Livets evige Opstandelse i Naturen — den evige Kjærligheds Gjenaabenbaring i Sønnen og Sønnens evindelig fornyede Samsund med os i Manden — og som hans Begeistring blev høiere, sunklede hans Dine, som forklarede, og hans Afsyn lyste i de nye oplivende Straaler, som Foraarsolen udbredte over ham fra de smaa Kirkeruder.

Luisse sad, henreven af de glødende Ord, og betragtede hans Afsyn — det var som Livet og Kjærligheden lyste derfra i himmelske Straaler og kaldte hendes Sjæl fra Sorgens og Gravens Skjgger. Livet syntes hende at opblomstre paany med dobbelt Glæde og Herlighed, og nu opstod førstegang den Tanke i hendes Sjæl, at hendes Frederiks forklarede Mand hvilede over den begejstrede Taler, og at han kunde vorde hende, hvad den Bortgangne havde været — deres Billeder blandede sig sælsomt for hende i den Levendes herlige Afsyn. Men da hun greb sig selv i denne Tanke og ønskede Død og Grav langt bortfjernet, faldt hendes Die pludselig paa — Gravmælet. I Forfærdelsen over at see sit Navn og sit Dødsaar i dette Dieblik, foer et Angestusuf fra hendes Bryst; hun syntes i sin Rædsel at see Kirkelemmen aabne sig og den Døde udstige af Graven. Hun syntes, han stod der med en dyb Smerte i det blege Døningeaafsyn og stirrede paa hende med Bebreidelsens knusende Blik, medens han udstrakte sin Haand, pegede paa Gravmælet og forsvandt. Kirken løb rundt for hendes Dine, og det var hende som Gravmælets Indskrift blev glødende og viste hende Dødsdagen udfyldt med flammende Skrift. Afmægtig, blev hun udbaaren af Kirken, og da hun opflog sine Dine, brændte en fortærende Febergloed i hendes Blik. Forgivees søgte den bekymrede Søster at berolige hende og bortforclare hende hint stræffelige Syn, som et høist naturligt

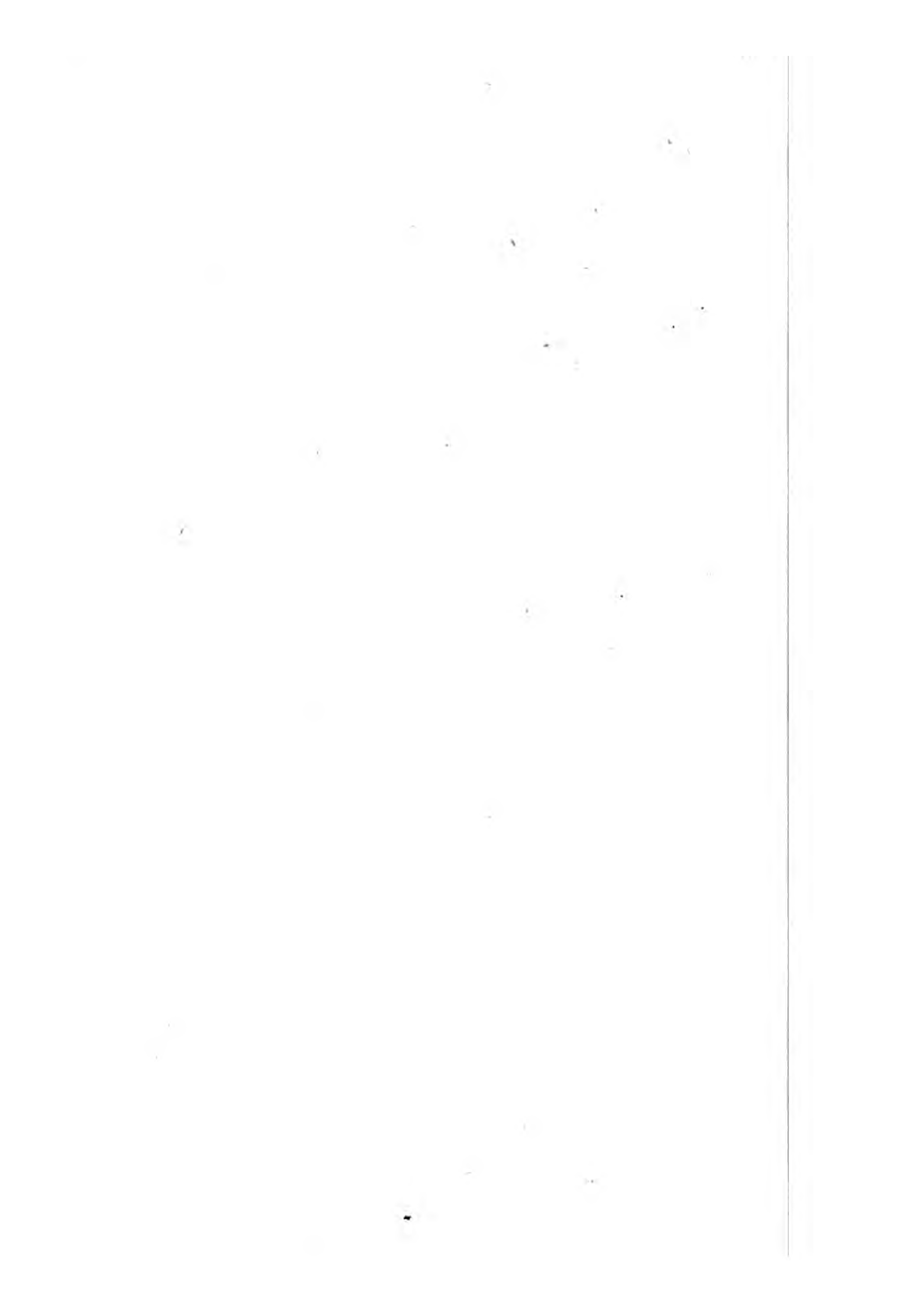
Spil af den ophidsede Indbildningskraft; hun paastod at have vaakt den Døde af Graven ved sin hemmelige Trosløshed, at han var kommen for at frelse hendes Sjæl fra endnu tørre Brøde, og at denne Dag var hendes Dødsdag, som hun alt paa Gravmælet havde seet den med luende Skrift. Den høist bekymrede Hr. Korn vilde hun ikke tillade maatte komme for hendes Dine. Hun lod den Afdødes Billede opstille ved sin Seng, bad det tusinde Gange om Tilgivelse — og før Midnatstimen slog, var hendes Aand virkelig henfaren i Anger og Bøn. — Hun laae nu rolig med det skønne, blege Ansigt, som forsonet med sin Gud og sin Elskedes Aand, og smilede stille hengiven i Døden.

Hun blev begravet under Kirkegulvet ved sin Egtefælles Side, og Dødsdagen paa Gravmælet blev nu virkelig udfyldt, som hun paastod at have seet den i hint Angerens og Forfærdelsens Dieblif.

Søsterens og Hr. Korns Sorg var stor. De beklagede det ulykkelige Sværmeri, som med uimodstaaelig Magt havde bortrevet deres fælles tabte Veninde. Men Sorgen over den Døde forenede dem umærkelig, og inden Aarets Udgang var Amalie Hr. Korns lykkelige Hustru. Han havde aabenhjertig betroet hende sin Kjærlighed til Søsteren, men ansaae dog nu selv hin Følelse for en Hjerteforvildelse. Amalie fandt deri en ny Bestyrkelse i sin Tro, at ingen Sorg var saa stor, at den jo kunde overvindes, ligesom Hr. Korn nu i Amalie syntes at gjenfinde Luises forklarede Aand og fandt deri en nye Bestyrkelse i sin Theori om det Guddommeliges evige Gjenfødelse i Menneffelivet.

Den gamle Rabbin.

„Er din Forfølgelsesdag nu kommen igjen? fortabte, ulykkelige Israel!“ — sagde den gamle Rabbin Philip Moses og rystede sit hvide, graastæggede Hoved, da en Efteraarsaften 1819 Stenene fløi ind ad Vinduerne til ham, medens den hamborgske Pøbel raabte: „Hep! Hep!“*)

„Ja, I har Ret!“ — vedblev han — „Jerusalem er lagt i Grus og forstyrret. Stener os kun, I Jehovas Morderengle! I hans Brede's hylende Udsendinge! Hans Langmodighed var stor; men hans Folk forglemte ham i sin Ublændigheds Smitte: de foragtede Loven og Profeterne i de Fremmedes Porte; de have blandet deres Blod med de Bantroes — see! derfor skal Guds Folk udslættes af Jorden og bortstenes af de Levendes Land“ — —

„Ak, Bedstefader, Bedstefader!“ — jamrede hans Børnebørn og klyngede sig til ham i deres Angest — „beskjærm os mod de grusomme Christne!“

„Er I Israels Børn endnu“ — svarede den Gamle rolig — „saa folder eders Hænder og bøier eders Knæ! vendt eders Ansigt mod Østen, mod Gruset af Guds hellige Stad og beder til Jehova, eders Fædres Gud! — rammer

*) Dette Forfølgelses-Raab har man udlagt ved Begyndelsesbogstaverne af de Ord: Hierosolyma est perdita o: Jerusalem er ødelagt.

da Stenen eders Hoveder og knuser eders Hjerner i Bonnen, da priser Jacobs Gud med mig og døer i den Herre Zebaoth's Navn! da skal hans Cheruber bære Eder til Fader Abrahams Skjød."

"Er det al den Trøst, du veed, enfoldige Gamle!" — sagde hans Søn Samuel, Børnenes Fader. Han var den rigeste Juveler i Hamborg og saae nu sin prægtige Bod udsat for at ødelægges eller plyndres af den rasende Pøbel. — "Veed du intet andet Raad, end at bede? — Jeg veed et bedre: vi vil s'gu Alle lade os døbe imorgen!"

"Vil du svige dine Fædres Tro af Frygt for dine Juveler? min Søn!" — spurgte den Gamle og kastede et foragteligt Blik paa den rige, skjælvende Israelit, som angest løb fra Skab til Skab og pakkede sine Kostbarheder sammen.

"Mig er det s'gu ligegyldigt, enten man kalder mig Jøde eller Christen" — sagde Samuel — "naar jeg kun kan bjerge Guds og Liv. Men naar det gjælder om jeg skal være en rig Mand imorgen eller en Kjeltring — naar det gjælder om jeg skal gaae i Fred paa Gaden og paa Børsen, eller jeg skal drilles af Drengene paa Gaden og vove Lemmer og Helbred og det kostbare Liv — naar det gjælder mine Juveler, mine Speile, min Kone, mine Børn og mine Binduer — saa maatte jeg s'gu være en stor Daare, om jeg tog i Betænkning at lade mig døbe med en Haandsfuld Vand. Det er jo dog kun lumpne Ceremonier, som kan være ligesaa gode som alle vore Firfarerier. I vore Tider er den Tro s'gu den bedste, som giver Sikkerhed og Fred i Handel og Wandel."

"Glendige Søn!" — sagde gamle Philip Moses og reiste sig — "fordømt være den Mand, som taler gjennem din Mund! det er den, som har forpestet Guds Folk og gjort det til en Skjændsel paa Jorden og en Bedershyggelighed for

Herren i Himlen. — Fordømt være det Guds og det Liv, hvorfor du vil sælge dine Fædres Tro og bespotte selv det Udlændingens Alter, hvortil du vil flye i din nedrige Feighed! — Fordømt være den Sikkerhed og Fred, hvorfor du forraader Jehova! — fordømt den Handel og Wandel, som har gjort Guds Folk til Slaver af Mammon og til Guldkalvens affindige Tilbedere!"

„Du taler over dig, Gamle!“ — svarede Samuel — „og forstaaer dig ikke paa at spøe dig i Tiden. Du er gammel og hanger ved det Gamle; men dine Profeters Tider ere f'gu forbi.“

„Deres Ord skal staae til den yderste Dag!“ — udbrød den Gamle og hævede sit Hoved — „og dem skal jeg forkynde iblandt Eder, om saa Jorden brænder og synker under min Fod! Er det ikke Forbandelse nok, at vi er en adspredt, lynslagen Hjord, henkastet i den vide Verden og fordømt til et foragtet Liv i den Fremmedes Land? — skal vi lægge Fordømmelse til Fordømmelse og nødes til at foragte os selv og kalde den Haand retfærdig, som forhaaner og nedknuger os i Dyndet?“

Juvelerens prægtige Sal var fuld af flygtende Israelliter, som søgte Tilflugt og Beskyttelse hos den rige Samuel, medens Politiet og Bagten paa Skramt gav sig Mine af at ville bringe deres larmende Forsølgere til Rolighed.

Alle jamrede høit over deres Ulykke, og Nogle saae forundrede paa den gamle Philip Moses, der stod, høi og mægtig som en Profet, iblandt dem og nedtordnede kraftige Ord blandt sine skjælvende Troesforvandre.

Et Par gamle Rabbiner med langt Skæg og sorte Silketalarer hørte kun opmærksomme og rolige paa denne deres Menigheds Veldste. Men de unge, glathagede Israelliter raabte Bee og Jammer over Hamborgerne, over deres sønderslagne

Vinduer og over al den Skade, de lede i deres Handel og Næring ved denne nye, ulyksalige Forfølgelse.

„Ak, havde min Moder kun ikke været min Fader saa tro!“ — sagde en ung, lapsket Israelit — „saa kunde jeg dog maasse gaae med Fred paa Comedien i Aften og see den smukke Mamsel Brede, uden at fjendes og udfjeldes for en Søde og maasse faae Stene i Hovedet paa Veien“ —

„Ak, vare vi aldrig omfkaarne!“ — raabte en Anden — „vi gaae jo med Livet i Hænderne paa Gaden“ —

„Ak, vare vi Alle kun døbt!“ — raabte en Tredie — „var det saa med afsende Vand, som kunde gjøre vore sorte Haar lyse og udlette det Brændemærke, hvormed Jehova har udstødt os blandt vore Fjender!“

„O, Bee os! Bee os!“ — raabte Kvinder og Børn — „hvorhen skal vi flye i vor store Nød og Trængsel? af, var det Morgen og denne Ulykkesnat forbi!“

„Holder inde med eders Skrig, I Ufsindige!“ — udbrød nu Philip Moses — „Herren har slaaet Eder med Galenskab og med Blindhed og med Hjertens Forstyrning; han har adspredt Eder blandt alle Riger paa Jorden for eders Forvendtheds Skyld; han har givet dig et bævende Hjerte, Israel! saa din Fodsaale har ingen Hvile og du gaaer med dit Liv i din Haand og ræddes Nat og Dag og siger om Morgen: gib det var Aften! og om Aftenen: gib det var Morgen! for dit Hjertes Rædsel og for dine Dines Syn, som du nu sees. Men hører hvad Herren taler til Eder ved sin Tjener fra Tabernaklet i eders Udlændigheds Synagoge! Er eders Trængsel for stor, og er Forsmædelsen større, end eders Dvertredelser, saa rytter Støvet af eders Fødder og udvandrer af den Stad, som mishandlede Eder! lader det uretfærdige Mammon tilbage i Ransmandens Haand! og tager kun med hvad I vide, der ingen Forbandelse klæber ved for Jehovas

Mashn! — see! saa skal jeg føre Eder fra Stad til Stad og fra Land til Land, til vi finde en Plet paa Jorden, hvor Jehova vil tilhylle vor Skjændsel og give os et Fristed blandt Mennekenes Børn eller, som vore Fædre, blandt de vilde Dyr i Orkenen!"

„Hvad drømmer du om, Gamle!“ — raabte hans rige Frænder i Munden paa hverandre — „vort surt erhvervede Guds skulde vi forlade og gaae som Prakkere om i Verden med Posen paa Nakkem? — hvor finde vi en bedre Handelsstad, end denne? og hvor i Verden ere vi ikke udsatte for Drillerier og Forsølgelser? — Til det forjættede Land gaaer der ingen Veie mere tilbage, og med dine Drømme kunne vi sgu ikke føde Kone og Børn og fortjene Specier og blanke Dukater.“

„Troede I paa Jehova“ — svarede Philip Moses — „saa troede I ogsaa paa Veien til det forjættede Land; men den Tanke er for stor for eders forsagte Sjæle. De ægyptiske Kjødgryder ere Eder kjærere, end den himmelfaldne Manna i Orkenen, og opvakte Herren en Moses blandt Eder igjen, I vilde stene ham, som eders Fædre have stenet Profeterne.“

„Hvad nytter al den Snak til? enfoldige Gamle!“ — sagde nu hans Søn, den rige Juveleer — „sæt dig hen i din Bedstefaderstol og leg med Børnene, Moses! medens vi Andre raadslaae om hvad her er at gjøre!“ — „Han gaaer i Barndom“ — sagde han til de Andre — „og er somme-tider ikke rigtig i Hovedet. Han har lagt sig ud med hele sin Familie, og jeg giver ham Naadsensbrødet i mit Hus, som I vide — men desuagtet maa jeg taale mange haarde Ord og Urimeligheder af ham.“

Nu begyndte der en Mumlen og Surren i Stuen, som i en Bifube, medens Enhver vilde give Raad til hvorledes man skulde forlige sig med Hamborgerne. Nogle mente,

man maatte sende en Deputation til Raadet og ubbede sig militair Bevogtning ved Husene.

„Det nytter ikke!“ — raabte Andre — „de lumpne Hansfeater ere just vore værste Fjender; det er disse dumme, opløbne Kræmmerdrengene, som misunde os vor Snildhed og Gevinst, og det er just dem, som opbidse Pøbelen imod os.“

„Saa lader os flytte til Altona!“ — raabte Andre — „de danske Grødhoveder ere nok saa floge, at de gjerne modtage os med vore Rigdomme, og de vil s'gu være glade ved at gjøre de stornæsedede Hamborgere et Afbræk for deres „Schufelmeier Raab.“*)

„Men naar den første Storm er forbi, vil vi fortryde det“ — raabte Andre — „der er dog ikke den Handel og Wandel som her. Det er bedre at blive og taale en Smule Forhaanelse imellem, end at lide Skade i vor Handel og Velfærd.“

„I alt Fald kan vi jo lade os døbe!“ — sagde Samuel — „saa ere vi s'gu ikke mere Jøder, end alle Hamborgerne selv.“

„Hvad kan det hjælpe?“ — svarede en lurvet Jøde med Skæg — „det er ikke for vor Trøps Skyld de forfølge os, det er kun vor Rigdom og Pragt, som gjør ondt i deres misundelige Dine. Vore smukke Huse ere vor Ulykke og vore prægtige Equipager, vore Lyststeder ved Elben og Alsteren og vore unge Lapsers Pralhalserier. Gaaer med Skæg, som jeg, og med luslidte Klæder! — Lever godt inden Døre! men bærer ikke eders Velfærd til Skue! — saa er der Ingen, som misunder og forfølger Eder. Lad saa længenok Drengene

*) Schufelmeier, eller finere blot Hr. Meier, var et Spotord, der skal betyde: Smugler; og hvormed den hamborgske Pøbel beskyldte de Danske for at have indsmuglet de Franste i Hamborg.

vege Fingre ad os paa Gaden og skjælde os ud for hvad der skulde være vor Stolthed at være! thi om de ogsaa spytte id os, som vi vare Spedalske, saa ere vi dog Guds udvalgte Folk. Vor Gjerning og vor Hgteseng velsignes, vi opfylde o alle Lande og fortære deres Marv, vi ere Folkenes Herter, naar vi ikke blues ved at synes deres Slaver."

Dette Raad blev forkastet af de moderne, rige Israelliter, som ikke havde Lyst til at gaae i Sæk og Aske og give Slip paa Glandsen af den Herlighed, de med saamegen Udmygelse og saamange smaalige Kneb havde erhvervet.

"Nei, da veed jeg s'gu et bedre Raad" — sagde en af de rigeste, som før havde gaaet omkring og solgt gamle Klæder — "Vi vil stiftes til at gjøre Skildpaddegilder; vi vil bede alle de unge Grosferersønner til Bords hos os — vore Døtre og Koner skal være milde og søielige imod dem og ikke agere saa knibste og ærbare. Det er s'gu dog bedre at besvogres lidt med de Christne, end have dem til Uvenner i denne Tid."

Da reiste gamle Philip Moses sig med dyb Foragt for sit eget Folk og den elendige Aand, som besjælede det. Han sønderrev sine Klæder og forbandede den Tunge, som i'dst havde talet. Derpaa søgte han kraftig at ryste deres Sjæle og vække Aanden hos de Bedre iblandt dem, ved at skildre dem den Ufselhed og Foragtelighed, hvortil deres Egennytte og lave Bindeshge havde fornedret dem. Han kaldte deres nærværende Forsølgelse en retfærdig Straf af Jehova for deres dybe Banslægten og Hensynken i Guldgraven. Han fordømte deres Ligegyldighed for Fædrenes Tro og Sæder og deres Afvigelse fra Loven i Sabbathens hemmelige Vanhelligelse, i at de afregede deres Skæg og bluedes ved at gjælde for hvad de vare. Han fordømte deres Samkvem med de Christne og krybende nederdrægtige Indsmigren hos deres Forsølgere.

Han fordømte deres Ægteffaber med de Christne, hvormed to af hans egne Sønner havde fortørnet ham. Han lyste Forbandelse over deres evige Handelslyst, som den aandstøtende Giftkilde til deres Fordærvelse, og ønskede tilfaldt, at alle Stater vilde forbyde dem denne deres kjæreste Næringsvei og nøde dem til anden borgerlig Gjerning, der gav deres indgroede Vindeshyge mindre Næring.

Men da opløstede alle hans Troesforvandre et høit Skrig imod ham og kaldte ham en affindig Forræder, som vilde deres Undergang. Dog han hævede endnu engang sin mægtige Røst, overdøvede deres Skrig og talte til dem med Profeternes Ord: „Din Ondskab skal tugte dig, Israel! og dine Afvendelser straffe dig“ — sagde han — „See! — siger Herren — jeg havde plantet dig til en ædel Vinkvist, som skulde ganske være en trofast Sæd, og hvorledes er du saa omvendt for mig til forvendte Kviste af et fremmed Træ! Om du end vilde toe dig med Salpeter og tage dig megen Sæbe, da er dog din Misgjerning fuld af Bletter for mit Ansigt, siger den Herre Herre. — See! eders Bedragerier og Misgjerninger have bortvendt Velsignelsen“ — vedblev han — „og eders Synder forhindret Forbarmelsen fra Eder. I have, som Fuglefængere, opstillet Snarer, for at fange Folk og fordærve den Fremmede, og som Gravene ere fulde af Uterligheder, saa ere eders Huse fulde af Svig; derfor ere I blevne store og rige. I ere blevne fede og glindse ved eders onde Handeler. I havde Lykke, men gjorde Ingen Ret. Skulde jeg ikke hjemsoge Eder for disse Ting — siger Herren — og skulde ikke min Sjæl hevne sig paa saadant et Folk, som dette! Farer op paa deres Mure og fordærver dem, I Fremmede! men gjører ikke aldeles Ende med dem! borttager deres Kviste — thi de ere ikke Herrens!“

Neppes havde han udtalt, førend der nu atter fløi en

Stenhagel mod Vinduerne og knuste de tillukte Skodder, nedens det vilde Forsølgelsesløsen lød med Huien og Haan-atter fra Gaden.

„Bort, bort med den gamle Profet!“ — mumlede Rogle — „han nedbeder jo Forsølgelsen over os.“

„Nu er det ikke Tid at præke den gamle Sladder for os om vore Synder!“ — sagde hans Søn, den rige Samuel — „men vil du blive længere i mit Hus, saa vil jeg s'gu ikke høre et Ord meer. Det var bedre, du gik hen og ragede dit Skæg af, at du kunde see ud som et andet Menneffe. Si maae s'gu tude med de Ulve, vi er iblandt, og faaer Bøbelen Die paa dit lange Buffeskæg og din Masteradedragt, saa rive de mig vel Huset ned over Hovedet.“

„Ak, Bedstefader, Bedstefader!“ — raabte de mindste Børnebørn og løb fra ham — „dine Dine see saa underlige ud. Du vil dog ikke gjøre Fader Fortred?“

„For eders Skyld vil jeg ikke forbande ham“ — sagde den Gamle med dæmpet Stemme — „men fordømt være den Mand, der er over ham og mit forventede, ulykkelige Folk. Jeg skal ryste Støvet af min Tod paa din Dørtærstel, Søn! og du skal aldrig mere see mit Ansigt i Verden; men denne Time skal du ihukomme paa dit Yderste. Før vil jeg vaa-benløs udvandre blandt vore Fjender — før vil jeg blotte dette graae Hoved for deres Stenkast og sønderslides af de Rasendes Negle — førend mine egne Børn skal udrykke Skægget af min gamle Hage eller kaste mig paa Døren, som en Betler.“

„Bliv! er du forrykt?“ — raabte Samuel efter ham — „du slipper ikke levende gennem Bøbelen derude. Hold paa ham!“ — sagde han til de Andre — „han er affindig, som du see, og gaaer i Barndom — jeg vilde s'gu dog nødig, han skulde komme nogen Skade til paa Lemmer og Helbred.“

Men den gamle Philip Moses gik, som Loth fra det synkende Sodom, og saae sig ikke tilbage. Ingen bovede heller at standse ham; thi hans Tale og hans knusende Blik havde forfærdet dem Alle. Med sit isgraae, blottede Hoved og i den sorte, sønderrevne Silketalar gik han uden Stav alene ud af Huset og rystede Støvet af sin Fod paa Tærskelen. Da den hamborgske Bøbel saae ham, begyndte vel et Par Drengene at gjentage Forsølgelsesraabet, men der var Ingen, som istemte det dennegang eller opløstede en Haand mod den tause, ærværdige Olding.

„Lad ham gaae med Fred!“ — sagde den Ene til den Anden — „det er jo den gamle Philip Moses; det er en ærlig Mand — ham er det Synd at røre ved eller spotte.“

„Men havde vi fat paa hans Søn, Juveleren“ — sagde Andre — „han skulde ikke slippe saa vel herfra! det er den værste Blodsuger af dem Alle.“

Det var alt silbdigt ud paa Natten. Tumulten var op-
hørt paa Gaderne. Ingen Vogn rullede mere fra Comedien
eller fra Spilleselskaberne hos de rige hamborgske Kjøbmand.
Paa „Jungfernstieg“ var Promenaden for længe siden endt
og Pavillonerne vare lukkede. Lygten skinnede dunkelt paa
det store Skilt ved „alte Stadt London“ og kun hist og her
ravede en enkelt Svirebroder nynnende hjem fra sallou
d'Apollon, oppasset og standset undertiden af et offentligt
Fruentimmer. Maanen spillede sig stille i Alsteren, og kun
af og til raabte Nattevægteren hvad Klokken var fra Michael-
liåtaarnet; men paa „Jungfernstieg“ gik endnu to underlige
Skikkelser frem og tilbage og syntes ikke at tænke paa Hjem-
met, skjøndt den skarpe Vind rystede Bladene af Træerne om-

kring dem, og de flyvende Skyer tidt fordunklede Maanen i den kolde Septembemat. En ung, forthaaret Pige gik, skjælvende af Kulde, ved en gammel Jødes Side og syntes at træste ham med en venlig, deeltagende Stemme, og Jøden var den gamle Philip Moses.

„Du fryser, mit Barn!“ — sagde den Gamle og slog Sligen af sin sønderrevne Lalar om hendes Skulder — „Lad mig følge dig tilbage til din Morbroders Hus! men jeg træder ikke over hans Dørtærffel: det svor jeg ham til, da han holdt Bryllup med den forførte Christenpige. 3 Dag har den tredie Sen luft Døren efter mig, og af Døttre har jeg jo ingen meer paa Jorden — jo dig har jeg dog endnu, du er min fromme Rachels Datter! — Nu kom, lad mig følge dig tilbage! Det er haardt nok, du er fader- og moderløs og dine christne Mesterses Tjenerinde; for min Skyld skal du ikke blive husvild. Stakkels Benjamine!“ — vedblev han, da Maanen nu just belyste hendes fromme, barnlige Ansigt, og han saae Taarerne glindse i de lange sorte Dienhaar — „saa holdt du dog endnu saameget af din gamle, strenge Bedstefader, at du ikke frygtede for at løbe ud til mig paa vor Forsølgelsesdag, da jeg gik ene udstødt blandt vore Fjender!“ —

„Ak, du kjære, gamle Bedstefader!“ — svarede Benjamine — „hvor kunde Morbroder Samuel være saa ond imod dig! Men alle mine Morbrødre ere dog ikke saa slemme som han; hos Daniel har jeg det hveranden Uge ret godt, og hos Isaa er man nu ogsaa ganske venlig imod mig, siden jeg er bleven stor og kan gaae Lante til Haande i Rjokkenet. Gaa nu med mig til een af dem! deres Koner og Svogre hade os ikke som de andre Christne, og eet Sted maa du dog være. Siden Morbroder Samuel er bleven saa rig, fjender han jo Ingen af sine fattige Frænder mere. Hvorfor

har du ogsaa heller villet være hos ham end hos de Andre? Saaledes som han har handlet imod dig idag kunde dog vist ingen af de Andre have baaret det over deres Hjerte. Hos Isaaak har du jo ikke forsvoret at komme; saa følg mig da derhen! der skal jeg blive hos dig og pleie dig, og der skal de mange, deilige Børn holde af dig og lære Historierne af dig om Joseph og hans Brødre og om den lille Benjamin, min Navne, ligesom du lærte mig hos Moder Rachel, da jeg var lille. Kom, Bedstefader, kom! inden det bliver Dag og vore Forfølgere vaagne! I denne Trængselstid maae vi dog holde os sammen — vi forhadte, ulykkelige Flygtninge."

"Hos min Søn Isaaak var jeg ikke i fem Aar" — sagde den Gamle langsomt — "hvormange Børn er det han nu har?"

"Af, veed du ikke engang det, Bedstefader! og det er dog din egen Søn — nu har han jo den femte Søn i Buggen."

"Er hans christne Kone god imod ham? — forventer hun ikke hans svage Hjerte fra Jehova og vore Fædres Tro og Stikke? i Synagogen har jeg ikke seet ham siden; men Børsen forsommer han vist neppe."

"Kom med hen til ham, Bedstefader! og du skal see, han er bedre, end Samuel, skjendt han ikke kommer i Synagogen og lukker kun Boutikdøren paa Klem om Løverdagen. Hans smaa Dreng vil du vist holde meget af, om ogsaa Tante forkjæler lidt den ældste. De har alle lyst Haar og smukke blaae Dine ligesom Moderen. Der kommer ogsaa mange Christne i Huset, og den gode Maler Beit lærer mig undertiden at tegne, naar jeg er der; men du hader jo dog ikke alle Christne, fordi nogle af dem nu hade os og ere onde imod os? du dømmes dem dog ikke alle saa haardt som disse vore fjærlighedsløse Forfølgere?"

„Nei, mit Barn!“ — svarede den Gamle — „vel er den store Menneskekjærlighed just hvad de Christne bedst troe at have lært af deres vise, ullykkelige Profet, men hvad de dog nu saa slet vise os i deres Gjerning; dog være det langt fra mig at fradømme dem den! — Randsag dig selv, før du dømmes Andre! — hedder vor Kjærlighedslov — saa skal du finde Forsoning i Hjemfølgelsens Time. Men gaa nu ikke længer her saa silde, min Datter! det kunde give dit gode Navn til Pris for Bagvasterens Lunge, skjøndt det er en Kjærlighedsgjerning, du øver, hvorfor den Herre Zebaoth skal velsigne dig i din Alderdoms Dage. Lad mig kun tilbage paa de vilde Stier! — Herren kan ogsaa sende mig en Navn i min Drøm, om han vil. Mit Paulun er nu det store Herrens Tempel, hvor Sol og Maane ere Høialterets Lys, og de fire Verdens-Hjørner Tabernaklets Piller — see derfra skal hans mægtige Cheruber nu lovprise hans Navn for mit Dre som med Klang af store Basuner, naar Nattens vilde Storme fuse i mit Haar. Lad mig gaae, mit Barn! og græd ikke fordi jeg vandrer saa ene! jeg vil heller gaae husvild paa Jorden, end laane Tag i Forargelsens Bolig — jeg vil heller stenes af de Christne, end haanes, som et Almisselem, af min egen Slægt og selv maaste høre det, naar jeg ikke kan see Forargelsens Vederstyggelighed og tie.“

„Nu vel, saa bliver jeg hos dig“ — sagde Benjamine — „saa maae de Christne stene mig i dine Arme!“

Den Gamle taug, og en haard Kamp syntes at foregaae i hans Hjerte. „Kom da, mit Barn!“ — sagde han endelig og greb Benjamine ved Haanden — „for din Skyld vil jeg taale Forsmædeljen og tigge Husly hos den Søn, som havde en fremmed Kvinde kjærere, end sin Faders Velsignelse.“

De gik nu tause ned paa „Høpfenmarkt“ og ringede paa ved Klædehandler Isaaks Dør. „Er det Nogen af vores Folk?“ — hvistede en ængstelig Stemme ud af Vinduet. Philip Moses svarede paa Hebraisk, og lidt efter gik Gadedøren op.

Isaak modtog sin gamle, forladte Fader, som det lod til, med oprigtig Glæde, men dog halv forlegen og urolig over de daglige Vebreidelser, han nu alt forudsaae, og den Forstyrrelse i hans huslige Liv, som han befrygtede af den strenge Rabbin. Men den fælles Nød og Trængsel drog Hjerterne sammen. Vel var Isaaks Hus endnu forskaanet for al Ulempe, da han ved sit christne Egtteskab og sin hyppige Dmgang med Christne syntes ganske adskilt fra sine Egne; men han levede dog i bestandig Frygt for det fjendtlige Sindelag mod Jøderne, som nu virkelig var udbrudt i aabenbare Voldsgjerninger, og han søgte forgjæves ved sin Dmgang og Levemaade at skjule den Deeltagelse, han hemmelig tog i sin ulykkelige Nations Skjæbne. Med oprigtig Harmen hørte han nu hvorledes hans rige Broder Samuel havde krænket den Gamle; og han bad Faderen glemme Alt og være som hjemme i hans Huus. Men han besluttede dog tillige, ikke at lade sin Husfred og daglige Levemaade forstyrre ved den Gamles Fordomme, som han mente man kun maatte bære over med og beklage. „Som min Gjest, vil han finde sig i Husets Skik og Brug“ — mente han — „naar han først bliver vant dertil, og vi ikke begynde anderledes, end vi kan holde ud.“

„Din Broder Samuel har ikke æret sin Fader, og det kan ikke gaae ham vel paa Jorden“ — sagde Philip Moses, og syntes at læse i Sønnens Ansigt hvad der foregik i hans Sjæl — „men Herren give ham og vort Folk Kraft til Omvendelse og lade ikke sit vrede Ansigt falde paa os til For-

dærbelse! Mine Dage ere ikke mange" — føiede han alvorlig til — „men havde det ikke været for min troe Benjamins Skyld, havde jeg dog heller villet udvandre i den vide Verden, end sætte dit Hjerte, min Søn, paa en Prøve, som jeg frygter er over dets Kræfter."

Isaaks Kone blev ilde tilmode, da Benjamine kom ind til hende i Sovestuen og fortalte hende hvad der var skeet.

„Det gaer aldrig godt" — sagde hun — „skal vi nu have den gamle Straffeprædikant her i Huset. Mig hader han allerede fordi jeg ikke er af eders Nation; for min Skyld har han jo aldrig før sat sin Fod her i Huset."

„Nei, Bedstefader hader ikke de Christne" — sagde Benjamine glad — „nu bliver han jo her og bringer Lykke og Velsignelse i Huset. Ikke sandt, bedste Tante, den lille, blaae Stue maa jeg udbrømme til ham og saa blive her hver Dag til Bedstefaders Pleie? Hos Morbroder Samuels turde jeg jo aldrig komme til ham, og han har dog holdt saameget af mig fra jeg var ganske lille."

„For det Første kan det vel ikke være anderledes" — svarede Tanten fortrædelig — „Gjør kun Stuen da istand til ham, Benjamine! men gjør du mig for meget Væsen af ham eller gjør mig for mange Ophævelser med dette nye Huskors, saa sender jeg dig tilbage til Daniels. For det Første kan du ogsaa blive; men hold ham saa meget som muligt fra Børnene og os Andre! vi kan have Plage nok med ham ved Middagsbordet."

„Stakkels, stakkels Bedstefader!" — sukede Benjamine hemmelig og gik grædende fra sin ukjærlige Tante, som vel ofte før havde givet hende haarde Trettesættelser, men dog aldrig frænknet hende saa bittert i Sjælen som nu.

Isaak havde siden en ubehagelig Ægtefæls-scene og en

heftig Ordstrid med sin Hustru om den Gamle, som han ikke kunde negte Plads i sit Huus, hvor mange Betænkeligheder han ogsaa selv gjorde sig derover.

Næste Dag var det Løverdags. Gamle Philip Moses holdt Sabbath paa sit Børelse og bad for sit ulykkelige Folk, men forstyrredes ofte smerteligt i sin Andagt, naar han hørte sin Søn tale høit i Bodnen for sine Barer og rasle med Sølvpenge paa Disken, medens Konen i de andre Børelser havde travlt med Rengjøren og anden daglig Husgjerning, hvormed Benjamine maatte gaae hende tilhaande. Han hørte ofte hvor Tanten skyndte paa hende, og hun havde neppe faaet et Dieblig Tid til at liste sig ind til den Gamle for at sige ham et venligt Godmorgen og bringe ham Frokosten. Han saae da vel, at hun havde grædt, men vilde ikke berøve hende den Glæde, at troe, hun havde skjult det for ham.

Philip Moses laae med sit gamle Hoved tilhyllet i Støvet og bad, da Benjamine kom igjen og kaldte ham til Middagsbordet. Hans Svigerdatter havde flygtigt bedet ham tage tiltakke med Husets Leilighed, uden at kunne eller ganske at ville skjule sin Misfornøielse, og den Gamle sad nu taus ved Bordet, uden at nyde synderligt af de fremsatte Spiser; thi det Meste var netop saadanne Ting, som den mosaiske Lov paa det Strengeste forbød. Sønnen syntes Intet at mærke dertil; kun den stakkels Benjamine saae det og hungrede ogsaa. Der blev fortalt om Tumulten forrige Aften og at der ikke var et helt Vindue i Samuels og flere af de anseligste Israeliters Huse; et Par omløbende Schafferjøder vare endogsaa blevne ilde medhandlede paa Gaden.

„Hvorfor gjøre de Rige ogsaa disse store Figurer!“ — sagde Isaa — „og hvorfor søge de Fattige ved unyttige Særheder at drage Folks Opmærksomhed paa sig!“

„Er du bleven, Christen? min Søn!“ — spurgte den Gamle — „eller er det maaske ikke Sabbath idag?“

„Jeg holder mig til Fædrenes Forrifter“ — svarede Sønnen — „i hvad jeg anseer for Vigtigt og i hvad der passer sig til vor Tid og til de Begreber om Helligt og Vanhelligt, som min Fornuft og Samvittighed erkjender. Jeg vilde ønske, min Fader kunde gøre det Samme og ikke forargedes over hvad jeg anseer for ustyldigt.“

„Min Svigerfader maa tage til Laffe med Løverdagskøst!“ — sagde Husmoderen nu og rakte ham med ubetænksom Ligegyldighed en Tallerken med Flestesteg — „Idag er hele Huset i Uorden“ — svarede hun undskyldende til, da han taus stødte Tallerkenen tilbage — „og jeg har ikke været betænkt paa Gjester, som skal have det paa anden Maade, end vi ere vant til.“

Der blev nu en forstemt Tausshed ved Bordet, og Isaaak gav sin Kone et bebreidende Blik, som hun ikke lod til at bemærke. Den Gamle gjorde en Bevægelse, som han vilde reise sig; men hans Dine faldt paa Benjamine; han taug og blev siddende. Men hvad Benjamine læste i den tause Bedstefaders Ansigt tvang en hemmelig Laare frem i de deilige, forte Dine, som hun forlegen slog ned, medens hun, uden at vide det, smuldrede sit Brød i smaa Krummer paa Dugen. For denne sin lille Skjodesynd fik hun nu atter en skarp Trettesættelse af Tanten, med en uskaansom Grindring om, at det ikke var Tider til at lege med Brødet i. „Det var godt“ — hed det — „om man havde Noget til at putte i Munden paa dem, der Intet havde.“

„Kone!“ — hvistede Isaaak til sin Hustru, da de reiste sig — „det var ikke efter Aftale.“

Da den gamle Rabbin var ene med sin Søn, saae han ham alvorlig og længe i Dinene. „Sig mig det kun rent

ub, min Søn!" — sagde han nedbøiet — „den graae, gammel dags Jøde er dig og din Hustru en ubuden Gjest, som I vel blues ved at tillukke Døren for, men ikke ved at række Malurtbægeret til Velkomst, og min stakkels Benjamine er en Betlerste her, til hvem I ikke har mange Krummer Brød tilovers."

„Hvorledes? min Fader!" — stammede IsaaK — „fulde min Kone — tilgiv hende! — en Ubetænkksomhed har jeg selv mærket, som har smertet mig."

„IsaaK! IsaaK!" — vedblev den Gamle — „hvi hæver din Stemme — og hvi flygter dit Blik for mit Aasyn? — endnu vil jeg kalde dig min Søn og dvæle en Stund, for at see, om du kan frelses. Dit Hjerte var dog ikke ondt, IsaaK! men det gif dig som de Sønner af Israael, som hos de Fremmedes Døttre forglemte Fader og Moder og den Herre, som uddrog dem af Ægypten — de saae aldrig det forjættede Land."

„Lad ikke mit Ægteskab længer fortørne dig, min Fader!" — begyndte nu IsaaK — „og forarges ikke over min huslige Levemaade! Betænk, at jeg er kommen et halvt Aarhundrede sildigere til Verden end du! Meningerne forandres med Tiderne, og i de Forhold og Forbindelser, jeg er kommen, har jeg lært at see Meget i vor Religion og vor Stilling til den øvrige Verden i et ganske andet Lys, end du. Blind maatte jeg vel være, om jeg ikke saae, at vort Folk er det mærkværdigste paa Jorden og uudsletteligt selv i sin Undergang og Udspreddelse mellem Folkene i Verden; men derfor troer jeg ikke, at vi saaledes udbortes skal adskille os fra alle andre Mennesker evindeligt. Indvortes kunne vi kun virkelig være, hvad der hemmelig maa styrke os i enhver Undertrykkelse og hæve os høit over vore Undertrykkere og Foragtere, selv naar vi maae ydmyge os til at krybe i Støvet

for dem; men udvortes maae vi smelte sammen med de store Folkemasser, som ellers vilde knuse os i vor Haardnakkethed."

"Forstaaer jeg dig ret, min Søn! saa mener du, vi kunne vedblive at være Israelliter, naar vi antage christne Skikke og Sæder, og at vor Slægt kunde bestaae, uagtet vi opløste den selv og blandede vort Blod med de Fremmedes" —

"Som Folk og Stat, ere vi jo dog opløste" — vedblev Sønnen — "og med Jerusalems Tempel er vor udvortes Gudstjeneste sjunken i Grus. Troer du ikke, at hvis vor store Lovgiver havde levet i vor Tid og i dette Land, han da havde givet os ganske andre Love og Bud?"

"Ogsaa om at frygte den Herre Zebaoth og ære sin Fader og Moder?" — spurgte den Gamle.

Nu kom der Nogen ind, og Samtalen var afbrudt.

Om Aftenen var Isaak ikke tilstede. Men nogle af hans Kones Frænder vare komne i Besøg tilligemed et Par unge Modegjekke fra Nabolaget. Ingen syntes at lægge Mærke til den gamle Philip Moses. Han sad stille i en Krog og hørte nogle af de unge Herrer lee høit og more sig over „Jødeoptøierne“, som de mente snart vilde begynde igjen. Iblandt de Fremmede var ogsaa en ung, smuk Mand i gammeltydsk Dragt og med lange, gule Loffer om den hvide Krave. Det var den unge Maler, Beit, som nylig var kommen tilbage fra Rom, hvor den Dragt var almindelig blandt Kunstnerne; ogsaa over ham havde de unge Herrer opholdt sig, af Frygt for at han vilde gjøre dem Rangen stridig med at indføre nye Moder i Hamborg; men dertil havde Beit slet ikke lagt Mærke. Han var en Søn af den gamle Doctor paa „Hopfenmarkt“, som var Husets Læge. Ved Faderen havde han faaet Afgang der i Huset, som Tegnemester; men hvad der drog ham did var især Benjamins skønne Ansigt, der havde en særdeles Interesse for ham, som

Konstner. Han havde hidtil ingen Deel taget i Samtalen, men stod ved Vinduet og talte sagte med Benjamine om den gamle, ærværdige Bedstefader, som han strax havde bemærket og hilset med den Ærbødighed, hans Alder og ædle Udseende opvakte, og over hvis skønne, patriarkalske Udseendes hoved han ret havde glædet sig. Nu hørte han hvorom Taleren var og vendte sig hastig fra Benjamine, for ved et lykkeligt Indfald at give Samtalen en anden Vending; men de ubetænksomme unge Herrer kom snart igjen tilbage til deres overgivne Spas over de mange comisse Optrin, Tumulten igjen havde foranlediget, og de syntes over deres egne Bittigheder rent at forglemme i hvis Hus de vare og hvem der var tilstede. Derom erindrede nu Beit dem paa saa tør og træffende en Maade, at de gik bestaumede og forbittrede bort og hvistede ham kun et Par Ord i Øret om at de imorgen tidlig vare at finde paa Vincent-Bastei ved Obeliscen. Men det var der Ingen, der hørte, uden Beit selv, som lovede sig et mere morsomt Optrin ved det Stævnemøde, end Forsølgelses-Scenerne, de unge Herrer nylig havde fundet saa latterlige.

Men hermed var Striden ikke tilende. Et Par aldrende Ridsmænd toge paa en Maade deres bortgangne Benner's Parti og syntes idetmindste ikke at misbillige den Tugtelses-Act, det længe udsugede Folk, som de gikret sig, selv nu tog sig over deres privilegerede, israelitiske Blagere.

Da tog Beit igjen Ordet og nedrev med Barme det hadefulde, uchristelige Sindelag, som kunde fornede Christne til skammelig at bryde den Fred, Staten i Alles Navn frivillig havde tilstaaet et landflygtigt, værgeløst Folk. „Vi klage over, at de hade og bedrage os“ — sagde han — „elste vi da dem, naar vi vil stene dem? bedrage vi dem da ikke langt værre, idet vi bryde Tro og Love og svige det

Sikkerhedsløfte, vi har givet dem, som vore Medborgere? Retfærdigt var det, om vi taalte dem, smukt, om vi selv vare bedre, og christeligt, om vi kun tvang dem til at elske os. Men det skeer ikke ved Had og Haan og Forfølgelse, det skeer ikke ved uædel Grusomhed mod Bærgløse."

Benjamine belønnede sin Nations varme Forsvarer med et venligt, taknemmeligt Blik, og den gamle Philip Moses reiste sig nu høi og stille fra sin Krog. „Retfærdig er vor Ydmygelse for Herren" — sagde han — „men uretfærdig og uren er den Menneſtehaand, som ydmyger os. Modtag en Oldings Takſigelse" — her vendte han sig nu til den unge Beit — „fordi du ikke iſtemmer Forfølgernes Raab og ikke løfter Stenen imod os i vor Forhaanelses Tid, men har et Kjærlighedsord tilovers for Herrens nedſjunkne, ydmygede Folk i vor Hjemſøgelses Time!"

„Hvem er den underlige Gamle? — han taler jo som en Bibel" — sagde de Fremmede til hverandre og studsede.

Iſaaks ældſte Søn, som var en Dreng paa fem Aar og var Moderens Diſten og udtrykte Billede, havde hele Dagen gaaet og ſeet paa den Gamle, ſom paa et Vidunder. „Er du ikke en Jødepræſt?" — ſagde han nu og nærmede ſig driſtig — „ſj, hvilket langt, ſtygt Skæg du har! — Kom ikke til Vinduet! ſaa ſlaae de vore Ruder ind, ſiger Moder."

„Det er jo din Bedſtefader" — hviſtede Benjamine — „ham ſkal du holde af og være artig imod, Carl!"

„Na, Snak!" — raabte Drengen og loe — „har jeg en ſkagget Smaus til Bedſtefader, ſom ikke tør ſpiſe Fleſk? nei, ham ſkal vi lege Hey Hey med, ſom de andre Dreng!"

Benjamine græd og holdt Drengen for Munden, at den Gamle ikke ſtulde høre hvad han ſagde; men den ulykkelige Bedſtefader havde hørt hvert Ord, og i hans eget Barnebarns Mund flang Forfølgelsesordet ham ſom den giftigſte Haan-

latter fra Gehenna. Han opløstede sin Haand som for at knuse den Slange, der havde hvislet i hans Dre, og nedtordne Forbandelsen over sin egen Slægt. — Da traf ham Benjamines Taareblik — han lod Armen synke og stod bleg og taus med de stirrende Dine heftede paa Jorden.

Idetsamme traadte IsaaK ind og saae de forlegne Ansigter omkring sig; thi der var Ingen af de Fremmede, som jo havde Medsynk med den Gamle og bluedes ved den Forhaanelse, han led blandt sine Egne. Nogle vare allerede gangne bort, og de Andre fulgte efter.

„Hvad er her paa Færde?“ — spurgte IsaaK og saae paa den forstenede Gamle med et mistænkeligt Sideblik til sin Kone — „har Nogen fornærmet min gamle Fader?“

„Hvad kan jeg for hvad det uskyldige Barn der sladderer?“ — svarede hans Kone. „Kom, min Dreng!“ — vedblev hun, idet hun tog sin lille Dndling ved Haanden og gik ud af Stuen med ham — „herester tør Ingen af os mere lukke Munden op i vort eget Hus.“

Den unge Beit stod, blussende af Harm, med Benjamine hos den Gamle og havde taget ham varmt deeltagende i Haanden; men Oldingen stod endnu der, som livløs, med Dinene stift fæstede paa Gulvet. Nu saae han sig om, som han vaagnede af en Drøm, og da han saae sin Søn staae for sig, styrtede Taarerne ned ad hans blege Kinder i det lange, hvide Stæg.

„Farvel, min Søn!“ — sagde han og lagde sin Haand paa Sønnens Hoved — „Herrens Haand har straffet dig håardt for din Afvendelse — jeg vil ikke forbande dit Hus — men jeg gaaer, førend det nedstyrter over mit Hoved.“

Med disse Ord gik han bort, og Sønnen vovede ikke at holde den fortørnede Fader tilbage. Men Benjamine fulgte grædende efter ham, og den unge Beit fulgte i nogen

Frastand dem begge, for i Nødsfald at beskytte de Ulykkelige mod den urolige Pøbel. Thi man begyndte nu allerede at fornye den forrige Aftens Tumult, og der var flere Mennesker forsamlet paa Gaden, end sædvanlig.

Veit saae den Gamle tage Veien til Altonaerporten, med Benjamine ved Haanden, som han forgjæves havde bedet gaae tilbage, og deres deeltagende Ven tvivlede nu ikke paa, at den Gamle jo vilde udvandre af Byen og maasse søge et Fristed i Altona. Han besluttede at følge efter dem did og skaffe dem Husly hos en af sine Bekjendte der. Men i Trængselen og Mørket kom de ham af Syne, og førend de naaede Altonaerporten, bleve de standsede og forhaanede af en Hob Gadedrenge og berusede Haandværksvende, som løb fra Gade til Gade og sloge Vinduer ind hos alle Tøder.

„Hep! Hep!“ — raabte Forfølgerne — „hvor vil du hen med den smukke Pige? gamle Smaus!“

Nogle rykkede ham allerede i Stægget, og Andre begyndte at ville tillade sig Uanstændigheder mod den dødblege forfærdede Benjamine. Men da gjorde Veits Ziegenhainer-Stof Blads blandt den forvorpne Pøbel; mange brave Hamborgere ilede ham velvillig til Hjælp, og medens Vagt og Politi adspalttede Forfølgerne, førte Veit begge sine Flygtninge gennem en Port, som havde Gjennemgang til en Sidegade. Efter adskillige Omveie bragte han dem endelig i fuldkommen Sikkerhed hos sin Fader, den gamle Doctor Veit, som med Deeltagelse og Menneeskjærlighed kom de Ulykkelige til Hjælp med hvad hans Hus og Konst formaaede. Benjamine var halvdød af Skræk, og den ulykkelige Gamle sank bevidstløs til Gulvet over Dørtærskelen.

Da den Gamle var bragt til Live igjen, saae han vilbt omkring sig, som en Rasende; han rev Haaret af sit Hoved og raabte med den mishandlede Profet: „forbandet være

den Dag, paa hvilken jeg blev fød! — den Dag, paa hvilken min Moder fødte mig, skal ikke vorde velsignet. — Forbandet være den Mand, som bragte min Fader et godt Budskab og sagde: dig er født et Drengbarn, som glædede ham saare! — At man ikke dræbte mig af Moders Liv! — at min Moders Liv ikke blev min Grav og hendes Liv havde blevet frugtsommeligt evindeligt! — Hvorfor kom jeg ud af Moders Liv til at see Møje og Sorg, og mine Dage skulde endes med Skamme!”

Han faldt atter tilbage i sin bevidstløse Tilstand, og en heftig Feber afløste nu hans voldsomme Sindslidelser og syntes ligesom at dylse hans Smerte i Blund. Men den kom dog ofte voldsom tilbage i hans Drømme og Feberfantasier, hvori han ofte med Job forbandede sin Fødselstid og med Profeterne saae sit ulykkelige Folks Undergang og Jerusalems Udælgelse. „See!” — raabte han da — „see, hvor de beleires og trænges! — hør, hvor de hyle og jamre! — see, hvor de maae æde deres Sønners Kjød og deres Døttres Kjød og hver sin Vens Kjød! — see, hvor de falde ved Sværdet for deres Fjenders Ansigt og deres Haand, som søge efter deres Liv! — og see, hvor deres døde Kroppe henkastes til Spise for Himlens Fugle og de vilde Dyr paa Jorden! — og det er mine Børns Skyld altsammen — See dem!” — jamrede han og vred sine Hænder — „See dig, fortabte Israael! du synker i det glødende Gehenna og forgaaer, som Sodoma og Gomorra, i dine Synders Mangfoldighed.” —

Naar han saaledes ængstedes, sad Benjamine ved hans Side og bad eller læste for ham i den gamle Reits Bibel, til han fik Fred og de skrækelige Synet forsvandt.

Den gamle Doctor Reit havde gjort sit Huus til et Fristed for de Ulykkelige, og hans Søn, den unge Maler, sad

ofte hele Dagen med Benjamine hos Oldingen og deeltog stiftetvis med hende i at vaage over ham. Tidt, naar Benjamine havde læst den Gamle til Ro og sad stille med den hellige Bog ved hans Leie, medens han slumrede, og det herlige Oldingsaaahyn smilede beroliget til hende i Drømme — sad Beit med sin Pensel ligesom dem og afbildede dem begge. For Benjamines Sjæl gik et underfuldt Lys op ved hvad hun læste for den Gamle og hvad hun taledes med den fromme Maler om den hellige Bog, som indeholdt Kilderne baade til hendes og til hans forffjellige Troesbekjendelse.

En Dag var Beit kommen hjem med Armen i et Klæde og foregav at have stødt sig ved et Fald. Men han havde feet sig nedt til med Kaarden at tugte hine to overmodige, unge Modegjefke, som forgjæves havde ventet ham paa Vincent-Bastei hin Morgen, da han ikke kunde forlade sine Flygtninge. De havde pralet saa Iydeligt over deres Mod og gjort sig saa Iystige over Beits Udebliven, at han tilsidst havde lært dem idetmindste at nedstemme Tonen i sex Uger under Saarlægens Haand. Beits eget Saar var ubetydeligt; saa Dage efter var Bindet af Armen, og han kunde uhindret føre Penselen igjen. Benjamine havde han Intet sagt derom; men hun formodede hvad der var hændet, og hun velsignede ham i Stilhed for den ædelmodige Iver, hvis krigeriske Følger han i sin fredelige Stilling selv skjulte, som en daarlig Ubefindighed.

Imidlertid blev den Gamle daglig bedre. Hvad Beit følte for den skønne Jøvinde var snart ikke længer nogen Hemmelighed for ham selv, og hun saae det tusinde Gange om Dagen i hans stille, fjærlighedsfulde Blik; hun herte det hvert Dieblif i den Tone, der ledsagede ethvert af hans ubetydeligste Ord. Hans Billede havde ogsaa bestandig staaet skjønt og elskeligt for hendes Sjæl fra det Første, hun saae

ham, men især siden hin Aften hos Morbroderen, da han med ædel Harmø drev Spotterne fra Huset og saa varmt forsvarede hendes ullykkelige Nation mod deres Forfølgere. Og nu hans Kamp for dem siden og den Deeltagelse, han fra hint Dieblif havde viist hende og den kjære, gamle Bedstefader — den Bøstedenhed og Skaansomhed, hvormed han stulte enhver Velgjerning og ethvert Offer, han bragte de Ulykkelige — alle disse Træk af en ædel fintfølende Sjæl udviklede umærkelig den unge, opvoksende Kjærlighed under Taknemlighedens hellige Hylster. Men endnu havde Ingen af dem røbet med et eneste Ord, hvad dog Ingen af dem længer kunde tvivle paa.

Nogle Uger vare forgangne. Forfølgelseskraseriet mod Jøderne var ophørt. Der var atter roligt i Hamborg, og de forfulgte Israelliter turde atter lade sig see paa Gaderne, uden at spottes eller mishandles. Men Aviserne fortalte nu hvorledes det samme Raseri havde udbredt sig til andre Stæder, og fra Kjøbenhavn og næsten alle danske Byer hørte man lignende skammelige Optrin.

Den gamle Philip Moses stod nu op fra sit Sygeleie; men hans Gang var langsom og vaklende. Derimod syntes hans Ansigt langt mindre strengt og forstenet. Det var ligesom en venligere Aand var faret over ham og havde efterladt en sølsom Glæde i hans Dine: det var som hans Sjæl var kommen Forsoningen og Forklarelsen nærmere.

Det var ham længe ubegribeligt, at det var Christne, han maatte takke for sit Liv og sin kjære Benjamins Redning; thi fra Overfaldet paa Gaden havde han ikke vidst hvad der var foregaaet med ham.

Hans Søn Samuel, den rige Juveleer, var imidlertid pludselig, ved et fremmed Handelshuses Fallit og egne uheldige Spekulationer, aldeles ødelagt. Som en Betler, havde

han forladt Hamborg og var endogsaa bleven overfaldet og mishandlet paa Flugten. Skjøndt enhver brav Hamborger misbilligede denne Grusomhed mod en værgeløs Flygtning, havde dog Ingen stor Medlidenhed med ham, især for hans Dpførsel mod Faderen, hvem Alle ærede, som den Retstafnefte af hele hans Nation, og over hvem en Efterglands endnu syntes at være udbredt af de store Lys, som i Macca-bæernes og Profeternes Tider havde gennemstraalet dette forunderlige Folk.

De sidste Gjenvordigheder havde ogsaa knækket de hamborgske Israelliters Overmod. De begyndte atter at tye til deres Præster og den længe forladte Synagoge. Der kom nu ogsaa Bud til den gamle Phillip Moses, at Menigheden ønskede ham tilbage i sit Samfund og havde ved et Sammenstod sørget for hans Ophold og tilkommende Uafhængighed af Slægt og Venner. Thi han havde ofte forudsagt og truet dem med hvad der nylig var skeet, hvis de ikke ombvendte sig, og de begyndte nu at ære ham som en stor Jehovas Mand, over hvem de gamle Profeters Mand endnu hvilede.

„Vil du nu ombvende dig, Israel!“ — sagde den Gamle til sit Folks Udsendte — „vil du afdøe dit Hjerte fra Ondskab, saa skal Herren atter vende sit Ansigt miskundelig til dig og ikke beholde sin Vrede evindeligt. Thi Bjergene skulle vel vige og Høiene bevæges, men min Miskundhed skal ikke vige fra dig og min Freds Pakt ikke bevæges, sagde Herren, din Forbarmer. See! han har været vor Husbonde og vil være det til Dagens Ende. Den Stund skal visseelig komme, da Herrens Forløste skal komme tilbage og komme til Zion med Frydefang, og evig Glæde skal være over deres Hoved; Fryd og Glæde skal de bekomme, og Sorrig og Suf skal flye fra dem. Sandelig! Israels Frelse er Herren vor

Gud; ham skal jeg endnu bringe et Forsoningsoffer for mit revsede Folk, inden jeg indvandrer til Fader Abrahams Hvile."

Da nu Philip Moses tog Benjamine ved Haanden og traadte frem for den gamle Doctor Weit og hans Søn, for at tage Afsked og endnu engang bede Herren velsigne dem for al den Menneskekjærlighed og Bistand, de havde ydet dem — da saae de unge Mennesker smertelig paa hinanden og Taarterne styrtede dem begge af Vinene.

"Ja, Benjamine! nu seer jeg det — du elsker mig, som jeg længe har elsket dig" — sagde den unge Weit pludselig og greb hendes Haand, og førend Benjamine kunde besinde sig, laae de begge for de Gamles Fødder og bade om deres Velsignelse.

Begge de Gamle traadte forbausede tilbage.

"Havde jeg tænkt derpaa, min Søn!" — sagde Fader Weit — "havde det vel været bedre, du var bleven i Rom. — Hvorledes skal Dette blive muligt? eders forstjellige Troesbekjendelse" —

"Benjamine er Christen i Hjertet" — sagde Sønnen hastig, idet han reiste sig og havde den skjælvende Pige — "ved denne ærværdige Oldings Sygeleie har hun læst vore hellige Skrifter, og deres Guddommelighed har gennemtrængt hendes Sjæl" —

"Er det Sandhed? Benjamine!" — spurgte gamle Philip Moses og blegnede.

"Ja, Bedstefader! saa er det i Sandhed!" — svarede den fromme Pige og omfavnede Oldingens Knæ — "det var Christi Ord, jeg læste for dig, naar du i din Sjæleval forbandede din Fødselstid; det var Christi Ord, som gav dig Fred, naar du med Profeterne fordømte dit Folk og saae os synke i den evige Fordømmelse!"

„Du er Christen i Hjertet, Benjamine! og elsker denne Christen?“ — spurgte den Gamle langsomt og vaklede.

„Ja, Bedstefader! ja, saa er det i Sandhed!“ — vidnede den bævende Pige og badede hans Knæ med sine Taarer.

„Ogsaa du, Benjamine! — ogsaa du, min Rachels Datter! — mine gamle Dages sidste Trøst! — ogsaa du?“ — Her kvalte Taarerne den Gamles Stemme; han indhyllede sit Hoved taus i sit Klædebon og vaklede mod Døren.

„Farvel da for denne Verden!“ — sagde Benjamine til den blegnende Beit, idet hun med pludselig Sjælsstyrke løsrev sig af hans Arme — „hvor Loven er Kjærlighed og Retfærdigheden Naade, hvor Jehova og Kristus ere Gæt, der ere vi det ogsaa evindeligt. Tag mig med dig, Fader!“ — sagde hun derpaa og styrtede efter den Gamle — „tag mig med dig og lad mig døe i dine Arme! men fordøm mig ikke i min Dødsstund! hvad der er skeet i min Sjæl var den Høiestes Villie.“

„Tabt — for denne Verden“ — sukede den unge Beit og sank til Faderens Hjerte, da Døren lukkedes mellem de Elskende — og deres Kjærlighedshaab syntes udslukt for Jorden.

„Hvad har du for? min Søn! du gaaer jo som en Drømmer, og hvad skal den Indpakning til?“ — sagde den gamle Doctor paa „Hopfenmarkt“ nogle Dage efter til sin Søn. — „Er din Kjærlighed saa heftig, at den ikke mere staaer til at overvinde, og elsker Pigen dig saa høit, som det lader til, saa har jeg jo Intet mere derimod, og gamle Philip Moses er vist for ædel en Mand til at ville eders Ulykke.“

„Jeg ærer ham fast som en hellig Profet“ — svarede Sønnen — „om han ogsaa nu lægger mig i Graven. Jeg

har talt med ham, Fader! hans Strengthed vilde jeg have bekæmpet; men hans Mildhed afvæbnede mig, og hans Kjærlighed knuste mit sidste Haab. Jeg seer det: han kunde af Taknemlighed nu selv maatte lægge vore Hænder i hinanden; men hans gamle Hjerte vilde kliste derved, og jeg maatte anklage mig, som hans og Benjamins Morder. Han er uroffelig i sin Tro, den Gamle, og maatte fordømme Benjamine i sit Hjerte, hvis hun frafaldt for hans Dine eller modtog mig — selv af hans Haand."

"Men hun er jo allerede frafalden i Nanden — hun elsker dig jo og har bekjendt det for den Gamle — og han fordømte hende ikke derfor."

"Men han maatte det, hvis hun ved en offentlig Gjerning bekræftede det. — Han elsker hende saa høit som sin Sjæl — men han vilde fordømme sin egen Sjæl, hvis den veg fra Jehova, som han kalder det."

"Saa giv Lid, min Søn! den Gamles Dage ere ikke mange. Han faldt med Døden i sit Hjerte over min Døtterskel."

"Ak, Fader! du kjender ikke Benjamine — hendes Hjerte vil maaskee bryde derved; men hun vil ikke være den Døde mindre tro, end den Levende. Dog Synet af min Smerte skal ikke forstyrre den Fred, hendes stillere Sjæl maaske selv i Forsagelsen af sin Lykke vil finde. Lad mig reise, min Fader! for mig er der intet Haab mere om Lykke i Verden; men Fred vil jeg søge i Konstens hellige Land og ved Graven af al Verdens Herlighed og forgængelige Glæde."

Saaledes talte Fader og Søn, medens den gamle Philip Moses bragte det store Forsoningsoffer for sit ulykkelige Folk. Tre Dage efter lukkede den udlevede Olding sine Dine i den troe Benjamins Armie.

„I dag begrave Iøderne deres sidste Profet“ — sagde en Iyftig Spottesugl paa „Jungfernstieg“ til sin Selskabsbroder — „see hvor de samles fra alle Gader og Stræder! og Enhver, som møder Rigvognen, maa følge med.“

„Det er den gamle Philip Moses“ — svarede den Anden — „det skal have været den eneste, rettroende Iøde i Byen og maaste den sidste, virkelige Mosait i Verden — siger man. Han skal være død i den fulde og faste Tro, at hans Folk dog var det herligste paa Jorden og, trods al dets Banslægning og alle dets Trængsler, dog Guds eneste, udvalgte Eiendomsfolk. Endnu paa sit Yderste skal han have ladet Binduerne aabne og ventet, at deres Messias skulde komme flyvende, for at føre ham og hans Folk tilbage til det forjættede Land.“

„Hvilket Galsskab!“ — svarede den Første og Ioe — „dog det maa man tilstaae, det er at være consequent til det Sidste.“ — Og de gik nynnende ind i Pavillonen ved Aftenen.

Om Aftenen stod en ung Mand i Rejseklæder ved Porten til den israelitiske Menigheds Kirkegaard og stirrede bleg og vemodig paa en kvindelig Skikkelse, som knælede indenfor ved den nylig opreiste Gravsteen. Den Rejsende var den unge Maler Beit, som havde bestilt Postheste, for samme Aften at forlade sin Fædreneftad for bestandig og begrave sig med sin haabløse Eidenstak blandt det gamle Roms Ruiner. Der vilde han udsmykke sin Lyksaligheds Grav med Minderne af det Forsvundne. To uforglemmelige Billeder vare fremtraadte i hans Liv, som hans Skjæbnes underfulde, dobbelte Herolde; de vare de kjæreste og kostbareste Klenoder, han havde pakket ind for at medtage, og de vare den stjerne Benjamins og den gamle Philip Moses's Portraiter. Benjamins Alt opofrende Kjærlighed til den Gamle og den ær-

værdige Patriarks uroffelige Fasthed i Fædrenes Tro, som fordømte alt Trafald og enhver Blodsforbindelse med en fremmed Troes Bekjendere, havde betaget ham ethvert Haab. Dog endnu engang at see den elskede og for denne Verden tabte Benjamine kunde han ikke negte sit kummerfulde Hierte til Afsted, og det var nu hans eneste Trøst at tage en Bekræftelse af hendes Kjærlighed med sig.

Saaledes stemt, havde han nærmet sig hendes Bolig, da Riggvognen med den gamle Philip Moses var kommen derfra. Han havde blandet sig i det vorende Rigsfølge, ligesom dreven dertil af en uimodstaaelig Magt, skjøndt de Forbigaaende undrede sig ved at see den lysshaarede Christen i Rejseklæderne, blandt lutter mumlende Jøder, efter Riggvognen. Da Alle vare gangne tilbage fra Graven, havde han ikke kunnet løsrive sig; men det var ligesom han maatte blive og der vente Enden paa sin sorgelige Skjæbne. Han ventede ogsaa vist, at Benjamine vilde besøge Graven inden Natten. Hans Formodning var opfyldt, og den troe Benjamine var kommen med Blomsterne om Aftenen, for at strø dem paa sin Bedstefaders Grav. Da hun kom, var han traadt tilside, for ikke at forhindre hendes barnlig fromme Offer, og nu vidste han hvorfor han saalænge havde dvælet ved Graven. Der var Stedet, hvor han maatte tage Afsted med hende for dette Liv. Den Gamles Gravsten var jo Grændsestenen, som adskilte deres Vandring paa Jorden. Endnu stod han stille ved Kirkegaardsporten og vilde ikke forstyrre den fromme Piges Bøn. Først da hun reiste sig fra Graven, for at gaar tilbage, gik han hende stille og høitidelig imøde. Den religiøse Retning, hans Udvikling havde taget, var under hans Kamp og tilbundne Resignation bleven endnu mere fremtrædende. I hans Haand lyste et Kors af glindsende Perlemor, som hans afdøde Moder fordum havde givet ham, som

Barn, til Den, han engang gav sit Hjerte. Det var ved Indpakningen faldet i hans Haand, og det havde han nu medtaget, for at give sin tabte Elskede det til Afsted og Amindelse. Det skinnede nu smukt i de klare, venlige Maane-straaler.

„Benjamine!“ — sagde han — og hun hævede de skjønne, sorte Dine og kjendte ham. Men da hun saae det lysende Kors i hans Haand, sank hun knælende ned, med de foldede Hænder mod sit Bryst. — „Himmel! det er opfyldt!“ — udbrød hun — „Hans Aand viser mig Fredens og Frelsens Billede ved Graven“ —

„Hvorledes?“ — stammede Beit anelsesfuld — „ved denne Grav“ —

„Ved denne Grav skulde jeg stue min Frelse — det var hans sidste Ord til mig, da en Engel forklarede hans Afsyn i Døden. Og see! hans Aand har ledet dig hid med det hellige Tegn i din Haand, som nu forener mig med din Frelser for evig.“

„Lovet være Livets Herre!“ — udbrød den Lykkelige — „og lovet være den Aand, som forener dig med ham ved den Døde! Med mig er du nu ogsaa forenet, og jeg trolover dig nu for Guds Afsyn, som min Brud, ved denne Gravsten, som jeg troede var Grændsestenen, der adskilte os for Verden.“ — Benjamine rakte ham sin Haand over Graven og sank med stille Taarer til hans Hjerte.

Nu hørte han af Benjamine hvorledes den Gamle i sine sidste Dieblik havde hævet sig begejstret og udraabt Davids og Profeternes store Forjættelser om Messias. Han havde bedet Benjamine aabne Vinduet, at han endnu engang kunde see den lyse Himmel, og da var det ligesom et helligt Syn havde vilst sig for ham i den venlige Morgenrøde. — „Skuffe mig ikke mine bristende Dine“ — havde han sagt —

„Saa kom til min Grav, Benjamine! og min Aand skal vise dig din Frelse“ — her var hans Stemme bleven utydelig; men hans Aasyn havde smilet forunderlig saligt. Med den stivnende Haand havde han endnu gjort et Tegns paa sit Dødsleie som et Kors, og rolig havde han opgivet Aanden i Benjamines Arme.

„Det er opfyldt, forunderlig opfyldt!“ — sagde Beit og knælede med Benjamine ved Graven.

Næste Aar stod samme Dag et christent, lykkeligt Ægtepar ved den blomsterbestrøede Gravsten, hvorunder den gamle Philip Moses stod opreist, med det blege, ærværdige Aasyn imod Østen. Benjamine rakte den Elskede Haanden over Gravstenen, idet hun trykte det perlemors Kors til sit Hjerte. „Nu har han seet det store Østens Lys!“ — sagde hun glad — „det lyfte alt her med den sidste Morgenrøde i hans bristende Døie, og han stirrer nu ikke forgjæves efter det i Graven. Det lyser over Gruset af Guds hellige Stad — og i dets Herligheds Glæde skulle alle Slægter paa Jorden velsignes.“

Konstberider-Familien.

„Jeg har fornyet et kjært Bekjendtskab fra vor Skoletid“ — skrev den unge Grev Falkenberg fra Gjestgiverstedet, „den gylde Drn“ i Berlin, til sin Ven Helman i Kjøbenhavn — „huffer du den deilige Syvaarspige, der stod som en Engel paa Stigen paa sin Faders Lænder, og som vi hver Aften gif hen at see i det gamle Ridehus? — Nejpe stiger jeg af her i Drnen, før jeg seer en Placat med Træsniitsfigurer og store, røde Bogstaver paa Dørstolpen. Det var et Konstberiderselskab, som anmeldte sine Forestillinger. — Du kjender den Lyst og Glæde, jeg altid har fundet i slige halvsbrækkende Konster. Det Første, jeg spurgte Opvarteren om, var om Konstberidernes Skueplads og naar jeg kunde faae dem at see. — „„Jaften, min Herre! og her i Gaarden““ — var Svaret — „„den Ritterste Troup logerer her; de har deres Skueplads i det tomme Magazin her i Baggaarden.““ — „Jeg havde kun seet paa de flyvende Træsniitsfigurer paa Placaten, uden at lægge Mærke til Navnet. Nu da man nævne mig Navnet Ritter, blev jeg dobbelt opmærksom. Paa mine Spørgsmaal beskrev man mig den høie, gamle Herre, der tillige saa mesterlig spillede Pierrot, saavel som den lille, pudserlige Bajaz og den døve Madame; pludselig stod det hele, gamle Selskab mig for Die. — „„Og han bærer en Stige med et Barn paa Lænderne, ikke sandt?““ — afbrød jeg Opvarteren — „„ret et deiligt Barn?““

„„O ja““ — svarede han — „„en ganske fjøn, lille Dreng her fra Fattigskolen.““

„Nu faldt det mig først ind, at den lille, nydelige, syv-aars Gjasinda nu maatte være femten Aar og neppe mere kunde staae paa sin Faders Lænder paa Stigen. — „„Men er der da ikke en ung Pige med, omtrent paa en femten Aar med sorte Haar og Dine?““ — spurgte jeg.“

„„Jo vist, min Herre! Demoiselle Ritter, som danser paa Staalminen og gjør de smukke Stillinger paa Hesten og spiller Columbine: det er hende, som skaffer Huset fuldt hver Aften; hende ere alle vore unge Herrer nærved at blive gale over. Hun kan vel neppe være over femten Aar, og sorte Haar og Dine har hun.““

„„Skaf mig strax en Billet!““ — afbrød jeg Opvarteren, som allerede gjorde en skalkagtig Mine og betragtede mig med Opmærksomhed.“

„„Der er endnu en god Time til, min Herre! Befaler De imidlertid ingen Forfristning?““

„„Jo vist, The paa mit Bærelse; men Billetten først! — Billetten først!““

„Som en Vind var han ude af Døren, og om saa Minutter stod han for mig igjen med en rød, trekantet Billet, som jeg strax stak i Lommen. Jeg var endnu i mine Reiseklæder. Min Tjener havde taget mine Sager af Vognen. Jeg fulgte nu Opvarteren til mit Bærelse paa anden Sal. Med et skalkagtigt Smil og formodentlig i Forventning om min Erkjendilighed, gjorde han mig opmærksom paa, at jeg havde den smukke Demoiselle Ritter til Naboerske, og at hun en tynd Brædevæg adskilte hendes Bærelse fra mit“ — — —

Længer var Falkenberg ikke kommen i Brevet, som han en Morgen tidlig ved Thebordet havde begyndt paa. Han sad i Morgenfrakke paa en Ottoman i det samme Bærelse,

Opvarteren havde anvist ham paa anden Sal i „den gyldne Drn.“ Han syntes nu at høre en Bevægelse i Sideværelset og sprang op. „Hun er allerede oppe“ — sagde han — „det er hende: saaledes flyver ingen Anden over Stuegulvet.“ — Han greb sin Dindlingsbog, Corinna, kastede sig paa Ottomanen og bildte sig ind, at han vilde læse; skrive kunde han nu ikke. Snart hørte han Stemmer i Sideværelset. En dyb Mandsstemme lod sig høre, og et fjærligt italiensk: „god Morgen, Fader!“ af en klar Kvindestemme bragte Blodet høit i Kinderne paa den unge Greve. — „Det er dog Arret, at jeg bliver boende her, uden at sige dem det!“ — sagde han ved sig selv — „men hun er alt for elskværdig — og det er tilpas til den Gamle: hvorfor er han saa mistroisk? ikke et Ord kan man sige til hende, uden han skal høre det.“ — Gjennem den tynde Brædevæg kunde han nemlig, uden egentlig at lytte efter, høre næsten hvert Ord, der taltes, helst naar den gamle, døve Madam Ritter var tilstede og de maatte tale høiere, end sædvanligt.

Den første Aften, han kom, havde han ved Forestillingen seet og strax gjenkjendt det hele Selskab, paa Demoiselle Ritter nær, hvis blendende Skjønhed i første Dieblik havde henrevet ham, og hvis mageløse Lethed og Ynde han længe havde beundret, saavel ved Liniedandsen som ved de skjønne og farlige Stillinger paa Hesten, indtil han først, ved at see hende som en naiv Columbine i Pantomimen, med inderlig Glæde havde gjenkjendt det deilige Barn, der stod som en Barndomsengel med uudslettelige Træk i hans Sjæl.

Den unge, livlige Grev Frits til Falkenberg var af en gammel, adelig Slægt. Han var eneste Søn af en rig Greve Danmark og Arving til betydelige Godser. Faderen havde ladet ham gennemgaae en Latinskole i en af Provindserne, hvor han i en gammel Slægtningss Hus var overladt til sig

felv og under den flettefie Skoletugt havde udviklet sine naturlige Anlæg til al mulig Ungdoms=Lystighed og Bildhed. Til et frit, eventyrligt Liv stod hele hans Hu, og hvergang han havde seet et reisende Skuespillerselskab eller en Troup Konstberidere og Liniebandsere, der sædvanlig i Smaaastæderne droge i deres fantastiske Ridderpomp med Trompetklang gennem Gaderne, havde Hjertet hoppet i Livet paa ham af Glæde, og han havde været i den største Fristelse til hemmelig at løbe bort, for at følge med slige „lyksalige Mennesker“ gennem Verden. Kun med Møie havde hans jævne og befindige Skoleven, Helman, formaaet ham til at gaae Skolen ordenlig igjennem; men neppe var han bleven Student og havde hørt et Aars academiske Forelæsninger, førend Faderen maatte give ham Tilladelse til at tilfredsstille sin Lyst til Frihed og Eventyr ved en Udenlandsreise. Vel havde Faderen medgivet ham en fat og alvorlig Rejsesælle, der paa en Maade skulde være hans Hovmester; men Grey Frits var 23 Aar gammel, og denne Tvang var ham uudholdelig. Hovmesterens Helbred kunde ikke udholde alle de besværlige Fodvandringar over de schweitzerste Bjerge, som Grey Frits ikke vilde lade sig tilbageholde fra. De skiltes derfor ad paa Udreisen, og nu var den unge Greve, efter en toaarig Reise gennem Frankrig, Schweiz og Italien, kommen over Wien til Berlin, for derafra at gaae over Königsberg og Riga til Petersborg, hvor han skulde modtage en underordnet diplomatisk Post, han nylig efter Faderens Onske var bleven udnævnt til.

Han agtede ikke at opholde sig længe i Berlin; men hans fornøiede Bekjendtskab med det Ritterste Konstselskab og hans Deeltagelse for den skjønne Demoiselle Ritter lod ham forglemme hele sin Reiseplan og alt Andet i Verden. En Maaned endnu vilde det Ritterste Selskab opholde sig i Ber-

lin, hvorfra de agtede sig til Italien. Grev Frits havde skrevet hjem om Verler og forlænget Permission af sine Forefatte. Han havde foregivet en Upasselighed, der forbød ham at reise høiere Nord paa i den koldeste Wintermaaned. Postbudet havde nylig bragt ham Verlerne og den forlangte Permission, og han var overstadig lystig. Hver Aften havde han seet den skønne Gjasinda ved Konstforestillingerne og hver Middag talt med hende og sidet ligeoverfor hende ved Table d'hôte. Han havde erindret hende om deres Barndoms Bekjendtskab, og hun havde med den livligste Deeltagelse glædet sig derover og fortalt ham hvorledes hun ret godt kunde huske Drengen i den brune Trøje, som hver Aften rakte hende et Kæble, naar hun hoppede ned af Stigen og gjorde sin Compliment for det lille Kjøbsteds-Publikum. Hun kunde endnu tale noget Dansk, og det Naive i hendes elskværdige Bæsen syntes ham aldrig mere henrivende, end naar hun undertiden i Spøg sagde nogle halvdanske Ord til ham ved Bordet. Hendes Fader, den gamle Konstberider og Mimiker, sad altid ved hendes Side ved Bordet. Hans lange, slapt rynkede Ansigt, som i Pierots-Masken kunde bringe den Sorgmodigste til Latter, bevægede sig aldrig til noget Smil udenfor Scenen, og ved Bordet sad han altid som i dybe Tanker uden at mæle et Ord, om der aldrig blev leet og spøget saa meget omkring ham. At han i høi Grad var tungsindig, var Alle bekjendt, og Ingen talte til ham uden Nødvendighed, for ikke at faae et kort og undvigende Svar. Paa den anden Side af Datteren sad ved Bordet altid den gamle Madam Ritter, som heller ingen Deel tog i Underholdningen. Hendes Ansigt bar umiskjendelige Præg af en tidlig afblomsiret Skønhed. Hun havde i sin Ungdom været en berømt Viniedandserinde, hvilket hendes lelte Bevægelser endnu røbede. Hendes Forretning var det nu, at sidde ved

Indgangen af Skuespil-Pladsen og ubdele Billetter. Den egenlige lystige Person i Selskabet var en lille, aldrende Mand med et fuldkomment Ubeansigt og med en saadan Overflod af Munterhed og Overgivenhed, at han spillede sin Bajaz-rolle allevegne, saavel ved Bordet, som paa Skuepladsen.

Hele Selskabet talte almindeligviis Tydsk, men med fremmed Accent og undertiden blandet med et italiensk eller fransk Ord. Fader og Datter syntes at være Protestanter, men Moderen Catholik.

Selskabets Maade at leve paa, saavelsom deres Decorationer og Garderobe, røbede en Velstand, som daglig foregedes ved det store Tilløb, de havde i Berlin. Alle galante, unge Herrer maatte see og kunne bedømme Demoiselle Ritter. De Konstkjendere, som ikke foragtede det Lavtcomiske, kunde ikke noksom beundre den gamle Ritters mesterlig comiske Minespil; og Bajaz's ret naturlige Ubestreger havde isærdeleshed Beundrere blandt Almuen. Paa et Par Opvartere og Ridsknegte nær, bestod Selskabet kun af disse fire Personer. Naar Forestillingen om Astenen var endt, trak de sig altid tilbage til deres Bærelser og modtog hverken Besøg eller Indbydelse. Den Strenghed, hvormed den gamle Ritter bevogtede sin Datter, var almindelig bekjendt. Hun saaes aldrig uden ved hans Side; men hun syntes ingen Tvang at føle derved: hun talte mildt og venligt med Alle, og Faderens strenge Alvor og Tausked lagde intet Baand paa hendes livlige, ofte barnlige Munterhed. Ved de daglige Bordsamtaler havde Grev Frits bemærket, at hun ikke manglede Smag og Dannelselse; hun var bekjendt med de aandrige og bedste Smagsværker i de fleste nyere Sprog; men den Fordringsløshed og rene Naturlighed, hvormed hun frit og aabenhjertig yttrede sig, gav hende den største Gnde. De Artigheder og Smigrerier, hun daglig maatte høre, havde hun en vis Banefær-

dighed i at aflede og gjøre til Spøg; de mange forelskede Blik og undertiden ikke meget bestedne Uttringer, som hun, selv i Faderens Nærværelse, i sin Stilling undertiden var udsat for, syntes hun i Almindelighed enten ikke at forstaae eller ikke at bemærke.

Grev Frits havde ogsaa en Dag forgjæves anvendt al sin Finhed og Kjækhed paa i Faderens Nærværelse at bibringe hende en let, forblommet Kjærlighedserklæring. Den Tone, hvori hun havde takket ham for den altfor store Artighed, havde gjort ham skamrød, og den Snildhed, hvormed hun siden havde vidst at gjøre enhver saadan Uttring af ham latterlig, idet hun tillige øiensynlig viste de andre unge Herrer mere Opmærksomhed, var undertiden nærved at bringe ham ud af al Fatning, idet han røbede sin Skinsyge ved konstlet Rigegyldighed. Han bestyldte hende da ofte i sit Hjerte for et fint og grusomt Koketteri; men det første, venlige Blik eller Ord, hun saa stjente ham, var nok til atter at retfærdiggjøre hende. Saaledes hildede han sig daglig dybere og dybere ind i en stedse vorende Videnskabs Labyrinth, uden at han endnu selv vidste Andet, end at han var en fri, lystig Reisefugl, som kun morede sig for en kort Tid med at lege Fange. De mange Smaasforelskelser, han tappert havde udstaaet og sjelden havde behøvet meer end otte Dage til at glemme, betog ham al Betænkelighed ved dette saa underholdende Bekjendtskab, der dog allerede i den Grad udfyldte hans Sind, at han følte en uimodstaaelig Trang til at meddele sig. Derfor havde han nu denne Morgen begyndt Brevet til sin abstadige Ven, Helman, som han dog vidste bekymrede sig meer om en Variant til Homer eller Cicero, end om al Verdens Kjærlighedshistorier. Brevet blev liggende ufuldendt. Med Bogen i Haanden, sad Grev Falkenberg atter hele Formiddagen paa sit Værelse og hørte Gjasinda i Sideværelset

dandse, lee og synge. Han havde været fjorten Dage i „den gyldne Dren“ og vidste endnu ikke hvorledes Berlin saae ud. Ellers behøvede han kun saa Dage til flygtig at have besøgt en fremmed Stads Mærkværdigheder og til at have gjort Bekjendtskab med alle dens offentlige Forlystelser. Alle forundrede sig over den besynderlige Rejsende, som bestandig blev hjemme, uden at han selv syntes at bemærke denne Forandring i hans lystige Reiseliv. Det ringede endelig til Table d'hôte, og han stødte sig til sin sædvanlige Plads. Saasnart Berdselskabet havde taget Sæde og Demoiselle Ritter sad ligeoverfor ham, var han strax i en livlig Samtale med hende. Han talte om den sidste Aftens Forestilling, og uden at sige et Ord, som kunde gjælde for Smiger, priste han det frie Kunstnerliv i Almindelighed og udbrød i begejstret Enthusiasme over den Lykke, det maatte være, at kunne dandse Verden saaledes igjennem, som paa en Lysstraale, eller at kunne fare dristig gjennem Luften, med Taaspidsen paa en vild, flyvende Hest.

Gjasinda gav ham Ret og saae, barnlig triumferende, til sin mørke Fader, idet hun nikkede og klappede i Hænderne af Glæde over denne oprigtige Lovtale over hendes Kunst, medens den Gamle rystede paa Hovedet og taug.

„Men, min Gud, Hr. Greve! har De da aldrig prøvet derpaa?“ — sagde hun — „det er den letteste Ting af Verden, naar man kun ret har Lyst og Glæde deraf og ikke er svimmel eller frygtsom.“

„I min Barndom vare slike Dvælses min største Glæde“ — svarede Grev Frits — „siden har jeg ikke havt Leilighed dertil, og desuden“ — Han vilde have sagt et Ord om det Upassende deri for hans Stand og Stilling, men bemærkede det Stødende heri og holdt pludselig inde, idet han blev blodrød.

„Nu, og desuden sømmer det sig ikke for en Greve og fornem Herre, vilde De vel have sagt" — tog Demoiselle Ritter munter Ordet — „dog hvorfor ikke det? Kan ikke Konger og Fyrster dandse paa et Guly og galoppere paa en Paradehest, for deres Fornøielse, uden at tabe Vren og Majestæten derved? hvorfor da ikke paa en lettere og raffere Maade?"

„Jeg giver Dem fuldkommen Ret deri!" — svarede Grev Frits ivrig — „man er kun altfor tilbøielig til at lade sig gjøre til Slave af sin Tids vrangne Meninger og usle Fordomme. Var der nogen ret Kraft og Selvstændighed i Verden, vilde den ikke heller see saa ensformig og kedso-melig ud; men jammerligt er det: selv de dristigste Mænd, som tale om deres Frihed og Selvstændighed med Stolthed, har ikke engang Mod til at gaae over Gaden uden med et smagløst Laarn af en Filtehat paa Hovedet og som complete Vanstæbninger af parisiisk Mode- og Skrædder-Tyranni. Det er da ikke at tænke paa, at Nogen skulde have Mod til at leve paa en djærv eiendommelig Maade eller sætte den Livsplan igjennem, han efter sin Natur og Betragtning af Livet maa ansee for den skønneste og mest passende for sin Eiendommelighed. Man vil ikke gjøre Opsigt, hedder det, man vil ikke ansees for en Nar, og saa lister man sig som de største Narre gjennem Verden saa kedso-melig som muligt, i det smagløseste Spidsborger-Costume, og tør neppe gjøre et Hop udenfor Overenskomstens indsnærpede Kredse, for ikke at blive til Latter for den store Hob Sommeligheds-Slaver omkring os. Derfor glæder det mig altid, naar jeg seer Mennesker, der kjæft har løsrevet sig fra disse kedso-melige Former og fare Verden igjennem som frie, reisende Kunstnere, der har Privilegium paa at indrette deres hele Liv efter eget Godtbefindende, og som ligesaagodt kan staae

paa Hovedet som paa Benene, uden at Noget har Ret til at forarge sig derover."

"Bravo, Bravo! det har han lært af mig!" — raabte Bajaz, der sad ved Siden af ham og under hans ivrige Tale havde listet sig til at snappe Stegen af hans Tallerken og bemægtige sig hans Glas og Flaske. Han stak nu det sidste Glas ud af Grevens Rhinvin med en ret veltilfreds Bavianmine. "Ho! ho!" — vedblev han — "det var den rene Drue — Deres Ord i Åren, Hr. Greve! Fanden i Bøld med disse elendige, smaalige Sømmeligheds-Love! — jeg gjør med største Fornøielse saa mange Hop, som De vil, udenfor Overenskomstens indsnærpede Kred, som ikke er større, end en Tallerken eller et af disse smaa, grønne Glas."

"Bravo, Hr. Bajaz!" — sagde Grev Friis og forlangte en ny Flaske, idet han loe med de Andre og morede sig mest af dem Alle over denne sædvanlige Bajazstreg.

Men paa den gamle Ritters Bænde fordobledes de dybe Furer. — "Paa min Regning!" — sagde han til Opvarteren. — "Spar det Slags Bid til Djæleboden, Pietro! der kan vi trænge til det!" — sagde han til sin lystige Konstbroder og hensank atter i sin sædvanlige Læusshed.

Det var saa stor en Sjældenhed at høre et Ord af den gamle, fære Mimiker, at der blev en almindelig Læusshed ved Bordet; men Bajaz satte et saa langt og høitideligt Ansigt op ved den uventede Trettesættelse, at han snart fik Latteren igjen paa sin Side og bragte Underholdningen igjen i Gang.

"Hvad giver De mig? Hr. Greve! saa lærer jeg Dem alle mine Konster paa otte Dage!" — sagde han til sin lystige Sidemand — "i Hovedprincippet ere vi allerede enige: Frihed, den gyldne Frihed er alle ædle Konsters Amme; saa kommer Couragen, og at man ikke er bange for at sige en Dumhed, naar man er betalt for at sige lutter Wittigheder.

Dumbhed og Bittighed ere desuden Søstendebørn: de største Dumheder ere netop de bedste Bittigheder, naar de kun synes at komme fra et oprigtigt Hjerte; thi det maa man sige til Gre for den ædle Menneſſenatur: hvad man leer mest af i Verden er dog igrunden ikke Andres Kløgt, men vor egen, og man føler sig aldrig kløgtigere, end naar man troer at opdage, at andre stikkelige Folk ere ret hestedumme."

"Deri er jeg langt fra at være enig med dem" — svarede Grev Frits — "man kan jo ligesaagodt lee ad sine egne Urimeligheder som ad Andres. For paa en konstig Maade at give Dumheden til Pris selv for de Enfoldiges Latrer, maa man nok desuden besidde et Talent, som ikke lader sig erhverve ved Studium, og kunde De end paa otte Dage lære mig hele Deres Theori om Bajazrollen, maatte De dog tillige laane mig Deres Humor og Deres Ansigt, hvis jeg paa Deres Bids skulde faae en Gæſte til at lee."

"De smigrer, Hr. Greve!" — svarede Bajaz — "min bedste Humor henter jeg — som Kjeldersvenden veed — af den grønne Flaske, og mit ærværdige Ansigts Lighed med den vevre Skabning, Fanden skal have skabt, for at parodiere os Menneſter, er et Fortrin, man ikke skulde smigre mig med. Men som jeg siger Dem, Hr. Greve! jeg vil forpligte mig til, inden otte Dage at gjøre Dem til saa god en Bajazzo, som Noget vil forlange, naar De virkelig har den Respect for vor ædle, høistfortræffelige Kunst, som De forstkrer, og ikke finder det en Adelsmand uværdigt at staae paa Hovedet, hvor alle andre velmeriterede Honoratiores staae paa Benene."

"Den Stilling i Deres Liv var det ikke just min Mening fortrinlig at udhæve" — svarede Grev Frits og tømte munter sit Glas — "den vilde genere mig vel meget, og netop det Utvungne og Kasse i de æquilibriske Konster er det, som behager mig. Vilde Demoiselle Ritter være min Lærer-

inde, skulde De dog see, jeg blev hendes taknemmelige og lærvillige Skolar. Jeg har nemlig aldrig funnet lære Noget tilgavn af Mænd, og jeg havde aldrig lært at gaae ene eller at tale, endstige at læse og skrive, hvis jeg ikke havde lært det af Damer."

"Skade, at jeg ikke tør tilegne mig den smigrende Tiltro, Hr. Greve!" — tog Demoiselle Ritter nu Ordet — „og i Underviisningskonsten maale mig med Deres Barnepige! jeg kunde ellers have stor Lyst til at sætte Deres Lærvillighed og Behændighed paa Prøve."

Greve Frits's Kinder blussede; med livlig Begeistring vilde han have modtaget det halv i Spøg gjorte Tilbud; men idet hans Dine søgte den muntre Gjasinda, for at see om han skulde tage denne Yttring for Drilleri eller Alvor, blev han et saa tragisk Udtryk vaer i den gamle Ritters blegte, rynkede Ansigt, at han forstummede forbauset; thi den Minde, hvormed den gamle Komiker betragtede ham, stod i saa stærkende Modsetning til det raske, lystige Liv, hvorum Taleren var, og til Datterens muntre Letsind, at det var ligesom ret flygtigt, ubesindigt Ord her kunde have et helt Livs Ulyksalighed til Folge. Den Standning i Underholdningen, som herved indtraf, benyttede den gamle Ritter til at rejse sig. Alle stode fra Bordet; man hiljede hverandre flygtigt, som sædvanlig, og Hver gik til Sit.

Med Forestillingen om Aftenen var Greve Frits atter tilstede. Demoiselle Ritter var den Aften endnu skjønnere i hans Dine, end nogensinde før. Naar han nu tænkte sig ligeoverfor hende paa den bævende Linie og, med samme Lethed som hun, saaledes svævende i Luften med hende, syntes ingen Stilling i Verden ham skjønnere og mere begejstrende. Da hun i den glimrende Mamelukdragt foer ham let forbi, med den nydelige Taaspids paa Sabelspuden, drømte han sig

ligeledes ved hendes Side, og Skuepladsen løb rundt for hans Dine. Han saae endnu bestandig kun hende, medens Bajaz satte alle Lunger i Bevægelse ved sit latterlige Rid og den gamle Ritter med en mageløs Fasthed og Sikkerhed overtraf dem begge, idet han, som den vilde Jæger, foer i næsten usynlig Hvirvel-Vart hen i Kredsen, med Foden som fastnaglet til den blotte Ryg paa en sort snysende Hingst. Endelig saae Grev Frits den skønne Tryllerinde igjen, som Columbine, og misundte Bajaz, der, som Arlequino, turde tage hende i Haanden og omfavne hende. Da nu ogsaa den gamle Ritter fremtraadte, som Pierrot, og i komisk Minespil syntes at overgaae sig selv, idet han tvang alle Tilskuerne til en umaadelig Latter, glemte Grev Frits aldeles det besynderlig alvorlige og næsten forfærdende Indtryk, det samme komiske Ansigt havde gjort paa ham ved Middagsbordet. Han ydede ham høirostet Bifald og tumlede, som beruset, ud blandt de glade larmende Tilskuer.

Næste Formiddag sad Demoiselle Ritter, allerede paaflædt til Rideøvelserne, med en Mandolin i Haanden, i sit Bærelse og nynnede en munter Vise. Hendes Fader sad i en fin overpudret Morgenfrakke ved et Skriverbord, fuldt af Papirer og Bøger, hvori han syntes saa fordybet, at han aldeles ikke bemærkede hvad der foregik omkring ham. Bajaz stod ved et stort Skab og hjalp den døve Madame Ritter med at eftersee Garderoben og nogle Decorations-Stykker, ved hvilken Forretning han tillod sig mange overgivne Fagter.

„Min Amor-Trøie maa ogsaa til Skrædderen, Madam!“ — sagde han og kastede en Silketrøie med et Par spraglede Fjærvinger paa Stolen — „skal vi engang give Amor og Psyche igjen og jeg skal ride til Olympen paa Louget, maae Bingerne dog ikke falde af mig paa Veien! — Og vor Maane — ah, den er i en høist ynkelig Tilstand; hvor skal

jeg kunne sukke for saadan en lumpen Maane, om Columbine var aldrig saa deilig! — Maanen maa ogsaa til Skrædderen."

"Det er jo Moders gamle Maane, Pietro!" — sagde Gjasinda — „naar du skal sukke for mig, skal jeg bede om den nye!"

„Da denne Maane var ny, Børn!" — sagde den stille, blege Kone og sukede — „da var det en lykkelig Tid: da sad jeg ikke med Billetkassen ved Indgangen, og da sad ikke Fader saa mørk og taus og beregnede Udgifterne; da fløi han med Liv og Sjæl, fra Olympen, som en virkelig Amor, og hentede sin Psyche — nu er det anderledes." Hun lagde den lille, runde Sølvflors-Klub omhyggelig sammen og vendte sig bort, idet hun hemmelig viftede sig en Taare af de sorte, indfaldne Dine.

„Det var før min Tid, Madam!" — svarede Bajaz — „Nu ja, en saadan Maanestinstid kan jo heller ikke vare evig; men derfor vil vi ikke hænge med Hovedet. Bliver De og Hr. Ritter aldrig glade og lystige igjen, saa faaer jeg en Rem af Huden, frygter jeg, og bliver en miserabel, melancholisk Bajaz, og hvorledes vil det da see ud med Lystigheden og Eogningen? Signora Gjasinda kan vel sagtens endnu en halv Snees Aar staffe os Kapperne til Huset, og Hr. Ritter de solide Honoratiores; men Skrabet, Madam! det høistærede Skrab er mit med Gren: stoffede jeg ikke Zanbagel til Hus, stod hele tredie Plads tom, og det er dog den største. Syng, syng dog, Signora Gjasinda! og faa deres Moder til at glemme de gamle Historier!" — tilføiede han halv sagte, idet han atter tog nogle Dragter frem og undersøgte deres Mangler.

„Den stakkels Moder!" — sagde Gjasinda — „hun er fed af dette Liv, og det er dog saa uendelig morsomt. Naar

man ikke længer kan være med, kan jeg nok vide, det maa være fedeligt; men det er dog tusinde Gange bedre, end at sidde i Skuret i Florents og pille med det forstrækkelige Mosaik."

"Florents!" — gjentog Madam Ritter, som kun havde hørt dette Ord — "længes du ogsaa efter Florents? mit Barn! Herregud! kan du endnu huske det? — du var dog kun fem Aar, da vi kom dertil. Ja, du har Ret, der var det bedre, selv i vor største Armod og Elendighed. Der sad du, som en lille Gudsengel, hos os i den fattige Brakke og saae paa Mosaikarbeidet, og naar det var et Helgenbillede eller den hellige Jomfru, foldede du fromt og kjønt dine smaa Hænder og bad til hende. Men saa skulde vi hen og see de fremmede Liniedansere —"

"Ak ja, Moder! det glemmer jeg aldrig" — udbrød Sjafinda — "det var min Lykke!"

"Gud hjælpe dig for Lykke, mit Barn!" — vedblev Moderen — "den Lykke har jeg kjendt før du blev fød; gid du aldrig saaledes maa kjende den!"

"Men hvorfor blev vi da ikke i Florents? Moder! det var vist min Skyld: jeg overhængte dig vist baade Dag og Nat, til jeg fik Lov til at dandse og ride."

"Nei, mit Barn! du var uskyldig deri — det skulde saa være — den gamle Lyst kom igjen — det var som Tarentelen havde stukket os, og vi maatte dandse Verden igjennem og opdrage dig til de ullyksalige Konster. Være vi blevne i Florents, havde du nu siddet stille og ærbar i Klosteret, istedetfor at du, som et leetsindigt Verdensbarn, maa sætte Livet paa Spil hver Dag, for at vinde Guld til dine Forældre og fordærvelig Smiger og Beundring for dig selv. Endnu er du glad og uskyldig; men Himlen bevare dig, Barn! du maa selv hver Dag lokke Fordærverne om dig i Hundredviis."

„Men kjære, gode Moder! du har jo selv med Lyst og Glæde øvet den samme Kunst, og du er jo dog saa god og from — hvorfor skulde jeg da blive saa ond og fordærvet derved?“

Moderen taug pludselig, og Gjasinda bemærkede ikke, at et bittert, harmfuldt Blik, fra den gamle, tause Fader havde ramt hende.

„Sæt dog ikke Signora Gjasinda slige Skrupler i Hovedet, Madam!“ — sagde Bajaz og gjorde et Krumspring — „hun kan tidnok tabe Modet og Lystigheden med, og saa skal Pokker længer gjøre Saltomortale, allerhelst hvis hun vedbliver at sætte mit gode Lune paa Prøve og lee ad alle mine høviste Kjærlighedserklæringer og daglige Knæfald, som i det sidste Aar har kostet mig circa ti Par dyre Pantalons af Diablement-sort.“

„Er det ikke nok, lille Pietro! at jeg hver Aften er din ømme Elsterinde paa Bræderne? skal jeg ogsaa være det udenfor Scenen, maa du smukt tillade mig at være ubønhørlig. Alt hvad jeg kan gjøre for dig er, at jeg sjer dig en smuk, blød Knæpude, hvorpaa du med mindre Besværlighed og Beføstning hver Dag kan modtage din Kuro for mine Fødder. Bring nu Moder paa andre Tanker og lad os være glade!“ — Dermed begyndte Gjasinda at spille et livligt og muntert Accompanement, hvortil den lille Pietro strax dansede og gjorde Saltomortale. Gjasinda sang:

„Herlige Lovespil!
 Hæv dig, hvo flyve vil!
 Lystig i Luft dig sving!
 Saltomortale-Spring!

Glad jeg i Buggen laae;
 Straalende Fec jeg saae:

Taaſpids paa Vingehæft,
Fløi hun fra Øſt til Veſt.

Høit under Maane=Bei
Sølvſtraalen ſtued jeg,
Traaden, ſaa blank og ren,
Spunden paa Lykkens Len.

Faſt den i Himlen ſtod;
Vinger jeg har paa Fod,
Dandsed med freidigt Sind
Til de Gudsengle ind.

End under Maane=Bei
Sølvſtraalen ſtuer jeg:
Staalſtræng i Fakkellands
Alirrer til luſtig Dands.

Livſtraaden briſter ei;
Jorden ei rører jeg:
Lys glindſer Himmelhal —
Luft er min Dandsſjal."

Neppes havde hun endt Sungen, førend det bankede paa Døren. Pietro aabnede den, og i glimrende Konſtberider-Dragt, med en Fjærhat i Haanden og et guldbroderet Skjærf om den tyrkeblaae Silketrøje, traadte en høi, ung Herre ind i Stuen og hilſede den forbausede Familie med forſlagte Hænder over Brøſtet, paa ſamme Maade ſom de ſædvanlig hilſede Publicum paa Scenen. Uagtet Maſkeradebragten og det paaflinede Mundſtæg kjendte Gjaſinda ſtrar Grev Frits og gjettede Marsſagen til hans Komme og beſynderlige Coſtume.

„Ei, ei!“ — udbrød hun — „Grev Falkenberg! — De tager mig paa Ordet, ſeer jeg, og vil gaae i Skole hos mig!

— Ih, Bravo! Optrædelsen er glimrende og Dragten særdeles smagfuld; men, De maa undskyld mig! uden min Faders Tilladelse kan jeg ikke gjøre Alvor af Spøgen; og skulde De brække Halsen ved det første Forsøg, vilde det ogsaa virkelig gjøre mig ondt.“

„Hvad betyder denne Spøg? min Herre!“ — sagde nu den gamle Ritter og reiste sig. — „I vor huslige Kreds spille vi ikke Komædie. Det er en egen Maade, De behager at ære os og vor Haandtering paa, ved at neblade Dem til vort Farce-Livs Manerer og Udfærd og indtræde i vort Laug med alle vore Paafuglefsjær; denne Fortrolighed, min Herre, er saa langt fra at smigre mig, at jeg vilde ansee den for en bitter og haanlig Spot, hvis Deres Lystighed og Letsinighed ikke overbeviste mig om, at Deres Mening ikke har været at prostituere Andre — end Dem selv.“

Denne Modtagelse gjorde Grev Frits pludselig alvorlig; han glemte al Spøg og den hele lystige Maade, hvorpaa han havde ifinde at fremstille sig som Dilettant i Konstselskabet.

„Undskyld mig, Hr. Ritter!“ — sagde han næsten forelegen — „hvis jeg har været saa uheldig at fornærme Dem! Jeg kommer virkelig i den ganske alvorlige Hensigt, at udbede mig Deres Veiledning i en Kunst, som jeg er saa langt fra at ringeagte, at jeg nu for min Fornøielses Skyld agter at lære den tilgavnø. Jeg anvender med Glæde saameget derpaa, at De uden Tab kan give mig to Timers daglig Underviisning i fjorten Dage eller saalænge De opholder Dem her.“

„I fjorten Dage troer De altsaa at kunne lære tilgavnø hvad jeg efter tredive Aars daglig Øvelse endnu ikke erkjender mig for Mester i“ — svarede Hr. Ritter mørk — „jeg maa tilstaae, De har enten meget høie Tanker om Deres

ækvilibriste Genie, eller De maa ansee det for ligesaa let en Sag, som at springe Buf eller gaae paa Stylter."

"Nogen Færdighed og Dvelse har jeg allerede" — svarede Grev Frits ivrig — „fra jeg var ganske lille har jeg havt en lidenskabelig, næsten rasende Lyst til alt Sligt. Jeg erkjender Dem og Deres Datter for de største Mestere i denne den frieste og dristigste af alle Konster, og jeg vilde være Dem uendelig forbunden" — — Han holdt pludselig inde og betragtede den gamle Herre med Forbauselse. Over det blege, dybt furede Ansigt foer et flygtigt Udtryk af vild Glæde og bitter, nagende Smerte; der glimtede en ungdommelig Ild i hans mørke Dine; men dette pludselig opflammende Liv forsvandt som et Lynglimt, idet han stirrede den unge, livslystige Greve stivt og gjennemborende i Dinene. „Ja rigtig!" — sagde han — „saaledes har jeg ogsaa seet ud engang — saaledes stod jeg for min gamle Mester og troede at springe ind i Himlen, da jeg sprang i den dybe, umaalelige Afgrund." — „Lad os være ene, Børn!" — sagde han til de Andre og vinkede med den magre Haand — „Kom, sæt Dem, Hr. Greve! vi To maae tale nærmere sammen! — Vil De være min Skolar, vil jeg dog vise Dem hvortil den frieste og herligste af alle Konster fører."

„Hold Dem fæf, Hr. Greve!" — sagde Gjasinda, idet hun greb sin Mandolin og hilsende ham venlig for at gaae — „Hvad min Fader saa siger, han elsker dog igrunden Intet i Verden som vor frie og glade Kunst." Hun tog en Accord paa Mandolinen og nynnede, idet hun, let som en Fugl, hoppede ud af Stuen:

„Lys glindses Himmelhal —
Lust er min Dandsesal!"

Grev Frits stod som fortryllet af den muntre Piges Smil og deilige Fuglestemme og syntes rent at have glemt den gamle Herre, der stod ligeoverfor ham og betragtede ham skarpt med et medlidende Træk i det mørke Ansyn. Først da Gjasinda havde lukket Døren efter sig og de Andre, og Grev Frits var ene med den Gamle, besindede han sig igjen, som En, der pludselig udrides af en skjøn, forbigående Drøm, idet den Gamle lagde sin Knokkelhaand paa hans Skulder og sagde med en dyb, næstenklangløs Stemme: „Betragt dette Ansyn, unge Menneſte! og lær at grue for den Lykſalighed, De nu drømmer om! Der gives ingen elendigere Skabning paa Jorden, end en udbrændt Enthufiaſt, der har rafet for en Id, han har lært at foragte og dog maa udøve, for at opholde det uſle Liv.“

„Men, bedste Hr. Ritter! hvor kan De tale ſaaledes?“ — afbrød Grev Frits ham, men holdt inde med en hemmelig Gru, idet han ret betragtede ham.

„Ja læs, læs kun i dette Anſigt!“ — vedblev Ritter — „og ſee hvad en Gjøglermaffe er, hvor en Konſtneraand er gaaet tilgrunde! — Jeg stod ogsaa engang, fri og freidig, ſom De, og lod mig henrive af det gjøglende Skin. Ideen om et frit, eventyrligt Liv henrev mig, og en heftig, ungdommelig Lidenſkab gav mig Kraft og Mod til at trodſe al Verden. Fortryllelſen over den berømte Viniedandsferinde, Ingen nu gjenſjender i min ulykkelige Huſtru, rev mig ud af en hæderlig Stilling i Samfundet og bragte mig til Betlerſtaven. Jeg vovede et eneſte driftigt Spring over Grændſen for det mig ſaa forhadte og foragtede Conveniẽns-Liv — og jeg blev for mit hele Liv en Slave af den Frihed, jeg forgudede. Min Lidenſkab var et Blendværk, ſom alle Lidenſkaber; og den Konſt, jeg beundrede, udøver jeg nu ſelv med en Aſſy, der gjør mig til en Rædſel for mig ſelv og til en bizar,

fast djævelst Modstgelse af mit eget Væsen. Med sønderslidt Hjerter maa jeg fremkalde Latter omkring mig; og naar jeg er lykkeligst i mine Fremstillinger — naar Alle juble og flappe over mine Luftspring og mit fortviede Ridt — naar Huset gjenlyder af Latter over mit Minepil — da fortære tusinde Slanges mit Hjerter, og det er mig som jeg hørte Helvedes Haanlatter over mit forspildte Liv."

„Det er Sygdom, kjære Hr. Ritter! det er Hypochondri, som kun en Læge kan helbrede Dem for, men som ingen virkelig Grund har i Deres dog lykkelige og misundelsesværdige Liv. Hvor kan De kalde et Liv forspildt, som De anvender til saa mange Menneskers Glæde og Oplivelse? og hvor kan De foragte en Kunst, der — saaledes som De udøver den — hæver sig høit over den ringe Plads, indskrænkede, ensidige og fordomsfulde Mennesker anvise den? Den Mand er ingen Sjægler, som med Liv og Begeistring kan fremstille Menneskekraften, i dens raskeste og dristigste Flugt gennem Regemverdenen, og med Sandhed afbilde den lave aandelige Menneskenatur i dens latterligste Modsetning til Guddomsbilledet, hvorfra den er sjunken. Den, der formaaer det, stræber paa sin Viis til det fælles store Maal for al skjen og ædel Kunst: levende Fremstilling af det Sande og Skjønne."

„Hvad hører jeg!" — udbrød den Gamle, og der straalte atter et Ejterfjind af ungdommelig Ild i hans Dine — „saa gives der endnu et Menneske, som saaledes for Alvor bedømmer min foragtede Kunst, og jeg er ikke den eneste Afstindige, der saaledes kunde betragte den! Velan, jeg vil endnu dog troe, der er Noget i den Id, jeg gav mit Liv for. Noget Høit og Stort er det vel ikke, som jeg fordem indbildte mig — men aldeles foragteligt kan Det dog ikke være, som kan bringe en ædel ung Mand, som Dem, til at sætte sig ud

over den almindelige Mening. Velan! De har kaldet Billedet af min sværmeriske Ungdom tilbage i min Sjæl. Jeg vil dog endnu engang drømme de fjære, gamle Drømme om igjen, inden det er forbi med alle Drømme herne. — Det er et Ord, Hr. Greve! i sjorten Dage er De min Skolar; men under een Betingelse: De maa ikke tilbyde mig nogen Løn eller Gave derfor. Deres Kjærlighed til min foragtede Konst er mig den sjønneste Løn; og skal jeg have nogen Glæde deraf, maa vort Forhold være aldeles frit og uegennyttigt. Jeg veed, De er en rig Mand og behøver aldrig, som jeg, at aagre med Deres Bund og fornede en fri Konst til Næringsvei; men lov mig dog først dyrt og helligt, at De aldrig i Deres Liv, i hvad Stilling De saa kommer, vil gribe til den ulykkelige og fortvivlede Beslutning, at gjøre Deres og Andres Tilværelse afhængig af en Konst, som De kun kan agte og elske, naar den udøves aldeles frit og for sin egen Skyld!"

"Det kan jeg med fuldkommen Sikkerhed love Dem" — svarede Grev Frits — "sjøndt jeg neppe vilde føle mig ulykkelig i Deres Stilling. Min Livsvei er dog nu afstucken, og jeg har ingen Grund til at ønske den anderledes. Jeg ærer Deres Delicatesse, hvad den første Betingelse angaaer, uagtet den gjør mig til Deres bestandige Skyldner. Vi begynde altsaa idag, Hr. Ritter! ikke sandt? og Deres Datter tager dog Deel i Dvelferne og lærer mig Viniedandsen paa Staaltraaden? paa en almindelig Linie gaaer jeg allerede temmelig sikkert. — Og ved de mimiske Dvelfer maa Deres Datter, som Columbine, være med! — uden kvindelig Opmuntring kommer jeg ingen Vej."

"Ja saa!" — sagde den Gamle og betragtede ham med et skarpt, mistænkeligt Blik — "Min Datters Veiledning er Dem maasse vigtigere, end min; dog nei, Grev Falkenberg! Deres Ansigt lyver ikke, og jeg vil ikke miskjende Dem. Jeg

anseer Dem for en Mand af Ære, der ogsaa veed hvad han er Andres Ære skyldig. De sædvanlige smukke Ting, De af og til har sagt min Datter, veed baade hun og jeg hvad vi skal tage for; men den Barme, hvormed De ofte har talt om vor ringeagtede Kunst, overbevise mig om, at det ikke er Leilighed til et leffindigt Eventyr, De her søger. — Hvis saa var, vilde Deres Nøie desuden være spildt. — At De ønsker min Datters Nærværelse, kan jeg forstaae: uden tvivndelig Opmuntring havde jeg heller Intet lært, som overgik det Almindelige. Dog ogsaa i denne Henseende et alvorligt Forord! mærk De, at Deres Deeltagelse for min Gjasinda i mindste Grad overstiger den Muur, vor Stand og vore Forhold for denne Verden har opreist imellem os — saa lov mig paa Ære og Samvittighed, dieblitlig at afbryde et Bekjendtskab, som maasse kunde være farligt for Dem, men paa ingen Maade for mig eller min Datter! — det hører med til vor Stands og Stillings Egenheder, at vi ikke maae sætte vor Ære, som Menneſter, i Andres Dom over os, men kun i vor egen."

Den Nabenhjertighed og stolte Selvtillid, hvormed den gamle Herre sagde Dette, jog Blodet op i Kinderne paa den unge Greve, som ikke kunde fordølge sig selv, at Haabet om et nærmere og fortroligere Forhold til den smukke Gjasinda var Hoveddrivesjæren til hans eventyrlige Foretagende. Hans Svar var noget forvirret; men han gav Ritter sit Æresord paa, at han intet Dieblif længer vilde attraae hans og hans Families Selskab, end det kunde bestaae med hvad han skyldte dem og sig selv.

Med et Liv og en Glæde, som Familien neppe kunde erindre sig at have seet hos den gamle Ritter, førte han nu sin nye Lærling til det store Magasin i Baggaarden, der tjente dem baade til Theater og Ridehus, og hvor de un-

vertiden om Formiddagen øvede sig for lukte Døre uden Tilskuere. Pietro og Gjasinda vare forundrede Vidner til den raske, smidige Grev Falkenbergs første æquilibriste Prøve, hvorved han allerede lagde en temmelig fast Holdning og nogen tidligere Øvelse for Dagen. Men hans Lyst og Iver og hans for en Begynder udsædvanlige Driftighed fornøiede i Særdeleshed den Gamle. Ved de mimiske Øvelser paatog Greven sig Pierotsrollen, som han ofte i sin Skolegang havde spillet for sine Meddisciple, og det lykkedes ham, allerede ved det første Forsøg, selv at aftvinge den alvorlige Rytter en hjertelig Latter, et Særshn, som Pietro og Gjasinda endnu aldrig havde seet; thi hvor ofte end den Gamle havde bragt Andre til at lee, syntes han dog selv ikke at kjende anden Latter, end den, der kom af Bitterhed og Foragt for Livet og dets Glæder. Gjasinda var sjæleglad over den Forvandling, der syntes at være foregaaet med hendes tungsindige Fader, og da Øvelsestiden var forbi, takkede hun Greven med Hjertelighed for det heldige Indfald, hvorved han havde gjort hendes Fader ung igjen.

Hver Dag fortsattes nu disse Øvelser, og Gjasinda lærte Greven, med Lethed at bevæge sig paa Staallinien. Aldrig havde Grev Frits levet lykkeligere Dage. Den gamle Ritters rystede Sundhed forbedredes synlig, og til Alles Forundring talte han nu ofte med Liv og Heflighed ved Bordet. Fra Morgen til Aften var Grev Falkenberg som et Medlem af den Ritterske Familie; han kom intet andet Sted, og Dagene fløi for ham som Timer. For den gamle Konstberider havde han en Uerbødighed, der selv forekom ham besynderlig, og han havde et Slags Frygt for at mishage ham, som han ikke kunde forklare sig; hvor ofte han end havde leet ved den Gamles Minespil, kunde han dog intet Ansigt tænke sig, hvori han med større Gru vilde kunne see

Foragt eller Brede udtrykt. Om sit Liv og sin Skjæbne talte Ritter aldrig; men hans Anskuelse af Livet i Almindelighed vare ofte Gjenstande for hans Aften-Samtaler, naar han ikke med Liv og Begeistring talte om Videnskab og Kunst, som næsten var det Eneste i Verden, han syntes at have Kjærlighed og Agtelse for. Med stolt Foragt og selv med Haan betragtede han næsten Alt, hvad der i Verden kaldes Indretning, saavel i videnskabelig som i borgerlig Henseende, og gav ofte sin Harme derover Luft for Grev Frits. For en stor Deel stemte den ubændige Eventyrer med ham, kun med den Forskiel, at han med ungdommelig Lystighed udloeg og morede sig over Bedanteriet og Smaaligheden, som den gamle Melancholicus ivrede alvorligt og bittert imod. Forholdet mellem Ritter og hans Kone var stedse Grev Frits en Gaade; thi skjøndt han syntes at bemærke en spændt Deeltagelse hos den blege, døve Kone, hvergang Ritter blev høirøstet, og et Udtryk af tilbagetrængt Glæde, naar hun saae ham livlig og opvakt — hørte han dog næsten aldrig, at de talte et Ord til hinanden. Grev Frits henvendte ofte Taler til Madam Ritter, uden at det nogensinde lykkedes ham at bringe hende ind i nogen Samtale.

Dette hindrede dog ikke hans begejstrede Underholdning med Fader og Datter. Ofte bleve de afbrudte og parodierede af den lille Pietro, uden at de bekymrede sig derom. Undertiden gav dette dog Anledning til Latter, og da var Pietro høist lykkelig. Men Ingen var dog lykkeligere, end den unge Greve. Medens han nu daglig saae Gjaestinde; syntes næsten hele hans øvrige Liv med hele den øvrige Verden at være forsvunden af hans Erindring. Den ene Uge gik efter den anden, og en hel Maaned var saaliges forsvunden, uden at Ritter eller Grev Falkenberg syntes at tænke paa Afreise eller Skilsmisse.

En Dag havde den gamle Ritter stødt sin Fod og kunde ikke være tilstede ved Formiddagsøvelserne i Magasinet. Pietro og Gjasinda foretog dem dennegang alene med Grev Frits. Pietro var endnu bestandig paa Scenen den lykkelige og udenfor Scenen den ulykkelige Elsker, uden at han derfor kunde tabe sit gode Lune; men han troede, ikke uden Grund, at have bemærket, at siden Grev Falkenberg var bleven som et fast Medlem af Selskabet, spillede Bajaz en langt ubetydeligere Rolle udenfor Scenen og blev med alle sine Wittigheder aldeles fordunklet hos Gjasinda af den lystige Greve. Han havde nogle Gange ikke paa den fineste Maade søgt at gjøre sin overlegne Medbeiler latterlig, endogjaa ved de offentlige Aftenforestillinger, hvorved Greven havde sin Plads blandt Tilskuerne i en Krog nærmest ved Scenen. Rhygtet om den fremmede unge Herre, som altid der havde sin Plads og som var en daglig Tilbeder af Demoiselle Ritter, var allerede de fleste Tilskuere bekendt, og Bajaz havde undertiden sin Glæde af, som ved en Uforsigtighed, at komme til at overpudre ham eller faae sin Bajazhue til at falde ned over hans blonde Hoved; men Grev Frits loe altid selv derover og tiltroede ikke den lystige Pietro nogen Ondskab. I sin Herres Fraværelse skulde nu Pietro være Mesteren ved denne Formiddagsøvelse; men han saae med Ydmygelse, at han der var aldeles tilovers, da Greven og Gjasinda ikke engang loe ad hans Indfald, men havde kun Dine og Dren for hinanden. Ved Rideøvelserne lod Pietro sin Harmie gaae ud over Hesten; men jo stærkere den løb, jo raskere og dristigere foer den frække Skolar afsted, og Gjasinda flappede i Hænderne af Glæde. Da de endelig svævede ved Siden af hinanden i en smuk Pas de deux paa de paralelle Staallinier, og Pietro skulde angive Tacten dertil paa Trommen, forekom det ham som de dennegang med mere Frihed, end sædvanlig, fastede

forelskede Blik til hinanden, og han kastede Trommen i sin Skinskyge, gjorde et Spring og slog, som af Banvare, sin Springestof mod Staallinien, hvorpaa hans lykkelige Medbeiler uden Balanceerstang syntes at svæve som i den syvende Himmel; Grev Frits tabte Rigevægten og var nær ved at styrte hovedfulds ned; men Pietro havde nu den Uergrelse at see Gjasinda ængstelig række sine Arme ud imod ham og hindre det, hvorved de kom i en øm og fortrolig Stilling. Pietro gjorde endnu et Saltomortale i sin lunefulde Fortvivelse, men stødte sig. Han humpede ud af Ridehuset og smældede med Døren.

„Lille Pietro er vred idag“ — sagde Gjasinda. — „Det var ogsaa Synd, vi lode ham gjøre saamange Løier forgjæves; naar man kun vil lee ad ham, er han den godmodigste Gjek af Verden.“

„Da havde han dog Lyft til at see mig styrte ned“ — sagde Grev Frits — „hans Glæde over at De hindrede det syntes mig lidt tvungen. Troer De ikke, kjære Gjasinda, at han heller havde seet mig brække Halsen, end saaledes reddes?“

Gjasinda rødmede. „Hvor kan De troe det? kjære Falkenberg!“ — svarede hun — „han har jo glædet sig ret hjerteligt med os Alle over det ubegribelige Mirakel, Deres Venskab for os og Deeltagelse for vor Konst har gjort med Fader. — Men var det ikke bedst, om vi nu ogsaa gif herfra?“ — tilføiede hun med synlig Uro — „det passer sig neppe, at vi her øve os ganske ene. — Sandt at sige, har jeg ogsaa faaet en lille Skræk i Blodet og staaer ikke ganske sikker paa Linien.“

„Er det muligt, Gjasinda!“ — udbrød Grev Frits henrykt, idet han greb hendes Haand og trykte den lidenskabelig — „De frygter ikke selv for den farligste Stilling og er

bleven saaledes forstrækket for mig! — havde jeg ogsaa virkelig brækket Halsen, havde jeg dog ikke været at beklage."

Han hjalp hende forsigtig hen ad Linien til Stigen og følte hvorledes hendes Haand bævede i hans. Hun stod nu fast paa Stigens øverste Trin og støttede sig til den lange Balanceerstang, som stod opreist ved Stigen. „Vi, lad mig hjælpe Dem!" — raabte han og svang sig fra Linien med sin egen Balanceerstang. Da han nu stod paa Gulvet og opløftede Dinene til hende, hvor hun i barnlig Blufærdighed syntes at have glemt al sin Konst og Behændighed, var det ham pludselig som da han saa hende førstegang i hendes Barndom: „Ja jeg seer dig atter, min Engel paa Himmelflugten!" — udbrød han henrykt og nærmede sig hende med udbredte Arme — „Kom, kom, du evig Velsignede! kom, lad mig neddrage dig til mig paa Jorden og flyve salig med dig gennem dine Himle!"

„For Guds Skyld, Grev Falkenberg!" — svarede hun med bævende Stemme — „De glemmer Dem selv og vore Forhold! Gaa dog bort og lad mig stige ned!"

Han gik besteden et Par Skridt tilbage; men hun svimlede paa Stigen, overvældet af den længe skjulte Følelse, som nu med gjensidig Styrke var udbrudt imellem dem. Grev Friis ilede til — han modtog hende med overvættes Salighed i sine Arme, og det første Elskovskys bekræftede hvad Tungen af dem havde Ord til og hvad de tilfulde havde læst i hinandens Dine.

„Bravo! Bravo!" — raabte i dette Dieblik den lille Pietros Bajazstemme. De fore forstrækkede fra hinanden og saa mod en Luge i Magasinet, hvorfra det ulykkelige Bravoraab kom. Der saa de ikke alene Pietro, der med sin Narrehue paa, fordreiede sit Ubeansigt i et triumferende Grin, idet han spottende flappede i Hænderne; men ved hans

Side saae de et Ansigt, der med sin mørke, frygtelige Alvor virkede som et forstenende Medusahoved paa de Elskende. Det var den gamle Ritters Ansigt, som de aldrig før havde seet med saa forfærdeligt et Udtryk af bitter, menneskeffendst Harm og dyb, tragisk Kummer. Gjasinda udbød i heftig Graad og skjulte sit blussende Ansigt med begge Hænder, idet hun foer ud af Døren og lod den forfærdede Grev Frits alene. Det var ham som han ved Indgangen til det salige Paradis ved et grueligt Syn var nedstyrtet i en Afgrund. Han havde slaaet Dinene til Jorden for den Gamles knusende Blik. Han stod som fastnaglet til Gulvet og vidste ikke hvad der var blevet af ham og Gjasinda. Da han kom til Besindelse, saae han sig ene i det tomme Magasin. Døren stod aaben; men Loftslugen var lukket. Han vovede neppe at see derhen. Marrens skædefro Bravuraab klang endnu i hans Øren, og det grinende Ubeansigt med Bajazhuen stod endnu for hans Øine, som en djævelsk skærende Modsætning til det truende Dommer-Ansigt, hvis bebreidende Blik var trængt som Lyn i hans Sjæl.

Forvirret og nedslagen, gik Grev Frits til sit Bærelse. Han lyttede ved Døren til Sideværelset; men der var dødsstille. Han rev Konstberiderdragten af sig og iførte sig sin sædvanlige Dragt. Han tænkte paa en Udsoning med den Gamle, hvis Tillid han saa ubesindig havde stuffet; og som han nu alvorlig eftertænkte sit Forhold og sin Stilling og hvad der var hændet, kom efterhaanden hans Rolighed tilbage, og han var snart entig med sig selv. „Hun elsker mig“ — sagde han — „og hun maa blive min Hustru — lad mine Frænder og hele Verden sige hvad de vil! — jeg er myndig og min egen Herre. — Jeg vil ikke lege med min egen og hendes Lyksalighed.“

Med den faste Beslutning at gjøre det afgjørende Skridt,

gik han ud og bankede fjæk og frimodig paa Døren hos Ritters; men den var lukket ilaas, og Ingen luffede op. Han vedblev at banke og gjorde tilsidst en saadan Larm, at Tjenerne løb til og troede, han vilde sprænge Døren. „De er' Alle ude, min Herre!“ — sagde Dyrvareren — „De gik for et Dieblif siden. Men der er allerede dækket, og de maae vist strax komme tilbage.“

Grev Frits' gik atter ind paa sit Værelse. Kort efter ringede det til Table d'hôte. Han gik til sin sædvanlige Plads; men de fire Stole i hans Nærhed stode ledige, og den Ritterske Familie lod sig ikke see. Urolig og ængstelig, gik han fra Bordet før Maaltidet var endt. Han greb sin Reisehue, uden selv at vide hvad han vilde foretage sig. At tænke paa at opsoge dem i den store, fremmede Stad, var umuligt, og vente paa sit Kammer til de kom hjem, var ham uudholdeligt. Han betænkte sig pludselig, kastede Reisehuen fra sig, skrev hastig en Billet til den gamle Ritter og forseglede den. Med den befalede han sin Tjener at staae udenfor Ritters Dør og ikke vige af Pletten, indtil han kom hjem, og da strax levere ham Billetten egenhændig. „Du skal intet Svar have!“ — tilspøiede han — „imorgen tidlig, om ikke før, afhenter jeg det selv.“ Han greb nu Huen igjen og løb ud i den ham aldeles fremmede By, som han allerede havde været sex Uger i uden at have seet. Det var ham ligesom han havde været i et fortryllet Slot og som den hele Verden derudenfor nu var bleven ham fremmed. For at forslaae de underlige Tanker og overvinde sin Uro, løb han fra Gade til Gade, uden at see sig om eller lægge Mærke til Veien. Mørket faldt paa, og han vidste ikke hvor han var. Da saae han en stor, prægtig oplyst Bygning for sig; mange Menneſter strømmede derind; han fulgte mekanisk med Strømmen. Han stod i Forsalen til Operahuset. Han greb i Kom-

men, tog en Billet og gik ind. Der spillede en Trylleopera, hvori en ulykkelig forelsket Prinds igjennem tusinde forvandlede Scener og Tryllerier forgjæves søger sin bortførte Prindsesse, indtil han endelig, selv forvandlet til en Olding, gjenfinder hende i Skikkelse af en gammel, grim Taterkvinde. Han elsker hende endnu og omfavner hende med Ungdomsfyrighed, hvorpaa en velgjørende Fee aabenbarer sig og forhynger de troe Elskende i hinandens Arme.

„Ak, Gjasinda, Gjasinda!“ — sukede Grev Frits, idet han tumlede ud af Operahuset — „seer jeg dig ikke endnu i aften, seer jeg dig maaste aldrig. — Gud i Himlen! hvis de allerede vare borte! — var det maaste min egen ulykkelige Historie, jeg saae? — skal jeg først see hende igjen, naar vi begge ere gamle og graae? og hvor er saa den velgjørende Fee, som kan kalde vor Ungdom og Glæde tilbage?“ — Med en Uro og Angstelse, som næsten betog ham Sands og Samling, tumlede han frem gjennem den store Skare Komediegængere, som loe og spøjte over Stykket og nogle Feiltagelser med Decorationerne. Det var ham umuligt at finde Wei; han sprang op i en ledig Fiacre og lod sig i flyvende Fart kjøre til „den gyldne Drn.“

Da han sprang af udenfor det store, oplyste Skilt med den gyldne, flyvende Drn, var det sildigt. „Er Ritters kommen hjem?“ — spurgte han næsten aandeløs den travle Oprarter, der kom ham imøde med et Lys i hver Haand — og som forstenet af Skræk hørte han nu, at de ved Pietro havde ladet alt deres Gods afhente og deres Regning betale — for ikke at komme tilbage. Grevens egen Tjener kom idetsamme med den forseglede Billet, som han ikke, efter Befaling, havde kunnet aflevere til Hr. Ritter egenhændig og ikke havde turdet betroe til den lille Pietro.

„Men, min Gud, hvor er de da?" — udbrød Grev Frits og vaklede, idet han sønderrev Billetten.

„Man fortæller Allehaande" — svarede Opvarteren og trak paa Skuldrene — „det har nok ikke hængt saa rigtigt sammen med dem — man taler om et falsk Navn, som her er stor Straf for — man taler om „politische Umtriebe" — den gode Hr. Ritter, siger man, har været Spion eller i „Eugendbund" eller noget værre. Politiet skal have faaet Nys derom, og den smukke Familie skal over Hals og Hoved have forladt Staden, uden at faae Passet paategnet. Man vil i Mørkningen have seet dem fjøre ud af Brandenborger-Borten."

„Skaf mig strax Posthæste!" — raabte Grev Frits — „Der, tag mit Pas og skaf mig det paategnet! — Inden et Dvarteer maa jeg være paa Bognen. — Lad mig strax faae min Regning! — Løb og pak ind, Johan!"

„Det vil blive vanskeligt, Hr. Greve, at faae Passet saa silde" — indvendte Opvarteren — „men jeg skal gjøre min Eftid. — Hvorhen, tør jeg spørge, skal der staae at Reisen gjælder?"

„Hvorhen du vil — den vide Verden rundt — udaf Brandenborger-Borten" —

„Utsaa vel til Hamborg?"

„Ja vel, til Hamborg, og hvor du vil — men kun hastig!"

Opvarteren rystede paa Hovedet og gik. En halv Time efter rullede Grev Frits i en Postvogn i Mulm og Mørke ud af Brandenborger-Borten, uden bestemt Plan og Hensigt og i en Stemning som en Febersyg, der i vild Fantasering er løbet fra sine Oppassere og har taget Posthæste, for at oplede sine Drømmebilleder i den vide Verden.

Tre Maanedes efter denne Begivenhed læstes i Altonaer-Mercur og Hamborger-Correspondent fra Danmark, at den rige Grev Frits Flemming til Falkenberg var død og havde efterladt sig Besiddelser til Beløb af syv Tønder Guld. Det var den unge Grev Falkenbergs Fader.

Et halvt Aar efterat Grev Frits havde forladt Berlin, blev han med Glæde modtagen i sit Fædreland af sine Frænder og Venner. Man havde ikke i lang Tid hørt fra ham, men været i megen Uro for ham, til man endelig ved en Rejsende havde erfaret, at han laae farlig syg i Hamborg. Hans Sygdom havde været langvarig, hvortil Efterretningen i Aviserne om Faderens Død havde bidraget. Tjeneren, som i Begyndelsen af hans Sygdom havde pleiet ham, var bleven angreben af samme Sygdom og var død i Hamborg. Paa Grev Frits's Forlangende havde man indgivet Ansøgning for ham om Afsted fra den diplomatiske Post i Petersborg, hvortil han ikke følte sig stiftet. Vigtige Privat-Anliggender kaldte ham nu til Hjemmet: som Universal-Arving til de betydelige Godser, havde den unge Grev Falkenberg en saa udstrakt privat Virksomhed for sig, at han ikke ønskede at anvende sit Liv og sine Kræfter til Andet. Den langvarige, hidstige Feber, han i Hamborg havde gennemgaaet, syntes at have bragt ham Anledningen til hans Sygdom i Forglemmelse, og ingen af hans Venner vidste heller det Mindste derom. Forestillingen om den skønne Gjasinda og den gamle Ritter var vel ikke ganske udsløttet af hans Sjæl; men de adspredte Winder derom saavel som om hans hele Ophold i Berlin stode fjerne og taagede for ham, som Skygebilleder af en underlig deilig, men dog forfærdelig Drøm, hvorom han ikke vidste hvad der var virkelig oplevet, og hvad der hørte til hans Febersantaster. Han var endnu noget bleg og mager af Sygdommen, da han saae sin Fædreneftad og sine gamle

Benner igjen. Over den største Deel af sin Reise havde han holdt et Slags Dagbog, som vel kun indeholdt flygtige og afbrudte Optegnelser, men hvorved han dog selv kunde tilbagefalde sig det Meste af hvad han havde erfaret paa sin Reise. Saa snart han nu følte sig fuldkommen helbredet, og hans sædvanlige Livlighed og Munterhed kom tilbage, tog han sin Reisejournal frem og glædede ofte sine Benner med de mange, lystige Eventyr, han havde oplevet paa sin Reise. Hans Fætter Stahl, som var en kjæk og dristig Husarofficeer, fandt deri mest Behag; men den lærde, besindige Helman, der i sin Vens Fraværelse var bleven Magister og Medlem af adskillige lærde Selskaber, bekyndede sig kun om det Solide og spurgte mest om Frugterne af hans Ophold i Universitetsstæderne. „Men hvad gjorde du da i Berlin? der var du jo over en Maaned“ — sagde han en Aften og tog Reisejournalen fra ham — „Lad mig dog see hvad der staaer om Universitetet og de berømte Lærde!“

„Jeg giver dine Universiteter og dine Lærde en god Dag!“ — svarede Grev Frits — „vil du vide hvormange Tiggerbreve paa lærd Rang og Værdighed der inden Aar og Dag udstedes og hvormange Navneværdi-Lærde der stemples af de videnskabelige Raugs-Mestere, saa kan du vel sagtens finde det i en eller anden Bog, som Ingen læser. — Dog med de videnskabelige Anstalter kan jeg maasse tjene dig.“ — Her greb han overgivet Reichards „Passagier“, som laae paa Bordet. — „Hør nu efter! men det maa være paa Lydst ellers har det ingen Klem: die 1808 gestiftete Universität, die königliche Academie der Wissenschaften — das königliche medicinische chirurgische Collegium — die königliche Academie der Künste und mechanischen Wissenschaften — die Academie militaire — die Vieharzneyschule &c. &c. &c.“ Han opregnede endnu en

halv Snes Academier og Gymnaster og standsede endelig ved „das Irrenhaus.“

„Du endte dog aldrig der?“ — afbrød Helman ham —
„Men saac du virkelig alt det?“

„Det kunde jeg have seet altsammen og meget Meer, naar jeg havde villet. — og endda været lige flog.“

„Men der staaer jo ikke et Ord om Berlin i Journalen“ — sagde Helman forundret — „ikke engang om dine dumme Streger. — Vi skal see, du har aldrig været der.“

„Det Gul i mit Liv og Levnet maa der en Poet eller gal Mand til at udfylde“ — svarede Grev Frits alvorlig — „thi om jeg virkelig har været der, tør jeg ikke sværge paa, og det synes mig dog, som det er det eneste Sted i Verden, hvor jeg virkelig har levet; men naar jeg tænker derpaa, komme alle de ravgale Feberfantaster igjen, og det er mig som jeg var en Eventyr-Prinds, der skulde oplede en deilig Prindsesse og først finde hende, gammel og indstrumpen, naar jeg selv er bleven gammel og graa; og det er jo dog Galstab, veed jeg. Komedier synes mig jeg har seet der — de deiligste Tryllekomedier af Verden — og sommetider synes det mig, jeg selv har spillet med — og fløjet i Luften med en Fee eller Gudinde, og at jeg aldrig har været lykkeligere i mine Dage. — Men hvorledes Berlin seer ud, kan jeg ikke sige, om det skulde koste mit Liv. Saameget troer jeg dog er vist, at jeg tilsidst er kjørt ud af en Port, som de kalde Brandenborger-Porten, men i Mulm og Mørke og med en Sufen i mit Hoved, som jeg var beruset.“

„Du har vist allerede i Berlin havt Sygdommen i Kroppen“ — sagde Helman — „men kan du intet Fornuftigt erindre om saa mærkelig en Stad, som er Hovedsædet for hele Nordtysklands Lærdom og Cultur, saa giver jeg ingen Pibe

Tobat for Komedierne og alt det andet Galsskab, du har seet og glemt."

Det var St. Hans Aften to Uar efter Grev Falkenberg's Hjemkomst. Blandt den store Mængde Kildevogne, som i tætte Støvstyer rullede til Dyrehaven, var der en smal Pindevogn, med grønne, fryndfede Hynder, som, med et Par smaa Bønderheste for og en raff, halvvoxen Bondesnøs til Rudst, foer saaledes afsted, at man neppe kunde sene hvem der sad paa Bognen, idet den som i et Beddeløb snurrede alle de andre Vogne forbi, medens Svøben knalbede og tre stærke Mandstømmer sang ud af Støvsthyen Visen i Røverborgen: „Velkommen, varme Purpurstaal!"

Førend Visen var ude, standsede Bognen paa en grøn Plet i Dyrehaven. Med et let Spring stod allerede En af Selskabet i det Grønne. Det var en høi, smækker Herre med en Figur som Johan Bolognas svævende Mercur paa Charlottenborg. Han tog Straahatten af sit blonde Titushoved og tørrede Støvet af sit Ansigt, der stinnede af Sundhed og overmodig Livslust. Det var Grev Frits, der, for sit muntre og utvungne Væsen og sine idelige Overtrædelser af Conventionsen, nu almindelig kaldtes den gale Grev Falkenberg.

„Jeg har faaet Munden fuld af Støv" — sagde han — „og seer jeg ud som I Andre, kan jeg strax træde op som Pierrot for det høistærede Publicum her og behøver ikke at frybe i en Meelsæk for Costumets Skyld." — „Vørst mig, Dreng!" — raabte han til de smaa Dpvartere, der strax vare ved Haanden; han kastede en Haandsuld Smaapenge til dem, og de gave sig strax ifærd med hans blaae Kassimirs Knæfrakke, der var hvid som en Møllertreie, og hvori han, med sine snehvide Underklæder, ikke var Pierrot ulig. Hos

Den ene af hans Ledfagere stinnede der en glimrende Husar-officeer-Uniform frem gennem Støvdækket; han havde et Hækt, ungt Krigeransigt med begyndende Mundstæg og et fint Sivstæg i Hagekloften. Det var hans Fætter Stahl. Den tredje af disse Kildegjester var Magister Helman; han kom sidst og med nogen Ubehjælpelighed ned af Boguen; han saae mindst ud til at kunne synge Røversangen for Alvor. I hans rolige Ansigt syntes ingen Lidensskab endnu at have efterladt sig Spor. Han fremtog strax et rent, uoprullet, blaatærnet Lommelørklæde, for dermed at afbørste sig, men stak det af Nænsomhed i Lommen igjen, uden at udfolde det, traf langsomt Handskerne af og afbørstede med Hænderne den lange, noget gammeldags sorte Kjole og de korte, sorte Benklæder, som med store Tombakspænder omsluttede et Par sorte Nas-magerulds-Strømper.

„Det var en Lykke, Ingen kunde see os for Støvet“ — sagde Helman — „samt at vi ikke brak Halsen eller fjorte Nogen i Grøsten. Gjer jeg mange flige Excursioner med dig, Grev Frits! er jeg istand til aldrig at komme til at beklæde nogen Plads i Facultetet.“

„Det var da ingen stor Ulykke“ — svarede hans lystige Ven. — „Du maa troe, du har godt af at faae Bedanteriet rystet af dig engang imellem; som jeg mærker, er der dog endnu en Smule fri Natur i dig, som ikke Lærdommen har faaet Bugt med, og blev jeg en Mefistofeles, kunde du maaste endnu blive min Faust eller idetmindste hans gode, stræbsomme Skolar.“

„Gud bevare os begge derfor!“ — svarede Helman — „Du har ret forelsket dig i alle vilde, fantastiske Sværmerier, Frits! Det duer ikke, maa du troe.“

„Begynde I nu at disputere om Faust igjen?“ — sagde Stahl — „Lad os hellere komme herfra, inden man kjender

os paa den smukke, standsmæssige Equipage! Havde en skikkelig Fodgænger kjendt mig og kaldt mig en Laps — som let kunde hændtes — maatte jeg jo med al min Uret have hugget ham tværs over, hvis jeg ikke imorgen i hele Garnisonens Dine vilde være ligesaa uærlig som en Skarpretter. Naar man er paa Farten med dig, Frits Galning! bør man altid være civil."

"Men civiliseret maatte ikke, mener du? Nu ja, lidt overgivet er jeg sagtens; men hvad ondt er der i at kjøre rast paa en Kildevogn? og I var jo selv ligesaa gale som jeg. Nu lystig, Kammerater! der har vi allerede en Bajaz."

En Trompet stingrede fra et af de nærmeste Telte, og udenfor paa en Brædeforhøining stod en Bajaz i den sædvanlige hvide Lærredsdragt og med den graae Sufferiop-Hue. Efterat han havde blæst tre Gange i Trompeten, opramsede han sin Opfordring til det ærede Publicum saaledes: „Med kongelig allernaadigst Tilladelse vil Hr. Brandt og Familie have den Ære at give en Forestilling, bestaaende af fysikaliske, mekaniske og magnetiske Konster med Kort, Uhre, Ringe, Daasjer, Grø og Sand, hvilke skulle bestaae i ganske nye Konststykker, der aldrig før ere set i Verden, og som sikkert ville vinde et konstelskende Publicums Bifald; derefter equilibriste og gymnastiske Konster, Balanceer-Konster og Stigedands; til Slutning en Pantomime: Columbine i Vandens Kløer eller Harlequin som Dævlebesværger. Vor Stræben skal være at vinde et agtbart Publicums Tilfredshed. Courage, Courage, mine Herrer! Indgangen aabnes Kloften ser."

"Hører I, equilibriste Konster og Pantomime!" — raabte Grev Frits — „dem maae vi see!"

"Det er jo de samme Gjøglere, vi saae i Skolen" — sagde Helman — „saae jeg ret, var det den samme Bajaz."

"Hvad siger du? dem vi saae i Skolen, dem med det

deilige Barn paa Stigen?" — udbød Grev Frits og blev blussende rød — „nei, det er aldrig muligt — de hed jo ikke Brandt; hvad var det nu de hed?"

„Det husker jeg ikke" — svarede Helman — „men jeg husker nok, det gjorde mig ondt for det smukke, uskyldige Barn, som de løb omkring med og fordærvede, og som du var saa forgabet i, at du nær var løben bort med dem."

„Som det lader til altsaa din første Kjærlighed, Falkenberg!" — sagde Stahl — „nu ja, det Slags Kjærlighed fjender jeg ogsaa, og man skulde ikke spotte dermed. Bort hele øvrige Liv har maaste neppe saa ren og sjon en Vørlse, som slige Barndoms-Vorelsfelser."

Grev Frits var bleven forunderlig tilmode. Erindringen om det deilige Barn paa Stigen stod atter klar med hele hans Barndomsliv for hans Dine og syntes ham at blande sig med de Drømme og Feberfantaster, hvorfor han endnu ansaae alle de halvforglemte Minder om hans Ophold i Berlin, der var og blev ham et besynderligt halvudslettet Blad i hans Livsbog. „Du syntes, det var den samme Bajas?" — spurgte han, som drømmende — „ham, der kunde raabe saa forfærdeligt Bravo — nei, nei! det var jo Noget, jeg drømte engang. — Nu, bort med alle Drømmerier! — vi vil være lystige! Hvad er Klokken?" — vedblev han og rev sit Uhr op — „halv sex — altsaa først om en halv Time; lad os gaae ind saalange i et Telt og fylle Støvet ned med et Glas Rhinsvin! De Lustspringere maae vi see! — jeg giver nu Brimmelen paa Bakken og alt det andet Galskab en god Dag!"

Suært fode de tre Venner i et af de prægtigste Forfristingstelte om et lille Bord med Vin og Bagværk. De vare ene i Teltet, og der var kommet en fortrolig og ret hjertelig Tone imellem dem, idet deres Barndomshistorier fra den fælles Skolegang vare blevne Gjenstande for Samtalen.

„Huffer du den Formiddag, Helman!“ — sagde Grev Frits — „da du sad i din hjertens Ustyldighed og tyggede paa din hebraiske Grammatik, og jeg fløitede: „Fryd dig i Livet“ med ærværdig Mine paa din Regning?“

„Det blev jeg vel nødt til at huske“ — svarede Helman — „Conrectoren foer jo over mig som en Stormvind og troede, det var mig, der fløitede, og jeg troede, sandt for Herren, han var pludselig gaaet fra Forstanden. Men jeg huffer ogsaa hvorledes du gav mig fuld Erstatning for de Brygl, da jeg kom til Ulykken med hans Baryk“ —

„I den Ulykke var du jo ogsaa ustyldig“ — afbrød Frits ham — „hvem kunde forlange, at saa lærd en Dreng, som du, skulde kunne holde Lysen over en classisk Stil og bekymre sig om en moderne Conrector-Baryk! det var ogsaa mere for min egen Fornøielse, end for at redde dig, at jeg gjorde Illuminationen complet og satte mit Lys til Castellens veslige Ornamente.“

„Mange til Disciplin har der nok heller aldrig været i nogen Skole“ — sagde Stahl — „vi vare jo værre, end en Flok Røverunger. At der er kommet et ordenligt Menneske ud af den Skole, er mig ubegribeligt.“

„Af saadanne Skoler kommer netop de bedste“ — tog Grev Frits ivrig Ordet — „Jeg vilde ikke have undværet det gale Liv for Meget; nu veed jeg dog hvorledes det gaaer til blandt de Vilde i Naturstanden eller i et fuldkomment Anarchi: den Stærkeres naturlige Ret, Mod og Styrke, List og Behændighed, Trost og Falskhed — alle Midler gjælde — Enhver hytter sig selv og sine Venner som han kan bedst — man slaaes, man snoer sig, man slutter Tractater, man lærer at forstandse sig, man bliver hele Statsmænd og Generaler inden man kommer i Mesterlectie, og alle Talenter maae udvikle sig og gjøre sig gjældende i en Hast. — Det kalder jeg

den rette Skole for Naturudvikling og Menneskekundskab; hvad er al Verdens raffinerede Skoler og Opdragelsesanstalter mod en saadan velsignet, tøileløs Drengeskriftat?"

„Ogsaa naar vi havde Drikkegilde" — sagde Stahl — „og der ikke var een af os ædru uden Helman? — eller naar vi løb fra Fjerdelectiehørreren og capitulerede fra Toppen af Lindetræet med ham om det mindste Antal Haandtagere? — og naar vi gjorde Skolestrædet usikkert for alle stikkelige Folk med vore Sneboldte? eller naar vi om Markedsdags-Aftenerne malede Bønderhestene Bliksjer og Stjerner i Banderne, og de fulde Bønder saa vare nær ved at slaae hverandre ihjel over deres forvandlede Krillifer?"

„Kaste, lystige Drengestreger!" — sagde Grev Frits — „hvad Ulykke skete der vel? et blaadt Die og en banket Trøie vankede der iblandt — men de unge Kræfter udvikledes, og blev her Dyrer i Vandet idag eller imorgen, brød alle Slaver og Gavthve ud, behøvede man kun En af os paa Raad med, for at finde paa Forsvarsmidler; en saadan Gavstrikke-Skole er vigtigere for Staten, end Noget drømmer om. Nu, hvad tænker du paa? Helman! du seer jo paa dit Glas som det var en Bønnebog."

„Jeg tænker paa" — svarede Helman — „at vi maae takke vor Gud, at vi ikke nu prise vor herlige, frie Naturudvikling i et høiere Uddannelses-Institut for Skjelmer og Gavthve, eller at du ikke nu løber Verden om, som en ussel og foragtet Gjøgler."

„Det kunde jeg endnu have lyst til" — svarede Grev Frits opfarende — „blot for at vise dig og alle Spidsborgere, at jeg har meer Respect for et rasft og levende Gjøglerliv, end for et dødt og fedtsommeligt Hædersmands-Liv i eders afmaalte Honnetetets-Sphære. Dog nei, jeg bliver hidsig, troer jeg. Endnu et Glas paa godt, gammelt Venstabs!"

Vore Barndoms-Grindringer og vore Ungdomsdrømme skal leve! Men hør, nu blæser Bajaz igjen derude. — Betal her, Helman! jeg løber iforveien og skaffer os en god Plads."

I et Spring var han ude af Teltet. Stahl og Helman bleve endnu en god Stund siddende og talte med Deeltagelse og ikke uden Befymring om deres fælles Ven, som med al sin Lyftighed dog siden Udenlandsreisen forekom dem helt besynderlig, især naar han talte om den Deel af hans Reiseliv, der laae nærmest ved hans farlige Sygdoms-Periode og ligesom var udfaldet af hans Sjæl og opløst i lutter Drømmerier og forvirrede Billeder. Hans lystige Overgiveness forekom dem heller ikke altid ægte, men syntes dem undertiden fremtvungen af en Bestræbelse efter at bortslaae og glemme hine farlige Drømmerier.

De hørte atter Trompeten udenfor og skyndte sig at opføge deres lystige Ven i Konstberidernes Hælebod. Der sad han utaalmodig paa den forreste Bænk og betragtede det forrevne Tæppe, som skjulte et lille Theater i Bugrunnen af den snevre Ridebane. Et Par Opvartere løb frem og tilbage og gjorde Tilberedelser til de bebudede Konster; deres Dragt og Udseende røbede Armod og Mangel, og den slet decorerede Skueplads lovede Intet af Betydning.

"Det kan dog umuligt være dem" — sagde Grev Frits fortrædelig — "den Troup var jo velhavende, og naar vi traadte ind i det gamle Ridehus, bleve vi altid overraskede af Pragt og Glæmmer. Eller skulde de være blevne forarmede siden? de vare jo i stort Ry."

"Ikke Alt, hvad vi beundrede dengang, vilde vi nu beundre" — bemærkede Helman. — "I ti Aar kan ogsaa det Slags Ry med den gamle Glitterstads let være falmet. Fryndferne om Forhængen hist lader dog til at have været Guldtraad engang, og huffer du Drengen, der blæste Sæbebobler?"

— seer jeg ret, staaer endnu Hovedet og halvandet Ben af ham paa Karperne der midt imellem Træerne."

"Ja, du har Ret!" — udbrød Grev Frits glad — "der stod en deilig Dreng og blæste Sæbebobler paa Forhængen — skulde det endnu være Levninger af ham? — skulde det dog være dem? skulde man saaledes have ladet dem forarmes og ikke skønnet anderledes paa dem?" — Han greb uvilkaarlig med Haanden efter sin Brevtaske, der var fuld af Bancoedler, og gik hastig ud. Da han kom tilbage, var han lettere baade om Hjertet og i Lommen; han havde udtømt sin Rigdom i Haanden paa den gamle Kone, der med en stor Kyskehat paa, sad ved den mørke Indgang og folgte Billetter. Nu satte han sig atter forventningsfuld paa sin Plads. Der var kun faa Tilskuere; man forhalede Tiden, medens Bajaz uophørlig blæste fra Stilladset og opfordrede Kildegjesterne til at see de mageløse Konster. Imidlertid faldt Tiden Tilskuerne lang, og man begyndte at trampe utaalmelig. Endelig fremtraadte en uanseelig, fattig klædt Mand, som hverken Grev Frits eller hans Venner nogensinde før havde seet, og søgte forgjæves at vinde Bifald med nogle af de almindeligste Tassenspiller-Konster med Kort, Uhre, Ringe, Sand og Fro. Af Medlidenhed skjenkede dog nogle Tilskuere ham et Par Klap, der blev overdøvet af Hysken.

"Jammerlige Løier!" — sagde Stahl — "lad os gaae!"

"Jeg maa dog have taget fejl" — sagde Helman — "den Troup gjorde jo heller ikke Tassenspillerkonster."

"Nei, det er ikke dem" — sagde Grev Frits mismodig og stirrede, som drømmende, paa Forhængen i Baggrunden — "lad os dog blive og see Ridekonsterne!"

Tassenspillerbordet blev nu borttaget og en mager Hest blev trukken frem. En høi, smal Skikkelse fremtraadte i en afbleget, ussel Ridderdragt og med et langt, frygtelig udtæret

Ansigt, som et sort, paaflinet Skæg forgjæves skulde give et kraftigt Udseende. Med Besværlighed steg han op paa Hesten; han var stiv og svag; de sædvanligste equilibriste Konster kostede ham Anstængelse og satte ham i den øiensynligste Livsfare, hvilket man ogsaa kunde see paa et Par ængstelige Ansigter, som af og til tittede halvt frem bag Theaterforhængen i Baggrunden. Bajaz, der nu ogsaa var traadt frem, var en lille, halt Mand, med en stor, tilsat Papnæse. Han stod og smældede med Bidsten og søgte forgjæves ved de sædvanlige Krumspring og Vittigheder at more Publicum og skjule sin egen Ængstelighed for sin gamle, svage Herre. Da endelig Konstberideren skulde springe gennem Tøndebaandene paa Sæden, kom Hesten ud af det besværlige Firspring, og den gamle Herre styrtede hovedkulds ned. Bajaz lod som det hørte til og slog en Kolbøtte for at give sin Herre Tid til at reise sig og komme paa Hesten igjen; men den Gamle blev liggende uden Tegns til Liv, og nu glemte Bajaz sin Rolle og kastede sig jamrende over ham. I samme Dieblig styrtede en ung, deilig Pige i halv Mamelukdragt og med flagrende, forte Lokker frem fra Theaterforhængen og kastede sig med et Sammersstrig over den gamle Herre; og næsten i samme Dieblig stod Grev Frits ved hendes Side med blussende Kinder og betragtede hende med et forbausset Blik. Hun udstødte et dæmpet Skrig, da hun saae ham, men forlod ikke den Gamle, og de bare alle Tre den besvimeede Konstberider ud af Ridebanen.

Der var nu stor Uro blandt Tilskuerne. De fleste havde Medlidenhed med den Gamle, og Damerne beklagede ham høit, idet de forlode Sjæleboden og udtømte hvad Smaapenge de havde i deres Cheposer til den gamle Kone ved Indgangen, som blev siddende rolig og syntes ikke at mærke eller bekymre sig om hvad der var forefaldet. Men den Deel af Publicum, som fyldte de bageste Bænke og som var af den laveste Folke-

klasse, brummede høit over at de Intet fik at see for deres Benge, uden en daarlig Rytter, som faldt af Hesten. Nye Tilskuere strømmede af Nysgjerrighed over denne Uro ind, og snart vare alle Bænkene langt tættere besatte, end før. De Fleste, som ikke havde seet hvad der var forefaldet, men havde nylig betalt for Indgangen, forlangte med Uro og Støi, at man dog skulde begynde. Helman og Stahl, som blot ventede paa Grev Frits for at forlade Sjæleboden, søgte forgjæves at berolige de nye Tilskuere med at fortælle dem Konstnerens Uheld. Man havde betalt, hed det, og vilde ikke gaae bort uden at see Noget, og Larmen blev snart frygtelig.

Endelig hinkede Bajaz frem, gjorde et Saltomortale til Undskyldning og lovede, at man nu strax skulde begynde igjen. Hans Herre — sagde han — havde blot faaet en lille Hjerte-
kvavappelse, som strax vilde gaae over; og medens man atter fremtrak Hesten, som en af Opvarterne før havde truffet ud, lykkedes det Bajaz at underholde Publicum med nogle ret heldige Indfald og ved at staae paa Hovedet eller vende Mølle
hvergang en utaalmodig Stemme lod sig høre. Endelig fremtraadte i den gamle Herres Ridderdragt et ungt, velstabt Menneske, men saa tilsmurt i Ansigtet med alle slags Farver, at Ingen kunde see hvad Ansigtetsfarve han egentlig havde, og om det var en Europæer eller en tatuert Amerikaner. Han sprang med Lethed paa den gallopperende Hest og gjorde de vanskeligste equilibristiske Konster med den største Raskhed og Behændighed.

„Men min Gud, det er jo Grev Frits!“ — hvisttede Helman forstrækket til Stahl.

„For Guds Skyld, ti stille!“ — svarede Stahl — „jeg kjendte ham strax. Naar Ingen faaer det at vide, kan det være det samme — det har ingen Fare med ham, naar kun Hesten holder Skridt.“ — Nu stod han paa Hovedet paa

Sædelser, og det gik godt. — Tøndebaandene sprang han let igjennem; tilsidst vandt han et stormende Bifald, ved at springe med et Saltomortale fra Hesten, og løb ud, uden at hilse eller takke.

Efter en kort Mellemscene, som udfyldtes med slet Musik, rullede Tæppet op for det lille Theater. Den unge Pige, som før havde ladet sig see i Mamelukdragten og som formodentlig ogsaa skulde have viist sig til Hest, traadte nu frem, som Columbine, i en simpel, men nydelig, hvid Kjortel; hun syntes vel noget urolig og forvirret, men havde dog en ret heldig, naiv Indledningsscene, til Musik af „Ach du lieber Augustin!“ med Bajaz, der fremtraadte med sort Maske som Arlequino. Derpaa fremtraadte med lange, listende Skridt en hoi, hvid Skikkelse i den sædvanlige Pierotsdragt og med puddret Ansigt; han spillede den stuyide, maabende Pierot med overordenligt Held; og da han i næste Scene fandt Arlequinos Tryllestav og uden sit Vidende manede en Trolld eller Djævel frem, i hvem man gjentjendte Lysepudseren, var hans Forsærdelse saa grotesk latterlig, at han indhøstede larmende Bifald.

„Min Gud! det er ogsaa Frits“ — hvistede Helman til Stahl — „Det har han jo gjort for os i Skolen — men er han da rent gal! — hvad vil Folk sige!“ —

„Naar vi kun selv kan tie“ — hvistede Stahl — „kan jo Ingen i Verden drømme om det Galstab.“

Pierot havde nu faaet Mod igjen og var bleven stolt og hovmodig over sin Magt over Trollden, der paa hans Befaling bortførte Columbine. Hun blev igjen reddet af Arlequino, der havde faaet sin Tryllestav tilbage; dermed var Pantomimen ude, og Pierot sluttede Scenen med et høist komisk Udtryk af stuffet Glæde og Frygt for selv at komme i Djæ-

velens Klør, som han trueedes med. Under stormende Bifald rullede Tæppet ned og Publicum adspredtes.

Helman og Stahl havde næsten staaet en halv Time alene i den tomme, dunkle Sjælebod og ventet paa Grev Frits.

„Nu kunde han dog vel gjerne have faaet sig vasket og omflædt“ — sagde endelig Stahl — „lad os gaae ind bag Tæppet og see hvor han bliver af!“

Helman syntes, det var urassfende, og man ventede endnu et Dvarteer; men Frits kom ikke. Utaalmodig sprang endelig Stahl frem og drog Forhængen tilside fra det lille Theater; men der var intet Menneſte at see: hele Sjæleboden var mørk og øde.

Gjennem den slet sammensfæiede Brædevæg skinnede der Lys fra Teltet bag ved Sjæleboden. Stahl bemærkede et Hestedækken, som skjulte Indgangen dertil; han drog det tilside, og med Forbauselse stode han og Helman, som fastnaglede til Jorden, og vovede ikke at træde ind i det mat oplyste Telt, hvor en høitidelig Dødsstilhed herskede, og hvor de saae deres Ven i et for dem ubegribeligt Forhold til den uslykkelige Familie.

En Mand, i hvem de gjenkjendte den uheldige Lassen-spiller, gik ud af Teltet med en Medicinflaske og en lang Seddel i Haanden, tilligemed en af Stadens duelligste Læger. — Paa et Slags Feltbord brændte to Lys blandt nogle Kopper og Glas, der syntes at være brugte til Aareladning.

Den gamle Konstberider laae dødbleg med forbundet Hoved paa en Straamatte, med nogle Hestedækken-Bjalter over sig. Ved hans Fødder sad paa en Tromme den gamle Kone, som de havde seet ved Indgangen. Hun havde taget Kysehatten af, og de saae et gammelt endnu smukt, men af Rummer fortæret Ansigt, som uafsladelig var henvendt mod den Syge. Med Ryggen til dem knælede tvende Skikkelse foran Konstberiderens Leie. Det var den skønne Columbine og Grev

Frits, der endnu halvt var mafferet som Pjerot. Paa en Koffert i Krogen af Teltet sad den lille Bajaz uden Maffe med det gamle Ubeansigt og betragtede den sørgelige Gruppe, medens han betænkelig rystede paa Hovedet og af og til viskede sig en Taare af Dinene.

Endelig afbrød den gamle, syge Herre den almindelige Tausshed. „Larme og strige de endnu derude?“ — sagde han — „maae de endnu springe og gjøgle for at skaffe mig Fred? Nei, nu er det forbi.“ — „Grev Falkenberg!“ — vedblev han og stirrede paa ham — „ja, De lever — det er Dem — jeg kjendte Dem nok — og De har gjort Dem til Spot for min Skyld — De vilde skaffe mig No og skaffede mig den stræffelige Latter at høre, som saa ofte har haanet og spottet min Kval, men aldrig saa forfærdelig som i denne Time.“ — „Da jeg saae Dem og Giasfinda sidst sammen“ — vedblev han efter et Ophold — „besluttede jeg, at De aldrig skulde see os meer i denne Verden. Kun alt for snart maatte jeg troe, at den Beslutning ogsaa var den evige Dommers — jeg saae Deres fulde Navn i en Avis blandt de Dødes — men jeg sønderrev Bladet og taug.“

„Den evige Dommer vilde det anderledes“ — svarede Grev Frits. — „Min Fader har samme Navn som jeg.“

„Den alvorlige Død blev en hemmelig Forsoner imellem os“ — vedblev den Gamle langsomt og afbrudt — „Men Giasfindas Munterhed var borte, og det gik tilbage med os. I Deres Fødeland har man behandlet os skaansomt. — Giasfinda troede Dem i Petersborg. — Hun vilde endnu en Gang see det Land, hvor hun først havde seet Dem, som Barn. — Jeg gav efter for den barnlige Grille — og her skulde De see os i vor største Ydmygelse og Elendighed!“ — Han holdt begge Hænder for Dinene og holdt inde.

„Fat Dem, bedste Hr. Ritter!“ — udbrød Grev Frits

— „Bliv kun frisk og opfyld min Bøn! og al Glendighed er forbi, min Fader! Ak, hvi flyede De mig i det Dieblif, da jeg vilde lægge mit Liv og min Lykke i Deres Haand! — Jeg var Graven nær — jeg tabte Bevidstheden om det eneste Tidspunkt i mit Liv, hvori jeg havde levet. — Nu er den kommen tilbage — nu er det atter udfyldt, det vigtige Blad i min Livsbog, som var udrevet og forsvundet. Læg Gjasindas Haand i min, ærværdige Fader, og lad os Alle være lykkelige! Jeg er min egen Herre; jeg skylder Ingen uden Gud Regnskab for mit Liv, og med Gjasinda er jeg den rigeste og lykkeligste Mand i Verden.“

„Kan Grev Falkenberg ægte en omvankende Gjøglerske?“ — spurgte den Gamle bittert — „Skal den sidste Rest af min Vre fratages mig i Graven? skal jeg kaldes en Kobler og Forsører, som kom hid for at lokke Dem i en fordærvelig og vanærende Snare? — skal min ulysiske Datter tælles blandt de foragtelige Skabninger“ — —

„Fader, Fader! hvad siger du“ — afbrød Gjasinda ham og reiste sig — „Jeg kan, jeg vil jo aldrig blive hans — det er en Umulighed — jeg veed det. Men nu har jeg seet det Land igjen, hvor han blev fød og hvor jeg saae ham i vor Barndom — jeg har seet ham selv — og jeg veed“ — — hun standsede — „Jeg vil nu ikke længer betænke mig paa hvad du fordrede i hin strækkelige Time. — Sig nu Eden, min Fader! og jeg skal aflægge den — om mit Hjerte saa brister.“

„Gud forbarme sig! hvilken Ed? Gjasinda!“ — udbrød Grev Frits og foer hastig op, idet han greb hende i sine Arme. „Jeg forlader dig nu aldrig i Verden! Vil din Fader ikke blive her — følger jeg dig og ham til Verdens Ende! — Jeg bliver en fri og freidig Konstberider som han — saa gjør Stand og Stilling ingen Forskjel imellem os.“

— Et lykkeligere Liv er der dog ikke til, end den frieste og herligste af alle Konster og at flyve med dig over Jorden til Himlen med Lyst og Glæde!"

„Et elendigere Liv er der ikke under Solen" — afbrød den Gamle ham mørk og bitter, og den heftigste Spænding gav atter hans Stemme Kraft. — „Maaske er denne Time min sidste. — Unge Menneſte! gjør mig ikke affindig paany og bild mig ind i min Dødsstund, at jeg var en Konſtner! — en Gjøgler var jeg — det veed jeg nu — men jeg var det tilgavns, og derfor ſkal Staven ikke brydes over mig. Gjøglere ere vi dog Alle — Keiſeren paa ſin Throne — ſom Narren i Hæleboden. Ogsaa du, Falkenberg, ogsaa du er en Gjek, ſom jeg, men du er det tilgavns — derfor agter jeg dig. Du har rafet for den ſamme elendige Konſt, ſom jeg. Du har, ſom jeg, ſat dit Liv og din Lykſalighed i en Elſkovsdrøm, ſom dog ogsaa engang maa forſvinde." — Her traf hans ſtirrende Blik den ſtille grædende Kone ved Foden af Leiſet, ſom ikke hørte hvad han ſagde, men betragtede ham med ſaa ſmertelig en Deeltagelſe, at det foer ham ſom en Dolk gjennem Sjælen. „Dog nei" — ſagde han og rafte hende ſin bævende Dødninghaand — „Du holdt faſt ved Drømmen, hvor elendig den gjorde dig; det var kun mig, der bedrog dig og mig ſelv med en Følelſe, Ingen kan gjenkalde, naar den er ſhygtet. See dette Maſyn, Falkenberg! — naar Gjaſinda ſaaledes ſtod ved din Dødsſeng, og du laae gammel og fortæret der ſom jeg — ſaa vilde du maaske ikke nænne at ſige hvad hun der nu dog ikke hører — men du vilde dog mene det i dit Hjerte."

„Gjaſinda!" — ſagde Grev Frits bevæget og faae hende i de ſkjønne, taarefulde Dine — „ſvar du for mig! vilde jeg mene det?"

„Nei, nei, Fader!" — udbrød Gjaſinda og vædede Fa-

derens Haand med sine Taarer — „Du mener det ikke heller — du kan ikke mene det.“

„Vel, Børn, vel!“ — sagde den Gamle med mattere Stemme — „mit sidste Dieblif er nær — naar jeg er død, vil jeg ikke staae adskillende imellem Eder. — Sjeglari og Tant er det tilhøbe hvad der forener og adskiller Mennesker. Dog — jeg seer, du er fast og urokkelig i din Daarskab, min Søn! jeg vil dog formilde den i Verdens Dine — jeg vil betro dig og min Datter en Hemmelighed, som hun der kun veed“ — her pegede han paa den gamle Kone. — „Det Elfenbens Skrin, Moder!“ — raabte han med en Anstrengelse, som næsten udtømte alle hans Kræfter, idet han stirrede stift paa hende og fremtog en lille Guldnøgle, han bar i en Lidse paa Brystet.

Hun syntes ikke at have forstaaet hans Ord; men da hun saae Nøglen i hans Haand, nikkede hun og ilede til Kofferten. Med et lille Elfenbens-Skrin i Haanden kom hun hastig tilbage, og et flygtigt Udtryk af Glæde oplivede det lidende Ansigt. „Francesco! Francesco!“ — sagde hun med skjælvende Stemme og med en Tone, hvori det Bebreidende opløstes i en overvældig Kjærlighed — tør jeg nu dog igjen nævne det gamle, fjære Navn? — Skal jeg dog endnu engang see dig som jeg sidstegang saae dig, da du rakte mig dette Gjemme, dit Navns og din Kjærligheds Grav! — I tyve lange Aar var du ikke Francesco. — Bliv det et Dieblif igjen! og jeg vil troe, du har elsket mig. — Kun et Blik af den gamle Francesco! og jeg vil troe, de tyve ulufkelige Aar var en Drøm — og at du endnu og evig er den samme.“

„Store Gud! forbarme dig over mig!“ — udraabte den Gamle heftig og reiste sig halvt i Lei et med udbredte Arme — „Agnese! min Agnese! — staaer du atter for mine

Dine, som i hin Time, da jeg salig begrov mit Navn og min Vre for at følge dig! — Var det dig, jeg bebreidede min Ulykke! — var det dig, jeg pinte med min Kval og mine Nag! — var det dig, som bad den forbarmende Gud om Blindhed og Døvhed, for ikke at see og høre din forvandlede Brudgom! — Kun halvt blev din Bøn opfyldt: du har ikke hørt hvad jeg var for et Uhyre; men du saae det hver Dag i mit Ansyn — og elskede mig dog. — Mine Blageaander kjendte du ikke — det var ikke frænkets Vresfølelse — ikke Hovmod og Menneſteforagt, som fortærede dig — det var ikke stuffet Tro til dig selv og din Livsid — det var stuffet Kjærlighed, som gjorde dig elendig — og jeg — jeg var din Blageaand. — Ak, kan du — kan du tilgive?”

Den gamle ulykkelige Kone hørte intet Ord af hvad han sagde, men hun læste det i hans Blik og hans Miner og sank med et heftigt Glædesstrig og med en Strøm af brændende Taarer om hans Hals.

„Nei, nei, det var dog inden Drøm!“ — hvistede Oldingen mat og trykte hende til sit Hjerte, idet han hævede de halvbrustne Zine mod Himlen. — „Den forbarmende Gud være lovet! — Kjærligheden kan slumre længe, længe — men den dør dog ikke. Tyrsten kan blive en Gjøgler og kan dog døe salig. — Gud velsigne dig, min Agnese! Gud velsigne Jer, mine Børn! — Mit Rige er ikke mere af denne Verden.“ — —

Med disse Ord sank han kraftsløs tilbage, drog et dybt Suf og faldt sammen.

Bleg og affjælet laae den gamle Ritter udstrakt paa Leiets. Gjasinda græd og vred sine Hænder. Grev Frits søgte at berolige og trøste hende. Den lille Pietro sad paa Kofferten, med sin Bajazhue dybt ned over Panden, med Albuerne paa Knæene og Hovedet i begge Hænder, og hulkede.

Men den gamle, blege Moder luffede Oldingens store, brustne Dine, kysfede ham kjærlig paa de indtørrede Læber og bad stille og inderligt, idet en forunderlig, salig Glæde tindrede gennem Smerten i hendes dybtindfaldne, sorte Dine.

Stahl og Helman vare under dette Optrin traadte ind i Teltet; de sluttede sig med inderlig Deeltagelse til den sorgende Familie; men Ingen af dem kunde endnu ret begribe Grev Friis's fortrolige Forhold til de Ulykkelige.

Efter den Afskeds sidste Billie blev nu Elfenbens-Skrinet aabnet, og Helman fremtog deraf et gammelt, ornstuftet Pergaments-Diplom med et stort Borsegl og endel andre Papiere. Han læste Documenterne høit, og med Forundring hørte man Beviserne for den gamle Ritters høie Stand og Fødsel. Hans rette Navn var Francesco Alori; han havde været en florentinsk Principe af gammel fyrstelig Stamme.

„Er det sandt!“ — sagde den lille Pietro og sprang op — „saa anstaaer det mig ikke at sidde her og flæbe som over en stumpel, borgerlig Husfader — saa fik min salig Herre dog en glimrende Udgang, og saa veed jeg nu ogsaa hvad denne Stads betyder.“ — Han gav sig nu til at rode op i Kofferten og fremtog et stort, sort Klæde med et fyrsteligt, silkebroderet Baaben paa. — „Seer efter i Documenterne, mine Herrer, om dette ikke er det rette! en flyvende Drn i rødt Felt og en Stige. — Rigtig, saa staaer der. — Af ja, den Stige maatte han bære paa Lænderne, Stakkel! — og Drnen maatte han selv være, naar han fløi gennem Ridebanen med de gamle Fødder paa Skimlen. Men nu skal Folk dog see, vi ere fornemme Folk!“ — vedblev han med en stolt Mine og svøbte sigklædet om sig, idet han gif gravitetiff frem og tilbage forbi Riget — „jeg er ikke længer Bajaz; nu er jeg Drabant og holder Nattevagt ved min høisalige Herres og Fyrstes Paradeseng.“ — Idet han saaledes, uden at man ag-

tede paa ham, gav sit Lune Luft og syntes at udtømme sig i hjerteløs Spot over den tragiske Modsatning mellem Fyrsteherligheden og Gjøglerlivet, som her syntes at smelte sammen i det natlige, fattig oplyste Telt, hvor den alvorlige Død var traadt ind og havde gjort Alt lige — tørrede Narren dog af og til en Taare af sine Dine, medens han trykte Bajazhuen ned over Banden. Endelig udbredte han det fyrstelige Ligklæde over den Døde og gik hen og tændte alle Lysestumper og Praaser, han kunde finde, for dog at give Dyrehave-Teltet saa meget som muligt Udseende af en fyrstelig Lig-Paradesal.

Tre Dage efter den gamle Konstberiders Død gik der i den skønne Sommernat et Ligtog med Fakler gjennem Sægersborg Dyrehave. Kisten bares af Bønder, og over Laaget laae Francesco Allori's fyrstelige Ligklæde. Grev Frits og alle hans Venner fulgte, tilligemed den lille Pietro og en talrig Skare af alle de fremmede Marionet-Skuespillere og Hjælebod-Konstnere, som lode sig see i Dyrehaven, og som satte en Vre i at følge en saa udmærket Konstbroder til Graven.

Paa Landsbykirkegaarden, hvor Begravelsen skete, stode tvende forklædte Kvinder ved Graven og strøede Blomster paa Kisten. Det var Gjasinda og hendes Moder. Den gamle Kones Sorg var mild og rolig. Gjasinda var heftig bevæget. Fra Graven førte Grev Frits dem i en luffet Vogn til en stille Familie af hans Bekjendtskab i Hovedstaden, hvor de forbleve til Gjasindas første heftige Sorg var overvunden, og hendes Ungdomskraft og livsglade Natur havde gjort deres Rettigheder gjældende. Grev Frits saae hende hver Dag, og deres lykkelige Kjærlighed var snart almindelig bekjendt. Rygtet om det gamle, ornstukne Pergaments-Diplom

forsonede den store Verden med Grevens Valg. Med næsten fyrstelig Pragt blev Grev Falkenberg's og Gjasindas Bryllup fejret. Moderen flyttede med sin Datter ind i det Falkenberg'ske Palads; men et halvt Aar derefter laae hun paa Landsbykirkegaarden ved sin gamle Egtesælles Side. Den lille Pietro hørte ligesom til Familien og vedblev til sin høie Alderdom at være den lystige Person i Grev Falkenberg's Hus. Den halte Fod havde han faaet, da han vilde rive sin lykkelige Medbeiler ned af Linien. Han var gaaet i sig selv og havde opgivet den taabelige Grille at ville gjøre sin Harlequins-Lykke, som Columbines Elsker, til Virkelighed. Naar Gjasinda siden, som en lykkelig Moder, dansede med sine Børn paa Armen og sang;

„Herlige Bovespil!

Hæv dig, hvo flyve vil!”

erindrede Grev Frits stedse med Glæde hine lykkelige Dage i „den guldne Dør,” og den lille Pietro gjorde et Saltomortale. Men hver St. Hans Aften, naar alle Andre reiste til Dyrehaven, tog den Falkenberg'ske Familie, uagtet deres protestantiske Troesbekjendelse, altid ud til den catholske Menigheds lille, dunkle Kapel i Bredgaden, hvor de bivaanede et Requiem, som med al den Mangel paa udvortes Høitidelighed og kirkelig Glæds, hvormed det her blev udført, dog altid bevægede dem dybt og inderligt. Dette Requiem havde de foranstaltet efter den stille Moders sidste Duffe. Til hendes Beroligelse havde de maattet love hende, at paa denne hendes ullykkelige Egtesælles Dødsdag, der baade havde afstilt og i Sandhed forenet dem, skulde der aarlig i dette Kapel læses en Sjælemesse for tvende gjenforenede Sjæles Salighed.

Rettelser.

- Side 29 Linie 3 fra oven: „en læs: „Men
— 98 — 8 f. o.: elv l. selv
— 219 — 3 f. n.: Danmark l. i Danmark
— 229 — 17 f. o.: Tilskuer l. Tilskuere
-

